life
PUBLISHERS

IOANA

Cu capul în nori

KAREN WITEMEYER

Când o romantică incurabilă ajunge să lucreze pentru un fermier chipeș, nu doar inima ei este pusă în primejdie!

ADELAIDE PROCTOR

tânjește să găsească în viața reală un erou de poveste pe care să-l revendice pentru ea. Dar când alergarea ei după un soț se termină cu o scenă umilitoare, ea merge la un interviu pentru o slujbă de guvernantă la o fermă de oi îndepărtată din Texas și vrea să poată lăsa în urmă dorințele ei romantice și naive.

GIDEON WESTCOTT

Părăsește viața privilegiată din Anglia ca să-și facă un renume în industria americană de lână, fără să se aștepte că se va alege și cu un copil. Spre mâhnirea lui, Isabella, fetița de cinci ani n-a mai scos niciun cuvânt de la moartea mamei ei. Noua guvernantă, atât de neconvențională, îl preocupă pe Gideon – și în același timp îl stârnește. Dar el nu-și poate permite să-și piardă concentrarea.

Când unchiul Isabellei vine să ceară fetița – împreună cu moștenirea ei – Gideon și Adelaide trebuie să lucreze împreună ca să contracareze planurile rele ale individului. În curând, amândoi trebuie să recunoască atracția reciprocă. Dar, după atâtea dezamăgiri, va fi Adelaide în stare să-și scoată capul din nori și să-și riște din nou inima?

32

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro

Roman
ISBN **978-973-7908-77-3**
9 789737 908773

Va rog sa nu postati cartile mele pe grupul LECTIE DE VIATA fost Iubiri de poveste

IOANA H.

Cărți de
Karen Witemeyer

Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Răpirea predicatorului

IOANA 15.11.2017

Cu capul în nori

KAREN

Roman

WITEMEYER

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *Head in the Clouds*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2011 by Karen Witemeyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2013 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Design copertă: *Dan Thornberg, Design Source Creative Services*
Adaptare copertă pentru limba română: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WITEMEYER, KAREN
Cu capul în nori / Karen Witemeyer ; - Oradea : Life, 2013
ISBN 978-973-7908-77-3

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Mamei mele.

Am împărtăşit atât de multe visuri.
Mă rog să fii parte din bucuria acestui vis
devenit realitate.

Soacrei mele, a doua mamă, Hilda.

Mi l-ai încredințat pe fiul tău şi ai crezut în abilitățile
mele în timp ce eu mă zbăteam în nesiguranță.
Eşti binevenită să faci o incursiune
în biblioteca mea oricând!

„Inima omului se gândeşte pe ce cale să meargă,
dar Domnul îi îndreaptă paşii."

PROVERBE 16:9

Prolog

Cisco, Texas – Aprilie 1883

Aceasta era seara ei. O putea simți.

Adelaide Proctor se holba la bărbatul ce stătea în fața ei, atât de emoționată că nu putea să mănânce nici măcar o gură din plăcinta cu mere pe care i-o comandase el. Zâmbetele misterioase pe care i le trimisese în acea dimineață în timpul micului dejun pe care l-au luat la internat, invitația de a cina împreună pentru a putea discuta despre viitor...

Viitorul! Cum să fie vorba despre altceva? Henry Belcher avea să-i ceară mâna în cele din urmă.

– Plăcinta nu e pe gustul tău, dragă?

Își lăsă furculița din mână și o privi. Așa era Henry al ei, întotdeauna atent.

– Sunt sigură că e delicioasă, spuse Adelaide lăsându-și privirea în jos și jucându-se cu colțul feței albe de masă. Ai spus că vrei să discuți ceva cu mine în seara asta și mă tem că apetitul mi-a fost furat de curiozitatea mea.

– Bineînțeles. Ce nesăbuit sunt.

Își împinse farfuria cu jumătatea de plăcintă rămasă într-o parte și-i întinse mâna peste masă.

– N-ar fi trebuit să te țin în suspans în timpul cinei.

După un suspin, Adelaide își ridică brațul din poală și își întinse degetele în palma sa. Degetul său mare îi mângâia dosul palmei—un gest intim care o umplu de speranță. Și chiar dacă nu i-ar fi stârnit cele mai profunde sentimente... ei bine, ce

conta? Nu toate căsniciile se bazau pe o mare pasiune. Ea și Henry împărtășeau ceva ce putea dura mult mai mult: interese comune și un respect reciproc. Dacă aveau să fie bine îngrijite, nu se îndoia deloc că aceste calități ar fi dat naștere unei iubiri adevărate.

– Ai ajuns să însemni atât de mult pentru mine în acest ultim an, spuse Henry cu un ton ce emana sinceritate. În fiecare lună când îmi încep itinerarul, tânjesc după ziua când mă aduce trenul în Cisco pentru a te vedea din nou. Mi-ai fost atât de loială, comandând cărți pentru elevi sau pentru tine. Nu-ți pot spune cât de mult mi-a mișcat inima generozitatea ta.

Adeleaide îi întâlni privirea și inima îi tresări.

– Îmi place să citesc și... încerc să seamăn și în elevii mei această dorință.

Strânse tandru degetele lui Henry și îi privi cum i se curbează buzele într-un zâmbet cald, masculin.

– Întotdeauna te străduiești să găsești cele mai bune cărți pentru noi. Alți comercianți încearcă să ne vâre pe gât doar volumele cele mai scumpe. Tu nu ești așa. Ție îți pasă de clienții tăi. Mi-am dat seama de lucrul acesta de la început.

– Îmi pasă de *tine*, draga mea.

Pulsul ei murmura ca o morișcă ce prindea viteză. Înainte ca T&P să-l aducă pe Henry în oraș, fusese atât de disperată să-și găsească un soț. Semnase cu școala un contract pe doi ani care excludea posibilitatea ca ea să se căsătorească pe durata acestuia. Puținii pretendenți care se arătaseră interesați de ea când ajunsese prima dată își pierduseră răbdarea și se căsătoriseră cu altcineva. Însă așteptarea ei avea să fie răsplătită.

Henry își întinse și cealaltă mână și îi luă palma în mâinile sale.

– Țin la tine mult, Adelaide. De aceea n-am vrut să stric cina cu veștile pe care trebuie să ți le împărtășesc.

– Să ne strici cina? Neliniștea începea să o cuprindă. Ce vrei să spui?

– Am primit vorbă de la biroul central. Voi fi promovat din agent de vânzări în manager regional.

O ușurare atât de acută că aproape îi făcu rău o copleși pe Adelaide.

– Henry, îl dojeni ea, să-ți fie ruşine. M-ai făcut să cred că este o veste îngrozitoare. O promovare e un motiv de bucurie. Sunt atât de mândră de tine.

Henry îi bătu mâna într-un mod care părea să transmită mai degrabă un sentiment de simpatie şi nu de siguranță.

– Nu înțelegi, dragă. Voi lucra tot timpul în Fort Worth. Nu voi mai călători cu trenul. Nu voi mai vizita Cisco.

Lui Adelaide nu-i păsa dacă trebuia să părăsească Cisco. Oare el nu înțelegea asta? Ar fi renunțat bucuroasă la poziția ei didactică ca să se mute în Fort Worth, dacă asta însemna să aibă un soț şi o familie. Tânjise după o astfel de binecuvântare din ziua când îi murise tatăl.

– Mi se frânge inima la gândul că nu te voi mai vedea.

Expresia lui Henry era atât de sobră că o sperie. Nu avea să îi ceară mâna? Era oare atât de nesigur de răspunsul ei că nu dorea să-şi asume riscul şi să o întrebe dacă l-ar alege pe el mai presus de elevi?

Da. Asta trebuie să fie.

Cum să-l încurajeze fără să pară prea neobrăzată? Adelaide strânse din buze şi se plecă spre el.

– Cu toate poveştile pe care mi le-ai spus despre societatea înfloritoare din Fort Worth—concertele, restaurantele cochete, petrecerile bogaților proprietari de vite—sunt sigură că ți-ar plăcea să te stabileşti într-un astfel de oraş.

Îşi lăsă puțin genele.

– Mi-ar plăcea să pot numi acasă un astfel de loc.

Adelaide îi aruncă o privire lui Henry să-i vadă răspunsul. Zâmbetul său trist rămase nemişcat, ochii îi erau neschimbați. După un an de când îl cunoştea ar fi trebuit să-i poată descifra mai bine sentimentele, dar în realitate, dacă ar fi adunat toate zilele pe care le-a petrecut cu adevărat în compania lui, abia de s-ar face vreo două săptămâni. Asta însemna să te întâlneşti cu un comerciant de cărți. Călătoriile cu trenul îi luau cea mai mare parte a timpului. Îl văzuse doar o dată sau de două ori pe lună. Cu toate acestea, în acele puține zile, crezuse că Providența era cea care îi făcuse să se întâlnească.

Henry suspină grav şi îşi retrase mâinile lăsându-se pe spate.

– Mi-aş dori să te pot lua cu mine.

Dar de ce nu poți? Adelaide își trase și ea mâna și strânse în pumn batista pe care o avea în brațe. *Mă părăsește.*

Înainte ca panica să o cuprindă pe deplin, Henry îi zâmbi—o expresie fericită lipsită de orice îngrijorare și dezamăgire.

– Cine știe? spuse el. Soarta ne-ar putea aduce din nou împreună.

Adelaide lăsă batista din strânsoare și reuși să tragă o gură mare de aer. Totul părea în regulă. Așa avea să fie. Ceva îl reținea pe Henry, dar el încă ținea la ea. N-ar fi făcut altfel aluzie la un viitor comun. Poate că acesta era pur și simplu modul în care Domnul îi încerca dedicarea.

Privind peste masă spre Henry, își îndreptă spatele și dădu din cap, aprobator. Aveau să se mai întâlnească, într-o zi. Se va îngriji ea de asta. Nu conta ce obstacol îl împiedica să i se ofere în acea seară. Vor trece peste el. Putea să întrevadă finalul fericit după care tânjise. Nu avea de gând să lase o anumită distanță sau un pretendent ezitant să i-l fure.

1

O LUNĂ MAI TÂRZIU ...

Cea mai grandioasă aventură a vieții sale o aştepta de partea cealaltă a şinelor. Sau poate cel mai umilitor dezastru pe care l-a provocat vreodată. Indiferent de situație, nu mai era drum de întoarcere.

Adelaide Proctor inspiră adânc, plină de speranță, şi aproape că se înecă de mirosul de bălegar ce venea de la vitele care erau adunate ceva mai jos, în țarcurile de lângă calea ferată. Scuipă şi strâmbă din nas, dar merse mai departe. Nu conta atât de mult că Fort Worth duhnea a bălegar sau că norii negri întunecaseră cerul acelei după-amieze. Călătorise până aici ca să-şi vadă visul împlinit şi nimic nu-i putea sta în cale.

Adelaide înainta cu greu pe peron prin marea de oameni care se mişcau, fiecare cu treaba lui. Călători care se întorceau acasă se grăbeau să-i salute pe cei dragi. Personalul de la gară descărca sacii de corespondență şi alte mărfuri. Comis-voiajorii unor hoteluri îi asaltau pe cei abia sosiți cu oferte, fiecare promițând o cazare mai bună decât ceilalți. Adelaide trecea printre ei, entuziasmul pălindu-i datorită nesiguranței.

O adiere de vânt se învârti în jurul ei şi îi mişcă boneta de paie. O apăsă mai tare la loc şi se opri pentru un moment să-şi aranjeze acul de pălărie. În timp ce înfigea acul de pălărie la loc, locomotiva din spatele ei dădu drumul la un jet de aburi. Şuieratul ei puternic o puse în mişcare. Neştiind încotro să o ia

şi lipsindu-i deja simplitatea vieţii unui oraş mic, Adelaide se lăsă dusă de mulţime.

Nu trecu mult până o cuprinse primul imbold al dorului de casă. Părăsise Cisco de câteva ore doar. Mătuşa Louise ar fi certat-o rău dacă ar fi văzut-o. S-ar putea crede că o tânără care a petrecut patru ani în Boston continuându-şi studiile şi şlefuindu-şi graţia s-ar simţi acasă într-un loc de mărimea Fort Worth-ului. Cu toate acestea, Adelaide rămăsese o fată de la ţară în inima ei. Nicio lecţie de maniere şi nicio carte studiată nu fusese în stare să schimbe acest lucru, spre consternarea continuă a mătuşii Louise.

– Mă scuzaţi, doamnă.

Un tânăr ce nu avea mai mult de cincisprezece ani împingea un cărucior încărcat cu geamantane şi genţi de piele prin faţa ei. Se dădu în lături pentru a-l lăsa să treacă. El dădu din cap mulţumitor, fără să se oprească din lucrul lui, şi dispăru curând în mulţime.

Imaginea chipului său tânăr îi rămase în minte aducându-i aminte de slujba ei anterioară: băieţii cu lecturile lui McGuffey pe băncile lor şi cu şopârle în buzunare. Îşi înghiţi suspinul ce i se ridică în gât, surprinsă să afle că avea gustul regretului.

Adelaide îşi îndreptă spatele şi mări pasul. Regret? Nu mai era timp pentru regrete. Era momentul să-şi urmărească visele. Henry era pe undeva prin acest oraş, iar ea spera să îl găsească. Va mai preda din nou într-o zi, dacă nu într-o şcoală, cel puţin copiilor ei. Ai ei şi ai lui Henry. Inima îi săltă la acest gând. Astăzi era „odată ca niciodată" pentru ea. Prima pagină a unei povestiri care promitea să ducă spre un trai „fericit până la adânci bătrâneţi".

– Domniţă, aveţi unde să staţi? o întrebă un bărbat îmbrăcat într-o uniformă verde, apropiindu-se de ea cu un zâmbet de comerciant. Clark House este cel mai apropiat hotel de gară, spuse el, cu un glas ce trăda multe repetiţii. E doar la câţiva paşi de strada principală. Camerele sunt curate. Mâncarea e bună. O cazare respectabilă pentru o tânără ca dumneavoastră. Pot chiar să vă ajut la bagaje.

Clark House. Ceva îi părea familiar la acest nume. Adelaide strânse din ochi pentru a-l putea privi mai bine pe comis-voiajor. Tatăl ei o învăţase să cântărească pe cineva uitându-i-se direct în ochi. Din nefericire, puţini erau acei bărbaţi suficient de scunzi

pentru a face această sarcină atât de simplă pe cât părea, aşa că fu nevoită să se mulţumească cu o privire oblică. Chipiul pe care îl purta avea cuvintele Clark House inscripţionate pe un oval de alamă prins deasupra cozorocului. Arăta prezentabil.

– Există vreun grajd aproape de aşezământul dumneavoastră?

Înainte ca acesta să poată răspunde, un bărbat îmbrăcat într-o uniformă albastră îşi făcu apariţia lângă ea.

– Bună ziua, domniţă. Dacă de grajd aveţi nevoie, Day Hotel este locul potrivit pentru dumneavoastră. Trăsurile lui Freighter sunt chiar după colţ, iar grajdul lui Turner este chiar peste drum. Există o mulţime de opţiuni pentru ca o doamnă ca dumneavoastră să se poată descurca prin oraş.

– Mulţumesc, dar eu...

– Grajdul lui Turner este de fapt mai aproape de Clark House, domniţă, insistă bărbatul în verde aruncând o privire spre intrus. Aş fi mai mult decât bucuros să vă arat...

– Ei! Să nu credeţi nicio vorbă din ce vă zic indivizii ăştia, doamnă.

Sfinte Sisoie! Mai apăru unul în roşu care se lupta să-i capteze atenţia. Adelaide se întorcea de la unul la altul. Păreau nişte porumbei aflaţi într-un parc, bătându-se pentru o firimitură de pâine. Cu cât îşi amâna decizia cu atât deveneau mai flămânzi, apropiindu-se tot mai mult. Adelaide se dădu un pas în spate.

– Ce vă trebuie este o cameră la Clayton, spuse cel în roşu. Tarifele noastre sunt mai mici decât ale celorlalţi. Avem şi mâncare bună.

Cei trei se înghionteau şi vorbeau deodată, încercând fiecare să-şi vândă serviciile. Privirea Adelaidei fugea când la unul, când la altul. Respiraţia i se înteţi şi începu să simtă că ameţeşte. Dintr-o dată însă o afirmaţie ieşi în evidenţă şi îi captă atenţia.

– Vă asigur că restaurantul de la Clark House are cele mai bune preţuri din oraş. Toată elita din Fort Worth cinează acolo.

Acum îşi dădu seama de unde mai auzise acel nume înainte— de la Henry. Când nu-i convenea preţul la cazare în Cisco, se lăuda cu meniurile sofisticate pe care le servea în Fort Worth, cu friptura de vită pe care o savura la Clark House. Era atât de fragedă că ţi se dizolva în gură înainte de a apuca să o mesteci.

Adelaide se hotărî. Dacă Henry frecventa restaurantul de la Clark House, acolo avea să stea şi ea. Cine ştie, personalul s-ar putea chiar să-i pună la dispoziţie adresa lui.

– Voi sta la Clark House, domnilor.

Bărbatul în verde le zâmbi superior competitorilor săi, îşi trase vesta peste brâu şi îşi îndreptă faţa înainte să se întoarcă din nou spre ea. Dădu din cap cu un aer regal.

– Excelent. Voi face toate aranjamentele.

Ceilalţi bărbaţi mormăiră ceva dar cedară partida, pierzându-se prin mulţime ca să vâneze un alt călător. Adelaide deschise închizătoarea poşetei, simţindu-se mai bine acum că porumbeii zburaseră, şi scoase două tichete de bagaje. I le dădu agentului de la Clark House împreună cu câteva monede.

– Dacă puteţi fi atât de drăguţ să-mi ridicaţi bagajele, iar eu îmi voi recupera iapa.

– Foarte bine, domniţă.

Puse bănuţii în buzunar şi scoase un carneţel.

– Numele dumneavoastră, vă rog.

– Adelaide Proctor.

Creionul se mişcă deasupra hârtiei.

– Mă voi asigura să vă fie pregătită camera. Vă va aştepta o cheie la recepţie.

Întoarse foaia şi mai mâzgăli ceva. Dacă duceţi acest bileţel la grajdul lui Turner, vă vor oferi o reducere la tariful de transport. Rupse pagina şi i-o întinse.

– Treceţi de Clark House cu o casă. Va fi pe partea dreaptă.

– Mulţumesc.

Agentul se îndreptă înspre căruciorul cu bagaje, lăsând-o pe Adelaide să găsească singură drumul către zona cu animale. Mulţimea se mai rărise aşa că putea să vadă mai bine vagoanele. Făcându-şi drum spre spatele trenului, Adelaide traversă peronul de lemn înspre locul unde un muncitor descărca animalele din vagonul aerisit. Recunoscu imediat coada neagră mătăsoasă a lui Sheba când iapa coborî cu spatele pe rampă. Proprietarul grajdului din Cisco îi ceruse să i-o vândă pe Sheba înainte de a pleca din oraş, dar ea nu putuse să facă aşa ceva. Tatăl ei îi dăruise mânza în vara când ea împlinise şaisprezece ani. În acelaşi an, el murise. Sheba era legătura cu singurul părinte pe care şi-l cunoscuse. Nu putea să strice acea legătură.

Ajungând la marginea platformei, își ridică puțin poala rochiei sale de călătorie de culoarea mustarului pentru a coborî în siguranță scările spre noroiul bătătorit de lângă linii. Un îngrijitor o duse pe Sheba la un jgheab cu apă. Adelaide o lăsă să bea înainte de a o duce spre grajd.

Într-un efort de a-i cere scuze pentru că o înghesuise într-un vagon urât mirositor timp de câteva ore, Adelaide împrumută o țesală de la grăjdar și o țesălă bine pe Sheba.

– Ce crezi, fetițo? E un loc bun pentru un nou început?

Praful se ridica de pe spatele de abanos al Shebei când trecea în linii lungi țesala Adelaidei.

– Știu că Henry nu este acel erou romantic pe care l-am așteptat să mă impresioneze, dar sunt sigură că va fi un bun soț.

Sheba pufăi, neimpresionată.

– O, mai taci.

Adelaide ridică un scăunel de lemn și se urcă pe el pentru a ajunge la coama Shebei.

Chiar dacă Henry nu era atât de pasional ca domnul Rochester al lui Chalotte Bronte sau atât de galant ca domnul Darcy al lui Jane Austen, își avea șarmul său.

Era timpul să renunțe la fanteziile ei copilărești. Așteptase ani întregi să iasă un erou din paginile uzate ale cărților pe care le citea la lumina lămpii, și care să-i fure inima. Dar el nu venise. Întotdeauna părea că eroul găsea o alta, mai frumoasă sau mai tentantă sau dintr-o spiță mai aleasă. Ei bine, se săturase de așteptat. Se săturase să fie trecută cu vederea. Avea să-și ia soarta în mâinile ei. S-ar putea să nu-l fi găsit pe domnul Erou, dar domnul Satisfăcător era suficient.

După ce își luă camera la Clark House și după ce se scutură de praful călătoriei, Adelaide se schimbă într-o rochie în carouri de culoarea lămâii care îi lumina chipul cu nuanța ei veselă și se îndreptă spre restaurant pentru a servi cina.

Nu mai erau mese libere când ajunse așa că se așeză într-o sală de așteptare alăturată. O tânără era cocoțată pe marginea unei canapele roșii de pluș așezată în mijlocul încăperii, roșind când iubitul ei de la țară o copleșea cu complimente stângace. Un cuplu ceva mai sofisticat stătea de vorbă în colțul îndepărtat, discutând se pare despre meritele peisajului care domina peretele din spatele lor. Adelaide nu putu să nu observe cum mâna femeii

se odihnea în siguranță pe cotul gentlemanului și cum el îi zâmbea cu o intimitate confortabilă.

Invidia se aprinse în ea. Se întoarse într-o parte. Ascunzându-și călcâiele sub scaun își îndreptă privirea spre podea. Nu era nimic neobișnuit la faptul că era singura tânără fără pereche din încăpere.

Un ziar era aruncat pe masa din salon, aproape de cotul ei. Îl apucă, sperând că acesta îi va distrage atenția. Ochii i se mișcau în stânga și în dreapta pe pagină, însă cuvintele nu reușeau să-i alunge gândurile. *Ei, bine.* Îi era suficient să se prefacă doar. Se ascunse în spatele Gazetei până avea să i se elibereze masa ori până aveau să plece cei doi îndrăgostiți. Indiferent care s-ar întâmpla mai întâi.

Scaunul îi era așezat în așa fel încât, dacă își întorcea puțin capul într-o parte, să poată vedea intrarea din restaurant. Se lăsă câțiva centimetri pe spate. Cu piciorul ei în jurul piciorului de la scaun, reuși să-și păstreze echilibrul în timp ce se legăna.

Ospătarul se uita arareori înspre ea, și dacă ar fi făcut-o, ea era gata să-i afișeze cea mai jalnică, rugătoare expresie. Nu-și dorea altceva decât să se furișeze în camera ei, însă sandvișul cu șuncă pe care și-l pregătise pentru călătoria cu trenul dispăruse demult în stomacul ei. Dacă s-ar fi certat pentru o masă mai devreme, probabil că ar fi putut înfuleca o cină și ar fi putut apoi evada. La urma urmei, cu cât se sfârșea mai repede ziua aceasta, cu atât se putea apuca mai repede de căutarea lui Henry. Atunci ea ar fi putut fi cea ale cărei mâini să se odihnească pe brațul unui gentleman și care să înoate într-un potop de priviri iubitoare. Da. Când îl va găsi pe Henry, totul va fi perfect.

– Bună seara, domnule Belcher, spuse ospătarul aflat la intrarea restaurantului. Sper că v-a plăcut cina din această seară.

Domnul Belcher? Inima Adelaidei tresări. *Henry?* Trânti ziarul în poală. Foșnetul său o împiedică să-i audă răspunsul. Se lăsă într-o parte și își întinse capul ca să-i vadă fața, dar doi clienți îi obturau vederea. Dorindu-și ca femeia și băiețelul să se tragă din fața ei, Adelaide se lăsă și mai tare pe spate. Avea înălțimea corectă, iar părul său uns sclipea exact ca al lui Henry...

Piciorul scaunului de stejar îi răni piciorul când se lăsă mai tare pe spate. Dacă s-ar întoarce...

Pleosc!

Adelaide căzu grămadă la podea. Cu fața aprinsă, se ridică cât de repede putu, ignorând chicotele şi râsetele celorlalți din încăpere.

– O, Doamne. Eşti bine, dragă?

Femeia din restaurant îşi lăsă băiatul deoparte şi îi sări în ajutor. Adelaide făcu semn că e bine, având ziarul mototolit în mână.

– Sunt bine. Mulțumesc.

– Ei bine, dacă eşti sigură...

Începu să dea din cap, dar bărbatul misterios se întoarse exact în acel moment. Când îl zări, îi îngheță chipul.

La vederea trăsăturilor familiare, fu inundată de fericire.

– Henry, tu eşti.

Îl găsise chiar din prima zi. Dumnezeu îl conduse exact spre ea. Cât de minunat!

Se îndreptă spre el, însă paşii îi încetiniră când văzu cum i se scurge culoarea din obraji. Ea se aşteptase ca el să fie inundat de plăcere, însă chipul lui păli ca un mort. Sigur de vină era şocul întâlnirii cu ea într-un context atât de neobişnuit.

– Domnişoară Proctor, cât de încântat sunt să vă revăd. V-ați luat concediu?

Glasul îi suna ciudat, oarecum strident şi pițigăiat. Stropi de transpirație se vedeau pe fruntea sa. Adelaide se străduia să-i înțeleagă reacția. Întotdeauna era încrezător şi stăpân pe sine. Oare îl tulbură atât de tare? Înainte să găsească o modalitate politicoasă de a-l întreba ce-i cu el, femeia binevoitoare care îi sărise în ajutor trecu pe lângă ea şi se opri în dreptul lui Henry.

– O cunoşti pe această femeie, dragă?

Îi spuse cumva *dragă?*

Henry îşi scoase batista din buzunar şi se şterse pe frunte.

– Da. Domnişoara Proctor predă la şcoala din Cisco, una dintre opririle mele de pe vechiul traseu. Ea a fost una dintre cei mai buni clienți ai mei. Are o mare pasiune pentru lectură, din câte îmi amintesc.

Se forță să zâmbească puțin, ceea ce nu o făcu deloc pe Adelaide să se simtă mai bine. De fapt, simți cum i se face rău la stomac.

– Înțeleg.

Femeia zâmbi cu o căldură reținută. Se întinse să-l prindă de mână pe băiețelul care-i privea pe adulți cu nişte ochi mari şi îl

trase înspre ea. Apoi îşi puse cealaltă mână după braţul lui Henry. La fel ca femeia elegantă din salonul de aşteptare.

O greutate nevăzută apăsa pe pieptul Adelaidei, încât abia mai putu respira. *Nu. Te rog, Doamne. Nu poate fi adevărat.*

– E o plăcere să vă întâlnesc, domnişoară Proctor.

Femeia îşi îndoi încet degetele prinzând mai tare braţul lui Henry.

– Sunt Caroline Belcher. Soţia lui Henry.

2

Biblia spune că adevărul eliberează, dar Adelaide nu se simțise niciodată mai legată. Îi venea să-l pălmuiască pe Henry şi să-i scuipe pantofii. Îi venea să o lovească pe femeia care-l ținea de braț pe bărbatul care ar fi trebuit să fie al ei. Îşi dorea să-şi poată şterge toate visele ruinate. Cu toate acestea, nu făcu niciunul dintre acele lucruri. La urma urmei, femeia fusese amabilă cu ea, iar băiatul cu ochii larg deschişi nu merita să-şi vadă iluziile ruinate. Era mai mult decât suficient un dezastru în urma acestei întâlniri.

Înghițind nodul care-i stătea în gât, Adelaide îşi strâmbă buzele sub forma a ceva ce spera ea să semene cu un zâmbet.

– E o onoare să vă întâlnesc, doamnă Belcher.

Femeia îi răspunse înclinându-şi capul.

– Rămâneți mult timp în oraş?

– Nu. Mi-am terminat treaba mai repede decât am anticipat. Voi pleca în scurt timp.

Îşi dorea să plece chiar atunci, să pună şaua pe Sheba şi să galopeze repede şi cât mai departe. Politețea îi cerea însă să rămână pe loc şi să pretindă că înăuntrul ei nu era niciun vulcan de emoții gata să erupă.

– Trebuie să plecăm, Caroline. Ştii câtă muncă de birou mă aşteaptă acasă.

Sursa tulburării ei deveni izbăvitorul ei când Henry îşi conduse familia spre uşă. Fără îndoială că el era mai interesat să-şi protejeze familia şi pe sine decât pe ea, însă ea era mai mult decât bucuroasă să-i vadă plecând la treburile lor.

– O seară bună, domnişoară Proctor, spuse el fără a o putea privi în ochi.

– La revedere, domnule Belcher.

În momentul în care familia ieşi în stradă, Adelaide îşi ridică poala fustei şi alergă spre scări. Stomacul ei gol nu mai conta. Nu mai contau nici clienţii curioşi ai hotelului. Nu mai conta nici faptul că încă strângea în mână ziarul mototolit. Tot ce-şi dorea era să scape.

Când uşa camerei sale se închise în spatele ei, se aruncă pe pat şi începu să plângă în hohote. Îşi înăbuşi suspinele în perna albă pe care camerista o aranjase atât de frumos şi plânse până o udă leoarcă. Când rămase fără lacrimi, fu copleşită de furie. La început se enervă că perna era atât de udă şi rece încât o azvârli în celălalt colţ al camerei. Îşi vărsă apoi supărarea pe salteaua nevinovată, lovind-o cât putu cu pumnii.

Cum îndăznise să profite de încrederea ei în felul acesta? Intenţionat a lăsat-o să creadă că este necăsătorit. Bădăranul! Renunţase la tot pentru el. La slujba ei. La prietenii ei. La respectul de sine. Ticălosul are probabil câte o femeie la fiecare staţie între Longview şi Abilene. Femei care să-l distreze în timpul acelor călătorii lungi şi obositoare. Văduve. Femei nemăritate. Femei singure care erau vulnerabile la farmecele sale. Femei uşor de indus în eroare. Femei... ca ea.

Un geamăt trist în vibra în piept. Cum a putut fi atât de proastă? Ar fi trebuit să-şi dea seama că ceva nu era în regulă când n-a vorbit niciodată de viitorul lor şi când i-a făcut nişte promisiuni vagi, care în realitate nici măcar nu erau promisiuni. Acum iat-o aici, cu nasul curgând, cu ochii umflaţi, cu mâinile obosite de frământatul saltelei, toate astea datorită unui bărbat pe care, în primul rând, nici măcar nu l-a iubit.

Sincer, nu plângea că l-a pierdut pe Henry. Plângea că şi-a pierdut visele pe care el le reprezenta. Idila. Familia. Un braţ pe care să se sprijine şi un zâmbet cald, masculin care să fie doar al ei. Îi acceptase siropurile crezând că aveau să-i aline inima. Cu toate aceste, tonifiantul său se dovedise a fi doar apă cu zahăr— dulce la început, dar fără niciun folos în cele din urmă.

Stoarsă de putere, să lăsă de pe marginea patului într-o grămadă neputincioasă de autocompătimire. Îşi rezemă capul de

cuvertura mototolită care atârna strâmb pe marginea patului şi îşi îndreptă acuzaţiile într-o ultimă direcţie.

– De ce ai lăsat să se întâmple asta, Doamne?

Vocea ei aspră şi slabă şovăi în dreptul acestei întrebări.

– Ai lăsat un bărbat necinstit să victimizeze pe unul dintre copiii Tăi. De ce nu m-ai protejat de el, ci m-ai lăsat să mă zbat singură?

Rănită de nedreptatea acestei situaţii, Adelaide lovi salteaua o ultimă dată, după care îşi îndreptă degetul spre tavan.

– M-am rugat pentru asta, Doamne. Ştii că am făcut-o. De săptămâni Îţi cer să îmi arăţi ce să fac în privinţa lui Henry. Ţi-am cerut înţelepciune. Ţi-am implorat călăuzirea. N-am primit în schimb decât tăcere. Cu ce-ar putea să mă ajute?

Nu se auzi niciun răspuns dintre grinzile tavanului. Se pare că Dumnezeu nu avea chef să-i vorbească în acel moment, iar ea nu ştia de ce. Chiar dacă ar fi strigat la El, nu ar fi ajutat. David strigase destul de des în psalmii săi, ceea ce însemna că în situaţii de disperare lucrul acesta era permis.

Ridicându-şi privirea cu colţul ochiului, mormăi o scurtă scuză, se întoarse şi se rezemă cu spatele de marginea patului. Suspină greu şi îşi trase genunchii la piept, ţinându-i strâns. Capul îi căzu când se ghemui. De ce m-a abandonat Dumnezeu? Ştia că El nu le-a promis niciodată ucenicilor Săi o viaţă fără necazuri, dar a promis să fie întotdeauna cu ei. Atunci, de ce nu era? Şi de ce tăcea?

Prea obosită să mai cugete la gândul lui Dumnezeu, Adelaide îşi înfăşură degetele în jurul piciorului de la pat şi se ridică în picioare. Se târî până la geamantan şi scoase o cămaşă de noapte curată. O ţinu la piept şi se îndreptă spre fereastra care dădea către stradă.

Cerul fusese destul de curat de când venise. Un singur nor mai mare persista. Alb cu un chenar gri, plutea deasupra salonului de peste drum, aducându-i în minte o întâmplare din Biblie despre care obişnuia să le vorbească elevilor ei. Bineînţeles că în Biblie, norul lui Dumnezeu plutise deasupra cortului, nu a unui salon, dar cu toate acestea el era un simbol al călăuzirii Lui. Simţi un freamăt lin în inimă. Era posibil ca Dumnezeu să încerce să-i spună că era cu ea?

Adelaide se uită insistent la nor, aşteptând ceva. Un fel de mesaj care să îi explice ce trebuie să facă în continuare. Norul însă nu se mişca deloc, de parcă era suspendat de un fir invizibil. Încețoşat, nedefinit şi complet inutil. Adelaide suspină şi se îndepărtă de fereastră. Azvârli cămaşa de noapte pe pat şi se aruncă pe fotoliul din colțul camerei, punându-şi picioarele sub ea aşa cum obişnuia să facă în biroul tatălui ei când era doar o fetiță.

Dacă s-ar putea întoarce la Cisco pretinzând că nu s-a întâmplat nimic. Era însă imposibil. Comitetul şcolii angajase deja pe altcineva în locul ei. N-ar avea niciun mijloc să se întrețină. În plus, umilința pe care ar trebui să o îndure ar fi de nesuportat. Bârfe despre comportamentul ei ruşinos aveau să circule în tot oraşul, afectându-i serios reputația. Nu. Nu se putea întoarce.

Adelaide îşi deschise ochii şi privi drept înainte, uitându-se la tăblița goală a viitorului ei. Nedorind să se lase cuprinsă de panică, luă o gură mare de aer şi apelă la logica ce îi folosise de atâtea ori până atunci la rezolvarea problemelor din clasă. Cu toate că rezolvarea misterului dispariției coşului cu mâncare a lui Beth Hansen nu era la acelaşi nivel cu dilema prezentă, probabil că un proces de gândire similar ar putea duce la o minimă înțelegere.

În regulă. Ştia unde nu va merge—înapoi la Cisco. Aceasta îi limita opțiunile la câteva mii de alte posibilități. Cum avea să aleagă una dintre ele?

Privi peste umăr spre fereastră. Norul zăbovea tot acolo. De ce avea sentimentul că acesta era acolo pentru ea? Freamătul din inimă îi reveni, mai puternic de data aceasta. Dumnezeu folosise norii pentru a-şi călăuzi poporul în trecut. Poate că dorea să o facă din nou.

Dar un nor? Adelaide suspină şi îşi încrucişă brațele la piept. Exista oare un alt simbol mai ambiguu ca acesta? O lumină arzătoare pe cerul nopții ar fi fost mult mai potrivită. N-ar fi putut rata un astfel de mesaj. Clar. De confirmare. Hotărâtor.

Norii ascund lucrurile. Ei ascund soarele şi întunecă toate lucrurile. N-ar putea să vadă mai mult de un pas în fața ei, pe cale.

– Umblați prin credință, nu prin vedere.

Acest verset îi veni în minte, oprind şuvoiul ei de gânduri. Poate că, la urma urmei, Dumnezeu îi vorbea. Dar nu aşa cum se aşteptase ea.

Cu cât se gândea mai mult la Moise şi la pribegia israeliţilor prin pustiu, cu atât îşi aducea mai bine aminte de rolul acelui nor. Nu doar că îi conducea, dar el conţinea prezenţa efectivă a lui Dumnezeu. Dumnezeu îi vorbise lui Moise din el. Prin el umpluse cortul cu slava Sa. Ei nu făceau nicio mişcare fără acel nor.

Adelaide se agită în scaun. Pernele tapiţate nu i se mai păreau confortabile în timp ce o nouă convingere o cuprindea. Ea pornise fără să aştepte norul. Strângându-şi mâinile la piept, îşi plecă capul.

– Doamne, iartă-mi nerăbdarea. Am văzut ceea ce credeam că-mi doresc, iar când Tu nu ai făcut nicio mişcare, am luat problema în propriile-mi mâini. Nu am fost mulţumită şi nu m-am încrezut suficient de mult în Tine ca să mai aştept.

Îşi trase suflarea, tremurând.

– Am încurcat rău lucrurile, nu-i aşa? Am nevoie de Tine acum mai mult ca oricând. Arată-mi unde să merg şi ce să fac. Te rog dă-mi suficientă credinţă ca să Te urmez chiar şi atunci când nu pot vedea încotro duce cărarea. În numele lui Isus. Amin.

Simţindu-se mai calmă, dar oarecum amorţită, Adelaide se bază pe obiceiul ei de a adormi citind. Nişte apă din ulciorul aşezat pe masa de toaletă îi linişti faţa, iar cămaşa de noapte rece, din bumbac, îi răcori trupul. Luă perna care zăcea pe o grămadă patetică lângă birou şi o afână cât de bine putu. Se urcă în pat, aranjă perna cu partea umedă în jos şi se târî în aşternut. Ridicată pe jumătate, se întinse după plapumă, dar când o trase spre ea auzi cum ceva foşneşte.

Ridică pătura şi scoase de sub ea ziarul mototolit pe care îl luase din salonul de aşteptare al hotelului. Îl întinse şi îl netezi cu dosul palmei. Bietul ziar, fusese la locul nepotrivit la momentul nepotrivit şi iată cât avusese de suferit. Salteaua şi perna, iar acum ziarul – lista ei de victime se mărea.

În timp ce îndrepta secţiunea din interior, atenţia îi fu atrasă de un anunţ.

Se caută: Guvernantă pentru fiica unui fermier.
Se cer: experiență și referințe.
Cererea se depune în persoană la domnul James Bevin.
S. Houston, colț cu Strada 13.

O senzație amețitoare îi vibra în abdomen și făcu să-i treacă niște fiori prin mâini. Norul ei începu să se miște.

În dimineața următoare, Adelaide țopăia prin cameră tremurând, îmbrăcată doar în corset și indispensabili. Își aruncase toate rochiile deasupra mobilei pentru a le inspecta. Trei erau pe pat, două împodobeau scaunul, iar una era atârnată pe oglinda mesei de toaletă. Cum se făcea că putea lua decizii mari, cum era aceea de a renunța într-o clipă la catedră pentru a urmări un bărbat, dar când era vorba să aleagă ce să poarte îi era atât de greu să se hotărască? Un mormăit de frustrare ieși din gâtul ei. *E o prostie. Trebuie doar să aleg una și gata.*

Rochia de culoarea mușstarului pe care o purtase în călătorie era încă mototolită și pătată de mersul cu trenul, iar cea în carouri gălbui pe care o purtase cu o seară înainte nu o putea lua datorită traumelor prin care trecuse, așa că cele două erau excluse. Cea de culoarea untului folosită pentru călărit nu era potrivită pentru ocazie. Mai rămăseseră cele din stamba de șofran, din lână de un auriu pal și cea din muselină de un galben ca razele soarelui. Cea din lână avea să fie prea călduroasă acum că primăvara făcea treptat loc verii. Îi plăcea imprimeul floral al stambei, dar muselina intens colorată îi dădea un iz de profesionalism. Se mai gândi o clipă, după care o luă pe cea de muselină.

Peste o jumătate de oră, cu recomandările îndesate în poșetă și cu instrucțiunile oferite de recepționerul hotelului în minte, Adelaide porni în căutarea domnului Bevin.

Clădirea lui părea fără culoare pe dinafară, dar odată ce îi trecu pragul, o căldură primitoare o inundă. Biroul era decorat în tonuri masculine. În aer plutea un miros de pipă. Scaune din piele franțuzească formau o zonă de așteptare având în spate un tablou ce zugrăvea scena unei vânători englezești de vulpi. Se

apropie ca să vadă mai bine. Un zâmbet îi apăru pe buze. Parcă auzea lătratul haitei de câini.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Adelaide tresări şi lovi tabloul, descentrându-l. Grăbindu-se să îndrepte opera, înghionti tabloul, după care se întoarse. Un tânăr studios, aşezat în spatele unui birou din lemn de mahon, o privi prin nişte lentile circulare.

Ea îşi drese vocea după care zise:

– Am venit să-l văd pe domnul Bevin.

– Aveţi programare? spuse el ridicând din sprâncene într-o manieră semeaţă ce îi aduse aminte de bărbaţii aroganţi pe care îi întâlnise în Boston.

Îşi îndreptă spatele şi îşi întoarse privirea într-o parte, de parcă nici nu l-ar fi observat.

– Binevoiţi să-i spuneţi domnului Bevin că domnişoara Adelaide Proctor a sosit ca urmare a invitaţiei sale. Nu a menţionat un anume timp când mi-a solicitat prezenţa, aşa că am presupus în mod normal că mă poate primi când doresc. Acum, dacă puteţi fi atât de bun, domnule...

Îi făcu semn cu mâna să se ridice, aşa cum porunceşte o regină supusului ei.

Pe când începuse acesta să se ridice, un chicotit ce venea din dreapta ei ruină efectul. Un bărbat mai în vârstă, probabil undeva pe la patruzeci de ani, stătea în pragul uşii ce părea să ducă la un birou interior.

Drace! Trebuia să fie domnul Bevin, iar ea încerca să câştige un fel de concurs de snobism cu angajatul lui. Nu putea fi de bine. Cu toate acestea, el îi zâmbi şi o salută.

– Poftiţi în birou, domnişoară Proctor. Mă tem că va trebui să mă scuzaţi pentru această neînţelegere. Se pare că am uitat complet de intenţia de a ne întâlni astăzi, aşa că nu l-am informat pe asistentul meu.

Tonul său cultivat o linişti în loc să o insulte. Şi asta fără îndoială şi datorită surâsului ce continuă să-i danseze pe chip.

Cu capul sus, care şi aşa abia îi ajungea la obraz, trecu pe lângă el şi se aşeză pe un scaun din piele. El închise uşa, merse în spatele biroului şi luă loc.

– Va trebui să-l scuzaţi pe domnul Lyons. E puţin cu nasul pe sus, dar tatăl său îmi este bun prieten şi m-a rugat să-l angajez.

Ea se mai formaliză puțin.

– Eu nu trebuia să-l las să mă scoată din fire. Îmi cer scuze pentru obrăznicia şi insistența mea.

Scaunul său pârâi când se lăsă pe spate, sprijinindu-şi toată greutatea pe un cot.

– De fapt, m-am gândit că v-ați descurcat foarte bine. Orice persoană trebuie să stea bine pe picioare, fără să lase pe alții să o intimideze, în special aici. Texasul este plin de oameni brutali care sunt gata să te calce în picioare dacă le dai ocazia. Acum... spuneți-mi de invitația aceea despre care am uitat atât de nepoliticos.

Adelaide simți cum se înroşeşte.

– Ei bine... era mai degrabă o invitație generală, nu una adresată mie în particular. Am venit în legătură cu anunțul din ziar. Aş dori să mă înscriu pentru slujba de guvernantă.

– Inteligent de evazivă, şi totuşi sinceră. O combinație admirabilă.

Maniera lui o linişti. De fapt, zâmbetul său patern, combinat cu tâmplele sale argintii, îi aduse aminte de tatăl ei. Bineînțeles că tata ar fi fost îmbrăcat în postav negru, nu într-o redingotă distinsă cu vestă, dar oricum era un sentiment plăcut.

– Aveți pregătirea necesară pentru această slujbă, domnişoară Proctor?

– Da, domnule.

Îşi scoase recomandările din poşetă şi i le întinse.

– Am absolvit la Şcoala Normală din Boston în 1880 şi am predat în Cisco, Texas, în ultimii doi ani.

Îşi închise poşeta cu atâta tărie încât îşi prinse vârful degetelor. Pe când terminase domnul Bevin de citit scrisorile de recomandare încă mai simțea durerea.

– Colegii dumneavoastră şi membrii comitetul vă apreciază, atât personal cât şi profesional.

Puse hârtiile jos şi o examină atent din partea cealaltă a biroului.

– Se pare că şi-ar fi dorit să rămâneți. Pot să vă întreb de ce ați plecat?

– Am crezut că mă voi mărita.

În momentul în care îi ieşiră acele cuvinte pe gură îşi dori să le poată lua înapoi. Tensiunea pe care o simți în timp ce aştepta ca acesta să citească cu atenție scrisorile se pare că o zăpăci. Orice persoană inteligentă ar fi spus pur şi simplu „motive personale" şi ar fi lăsat-o aşa. De ce n-a mai putut aştepta două secunde pentru a-şi formula răspunsul potrivit în loc să scape primul răspuns care-i trecuse prin minte?

– Înțeleg că lucrurile n-au mers bine?

Tonul său era întrucâtva curios, dar nu încărcat de milă, fapt pentru care ea era recunoscătoare.

– Se pare că Dumnezeu avea alte planuri pentru mine, spuse ea, sperând ca tremurul din glasul ei să transmită mai degrabă anticipare şi nu teamă.

– Ah, sunteți credincioasă. Domnul Westcott preferă să angajeze oameni ai credinței. Aceasta va lucra în favoarea dumneavoastră.

Puse mâinile pe birou şi se ridică.

– Mai sunt două candidate pe care le-am considerat calificate. Cu toate acestea, domnul Westcott insistă să țină el însuşi interviul final—după ce vede modul în care interacționați cu copilul. Plecăm cu trenul de opt, mâine dimineață. Dacă vă interesează, cumpăr un bilet şi pentru dumneavoastră.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare. Dacă avusese probleme cu răbdarea când Domnul refuzase să se mişte aşa de repede cum se aşteptase ea, de data asta se simțea amețită de ritmul alert pe care îl stabilea El acum.

– Trebuie să mă asigur de un loc şi pentru Sheba, spuse ea încercând să-şi facă ordine în gânduri.

Domnul Bevin ridică din sprâncene.

– Să nu-mi spuneți că aveți un copil, domnişoară Proctor.

Năucită, ea încerca să îi înțeleagă observația.

– Un copil? Nu, domnule. Am un cal.

După un moment de uimire, izbucni într-un hohot de râs de se zguduiră pereții.

– Un cal, ea are un cal. Ha, ha! Ei bine, domnişoară Proctor, vă sfătuiesc fie să-l vindeți, fie să-l îmbarcați înainte ca domnul Westcott să ia vreo decizie. El...

– Plătesc eu cheltuiala de transport, spuse ea începând să scotocească prin poşetă după banii necesari. Sheba vine cu mine.

Îi întinse monedele şi privi să-i vadă răspunsul. El îşi lăsă capul într-o parte, o contemplă o clipă şi acceptă banii.

– Foarte bine. Mă voi ocupa de problemă.

Trecu pe lângă ea şi puse mâna pe clanţă.

– Trenul ne va duce doar până la jumătatea drumului. Vom mai călători câteva zile după aceea, pe drum. Un animal în plus s-ar putea dovedi foarte util, presupun.

– Vă mulţumesc, domnul Bevin.

El deschise uşa. Ea păşi în biroul exterior şi inspiră adânc.

– O, domnişoară Proctor? Încă un lucru.

Ea se întoarse spre el.

– Da?

– Dacă domnul Westcott vă va angaja, fiţi pregătită pentru o provocare.

Poate că fiica lui era un diavol care teroriza guvernantele punându-le şerpi şi şopârle în pat. Ei bine, şi Adelaide crescuse la fermă. Avusese şi ea partea ei de isprăvi cu muncitorii şi bucătarul pe care tatăl ei îi plătea extra ca să aibă grijă de fetiţa lui.

– Cred că mă descurc cu câteva pozne, spuse ea încrezătoare.

– Nu de pozne trebuie să vă îngrijoraţi. E vorba de comunicare.

Ea aşteptă mai multe detalii.

– Fetiţa are doar cinci ani şi încă trebuie să înveţe literele.

– Nu văd cum poate fi aceasta o problemă. Am predat multor elevi...

Se opri când îl văzu dând din cap.

– Domnişoară Proctor, copilul e mut.

3

MENARD COUNTY, TEXAS

– A sosit o telegramă, domnule.

Gideon Westcott, fiul cel mic al baronului Mansfield, fost baron de Leicestershire, din Anglia, își ridică batista de in din poală și își tamponă gura înainte de a se întoarce spre servitorul său.

– Mulțumesc, Chalmers.

Primi mesajul din mâinile cu mănuși albe ale servitorului și apoi îl trimise cu o mișcare ușoară a capului.

După ce își petrecuse ultimii doi ani învățând de la zero creșterea oilor, subzistând săptămâni la rând conversând doar cu behăitul oilor, mâncând fasole și șuncă, având ca adăpost niște ramuri noduroase de arbuști, formalitatea englezească strictă cu care fusese crescut părea în dezacord cu bărbatul care devenise. Cu toate acestea, în urma ultimei sale vizite acasă, mama lui insistase ca să îl ia pe Chalmers și pe soția acestuia cu el, ca să-i aranjeze locuința. El știa că nu era bine să o contrazică. Ea susținuse că din moment ce el avea să devină, ajutat de finanțele tatălui său, un proprietar de teren și nu doar un simplu cioban, era acum de datoria lui ca englez să ajute la civilizarea Texasului. Bineînțeles că nimic nu contribuia mai bine la civilizare decât un personal potrivit în gospodărie.

Gideon aruncă o privire pe telegrama primită de la Bevin, omul său. Însoțit de trei femei, coborâse din tren la capătul liniei din Lampasas și pornise la drum în această dimineață. Ținând cont de ritmul mai lent al unei căruțe și de doamnele rafinate, ar

trebui să ajungă undeva în jurul amiezii zilei următoare, asta dacă nu apăreau complicații neașteptate.

În ce-l privea pe Gideon, nu era suficient de repede. Tunsul de primăvară al oilor fusese amânat mai mult decât era bine. Anul trecut pe vremea aceasta, căruțașii luaseră deja lâna tăiată de la celelalte ferme din zonă și porniseră spre depozitele din San Antonio. A fost doar prin harul lui Dumnezeu și prin negocierea sa abilă faptul că echipajul de mexicani pe care-i angajase anul acesta fuseseră de acord să se întoarcă la ferma sa după ce vor fi terminat traseul lor în nord.

Livrarea întârziată avea să-i afecteze competitivitatea pe piață, dar cu toate acestea, el spera ca superioritatea calității lânii sale să contribuie la valoarea ei. Chiar dacă ar fi fost nevoit să accepte un preț mai mic, nu ar fi regretat decizia. Isabella avea nevoie de cineva a cărui singură responsabilitate să fie îngrijirea ei. În timpul tunsului oilor, el avea să fie ocupat cu supravegherea activității echipei din zori și până-n seară. Chiar și restul oamenilor săi aveau responsabilități suplimentare. Bella s-ar pierde în acea învălmășeală, un lucru de neacceptat.

Gideon își înecă un suspin. În toate acele luni pe care le-a petrecut gândind strategia afacerii sale și calculând meticulos riscurile, cum ar fi focuri spontane în câmp, boli și orice ar putea răni turmele, uitase să țină cont de problemele personale. Dar cum avea el să anticipeze faptul că a ajuns părinte peste noapte fără să beneficieze de prezența unei indispensabile soții?

Împinse farfuria neterminată de budincă de pâine și își lăsă privirea să alunece spre locul de la masă în care stătea Isabella, cu ochii triști fixați asupra telegramei din mâna sa. Era greu să împace această ființă tăcută, sobră, cu copilul plin de viață și fără griji pe care-l întâlnise pe vapor în urmă cu patru luni. Strălucirea îi pierise odată cu mama ei, cu trei ore înainte de a atinge țărmul american. Doamna Petchey, înnebunită să-și protejeze fiica în ceasurile dinaintea morții, reușise să smulgă un jurământ din partea unui bărbat pe care abia îl cunoștea și anume acela de a o considera pe Isabella drept propria lui fiică.

Nu regretase nici măcar pentru o clipă acel jurământ, deoarece micuța frumusețe blondă îi furase inima din ziua când înfruntase răcoarea aerului de ianuarie ca să joace împreună pe puntea

vasului. Aducându-şi aminte de acea zi îi venea să zâmbească uşor în faţa melancoliei ei.

– O veste bună, Bella, spuse Gideon punând cât mai multă veselie în glasul său. Domnul Bevin e pe drum. În curând vei avea o nouă guvernantă care te va învăţa şi cu care te vei putea juca tot felul de jocuri. Nu-i aşa că o să fie distractiv?

Fetiţa nici măcar nu îl privi în ochi. Ridică din umeri şi gustă din mâncare.

Fără să se lase intimidat, Gideon continuă:

– Vom avea de ales dintre trei doamne şi mă aştept să-mi spui pe care o placi cel mai mult.

Ridică din sprâncene şi îşi înclină obrazul spre dreapta. O schimbare atât de mică ar fi considerată nesemnificativă în cazul celor mai mulţi copii, însă pentru Isabella era un indiciu rar al interesului ei. Îşi întoarse încet privirea spre el şi îşi puse degetul în piept.

Gideon îi făcu cu ochiul, sperând să vadă un semn al copilului vesel pe care şi-l amintea şi care se izolase în spatele apatiei.

–M-am gândit că ar trebui să ai ceva de spus în această alegere din moment ce tu vei petrece cel mai mult timp cu ea. Crezi că poţi să faci faţă unei astfel de decizii importante?

Se gândi pentru o clipă, după care dădu din cap, aprobator.

– Excelent.

Isabella ridică marginea farfuriei ei de pe masă şi îi aruncă o privire întrebătoare; era modul ei de a se scuza. Gideon îşi ascunse dezamăgirea.

– Da dragă, poţi să mergi la joacă. Vin la tine în cameră să-ţi citesc o poveste în câteva minute.

Se furişă din cameră fără să scoată nici un sunet. Buclele ei aurii nu se clătinară. Pantofii nu scoaseră nici un zgomot. Copiii n-ar trebui să se furişeze. Ei ar trebui să sară, să alerge şi să zburde. Ar da orice să o vadă zâmbind din nou. Supărarea trebuia să treacă în timp, dar în cazul Isabellei, aceasta o închisese în sine. Nu reuşise deloc până acum să găsească cheia.

Când au ajuns prima dată la fermă, munca îl ţinuse departe de casă, aşa că o încurajase să îl însoţească, sperând că după ce se va acomoda cu împrejurimile se va deschide, însă ea nu făcuse altceva decât să se îndepărteze şi mai mult. Sosise apoi sezonul fătatului la oi aşa că fusese obligat să o părăsească, lăsând ca

personalul să se îngrijească de ea. Doamna Chalmers îl asigura că fetița este cuminte. Stătea întotdeauna liniştită într-un colț, răsfoind paginile unei cărți cu poze sau jucându-se cu păpuşa. Tocmai aceasta era problema. Era atât de uşor să o treci cu vederea. Avea nevoie de o persoană care să aibă grijă de ea şi care să nu fie preocupată de alte îndatoriri. Cineva care să o poată scoate pe Isabella din tăcerea ei şi care să aducă din nou bucuria în viața ei. Avea nevoie de o minune.

Nu s-au întâmplat prea multe minuni în viața ei, însă dacă reuşea să ia această slujbă, toate meritele aveau să fie cu siguranță ale Celui Atotputernic. Adelaide se ținea de marginea căruței când aceasta dădu peste o altă urmă. Călătoria fusese mai uşoară în cele două zile anterioare când o călărise pe Sheba, însă aceasta era ultima parte a călătoriei aşa că alesese buna cuviință în detrimentul deciziei practice. Celelalte două candidate la acea poziție erau nişte doamne rafinate din estul îndepărtat care se mutaseră recent în Texas. Se uitaseră chiorâş la ea în prima zi când apăruse în fusta pantalon, călare pe Sheba. Călare. O, ce îngrozitor!

Este adevărat că cele mai multe femei din acele zone încă mai călăreau într-o parte pe şa, dacă aveau o şa, însă fiind crescută la o fermă plină de oameni care călăreau impecabil, Adelaide nu văzuse niciodată rostul unei astfel de posturi. Fusta ei pantalon îi acoperea bine gleznele, dar cu toate acestea putea să vadă că celelalte femei considerau lucrul acesta scandalos. N-ar fi ajutat-o cu nimic să facă aceeaşi impresie şi bărbatului care avea puterea de a o angaja.

– Domnule Bevin, am crezut că ați spus că vom ajunge la proprietatea domnului Westcott înainte de prânz.

Vocea stridentă a doamnei Carmichael o zgârie pe creier pe Adelaide.

– Ceasul meu arată că e bine trecut de doisprezece treizeci şi nu văd nicio urmă de fermă. Nu ne puteți cere să mai asudăm în arşița asta intolerabilă încă o zi, domnule. Trebuie să insist să grăbiți pasul deîndată.

Adelaide oftă. Ziua era frumoasă. Cerul albastru. Soare. O briză uşoară. Dacă doamna Carmichael considera că aceasta era

năduşeală, ce avea să facă în august când căldura putea topi chiar şi pielea unui bizon?

– De fapt, doamnă, suntem pe proprietatea domnului Westcott de douăzeci de minute. Casa va apărea în curând la orizont.

Se miră de stăpânirea acestui bărbat. Nu scrâşnise din dinţi, nu ridicase glasul şi nici măcar nu se coborâse la nivelul ei. După trei zile în care l-a cicălit de pe locul din spatele lui, era o minune că nu-i îndesase o batistă în gură. Sau că nu şi-o îndesase lui însuşi, în urechi.

– Nu mi-am dat seama că locuieşte atât de departe de oraş, observă domnişoara Oliver. N-am văzut mai mult de două clădiri de când am plecat din Menardville. Sunteţi sigur că nu e niciun pericol pe aici?

De data aceasta, imperturbabilul domn Bevin scăpă un mic suspin.

– Sunteţi la fel protejată aici ca în orice altă parte. Ferma lui Westcott este situată la jumătatea distanţei dintre Menardville şi Fortul McKavett, iar unităţile cavaleriei staţionate acolo au alungat toţi indienii comanche din această zonă, cu mulţi ani în urmă. Nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza indienilor, domnişoară.

Îi dăduse aceeaşi asigurare domnişoarei Oliver şi în seara anterioară, la hotel. Adelaide zâmbi şi dădu din cap. Se pare că era un lucru bun că se aşezase în spatele căruţei cu geamantanele şi cu proviziile. Dacă s-ar fi înghesuit între cele două femei, probabil că ar fi spus deja ceva neiertat de nepoliticos. Nu. Era mai bine să privească praful ce se ridica în spatele căruţei şi să facă din mână către Sheba, care tropăia în spatele lor. În felul acesta se implica în mai puţine probleme. Din nefericire, faptul că nu se implicase în discuţie în dăduse suficient de mult timp să mediteze la viitorul ei neclar.

Fusese sigură că experienţa ei de la fermă şi cea de predare avea să-i asigure poziţia, dar acum că ştia mai multe despre contracandidatele ei, încrederea îi cam pălise.

Cu toate că doamna Carmichael era o femeie severă, cu chipul încruntat care te făcea să te gândeşti la un strugure care rămăsese pe viţă prea mult, avea douăzeci de ani de experienţă. Şi nu doar o experienţă de predare. Lucrase ca guvernantă pentru unele

dintre cele mai bune familii din New York. Adelaide sperase că doamna Carmichael nu va fi atât de nerăbdătoare să primească această slujbă după ce văzuse cât de primitive erau condițiile, însă această fată mai bătrână se dovedise a fi rezistentă. Se plânsese de toate lucrurile de sub soare, dar nu ceruse nici măcar o dată să se întoarcă.

Domnişoara Oliver, pe de altă parte, părea înfricoşată şi de propria ei umbră. Rareori vorbea altfel decât în şoaptă şi, cu toate că era bine păzită între domnul Bevin şi doamna Carmichael, sărea la fiecare sunet, înghițind şi suspinând de fiecare dată când striga un şoim sau sufla vântul în tufişurile din spatele căruței. Cu toate acestea, când se aflau în casă, era o altă poveste. Devenea esența calmului şi a demnității feminine în clipa când era înconjurată de patru pereți siguri. O scândură de lemn nu putea să împiedice pe cineva de la a-i face rău, dar Adelaide se hotărâse să nu pomenească acest lucru. Ultima poziție a domnişoarei Oliver fusese cea de directoare a unei şcoli de fete din Virginia. Ea ar fi alegerea evidentă dacă domnul Westcott ar aprecia calmul şi ținuta. Atâta timp cât nu i se cerea să iasă pe afară.

Mai era apoi şi domnul Westcott. Se dovedise că nu era acel baron bogat, proprietar de vite, pe care şi-l imaginase ea când dăduse prima dată peste anunțul din *Gazette*. Domnul Bevin le informase seara trecută că acesta era de fapt un englez. Fiul unui baron, nici mai mult, nici mai puțin. Probabil că era tipul plicticos de om care purta monoclu şi bea ceai dintr-un set elegant de porțelan, în timp ce aştepta ca investiția sa texană să îi aducă profit fără să fie nevoit să îşi murdărească el mâinile. Un gentleman englez adevărat va fi atras, cel mai probabil, de ceea ce aveau de oferit celelalte femei.

Pe deasupra, creştea oi. Doamne, ai milă! Tatăl ei ar fi dezmoştenit-o dacă ar mai fi fost în viață. Pasiunea lui fuseseră caii, dar crescuse şi câteva sute de vite. Nu exista niciun fermier în Texas căruia să nu-i sară țandăra la vederea unui oier care îşi conducea turmele peste păşunile pe care Dumnezeu le-a creat pentru animalele cu coarnele lungi. Se simțea de parcă ar fi conspirat cu dușmanul. Cu toate acestea, era călăuzită de norul ei. Era posibil ca Dumnezeu să o fi luat într-o direcție greşită?

– Am ajuns, doamnelor, strigă domnul Bevin. Primele imagini cu Casa Westcott.

Adelaide se ridică pe unul dintre geamantane, balansându-se nesigură pe genunchi, ca să privească peste capul celor din fața ei. Când căruța ajunse în vârful dealului, reuşiră să vadă casa. Rămase gură-cască. Doar un nobil englez putea numi acest conac o casă.

Casa în stilul Regina Ana cu două etaje şi mansardă era aşezată elegant pe vârful unei ridicături. Imaginea de basm contrasta puternic cu rusticul peisaj texan. Îi scăpă un suspin visător. Era cea mai romantică locuință pe care o văzuse vreodată. Se lăuda cu o verandă ce încercuia tot nivelul inferior, cu acoperişuri triunghiulare, cu ferestre mari şi chiar cu un turnuleț. Tot ce-i lipsea era un prinț care să împlinească orice fantezie copilărească pe care a avut-o ea vreodată.

Căruța se zgâlțâi, iar Adelaide căzu de pe geamantan, lovindu-se cu cotul de şipcile de lemn de lângă ea. Durerea vibrantă din brațul ei aduse cu ea o doză de realitate. Nu era o prințesă într-un caleaşcă poleită pornită în căutarea prințului ei. Ea era Adelaide Proctor, o învățătoare şomeră, în căutarea unei slujbe.

Harnaşamentul zăngăni când domnul Bevin opri căruța. În loc să-l aştepte să vină să o ajute după ce le ajutase pe celelalte două, Adelaide trecu peste bara căruței şi folosi spițele roții pe post de scări pentru a ajunge cu picioarele pe pământ.

– Ştii că ar fi trebuit să-l laşi pe gentlemanul petrecerii să te ajute să cobori.

Râsul reținut din glasul domnului Bevin provocase un zâmbet din partea ei.

– Părea că aveți mâinile ocupate.

Adelaide îşi scutură fusta şi se aplecă să dezlege sfoara cu care era legată Sheba de căruță.

Punându-şi mâna pe marginea căruței, domnul Bevin se aplecă spre urechea ei.

– Aşa între noi doar, şopti el, nu cred că aş mai putea rezista nici un minut cu alea două. Am un sentiment puternic că Westcott te va angaja pe tine şi mă va pricopsi pe mine cu violeta ofilită şi cu agrişa acră înapoi până la Fort Worth.

Adelaide chicoti.

– Să vă fie ruşine, domnule Bevin.

Apoi se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească ceva.

– Facem un târg. Dacă nu primesc postul acesta, vă voi răsfăţa şi voi conduce eu căruţa jumătate de zi şi vă voi lăsa să o călăriţi pe Sheba.

Îşi duse mâna la inimă şi o privi cu o adoraţie excesivă.

– Sunteţi un înger, domnişoară Proctor. Cu adevărat un înger.

Adoraţia lui se transformă apoi într-o privire mai ghiduşă.

– Vă daţi seama, bineînţeles, că nu mai am nicio motivaţie acum să mai pun vreo vorbă bună pentru dumneavoastră.

Ea îi zâmbi fără să-i fie frică deloc de ameninţarea lui.

– Trebuie să ne ţineţi aici afară, domnule? spuse mai strident doamna Carmichael. Conduceţi-ne în casă.

Domnul Bevin făcu o figură jalnică, spre amuzamentul Adelaidei, după care îşi puse din nou masca politicoasă.

– Sosesc, doamnelor.

Îi întinse mâna, dar ea refuză.

– Mă duc să o văd pe Sheba mai întâi.

– Deja mă abandonezi? spuse el, făcându-i cu ochiul. Grajdurile sunt în spatele casei, spre apus.

Adelaide o conduse pe Sheba în direcţia pe care o indicase domnul Bevin. După ce trecu de casă, împrejurimile arătau mai degrabă ca o fermă. Câteva dependinţe se întindeau prin curte. O baracă, un hambar, grajduri şi ceva ce semăna cu nişte staule mai mici presărate ici-colo. În timp ce se îndrepta spre grajduri, observă câteva păşuni mai mari, împrejmuite, ce acopereau terenul din spate. O mână de oi păşteau plictisite în ţarcul cel mai apropiat, cele mai multe dintre ele având miei ce săltau veseli în jurul lor. Cei mici dansau în jurul mamelor sedentare cu o voioşie căreia Adelaide nu-i putu rezista. La urma urmei poate că nu e chiar atât de rău să creşti oi.

Sheba nechează simţind miros de cai şi o împinse pe Adelaide de la spate.

– Bine, merg.

Intrară în grajd, însă nu veni nimeni să le dea o mână de ajutor. Se gândi că e mai uşor să caute singură o boxă goală după care să aştepte să le găsească cineva, aşa că Adelaide o conduse pe Sheba pe interval. Copitele iepei loveau podeaua de lemn atrăgând atenţia celorlalţi ocupanţi ai grajdului. Mai multe

capete se ridicară peste ușile boxelor ca să analizeze intrușii. Cu ochii ei experimentați, Adelaide observă doi cai de curse, dintr-o rasă englezească combinată cu una americană, unul sau doi cai de tracțiune și chiar un ponei—care aparținea cu siguranță prințesei castelului. Domnul Westcott avea o colecție variată de cai.

– Am ajuns, fetițo.

Adelaide găsi o boxă destul de îngustă spre capătul grajdului și o priponi pe Sheba în ea. Verifică paiele din iesle și ridică o găleată răsturnată de pe jos.

– Mă duc să-ți aduc niște apă proaspătă și văd dacă pot să-ți fac rost de niște ovăz.

Mânerul găleții îi unse palma în timp ce ea se întorcea spre intrarea grajdului. O ladă cu nutreț aflată de-a lungul peretelui îi atrase atenția. O coti spre margine pentru a investiga, când auzi sunetul vocilor unor bărbați ce se apropiau.

– Esmeralda a dat drumul, în sfârșit, mieilor ei, Miguel. Gemeni.

– Ah. *Muy Bien, señor.*

– Să fii cu ochii pe ea. Nu părea prea bucuroasă de cei doi țânci. Probabil că va trebui să o legi și să o obligi pentru o vreme să le dea să mănânce.

– *Sí.* Mă uit la ea, *patrón.* Mergeți și pregătiți-vă pentru oaspeții dumneavoastră.

Patrón? Primul vorbise cu un accent englezesc. Avea să-l întâlnească pe domnul Westcott? Inima începu să-i bată repede. Nu avusese ocazia să se aranjeze puțin. Adelaide se dădu în spate până se lovi de lada cu nutreț. Strânse găleata la piept și își ținu respirația. Spre norocul ei. Doamnele îl așteptau pregătite în salon, iar ea țopăia prin grajd. Nu putea decât să spere că nu călcase în bălegar. Mirosul de bălegar n-ar putea ajuta pe cineva să impresioneze un potențial angajator. Probabil că și părul îi era un dezastru. De ce nu intrase în casă împreună cu domnul Bevin când avusese ocazia?

Stătea nemișcată și ciulea urechile la zgomotele ce se auzea afară, lângă grajd. Sunetul pașilor ce se îndepărtau de clădire îi liniști sufletul. Poate că va ieși cu bine din situația asta. Continuă să asculte. Nu era sigură că plecaseră amândoibărbații. Când se făcu liniște, trase adânc aer în piept și se relaxă. Hotărâtă să se ocupe de Sheba cât de repede pentru a putea fugi spre casă, luă

un sac de pe perete și răsturnă capacul greu de lemn ce acoperea lada.

Drace! Era o ladă cu ovăz, dar era aproape goală. Se aplecă peste marginea lăzii, care îi intra în stomac, pentru a ajunge la canciocul mare de tablă. Împingându-se cu vârfurile picioarelor, își întinse mâinile ca să ia niște boabe de pe fundul lăzii. Trebuia să fie suficient. Nu-i mai trebuia nimic decât să intre cineva și să o vadă atârnând pe marginea lăzii, cu fundul în sus.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea masculină, bogată și foarte britanică o uimi atât de tare că se ridică prea repede. Își pierdu sprijinul și dădu cu genunchii de ladă. Dând din brațe disperată pentru a-și recâștiga echilibrul, tot ovăzul zbură ca o ploaie de praf și se împrăștie pe fața și pe hainele bărbatului care nu putea fi altul decât Gideon Westcott.

Cămașa lui albastră de bumbac trebuie să fi fost umedă de truda muncii cu oile născătoare, de se lipi tot ovăzul de el. Simți un sentiment de înfiorare în adâncul stomacului ei.

– Îmi pare rău, domnule.

Se grăbi spre el ca să-i șteargă cămașa, dar după primul contact, mâinile ei se acoperiră de ovăz asemenea cămășii sale. Neștiind ce să mai facă, făcu un pas în spate și încercă să-i explice:

– Am vrut să-i dau iepei mele niște grăunțe, dar lada era aproape goală, iar eu sunt atât de scundă că n-am ajuns... a trebuit să mă las peste margine, apoi ați venit și m-ați speriat... ovăzul a zburat și... îmi pare rău.

Săracul om, stătea acolo în stare de șoc. Era îmbrăcat în niște haine de muncă obișnuite, asemenea oricărui fermier texan și avea o ținută puternică ce descria mai degrabă un crescător de vite experimentat și nu un filfizon arogant. Nu arăta așa cum se așteptase ea. Mistuită de nevoia de a fugi înainte ca el să o certe, îi trânti găleata în brațe.

– Vreți să vă asigurați că primește niște apă?

După aceste vorbe fugi, rugându-se ca șocul să-l împiedice să o recunoască la următoarea întâlnire. Reședința Westcott avea la urma urmei un prinț chipeș, pe care ea tocmai îl murdărise ca și cum i-ar fi turnat o găleată de făină în cap.

4

Gideon luă pe el haina de dimineață și își îndoi manșetele cămășii peste marginea mânecilor hainei, așa cum era la modă. În timp ce își îndrepta cravata de mătase de Windsor, mintea îi fugi înapoi la grajd. Nu-și putea scoate din cap imaginea juponului învolburat și a pânzei galbene. Nu era un lucru obișnuit pentru un bărbat să găsească o femeie atârnată de marginea lăzii cu ovăz.

Fusese o micuță alunecare ca un obiect cu păr negru și des care sta să zboare în orice clipă din agrafe și niște ochi căprui plini de viață... și o doză mare de panică. Râse încet. Fără îndoială că era una dintre candidatele pe care le-a adus Bevin din Fort Worth, iar dorința ei de a îndrepta lucrurile era un indiciu clar. Probabil că-i intuise identitatea în momentul în care îl acoperise cu grăunțe. Aștepta cu nerăbdare să-i vadă reacția în clipa în care se va alătura grupului din salon.

Spera că celelalte candidate erau puțin mai calificate. Fata din grajd părea de parcă tocmai ar fi ieșit de pe băncile școlii. Ce experiență ar fi putut ea acumula în scurta ei viață pe care o trăise? Isabella nu avea nevoie de o colegă de joacă; ea avea nevoie de cineva care să fi avut de-a face cu o varietate de copii și de probleme. O persoană capabilă, dedicată și răbdătoare. Fata în galben putea fi mai voioasă, o persoană care puteai glumi, dar judecând după figura pripită de mai devreme, răbdarea nu părea a fi una dintre virtuțile ei.

Înainte de a coborî scările, Gideon se opri lângă camera Isabellei. Stătea așezată pe covorașul de Bruxelles, de culoare deschisă, înconjurată de un sat din cuburi de lemn. Figurine de

metal vopsite reprezentând bărbați și femei, cai și câini, căruțe și caleşti îşi vedeau de treburile lor în satul în miniatură. Două dintre figurine erau aşezate față-n față aplecându-se înspre și dinspre direcția Bellei. Ea le învârtea într-o parte și alta, ținându-le cu un singur deget. Chipul ei zugrăvea emoții și personalități diferite, în măsura în care personajele vorbeau pe rând într-o conversație auzită doar de ea.

Intră în cameră și se aplecă în fața ei, atent să nu deranjeze cuburile. Ea își ridică privirea spre el, cu o idee de zâmbet pe buze. Inima lui se strânse. Din fericire, prezența lui încă îi aducea o măsură mică de fericire, însă nu avea să se mulțumească până nu va vedea acel zâmbet larg și chicoteli copilărești. *Doamne dă-mi înțelepciunea să aleg persoana potrivită care să mă ajute la lucrul acesta.*

– Tocmai cobor în salon ca să mă întâlnesc cu doamnele pe care le-a adus domnul Bevin. Nu vrei să vii cu mine?

Ea se dădu în spate, dar Gideon îi întinse mâna.

– Nu uita, contez pe ajutorul tău în alegerea celei mai bune candidate.

Își puse degetele încet în palma lui, iar el o ajută să se ridice. Se folosi de brațul lui pentru a-și găsi echilibrul în timp ce păşea printre cuburi, însă când ajunse în pragul uşii, şovăi. Lăsându-l de mână, țâșni spre pat și apucă păpuşa ce se afla întinsă pe cuvertura albă. Era un cadou de la mama ei. Părul ei auriu și ochii albaştri se potriveau cu cei ai Bellei. El știa că ea își găseşte mângâiere și siguranță în ea, aşa că nu protestă deloc când ea se întoarse după păpuşă.

– Eşti gata? o întrebă când se întoarse înapoi lângă el.

Ea dădu din cap, afirmativ. Se îndreptară amândoi spre hol și coborâră scările. Uşa salonului era deschisă. Gideon o conduse pe Bella, încetinind pasul. Se temea ca nu cumva orice simplă ezitare din partea lui să readucă la suprafață sentimentele ei de nesiguranță. Aşa cum bagi oile în țarc, odată ce le-ai pornit e bine să nu te opreşti până nu e gata treaba. Altfel, laşi uşa deschisă la tot felul de probleme.

– Westcott! Era și timpul. James Bevin se apropie de Gideon cu un zâmbet cald. Aceste domnițe au fost nevoite să aibă parte

de multe discuții inferioare cu mine, un băiat bătrân. Mă tem că s-au cam săturat de compania mea.

– Nu spuneți asta, domnule Bevin.

O femeie blondă, grațioasă, se ridică de pe sofa și pluti spre ei, cu chipul senin.

– Ați fost o companie plăcută.

– Gideon Westcott, pot să ți-o prezint pe domnișoara Lillian Oliver?

– Domnișoară Oliver.

Gideon făcu o plecăciune, iar ea îi răspunse cu o reverență suficient de elegantă pentru orice salon londonez. Pe când se ridică ea, celelalte două femei se aflau în spatele ei, așteptând să fie prezentate—una era o femeie ce părea mai degrabă severă, cu agrafe de argint în părul ei strâns la spate, iar cealaltă, o tânără cu o încântătoare roșeață ce-i păta obrajii. Cea mai în vârstă dintre ele făcu prima un pas în față.

– Doamna Esther Carmichael, anunță Bevin.

Gideon, schiță o plecăciune din datorie și observă un miros medicinal distinct ce emana dinspre femeia mai în vârstă. Îi aducea aminte de una dintre îngrijitoarele din propria lui copilărie. Ea îi freca încheieturile în fiecare zi cu alifie și prefera confortul sălii de clasă în schimbul excursiilor în aer liber în care ar fi trebuit să fugă după el și frații lui. Oare era și doamna Carmichael la fel?

În cele din urmă, bruneta îmbrăcată în rochia galbenă își luă locul în fața lui. Bevin deschise gura ca să o prezinte, însă ea i-o luă înainte.

– Domnul Westcott și cu mine ne-am întâlnit mai devreme în grajduri.

Bevin ridică din sprâncene.

– Așa?

Gideon dădu din cap, aprobator.

– Chiar așa. Mi-e teamă însă că nu i-am reținut mumele.

Roșeața din obrajii ei se transformă dintr-un roz închis într-un purpuriu aprins.

– Ei bine, spuse Bevin, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Adelaide Proctor.

Energica domnișoară Proctor făcu o reverență scurtă după care îi întinse mâna înainte ca el să-și termine plecăciunea. Nu-i oferi vârful degetelor sau mâna să i-o sărute. Nu, ea oferi o mână

întinsă pentru o strângere de mână, gest pe care el îl asociase până acum cu salutul dintre bărbați. Nedorind să o ofenseze sau să o pună într-o situație jenantă, îi strânse mâna, surprins de tăria strângerii ei. Când își ridică privirea, avu impresia că ea îl măsura din priviri. Dintr-un motiv cam ciudat, se trezi dorindu-și să fi trecut testul ei.

Îi lăsă mâna după un moment și făcu un pas în spate. Privirea ei se lăsă în jos, undeva la nivelul șoldului său drept.

– Bună, spuse ea cu fața aprinsă de căldură.

Mintea lui se puse din nou în mișcare. *Isabella.*

Își drese vocea.

– Doamnelor, fiica mea, Isabella.

Gideon puse mâna între umerii ei și o conduse înainte. Ea se împotrivi puțin și strânse păpușa în piept, dar se întoarse ca să le vadă pe cele trei femei.

– Fă-ți reverența, copilă, spuse doamna Carmichael autoritară însă nu cu răutate, iar Bella se grăbi să o asculte.

Femeia mai în vârstă dădu din cap aprobator după care îl privi pe Gideon cu satisfacție, pentru că reușise să-și demonstreze profesionalismul.

– E o fetiță drăguță, domnule Westcott. O adevărată frumusețe. Trebuie să fiți foarte mândru.

Spunând aceste cuvinte, domnișoara Oliver zâmbi către el ca o debutantă. Mai că se aștepta să o vadă dând repede din pleoape. Îl deranjă faptul că ea nu vorbise direct cu Isabella, dar se consolă cu gândul că ea spusese ceva adevărat. Era mândru de fiica lui.

– Mulțumesc.

Gideon își puse mâna în jurul brațului ei drept și o strânse cu drag.

– Este lumina ochilor mei.

Sunetul unui oftat îndreptă atenția lui Gideon din nou înspre domnișoara Proctor. Ochii ei străluceau cu intensitate, ceea ce-l făcu să se simtă de parcă ar fi aruncat o privire în adâncul inimii ei. Apăru o peliculă de lacrimi care diminuă efectul și îl făcu să-și dorească să și-o șteargă pentru a putea privi mai adânc. Clipi îndepărtând umezeala, însă înainte de a putea cerceta misterul din spatele ochilor ei, ea să plecă la Isabella.

– Ai auzit? spuse ea în şoaptă copilei, de parcă n-ar mai fi fost nimeni în încăpere. Tu eşti lumina ochilor tatălui tău. Cred că e cel mai mare compliment ce se poate face unei fetiţe. Şi tatăl meu obişnuia să-mi spună acelaşi lucru. De fapt, mi-a spus odată că galbenul era culoarea lui favorită, aşa că ori de câte ori o purtam, era de parcă ar fi avut parte de lumina lui personală, fie în casă, fie afară, fie cu cer senin, fie cu cer noros. Şi ştii ceva?

Isabella dădu încet din cap într-o parte şi alta, captivată. Gideon se simţea şi el captivat. Nu atât de mult de poveste, cât de efectul pe care aceasta îl avea asupra fiicei sale.

– Acum că tatăl meu a murit, continuă ea, galbenul este singura culoare pe care o port. Îmi reaminteşte de el şi îmi place să cred că dacă mă priveşte din ceruri vede mica lui lumină şi zâmbeşte.

Isabella lăsă păpuşa din strânsoare şi mângâie obrazul domnişoarei Proctor. Femeia îi acoperi mâna cu mâna ei şi se aplecă spre ea. Gideon le privea uimit, cu ochii aprinşi. În toate aceste luni încercase să aline durerea Bellei, iar acum, cu o singură povestire, această femeie stabilise o legătură cu fiica sa într-un mod în care el nu reuşise. Ele erau legate de pierderea comună a unui părinte şi pentru prima dată după mult timp, Bella se apropia de cineva în loc să se ascundă în sine. Domnul făcuse o minune, în cele din urmă. O minune învelită într-o stambă galbenă.

Mai târziu în acea seară Gideon stătea singur în biroul său. Citise toate scrisorile de recomandare, analizase fiecare diplomă şi pusese fiecare candidatură pe o balanţă imaginară. Domnişoara Proctor nu avea experienţa doamnei Carmichael sau graţia evidentă a domnişoarei Oliver, dar ceea ce avea înclina balanţa în favoarea ei—votul Isabellei.

Cu toate acestea, nu ar fi fost un lucru responsabil din partea lui să se bazeze doar pe prima impresie a unui copil în luarea unei astfel de decizii. Tot ce ştia Bella era că împărtăşea cu domnişoara Proctor aceeaşi durere. Ea nu înţelegea calificările pe care trebuia să le aibă o guvernantă sau implicaţiile acestei decizii asupra viitorului ei. Această obligaţie îi revenea lui.

Venise în Texas ca să demonstreze tatălui său că putea fi un om responsabil, care să înființeze o afacere profitabilă, să se ridice deasupra obiceiurilor sale împrăștiate și să facă ceva cu viața lui. Terminase cu petrecerile, cu flirturile fără sens și cu viața lui nocturnă. Cum avea să-și demonstreze competența lăsând pe mâna unui copil o decizie atât de importantă?

Gideon închise ochii și își frecă fruntea pentru a alunga durerea surdă pe care o simțea între sprâncenele sale. Se auzi o bătaie în ușă. Gideon își lăsă mâna jos și își ridică privirea din hârtiile care erau împrăștiate pe măsuța din lemn de nuc din fața lui.

– Intră.

James Bevin pătrunse în cameră și închise ușa după el.

– Deci, vrei cumva să știi ceva despre aceste doamne înainte de a lua vreo decizie? Să zicem... faptul că domnișoarei Oliver îi e frică să iasă din casă ca nu cumva să o atace indienii sau faptul că doamna Carmichael pare să-l fi băgat în pământ pe domnul Carmichael cu limba ei ascuțită.

Se apropie nonșalant de biroul lui Gideon și ridică unul dintre documente pretinzând că îl citește.

– Sau poate că vrei să afli că domnișoara Proctor călărește mai bine decât cei mai mulți bărbați, e isteață și poate călători zile în șir fără să se plângă deloc.

– Văd cumva o umbră de subiectivism în glasul tău, James?

Gideon îi aruncă un zâmbet cu subînțeles prietenului său.

– Hai acum, Gid. Ai fi prost să nu o angajezi pe domnișoara Proctor și știi asta. Spune-mi dacă greșesc.

Gideon își rezemă cotul de marginea biroului său și își frecă bărbia. Își scărpină degetele de barba ce îi creștea.

– Nu are sens. Pe baza recomandărilor ei n-aș fi luat-o în considerare pentru acest post. Ca să fiu sincer mă miră faptul că tu ai luat-o.

– E o modificare de ultim moment.

– Aha, spuse el lăsându-se pe spate făcând tapițeria de piele să scârțâie când se îndreptă. M-am mirat de ce ai adus trei candidate când planul nostru era să intervievez doar două.

James luă un scaun și îl trase lângă birou. Se așeză și își întinse picioarele lungi în fața sa.

– Trebuie să-ți spun, Gid, a fost de parcă o mână divină a adus-o la ușa mea. Publicasem anunțul timp de două săptămâni

şi alesesem dintr-o duzină de candidate pe primele două, cele mai experimentate, aşa cum am discutat. Cumpărasem biletele de tren şi eram gata de drum. Atunci, cu o zi înainte de plecare, apare domnişoara Proctor în biroul meu, îl îmblânzeşte pe domnul Lyons şi mă cucereşte şi pe mine. Nu pot să explic cum, dar am ştiut înăuntrul meu că este făcută pentru această slujbă.

Gideon nu mai zise nimic. După ce o văzuse pe domnişoara Proctor interacţionând cu Bella, nu putea nega faptul că era ceva special la modul în care se raporta la copil. Instinctele sale rezonau cu ceea ce-i spusese James. Putea avea însă încredere în instinctele sale? Nu mai fusese tată înainte aşa că nu avea habar ce era mai bine pentru o fetiţă ca Bella. N-ar fi mai înţelept să-şi lase la o parte sentimentele şi să se concentreze asupra datelor concrete?

Ridicându-se puţin, răsfoi printre hârtiile de pe birou până o găsi pe cea pe care o căuta.

– Aici scrie că a predat într-o şcoală din Cisco până în urmă cu o lună. Cum de a auzit de acest post?

– Providenţa, cred, spuse James. Era în oraş de o zi doar, cu probleme de natură... personală, când a pus mâna pe o copie veche de o săptămână a ziarului *Gazette*. Nu cred că a observat data.

Ezitarea lui James de a pomeni motivul prezenţei ei în oraş nu trecu neobservată de Gideon. Era evident că încerca să ţină un secret. Gideon îşi privi cu atenţie prietenul. Era un bărbat integru, iar Gideon avea încredere în el. Nu ar fi recomandat-o pe domnişoara Proctor dacă exista ceva scandalos în trecutul ei. Cu toate acestea, sămânţa curiozităţii fusese deja semănată şi începea să prindă rădăcini. De ce fugea această femeie?

– Ar trebui să o angajezi, Gid.

Orice urmă de amuzament dispăru de pe faţa lui James.

– Ai încredere în instinctele tale. Alege, ai încredere în instinctele *mele*. Îmi asum toată vina dacă nu va ieşi bine.

O urmă de umor reapăru.

– Şi bineînţeles, voi primi aprecierile când va depăşi toate aşteptările tale.

Gideon dădu din cap, învins.

– Ei bine, i-am spus Isabellei că mă poate ajuta să aleg. Cu votul tău pentru domnişoara Proctor, sunt deja depăşit.

– Nu aveai de gând să alegi pe vreuna dintre celelalte, nu-i aşa?

Gideon îşi încrucişă braţele.

– Ei, bine. Îi dau o şansă. Dar fii cu ochii pe doamna Carmichael şi pe domnişoara Oliver. S-ar putea să am nevoie de un înlocuitor dacă domnişoara Proctor se dovedeşte a fi nepotrivită.

Gideon strânse grămada de hârtii şi le aranjă până formară un teanc drept. După ce le puse deoparte, se întoarse spre James.

– Acum, despre cealaltă problemă de care trebuia să te ocupi. S-a rezolvat?

James scoase un pachet de hârtii din buzunarul de la haină şi le puse pe birou.

– Da, în cele din urmă. Tribunalul a decis în favoarea ta. Isabella va rămâne cu tine.

– Slavă Domnului.

Gideon nu se îndoise cu adevărat de rezultat. Ştia că aveau un temei legal puternic. Cu toate acestea, rezultatul îl inundă cu un sentiment de uşurare.

– Dar despre investigaţia ta ce poţi să-mi spui?

– Omul tău din Londra a aruncat mult cu noroi asupra Lordului Petchey că m-a făcut să-mi doresc o baie după citirea raportului său. Nemernicul este în datorii până în gât, joacă în cele mai jerpelite cluburi, frecventează bordelurile şi chiar era să-şi omoare calul o dată încercând să câştige un pariu în timpul uneia dintre vânătorile sale de vulpi.

– Mă întrebasem de ce te-a numit Lady Petchey tutorele Isabellei când aceasta avea rudenii în Anglia, însă acum înţeleg. Soţul ei, regretatul viconte, aproape că l-a scos din testamentul familiei pe fratele său. Reginald a moştenit titlul şi o mică sumă care l-ar fi putut ţine în formă dacă ar fi renunţat la obiceiurile sale cheltuitoare şi dacă ar fi investit înţelept, dar bineînţeles că nu a făcut-o. Lady Patchey a păstrat controlul asupra restului averii. Fără îndoială că el s-a aşteptat să recâştige accesul la fondurile familiei când a căzut Lady Petchey bolnavă. Trebuie să fi venit ca un şoc vestea că a pus toţi banii într-un fond pentru Isabella şi că te-a numit pe tine executorul şi protectorul ei. Singura lui opţiune era să conteste testamentul.

Gideon își aminti ultimele ore petrecute cu mama Bellei la bordul vaporului. Lucinda Petchey îi ceruse să trimită după căpitan ca să fie martor la testamentul ei. Doctorul de pe vas îl asigurase că era pe moarte și că tot ce putea face era să îi asigure tot confortul posibil. Trupul ei vlăguit arăta atât de oropsit în patul îngust, pielea arăta subțire ca hârtia, iar carnea îi era măcinată de boala care o răvășea.

Trimisese imediat după căpitan. Nu putea să-i refuze nimic din ce ar fi putut să-i aducă ușurare. În cele din urmă, rezistase suficient pentru a-și semna testamentul în fața martorilor, precum și pentru a da instrucțiuni clare cu privire la modul în care să fie trimis avocatului ei din Londra, în timp ce o copie rămânea la el. Odată ce toate lucrurile erau puse în ordine și după ce își mai îmbrățișase fiica pentru ultima dată, plecase, acceptând pacea pe care i-o oferea moartea.

Gideon își drese vocea și își duse mâna tremurând prin păr.

– Știam că Lucinda se temea pentru viitorul Isabellei. Nu pot să-mi imaginez ce fel de viață ar fi avut acest copil dacă ar fi pus unchiul ei mâna pe avere. Ticălosul ar fi încercat probabil să o mărite cu vreun bogătaș cu sânge albastru înainte să iasă de pe băncile școlii. Ar fi vândut-o fără îndoială celui care dădea prețul cel mai mare, fără să-i pese cât de puțin de modul în care acesta ar fi tratat-o. Numai gândul la aceste lucruri mă face să-mi doresc să-l fac bucăți.

Gideon trase aer în piept de câteva ori în încercarea de a se calma.

– Ei bine, Lady Petchey a fost înțeleaptă să-i ceară căpitanului Harris să fie martor, spuse James, îndurerat. Mărturia lui despre faptul că era în deplinătatea facultăților mintale, împreună cu cea a doctorului, a fost ceea ce a înclinat curtea în favoarea ta. Petchey a descris-o ca o femeie labilă psihic, paranoică, care fugise de propria ei familie, fără nici un motiv. Era cât pe ce să convingă curtea că o femeie normală nu și-ar fi dat niciodată copilul în grija unui străin. Dacă n-ar fi fost mărturia lor, puteai fi obligat s-o dai pe Isabella în grija lui Petchey.

– Doamne ferește.

Gideon se lăsă în scaun, fericit pentru prima dată de când s-a stabilit în Texas de faptul că între el și Anglia se aflau câteva mii

de kilometri şi un ocean foarte mare. Acea distanţă îl despărţea de tot ceea ce îi era familiar şi de familia care îl iubea, dar o proteja totodată pe Isabella de mâna lacomă a unchiului ei, fapt care merita orice sacrificiu.

5

LONDRA

Reginald Petchey se năpusti în biroul avocatului şi trânti uşa.

– Ar fi bine să ai veşti bune, Farnsworth.

Se aşeză în faţa biroului bărbatului slab şi se uită la el cu dispreţ.

– N-ai venit cu nimic important în ultimele două săptămâni, de când curtea a hotărât împotriva noastră, iar acum ai tupeul să mă deranjezi din clubul meu? Ar trebui să te concediez imediat pentru o astfel de impertinenţă. Ai...

– L-am găsit pe Westcott.

Reginald se opri din tirada lui şi îşi împunse avocatul cu o privire dispreţuitoare care trebuia să-l pună la punct. Farnsworth arăta, indiscutabil, alb ca varul. Fără îndoială că genunchii i se băteau unul de celălalt în spatele biroului său, ca un papă-lapte ce era, însă cu toate acestea reuşi să stea drept. Pentru un moment. La urma urmei, nu era chiar slab de înger.

– Continuă.

Farnsworth reuşi să-şi ţină privirea în sus o secundă sau două înainte ca gura să înceapă să-i tremure. Atenţia i se îndreptă apoi spre ceva aflat pe mijlocul pieptului lui Reginald. Satisfăcut de reacţia omului, Reginald îşi întoarse mâna şi începu să-şi examineze manichiura degetelor, aruncând la câteva secunde câte o privire întunecată cu coada ochiului, ca să se asigure. Recunoscu manifestarea neobişnuită de curaj a lui Farnsworth, dar i-ar fi prins foarte bine omului să aibă coloană vertebrală. Erau prea multe în joc.

– Da, domnul meu, spuse canalia tuşind şi răsfoind printre hârtii. Am trimis pe cineva la Leicestershire săptămâna trecută ca să îi mituiască pe servitorii baronului Westcott să divulge secretul localizării fiului său. Din nefericire, personalul s-a dovedit a fi destul de loial. N-am prea înaintat până nu am schimbat tactica.

– Baţi câmpii, Farnsworth.

Avocatul se agită în scaun, după care se îndreptă de spate şi îl privi din nou pe Reginald în ochi.

– Şantaj, domnul meu. Familia Westcott insistă pe moralitatea celor ce lucrează pentru ei, aşa că am început să căutăm nişte miei cu cusur, dacă vreţi. Unui individ mai slobod de gură i-a scăpat la bufet faptul că una dintre servitoare ar fi avut un copil din flori cu câţiva ani în urmă. Omul meu a mers în satul ei natal să facă nişte investigaţii şi a aflat că părinţii fetei îi cresc copilul pretinzând că ar fi al lor, în efortul lor de a-şi păstra reputaţia. Totuşi, el a făcut nişte săpături şi a aflat de la câţiva cetăţeni respectabili care au confirmat foarte repede zvonurile, la vederea câtorva monede. Când am ameninţat-o cu descoperirea secretului ei, servitoarea a interceptat o scrisoare pe care stăpâna ei a încercat să o trimită în America şi ne-a dat-o.

Sătul de explicaţia prea lungă, Reginald scrâşni din dinţi.

– Deja ştim că e în America.

Farnsworth se opri pentru a crea un suspans mai mare, dar Reginald era sătul de atâta teatru. Se ridică în picioare, îşi puse mâinile pe biroul avocatului şi se aplecă înainte. Faţa lui se cobora cu fiecare cuvânt pe care îl scotea dintre fălcile lui încleştate.

– Unde... e... acum?

Farnsworth înghiţi în sec şi se lăsă pe spate. Ochii lui emanau o cantitate încântătoare de neputinţă.

– Eeeeste, în statul Texas. La o fermă de oi în regiunea numită Menard County.

Triumful curgea prin venele lui Reginald, dar îşi ascunse plăcerea. Se amuza prea bine de modul în care îl vedea pe Farnsworth transpirând.

– În cazul acesta, presupun că mi-ai rezervat un loc pe vaporul cu aburi? spuse el cât pe ce să atingă-i atingă obrazul cu nasul când puse întrebarea.

– Nuuuu, domnule. Dar o voi face imediat ce ne terminăm discuția.

– Mergi chiar acum.

Farnsworth sări în picioare, ca un iepure care fuge de urmăritori.

– Plec acum.

Fără să-şi ia ochii de la Reginald, porni împiedecat spre uşă, îşi luă pălăria de pe umeraş şi se bâlbâi cu zăvorul. După câteva încercări nereuşite, iepurele încolțit reuşi să găsească gaura salvatoare şi fugi pe coridor.

Reginald se îndreptă spre fereastră şi îl privi pe Farnsworth gonind pe stradă. Când îl pierdu din ochi se întoarse spre cameră, strâmbându-şi buzele într-un zâmbet. Încercarea Lucindei de se răzbuna eşuase. De ce s-a îndoit el, la urma urmei? Nicio femeie nu-l putea întrece în intrigi. Posibil ca Stuart să-i fi căzut în plasă, însă fratele său se înmuiase, lăsând ca manierele virtuoase şi aiurelile religioase să-l facă terci. Reginald nu avea cum să cadă niciodată într-o astfel de capcană şi Lucinda ştia lucrul acesta. Se crezuse deşteaptă fugind din Anglia. Totuşi, n-a reuşit să fugă de moarte, nu-i aşa? Îşi frecă mustața groasă cu degetele. Nu. El ieşea întotdeauna învingător. Întotdeauna.

Păcat că acel lucru era mai greu de demonstrat creditorilor lui decât cumnatei. Lipitorile nerăbdătoare. Câştigase ceva timp la moartea Lucindei, când îi asigurase că averea lui Petchey îi revenea lui. Totuşi, acum că se răspândiseră veştile despre testamentul ei, aveau să se întoarcă, mult mai convingători ca până acum. Reginald strânse din pumni. Ruină. Dizgrație. Aşteptări triste. Era de datoria lui să apere numele de Petchey. Strămoşii săi se luptaseră şi muriseră pentru a aduce onoare acestei case. Nu avea de gând să o piardă datorită faptului că fratele său renunțase la loialitatea față de familie pentru a face pe plac soției lui înşelătoare.

Soarele pătrundea prin fereastră şi reflecta din inelul de pe mâna sa dreaptă. Reginald îl ridică pentru a se uita mai atent şi se încruntă când fu năpădit de amintirile întunecate. Piatra neagră de onix acoperită cu un P de aur fusese înmânată fiilor întâi născuți de-a lungul a multe generații. Acum îi aparținea, din ziua când viața lui Stuart fusese curmată de un cumplit accident de vânătoare.

Oh, Stuart. Îşi dorea ca lucrurile să fi ieşit altfel. Cei doi fuseseră foarte apropiaţi într-o vreme. Înainte de apariţia Lucindei. Reginald lovi fereastra cu inelul, într-un ritm crescând. Loviturile creşteau tot mai mult până când se hotărî în cele din urmă să se oprească. Cu o precizie mecanică, îşi lăsă mâna în jos. Trecutul nu putea fi schimbat. Trebuia să se concentreze asupra viitorului.

Fiica lui Stuart *era* viitorul. Sânge de Petchey curgea prin venele ei, aşa că era de datoria lui să o înapoieze familiei de drept. Westcott nu-i putea da o moştenire. Doar el putea. Avându-şi nepoata sub protecţia lui, trebuia să facă tot ce trebuia pentru a-şi linişti creditorii şi să reconstruiască apoi averea familiei Petchey. Tot ce trebuia să facă era să-l elimine pe Gideon Westcott din ecuaţie.

6

Adelaide se rezemă de balustrada ornată a verandei şi îşi luă la revedere de la tovarăşii ei de călătorie. Doamna Carmichael stătea ţeapănă pe scaunul ei, dar domnişoara Oliver îi făcu din mână, cu o expresie netulburată. Domnul Westcott îi mai spuse câteva cuvinte prietenului său, dădură mâna şi îl lovi pe spate înainte ca domnul Bevin să se îmbarce în caleaşcă. Cu o singură lovitură de frâie, domnul Bevin puse caii în mişcare, lăsând-o în urmă. Noua guvernantă. Ea. Adelaide Proctor. Acest adevăr se lupta să-şi facă loc în mintea ei.

Domnul Westcott stătea în curte urmărind cum se îndepărta caleaşca, în timp ce Adelaide îl privea. Bărbatul părea a fi două persoane. Ziua era un fermier îmbrăcat în cămăşi de bumbac şi pantaloni de dril, luptându-se cu oile gestante şi adăpând caii femeilor străine. Seara însă, devenea un nobil elegant îmbrăcat în mătase şi haine frumoase, cu maniere la modă şi un şarm cultivat. Fermierul muncitor îi câştigase respectul, dar gentlemanul englez îi făcea inima să tresalte, întruchipând orice erou de poveste de care se îndrăgostise.

Era bine făcut şi înalt, dar nu foarte înalt. Părul îi era întotdeauna tuns scurt, iar ochii aveau culoarea ciocolatei topite. Zâmbetul său era cel care o dădea gata. Avea gropiţe. Uimitor, dar încreţiturile sale băieţeşti nu umbreau cu nimic masculinitatea sa. În schimb, ele o sporeau şi îi dădeau o înfăţişare veselă, imposibil de rezistat.

Când intrase în salon seara trecută şi îi întâlnise privirea pentru prima dată de la incidentul din grajd, ochii săi o tachinaseră,

făcând-o să roşească în obraji şi să simtă o căldură chiar mai mare în inimă. Era de parcă ar fi ajuns Jane Eyre în Thornfield ca să-şi înceapă slujba de guvernantă pentru tânăra Adele, dar în loc să găsească o casă fără stăpân, al ei domn Rochester era acasă. Un suspin îi ieşi dinăuntru în timp ce visa cu ochii deschişi, însă sunetul paşilor domnului Westcott care se apropia, îi alungă fantezia.

Adelaide se învârti şi îşi sprijini spatele de balustradă pentru a evita să-l privească. Inima îi bătu mai tare în ritmul unei conştiinţe vinovate. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca angajatorul să o găsească visând la el. Nu o băgaseră înclinaţiile ei romantice în destule necazuri? Domnul Westcott zâmbea prea mult pentru a juca rolului unui Rochester întunecat şi ameninţător. Natura ei impulsivă şi personalitatea deschisă o deosebeau de Jane cea serioasă şi cuvioasă, care vorbea mai mult cu ochii decât cu gura.

Ea se afla la conacul Westcott pentru a îndeplini o slujbă, nu pentru a pune în scenă romanul ei favorit. Isabella merita tot ceea ce avea ea cel mai bun de oferit. Dumnezeu o adusese aici ca să slujească unui copil, nu ca să leşine de dragul unui bărbat. Ar face bine să nu uite acest lucru.

– Puteţi fi atât de bună, domnişoară Proctor, să mă însoţiţi în birou? Aş vrea să discutăm despre îndatoririle dumneavoastră.

Ea se forţă să-i întâlnească privirea. El zâmbi, lăsând ca acele mici gropiţe să facă praf nervii ei deja tulburaţi. Acele lucruri erau devastatoare pentru concentrarea unei femei. Îşi strânse mâinile la talie şi îşi ciupi degetele până eliberă din pieptul ei sentimentul care îi tăia respiraţia.

– Bineînţeles, spuse ea, încântată că vocea ei reuşise să sune normal.

El o pofti înăuntru şi trecură de salonul de la intrare spre o uşă ce se afla aproape de scări. O mobilă de nuc, închisă la culoare, domina încăperea, inclusiv peretele de rafturi încorporate. Alternanţa de culoare măslinie şi albă ca fildeşul din ţesătura tapiţeriei, a covoarelor şi draperiilor, echilibra greutatea lemnului închis la culoare. Hârtiile gălbui de pe perete etalau desenele care reflectau cât de puţin pătrundea lumina soarelui în încăpere. O partea din tensiunea ce o simţea trecu. Era cu certitudine un spaţiu masculin, dar nu unul neprimitor, iar asta

era o binecuvântare. Întâlnirea cu noul ei angajator era destul de intimidantă şi fără ca pereţii să o mai streseze.

– Vă rog, luaţi loc, domnişoară Proctor.

O canapea şi două scaune erau aranjate de-a lungul peretelui opus bibliotecii. Domnul Westcott prinse de spătarul unuia dintre scaune şi îl trase pentru ea. După ce se aşeză ea, se aşeză şi el, în faţa ei. Genunchii lor erau despărţiţi de o masă lăcuită pe care se aflau aşezate două cărţi mici legate în piele. Coperţile arătau destul de uzate. Nu erau noi, aşa cum te-ai fi aşteptat.

Curiozitatea alungase toate grijile cu privire la interviu din mintea Adelaidei. Cotorul de piele crăpat al primului volum indica spre o colecţie din lucrările lui Shakespeare, în timp ce pe celălalt scria *Sfânta Scriptură*.

– Le ţin aici ca să-mi aducă aminte că succesul cere sacrificiu.

Mâna îi tresări şi aproape că o întinse ca să le ia, dar în ultima clipă, bunul simţ îi spuse să se abţină. Strâmbând din nas, îşi strânse mâinile în poală, sperând ca el să nu fi observat că strânsoarea era atât de puternică încât îi oprea circulaţia prin degete.

– Înţeleg cum poate Biblia să vorbească cuiva de sacrificiu, gândi ea cu voce tare, dar Shakespeare? Mă tem că nu văd nicio legătură.

El îi răspunse cu un râs autocritic.

– M-aţi prins. Adevărul nu este chiar atât de nobil pe cât am încercat eu să-l fac să pară. Amintirea este mai degrabă una fizică decât filozofică.

– Cum aşa?

– Acele două cărţi mi-au fost tovarăşele mele în timpul celor doi ani în care mi-am urmat oile din California în Texas.

– V-aţi urmat oile?

– Greu de crezut, nu-i aşa?

Cu siguranţă că şocul o făcuse să-şi piardă bunele maniere. Căută să-şi repare greşeala.

– N-am vrut să sugerez...

El alungă cu mâna scuzele ei încurcate, cu ochii plini de umor.

– Uneori e greu de crezut şi pentru mine, dar eu sunt cel care a trăit această experienţă.

Căldura îi atinse ceafa. De ce nu s-a gândit până să deschidă gura? Îşi muşcă limba înainte să mai facă şi alte probleme. Din

nefericire, ezitarea ei a împotmolit conversația într-o tăcere ciudată, lăsându-l pe angajatorul ei să intre după ea în noroi și să o salveze.

– Sunt cel mai tânăr dintre trei frați și am căutat întotdeauna ceva cu care să pierd vremea.

Luă Biblia și răsfoi paginile subțiri care se încrețeau.

– Mama mea a sperat că voi păși pe urmele tatălui ei și voi deveni preot. M-am gândit pentru o vreme la acest lucru, dar ceva mă ținea.

– Cum ați ajuns în Texas?

– Propaganda.

Aşteptă mai multe informații, însă el stătea doar cu o privire infatuată pe chip. Ticălosul. Voia să o facă pe ea să-l întrebe. Era sigură că în copilărie el fusese unul dintre acei băieți care nu-și lăsa frații în pace până când cedau ei, ca să scape el de pedeapsă în timp ce alții luau bătaie și în locul său. Probabil că avea un arsenal întreg de lacrimi de crocodil împreună cu gropițele acelea devastatoare.

– Le-ați dat bătăi de cap fraților dumneavoastră, nu-i așa?

Târziu realiză Adelaide că nu avusese niciun sens comentariul ei în contextul discuției pe care o aveau. În felul acesta, ar putea să piardă chiar postul înainte să fi început cu adevărat lucrul. Totuși, Gideon părea să o urmeze fără nici o dificultate. Nu se uitase în gol și nu fusese încurcat, asemenea celor mai mulți oameni de faptul că trecea de la un lucru la altul. Din contră, ochii lui dansau, neastâmpărați.

– De fiecare dată când aveam ocazia.

Ea zâmbi, iar el se întoarse înapoi la subiect fără nicio problemă.

– Se dusese vestea că orice om care avea bani de investit putea câștiga foarte mult cu puțin efort sau chiar fără efort în vestul Americii. Îți cumperi câteva parcele, le umpli de turme și apoi curg banii în timp ce tu o ții în vânătoare și-n petreceri.

– Să nu-mi spuneți că ați crezut prostiile astea.

El ridică din umeri.

– Ei bine, eram destul de deștept să-mi dau seama că trebuia și ceva muncă, dar lucrurile sunau prea bine ca să le trec cu vederea. Tatăl meu, fie-i binecuvântat sufletul, mi-a oferit o situație. Mi-a pus la dispoziție capitalul necesar pentru a investi în pământ,

pentru a zidi o casă şi pentru a cumpăra nişte turme, dacă eram de acord să învăţ din proprie experienţă afacerea cu lâna. Totul a ieşit bine. Ciobanii pe care i-am angajat în California m-au instruit bine până am ajuns în Texas, iar câţiva dintre ei au rămas cu mine la fermă.

Puse Biblia înapoi pe masă, lăsând-o deschisă. Adelaide nu putea citi de pe scaun literele mici, dar recunoscuse numărul 23 şi bănuia că trebuie să fie Psalmul.

– Nu mi-am dat seama cât de multe versete vorbesc despre oi şi păstori decât după ce am petrecut doi ani din viaţa mea în apropierea acestor creaturi proaste. Aceasta m-a făcut să-L apreciez pe Domnul ca Păstorul cel Bun şi să-mi dau seama câtă durere îi produce turma Lui..

Poate că Gideon Westcott era un nemernic, dar era profund.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre dumneavoastră, domnişoară Proctor? Care sunt circumstanţele care v-au făcut să veniţi aici?

Nu putea să-i spună că urmase nordul. Ar crede că e o deplasată. În schimb optă pentru versiunea pură a adevărului.

– Am dat peste anunţul pe care îl dăduse domnul Bevin în Gazetă şi m-am hotărât să încerc.

Angajatorul ei dădu din cap şi se încruntă, cu o privire mai ciudată în ochi.

– Păcat, domnişoară Proctor. Sunt sigur că povestea e mai complexă decât această explicaţie banală.

Se lăsă pe mânerul dinspre ea al scaunului şi-i făcu cu ochiul. Inima îi tresări. O şuviţă de păr negru căzu pe fruntea lui şi îşi imagină ce ar face orice crai adevărat, ceea ce o ispiti să se întindă şi să îl pieptene înapoi la loc cu degetele ei.

– Directorul şcolii din Cisco v-a dat o recomandare strălucită. Este evident că ar fi preferat să rămâneţi. Ce v-a făcut să plecaţi? Dorul de ducă? Un pretendent prea zelos? Un prieten bolnav?

Panica îi strânse stomacul. Nici măcar surâsul de băieţel pe care i-l arătă nu putea să o facă să se simtă mai bine. Oare îi spusese domnul Bevin despre eşecul ei în încercarea de a se căsători? Nu îi descoperise aceste detalii, iar el nu o forţase să i le spună, dar dacă i-ar fi spus ceva domnului Westcott... Nu. Ea nu se necăjea. Îşi învăţase lecţia în timpul interviului ei din Fort Worth. N-a mai făcut aceeaşi greşeală şi aici. La urma urmei, o

femeie merită mai multă intimitate, iar un adevărat gentleman nu ar încălca-o.

– Motivele pentru care am plecat sunt de natură personală. Sunt sigură că înțelegeți, spuse Adelaida zâmbind, sperând că nu îi păruse și lui atât de pudică precum se percepuse ea însăși.

– Bineînțeles.

Își întinse mâinile deschise înaintea ei, ca și cum ar fi acceptat răspunsul ei vag. Apoi o atinse. Degetul lui arătător apăsă încet pe dosul mâinii ei, făcând niște fiori să-i urce pe braț.

– Nu mi se pare însă corect ca eu să vă descopăr o parte din viața mea personală fără ca și dumneavoastră să faceți la fel. Vă promit că voi păstra tot ce-mi veți spune, strict confidențial.

Adelaide își mușcă buzele. El se deschisese față de ea. Dorea să îi răspundă la fel, în special datorită modului în care o privea, de parcă doar ea ar deține cheia spre fericirea lui viitoare. Nu-i cerea prea mult, un simplu răspuns la o întrebare. Răspunsul ar fi putut să-i pună însă în pericol poziția.

– Îmi pare rău, domnule Westcott.

Își lăsă privirea în jos, cu ochii lipiți de mâna lui ce o atingea pe a sa.

– Aș prefera să nu intru în detalii. Pot să vă asigur, totuși, că situația ce m-a condus spre Fort Worth nu va afecta în nici un fel abilitatea mea de a-mi duce la îndeplinire îndatoririle pentru care m-ați angajat.

El oftă.

– Foarte bine.

Gideon își trase mâna, schimbându-și subtil conduita. Se îndepărtă de ea. Zâmbetul îi păli, transformându-se într-o curbă politicoasă. Fără gropițe. Fără să mai facă din ochiul. Fără priviri galeșe. Devenise din nou stăpânul casei.

Un alt fior o străbătu pe Adelaide—numai că de data aceasta era unul de anticipare și nu de încântare. Henry Belcher o vrăjise cu cuvintele sale dulci și cu promisiunile false pentru a primi ceea ce dorea—compania unei femei cu care să se joace în timp ce era departe de soția sa... și vânzări bune care i-ar fi putut aduce promovarea. Oare Gideon Westcott era făcut din același aluat?

Nu o șocase ca un individ care să o ademenească într-o aventură bătătoare la ochi sub același acoperiș cu fiica sa, dar își

folosise şiretlicurile pentru a încerca să o determine să-i divulge secretul. Era cât pe ce să o facă. Dacă n-a învăţat nimic altceva din experienţa ei cu Henry, învăţase că nu putea avea încredere în farmece.

– Deci, domnişoară Proctor... despre îndatoririle dumneavoastră.

Uşurată că angajatorul ei luă o expresie mai profesională, Adelaide se ridică de spate şi dădu din cap, aprobator.

– Da, domnule.

– Isabella este un copil foarte tăcut şi nu doar pentru că a ales să nu mai vorbească. De când...

– Mă scuzaţi. Aţi spus că *alege* să nu vorbească?

Mintea Adelaidei începu să lucreze. Dacă nu era mută, atunci de ce nu vorbea? Îi era frică? Era încăpăţânată? Era instabilă?

Vocea lui Gideon îi întrerupse gândurile.

– Obişnuia să sporovăiască despre tot ce mişcă sub soare, spuse el cu o urmă de regret în colţul gurii. Cred că are de-a face cu moartea mamei sale. N-a mai scos un cuvânt de atunci.

Adelaide strânse din buze ca să nu se vadă tremuratul lor. Trecuseră ani de zile de când murise tatăl ei, dar şi acum îşi aducea aminte de durerea sfâşietoare a acelei pierderi. Nu-şi cunoscuse cu adevărat mama niciodată altfel decât ca o femeie frumoasă din tabloul de pe şemineul din salon. Anna Proctor murise la naşterea unul băieţel pe când Adelaide avea doi ani. Îşi aducea aminte însă totul despre ziua când murise tatăl ei, precum şi resentimentul care o inundase când mătuşa Louise o gonise departe de Boston, forţând-o să lase în urmă tot ceea ce-i era atât de familiar.

Ei bine, cu excepţia lui Sheba. Adelaide refuzase să plece fără mânza ei. Dormise în boxa calului ei în fiecare noapte până când mătuşa Louise fusese de acord să ia şi animalul cu ele. Vânzarea fermei plătise pentru îmbarcarea Shebei precum şi pentru şcoala Adelaidei, lăsându-i o mică parte într-un cont de bancă pe care să-l folosească în caz de urgenţă. Chiar dacă tatăl ei îi lăsase o moştenire echivalentă cu cea a unui nobil englez, ea ar fi dat totul ca să-l aibă înapoi pe el.

Prin aceasta trecea şi Isabella? Dacă Gideon mânase oile în ultimii doi ani, cu siguranţă că şi-a lăsat soţia şi copilul în Anglia.

De nevoie, fusese departe de ei în cea mai mare parte a timpului, devenind mai degrabă un străin pentru copilă. Isabella își pierduse mama—nu singurul părinte care o iubea, dar singurul care o cunoștea cu adevărat. Pe deasupra, ea fusese îndepărtată de tot ceea ce-i fusese familiar, de prieteni, de bunici și de casa pe care o considera căminul ei. Nu e de mirare că era atât de detașată.

– Domnișoară Proctor, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Mușchii maxilarului i se strânseră, iar ochii lui negri o implorau.

– Se îndepărtează de mine și mă tem că melancolia ei nu va trece. Am încercat să-i dau timp să plângă după mama ei, dar se pare că nu îi face bine. Se închide în ea tot mai mult. Nu vreau să o învețați doar să citească și să socotească. Vreau să o învățați să se bucure.

Mișcată de dragostea lui sinceră pentru copil și de durerea cuiva atât de tânăr, Adelaide se ridică din scaun și se apropie de el. Se ridică și el repede în picioare, dar se părea că îi este greu să o privească. Știa că nu avea niciun drept să-i ofere mângâiere, însă cu toate acestea inima ei îi cerea să încerce. Punându-și mâna pe brațul lui, ea îi atrase atenția și îl privi în ochii plini de disperare.

– Nu știu dacă sunt în stare să îndeplinesc o asemenea sarcină, spuse ea, dar îmi voi da toate silințele. Dacă Domnul va voi, vom găsi o cale.

El o privi pentru câteva secunde după care dădu din cap, aprobator.

– Mulțumesc.

Gideon făcu un pas în spate și își drese vocea. Când o privi din nou, orice urmă de vulnerabilitate dispăruse. Îi făcu semn să-l însoțească spre ușă.

– Am cumpărat o serie de manuale în urmă cu câteva săptămâni. Nu eram sigur ce vei cere, dar dacă există vreun domeniu neacoperit, spune-mi și voi comanda orice materiale vei avea nevoie.

Din când în când o privea, dar în cea mai mare parte a timpului privirea îi era îndreptată înspre podea.

– Veți găsi cărțile puse la cel de-al treilea nivel, împreună cu o mulțime de alte materiale. Aceasta va fi căminul dumneavoastră acum. Vreau să vă simțiți confortabil.

– Vă mulțumesc, domnule Westcott.

– Țineți-mă la curent cu...

Un țipăt strident se auzi. Sunetul chinuitor îndepărtă orice pretenție de formalitate, lăsând în urmă emoțiile crude, vizibile, pe chipul lui Gideon Westcott.

– Bella.

Țâșni din cameră spre locul de unde se auzea sunetul. Adelaide îl urmă îndeaproape.

7

Fu nevoie de doar câteva clipe pentru a ajunge în bucătărie, dar lui Gideon i se păru de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani până dădu buzna în încăpere. Țipătul continua, străpungându-i atât urechile cât și inima. Se așteptase să o vadă pe Bella sfâșiată de durere, rănită în vreun fel, dar ea stătea sănătoasă și viguroasă înaintea lui, fără vreo pată pe rochie sau vreo zgârietură pe pantof. Alergă spre ea și căzu în genunchi în fața ei. O analiză din cap până-n picioare, dar nu văzu nici urmă de zgârietură. Panica se amestecă cu un sentiment de neajutorare, ceea ce îl făcu să o strângă de mâini mai tare decât intenționase.

– Bella. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Dintr-o dată țipătul se opri, dar neliniștea nu. Ochii plini de durere ai Isabellei se uitau prin el, de parcă el n-ar fi fost acolo. Îl cuprinseră fiori reci.

– Bella, spuse el scuturând-o încet. Bella!

– *Señor*, se auzi vocea domnișoarei Proctor. *Quitarse su camisa.* Dați-vă jos cămașa.

Despre ce vorbea ea? Și de ce vorbea în spaniolă? Dar când intră ea în bătaia luminii realiză că nu vorbea cu el de fapt.

Supraveghetorul său, Miguel, stătea chiar în fața Bellei, cu chipul încremenit din cauza șocului. Gideon privi înapoi spre Bella. Apoi spre Miguel. Apoi din nou spre Bella. Ochii fiicei sale erau blocați asupra *vaquero*-ului. Mai clar, asupra cămășii sale pătate de sânge.

– Vă rog, domnule. Dacă vede că nu ați pățit nimic s-ar putea să se calmeze.

Îndemnul guvernantei îi trezi pe Miguel din stupoarea sa. Începu să-şi scoată cămaşa din pantaloni, apoi ezită când domnişoara Proctor se întoarse cu spatele spre el.

– *Patrón?*

Miguel aşteptă permisiunea lui. Gideon îi făcu un semn cu mâna. Un bărbat nu se dezbrăca niciodată în faţa unei femei, darămite în faţa unei fetiţe. Totuşi, domnişoara Proctor considera că acest lucru putea fi de ajutor, iar acum era dispus să facă orice lucru care ar fi putut să o elibereze pe Bella din chinul ei.

– Fă-o.

Miguel se supuse. Un ţipăt feminin emană de undeva din dreapta lui Gideon. Doar atunci realiză el că ţipetele Bellei aduseseră în bucătărie şi pe restul personalului. Mabel Garrett, bucătăreasa lui, se roşi ca o tomată coaptă şi dispăru prin uşa ce făcea legătura cu sufrageria. Doamna Chalmers, mai calmă, urmă exemplul domnişoarei Proctor şi îşi întoarse spatele în timp ce soţul ei îşi scoase haina şi i-o dădu ciobanului. Servitorul luă cămaşa murdară de noroi şi prinse braţul soţiei sale.

– O vom spăla şi o vom returna domnului Ruiz.

Cei doi ieşiră în linişte din încăpere.

Gideon îşi îndreptă atenţia spre Bella. Se uita în gol la Miguel. Îşi dorea să o scuture şi să o trezească forţat din coşmarul în care se afla, dar dacă înrăutăţea lucrurile? Palmele începură să îi transpire acolo unde o ţinea de braţe. *Doamne, ajută-mă.* Nu ştia nimic despre vindecarea fetiţelor cu sufletul rănit. Apoi din nou, nu ştia mai nimic despre cum să te porţi cu fetiţele mai mici.

Miguel se apropie de ei, ţinând marginile hainei pe care o împrumutase. Gideon se ridică şi se dădu deoparte, dar prinse mâna fără vlagă a Bellei, nedorindu-şi să afecteze legătura sa cu ea. Nu suporta să fie neajutorat. Unde era domnişoara Proctor? Nu era ea experta în lucrul cu copiii?

Atunci îi auzi glasul şi o parte din tensiunea ce o simţea dispăru.

– Arată-i, señor Ruiz. Vorbeşte cu ea.

Vocea ei transmitea răbdare şi încredere, diluând sentimentul de panică prezent în încăpere.

Ciobanul se plecă pe un genunchi în faţa Bellei.

– Totul e în regulă, *chica. Estoy bien.* Vezi?

Luă cealaltă mână a Bellei și o puse pe pieptul său, acolo unde fusese pătată cămașa sa de sânge—direct la inimă.

Gideon simți răsuflarea caldă a domnișoarei Proctor aproape de ceafa lui.

– Mama ei a murit de o moarte violentă? îi șopti ea. De un fel de rană care a cauzat o pierdere mare de sânge?

Gândurile lor se îndreptau în aceeași direcție—o traumă din trecut trebuie să fi provocat panica Bellei. Cu toate acestea, nu putea fi vorba de moartea mamei sale. Nu era nicio asemănare cu această situație.

– Nu, îi răspunse el, întorcându-și capul cu grijă. A murit în pat, de o anumită boală.

Ea se încruntă puțin la auzul acestui răspuns. Confuzia ei o imită pe a lui. Știa atât de puțin despre viața Bellei dinainte de a o fi cunoscut el. Ce văzuse ea în trecut, astfel ca o cămașă însângerată să declanșeze o reacție atât de îngrozitoare?

Atunci Bella se eliberă din prinsoarea lui Gideon și începu să scarpine umerii lui Miguel cu ambele mâni. Mișcările ei deveneau tot mai frenetice de parcă dorea să dezgroape ceva. Adevărul, oare?

– Desfă-ți haina Miguel.

Supraveghetorul său îi aruncă o privire nesigură, dar se supuse. Bella dădu imediat materialul la o parte și puse mâna pe pieptul său. Odată ce se convinse că nu era rănit se întoarse spre Gideon cu ochii plini de lacrimi—ochi ce erau din nou conștienți de împrejurările în care se afla.

– Tati.

Sunetul răgușit îi frânse inima, iar ea își îngropă imediat fața în stomacul său, suspinând.

Gideon o ridică în brațe și o strânse tare, trăgându-și sufletul în timp ce brațele ei mici erau strânse în jurul gâtului său. Vorbise. Un singur cuvânt... dar, o, ce cuvânt! Îi spusese Tati.

Bella plânse până adormi, o jumătate de oră mai târziu. Domnișoara Proctor promise să o supravegheze până se trezește, așa că Gideon își schimbă cămașa plânsă și ieși, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru că ea fusese acolo. Frica ce o simțise în acele momente înainte ca domnișoara Proctor să preia controlul îl urmărea încă.

Își căută omul și îl găsi în afumătoare jupuind un cerb atârnat de picioarele din spate. Haina lui Chalmers era atârnată de un cui pe partea laterală a afumătorii, destul de departe de locul de tăiere.

– Ei bine, asta explică modul în care a ajuns sângele pe cămașa ta.

Miguel, dezbrăcat de la brâu în sus, se întoarse spre el.

– Señor Westcott.

Își șterse cuțitul de pantaloni și îl puse într-o teacă mică legată de cureaua sa. Remușcarea îi încreți fața în timp ce se apropia de Gideon.

– *Lo siento patron.* Îmi pare atât de rău. Am mers doar la *cocina* ca să întreb señora Garrett dacă vrea pregătește o carne proaspătă de vânat. Atunci mica señorita, a intrat și a început să țipe. Eu... eu nu știu ce să fac.

Ridică din umeri și întinse mâinile. Gideon recunoscuse sentimentul său de neajutorare. Țipetele Bellei îl speriaseră și pe el.

– Iartă-mă señor. Nu mai vin murdar în casa mare altă dată.

Gideon își puse mâna pe umărul său.

– Ești binevenit în casa mare oricând, Miguel. Nu e important cum îți arată hainele.

Miguel dădu din cap.

– Gracias, dar nu fac aceeași greșeală din nou. Micuța señorita este prea sensibilă pentru felul meu bădăran, spuse el oprindu-se pentru o clipă. Îmi aduce aminte de micuța mea Rosa.

– Rosa?

Gideon făcu un pas în spate. Când îl angajase pe Miguel ca să aducă oile împreună cu el din California, aceasta nu spusese nimic despre faptul că lăsa în urmă o familie.

– Si, nepoata mea. Doar că nu mai e atât de mică.

Își ridică fața și privi spre vest cu un zâmbet pe buze.

– Unul dintre tinerii văcari de la ferma unde pășteam vitele își pusese ochii pe ea. Este un om bun. Poate că sunt deja căsătoriți, cine știe?

Miguel întâlni în cele din urmă privirea lui Gideon și pentru un scurt moment prietenia lor păru să întreacă relația lor de afaceri. Cum a putut el să lucreze cot la cot cu acest bărbat timp de doi ani și să nu știe nimic despre familia sa din California?

Poate că Miguel avea motivele sale pentru care n-a spus nimic, dar cel mai probabil s-a luat după angajatorul său yankeu căruia nu i s-a părut niciodată potrivit să pună întrebări.

Gideon înțelegea cât de dificil era pentru cineva să fie departe de familie. Aştepta cu nerăbdare scrisorile mamei sale care veneau de două ori pe lună, şi îl informau despre viața fraților săi şi a soțiilor lor, despre vecini şi ultimele veşti sociale. Totuși, Gideon nu-şi amintea să fi sosit în poştă vreo scrisoare pentru Miguel.

– N-ai mai primit veşti de la ei de când ai plecat?

Ciobanul ridică din umeri.

– Sora mea, ea nu prea citeşte. Şi Rosa este tânără. Mintea ei este plină cu alte lucruri. Dar *no es importante*. Cum este micuța señorita?

– Mai bine.

Gideon se rezemă de peretele afumătorii, sprijinindu-şi călcâiul cizmei de o scândură.

– Cred că doarme.

– Bueno.

Gideon dădu din cap, aprobator.

– E ciudat totuşi, Bella a mai văzut sânge înainte şi n-a făcut atâta caz. Îți aduci aminte când m-am tăiat la deget de acea fereastră spartă?

În ochii omului său se aprinse o licărire gânditoare.

– Si. E adevărat.

– Domnişoara Proctor crede că ceva legat de pata de sânge de pe cămaşa ta a declanşat acea reacție.

Gideon se întoarse înapoi spre casă, imaginându-şi-o pe domnişoara Proctor stând lângă patul fiicei sale. În realitate, nu mai discutaseră prea multe după scurtul schimb de replici din bucătărie, dar faptul că supoziția ei se potrivea cu a lui îi conferi siguranță, şi odată cu ea, controlul situației. Era ciudat că acest lucru venise din partea unei femei.

Experiența sa cu sexul frumos fusese derivată cu precădere din sfera socială. Nu văzuse nicio altă femeie, cu excepția mamei sale, ocupându-se de o situație de criză mai serioasă decât o rochie de dans ruptă sau un servitor impertinent. Chiar şi mama lui se baza mult pe tata când apărea vreo dificultate. Aşa cum şi trebuia. La urma urmei, era datoria unui gentleman să protejeze o femeie de

greutăți. Bărbatul trebuia să poarte povara, ca vasul mai puternic. Cu toate acestea, noua sa guvernantă nu s-a dat înapoi în fața adversității. A mers drept înainte, umerii ei feminini dovedindu-se destul de capabili să împartă cu el povara.

S-a dovedit totodată imună la șarmul lui. Ei bine, poate nu chiar imună. Simțise vibrațiile ei când îi atinsese mâna în birou, dar rămăsese credincioasă informației pe care o căuta el. În acel proces, seriozitatea ei îl făcuse să se simtă ca șarpele din grădină, ispitind-o pe Eva să-și calce principiile. Nu era o comparație măgulitoare.

– Trebuie să vă mai spun ceva, patron.

Vocea lui Miguel îi deranjă gândurile.

– Când am călărit azi dimineață ca să verific *borregos* [span. *oile,* n.tr.] de pe pășunea din nord, am găsit gardul tăiat.

Gideon se încruntă și se îndepărtă de afumătoare.

– În mod intenționat?

– Si, aprobă Miguel cu chipul său brunet îndârjit.

Mulți dintre fermierii din zonă îl avertizaseră pe Gideon că împrejmuirea fermei ar putea înfuria pe unii dintre crescătorii de vite de școală veche. Ei erau obișnuiți să își ducă turmele unde era iarba mai grasă. Cu toate acestea, oricât s-ar fi împotrivit, ei trebuiau să recunoască faptul că vremea păşunatului liber ajunsese la sfârșit. Tot mai mulți oameni se mutau în zona centrală și de vest a Texasului, odată ce amenințarea indiană dispăruse. Aceasta însemnă că mai multe ferme concurau pentru aceleași resurse. Pentru a-și proteja apele și terenurile, proprietarii recurgeau la sârma ghimpată, iar cei care se împotriveau foloseau cleștele.

– Juan spune că un om a trecut prin gard după lăsarea întunericului și a tras cu pușca în aer de mai multe ori ca să împrăștie *borregos.* Noaptea a ascuns fața lui, dar călărea un cal pătat cu semne albe care străluceau în lumina lunii.

Gideon înregistră acea informație, însă mânia lui nu putea fi pusă deoparte atât de ușor. Nimeni nu avea dreptul să pătrundă pe terenul său și să-i hărțuiască oile. Era ilegal, nu era etic. Turma reprezenta șansa lui de a demonstra tatălui său că încrederea pe care o acordase fiului său cel mai mic nu fusese în zadar. Timp de doi ani a mânat aceste animale din California, răbdând murdăria, singurătatea și vremea neprietenoasă pentru a-și dota ferma

cu cele mai bune oi de rasă Rambouillet. Iar acum nişte văcari nemulţumiţi au crezut că pot dansa pe terenul său încercând să-l intimideze? Nicio şansă.

Instinctul îl îndemna să se pregătească şi să-şi confrunte vecinii cu privire la incident, pentru a descoperi adevărul. Cu toate acestea o voce mai raţională, mai spirituală, pătrundea prin ceaţa indignării sale. Întoarce şi celălalt obraz, îl învăţase Isus. Răzbunarea este a Domnului. Dacă Gideon ar permite ca agresiunea acestui om necunoscut să dea naştere la mai multă agresiune prin răspunsul său, el ar putea să provoace în mod necugetat un război, punându-i pe Bella, pe alţii şi întreaga fermă în pericol. O astfel de consecinţă era inacceptabilă.

Luând un moment să se reculeagă, Gideon lovi colţul afumătorii cu vârful cizmei sale. Loviturile ritmice şi mişcarea repetată îl calmau într-un fel.

– Câte capete am pierdut?

– Poate vreo doisprezece. Nu mai mult.

Miguel luă din nou cuţitul său de vânătoare şi se întoarse la lucru, îndepărtând pielea animalului.

– Juan a muncit toată noaptea ca să strângă oile. Cele mai multe erau doar speriate. Câţiva miei au fost călcaţi în picioare, iar o mulţime de oi au căzut într-o vale mică. Juan s-a ocupat de tăieturile şi zgârieturile celo rănite. Eu m-am întors să iau sârmă ca să repar gardul, dar acest ţap mi-a ieşit în cale şi nu am putut refuza un astfel de dar.

Miguel privi peste umăr. Un zâmbet poznaş scoase la iveală despărţitura dintre dinţii săi, pe care Gideon ajunsese să o asocieze cu omul care fusese mai degrabă un mentor pentru el decât un angajat.

– Nu, desigur că nu.

Gideon dădu din cap şi zâmbi.

– Mă ocup eu de sârmă şi mă duc să văd ce face Juan. Când termini aici, anunţă-i şi pe ceilalţi ciobani că pot să înceapă să aducă oile. Tunzătorii trebuie să vină peste două săptămâni, aşa că vom putea avea mai bine grijă de lucruri, odată ce sunt toţi mai aproape de casă.

– Si, señor Westcott. Mă ocup eu de asta.

Scoţându-şi mănuşile de lucru din buzunarul de la spate, Gideon se îndreptă spre şopron ca să ia sulul de sârmă ghimpată şi întinzătorul de sârmă. Repară paguba produsă noaptea trecută şi se rugă să nu mai apară alte altercaţii.

Uşa de la şopron scârţâi când o deschise, iar întunericul dinăuntru îl cuprinse aducând cu el un nou sentiment de frică. Dar dacă faptul că nu ia nici o măsură îl va încuraja pe cel care îi făcuse o vizită? Se va întoarce el ca să-i facă o pagubă şi mai mare?

Doamne, iau eu decizia corectă? Călăuzeşte-mă şi protejează pe cei ce sunt în grija mea.

Mintea lui se concentră imediat asupra Isabellei şi a modului în care se prinsese de el şi îi spusese tati. Îşi strânse buzele formând o linie hotărâtă. Era gata să facă tot ce-i stătea în putere ca să îi ofere siguranţă şi fericire—ceea ce însemna să-şi lase la o parte mândria şi să permită unei micuţe brunete să îl ajute să poarte povara. Iar dacă Isabella avea să decidă să vorbească din nou, povara avea să fie cu mult mai uşoară.

8

Copila nu spusese niciun cuvânt. Era trează de o oră, ajutând-o pe Adelaide să strângă cărțile şi celelalte lucruri ce puteau fi folosite în sala de clasă, şi totuşi rămăsese la fel de mută ca înainte. Adelaide o urmă pe Isabela pe scările înguste ce duceau la etajul al treilea, cu mâinile încărcate de fişe alfabetice şi alte articole de desenat. Oare momentul din bucătărie fusese un vis? Nu. Privirea mirată de pe chipul lui Gideon în momentul când fiica lui vorbise fusese prea reală pentru a fi rodul imaginației. Poate că somnul Isabelei ştersese incidentul din mintea ei. Ar fi fost o reală binecuvântare dacă Isabella uitase cu adevărat amintirile dureroase evocate de cămaşa pătată de sânge a lui Miguel, dar trebuia să uite şi succesul ei în depăşirea zidului tăcerii? Părea întrucâtva nedrept.

Când Isabella se trezi, Adelaide puse deoparte un exemplar din Emma scrisă de Jane Austen, pe care o citi şi apoi puse zeci de întrebări fetiței. Spre disperarea ei, Isabelle mimă fiecare răspuns fără să scoată o silabă măcar. După vreo treizeci de minute, Adelaide se recunoscu înfrântă.

Cea aflată în grija ei ținea uşa deschisă când Adelaide intră în sala mare de depozitare din capătul scărilor. Era mai degrabă un pod decât un al treilea nivel, din moment ce spatele încăperii cobora împreună cu linia acoperişului. Vreo două lucarne tăiau tavanul înclinat, lăsând totuși să pătrundă destulă lumină.

Fişele alfabetice căzură pe podea când Adelaide încercă să-şi pună încărcătura în colțul pe care îl aleseseră pentru depozitarea

comorilor lor. Se ridică şi se învârti împrejur ca să-şi întindă muşchii şi să examineze încăperea. Dragonii de praf trebuie să fi speriat mobilierul din moment ce singurele obiecte suficient de curajoase pentru a locui acolo erau teancurile de cărți despre care îi spusese Gideon şi două cufere mari, lipite de perete. Perdelele din pânze de păianjen ce acopereau ferestrele retrase mai în interior arătau înfricoşător, dar ea era gata să se lupte. Un măturat bun, nişte săpun şi apă, şi acest loc de depozitare va deveni o clasă pe cinste.

Adelaide se învârti prin încăpere, planificând unde va pune biroul ei şi pe cel al Isabellei pentru a exploata cel mai bine lumina. Probabil că aveau nevoie de o lampă pentru zilele mai înnorate, şi avea să vorbească cu Gideon despre instalarea unei sobe pentru sezonul mai rece. Atinse cu degetele tavanul înclinat la câțiva centimetri de capul ei în timp ce ideile continuau să-i năpădească gândurile. O dată în viață, statura ei mai mică îi era de ajutor— reuşea să hoinărească prin cele mai multe camere fără să trebuiască să se aplece, dar o persoană mai înaltă n-ar fi avut atâta libertate.

Cu coada ochiului, Adelaide o observă pe Isabella urcându-se la una dintre nişele ferestrelor. Deschizătura pătrată avea mărimea perfectă pentru ca o fetiță cu părul creț să poată visa cu ochii deschişi într-o după-masă însorită. Din nefericire, judecând după expresia sobră de pe fața ei, Isabella îşi pierduse nu doar vocea, ci şi capacitatea de a visa.

Ei bine, ca învățătoare a ei, Adelaide nu avea de ales decât să remedieze situația cât mai repede posibil. Nicio copilărie sănătoasă nu putea fi susținută fără o doză bună de castele în aer şi eroi curajoşi care omorau zmei pentru a salva tinerele fete. Sau chiar fete tinere care păcăleau prințesele leneşe pentru a elibera zmei prietenoşi. Un zâmbet apăru pe buzele Adelaidei. De câte ori îşi imaginase că poneiul ei era un zmeu puternic cu care zbura peste mări şi țări, suflând foc cu fiecare răsuflare ce îi ieşea din nări?

Bineînțeles, pe măsură ce crescuse, ajunse mai puțin înamorată de zmeu şi mai încântată de prințul chipeş cu armăsarul său falnic, care nu era puțin lucru. Ideea era că Isabella avea nevoie să se prefacă. Viața fusese dură cu ea în ultima vreme şi, cu toate

că Adelaide nu ar accepta o evadare totală în lumea imaginară pentru a evita complet realitatea, a învăța să vizitezi un astfel de loc din când în când îi putea aduce aminte fetiței cum ar fi să zâmbească.

– Înainte şi pe mijloc, soldat Izzy!

Adelaide lovi podeaua cu călcâiele cu o precizie militară şi luă poziție de drepți.

Isabellla se sperie de sunetul neaşteptat. Se întoarse ca să-şi privească guvernanta, cu sprâncenele ridicate de uimire. Adelaide îşi mişcă poziția suficient pentru a face cu ochiul elevei sale, sperând să o reasigure că era încă în capacitatea facultăților sale mintale, după care se întoarse din nou la rolul ei.

– Al treilea etaj al conacului Westcott este atacat şi am nevoie de orice soldat disponibil. Eşti cu mine, soldat Izzy?

Adelaide îşi ținu respirația când Isabella o privi de parcă ar fi fost o curiozitate într-un spectacol. Săraca fetiță, probabil că nu-şi putea da seama dacă era mai bine să râdă de guvernanta sa nebună sau să fugă după tatăl ei. Ei bine, fie ce-o fi.

– Vino, soldat.

Bătu pasul pe loc din nou, făcându-i semne Isabelei să i se alăture.

– În această trupă de comando nu este loc pentru leneşi. Dacă nu ne apărăm poziția de gloanțele de praf şi de pânzele de păianjen aruncate asupra noastră, tot conacul Westcott va cădea în mâinile duşmanului. Noi suntem ultima linie de apărare. Țara are nevoie de tine. Familia ta are nevoie de tine. Cărțile tale au nevoie de tine.

În cele din urmă, ridică dintr-un colț al gurii. Lăsă un picior de pe scaunul de la fereastră, şi apoi pe celălalt. Adelaide se strădui să-şi mențină expresia chipului serioasă ca a unui ofițer, în timp ce inima îi sărea din piept. Isabella se apropie încet de centrul încăperii cu chipul prudent marcat de o urmă de interes. Adelaide îşi ascunse plăcerea mărşăluind în jurul fetiței ca şi cum ar fi analizat-o dacă este potrivită pentru luptă. Când îşi termină cercul, lovi din călcâie şi se adresă recrutului ei.

– Stai drept, soldat. Aşa. Cu umerii mai în spate. Scoate pieptul. Bine.

Isabella arăta ca un cocoşel ce învăţa să cânte, cu umerii aproape de urechi şi cu gâtul întins spre cer, dar Adelaidei i se părea fascinantă. Isabella fusese de acord să intre în joc.

– Această datorie nu este pentru cei slabi de inimă, o preveni Adelaide. Doar soldaţii cei mai curajoşi sunt aleşi ca să slujească împreună cu mine. Trebuie să fii gata să te aventurezi şi în cele mai întunecate colţuri şi mai aride locuri înarmată cu o puşcă de praf şi cu o găleată plină de armament săpunit. Dacă crezi că poţi face faţă acestei misiuni, salută.

Adelaide îi arătă mişcarea şi apoi aşteptă. Trecură o secundă sau două şi mâna Isabellei fu dusă la tâmplă înainte de a cădea înapoi la loc. Cu toate că nu era cel mai corect sau încrezător salut executat vreodată, mergea şi acesta.

– Excelent. Acum, hai la armură. Avem nevoie să ne îmbrăcăm în uniforme şi să ne luăm armele. Nu putem să intrăm în luptă nepregătite. Urmează-mă, soldat!

Adelaide mărşălui afară din cameră şi coborî cele două rânduri de scări, ciulind urechile să audă sunetul paşilor mici din spatele ei. Dădură năvală în dulapul cu mături al doamnei Chalmers şi se înarmară cu coifuri din eşarfe, scuturi din şorţuri, două puşti din mături şi două cutii de muniţie care semănau izbitor cu două găleţi simple. Isabella puse mâna pe schimburile uscate, ţinând cu grijă găleata cu cârpe curate, în timp ce Adelaide luă un săpun şi pompă în găleată lichid de spălat de la pompa de mână de lângă chiuvetă. Tocmai începuse să toarne apă caldă din vasul de pe cuptor în găleată când intră doamna Chalmers.

– Ce se întâmplă aici? întrebă ea cu o voce mai degrabă întrebătoare decât acuzatoare.

Isabella se trase spre perete de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău. Fără să vrea să piardă progresul pe care îl reuşise cu fetiţa, Adelaide continuă cu tupeu.

– Ne luptăm să recucerim al treilea etaj, doamnă. Pentru a apăra conacul Westcott de inamici, vrem să curăţăm toate minele de prag şi capcanele de pânză de păianjen şi să luptăm în acelaşi timp cu orice invazii viitoare.

Doamna Chalmers se uită chiorâş la Adelaide.

– Dacă undeva e nevoie de curăţenie, domnişoară, mă voi ocupa îndată. Nu trebuie să puneţi copilul la lucru.

Adelaide termină de pus apa caldă şi se întoarse cu faţa spre menajeră şi cu spatele spre Isabella.

– E o ofertă foarte curajoasă, dar misiunea este prea periculoasă pentru civili.

Se plecă spre Isabella foarte încet şi mimă cu buzele cuvintele: *intră în rol.*

– Ar fi mai sigur să lăsaţi această treabă în grija celor din armată. Nu-i aşa, soldat Izzy?

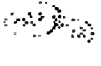
Isabella ieşi din umbră şi îşi dădu acordul printr-un salut. Era mai energic decât ultima încercare. O mic fior de încântare o trecu pe Adelaide. Făceau progrese.

– Ei bine... Privirea menajerei se înmuie când se uită la Isabella. Dacă mergeţi la război, ce pot eu să fac este să vă împachetez nişte provizii.

Într-o clipeală de ochi, împereche nişte biscuiţi, puse nişte gem de piersici pe ei, îl lipi împreună şi îi înfăşură într-o batistă de pânză. Puse pachetul în coşul Isabellei şi luă o prăjiturică din terci de ovăz dintr-un borcan aşezat pe comodă. Doamna Chalmers puse ospăţul în mâinile Isabellei.

– Ca să fii puternic, tinere soldat. Ne bazăm cu toţii pe tine.

Fetiţa dădu din cap şi începu să salute, dar se opri când îşi dădu seama că mâinile îi erau pline de prăjituri. Apoi, luând coşul cu muniţie, se alinie în spatele Adelaidei, care puse cele două mături pe umăr şi îşi luă găleata cu apă înainte de a conduce scurta procesiune spre câmpul de bătălie.

După amiaza se transformă în seară când Gideon intră călare în curte, obosit, flămând şi nerăbdător să vadă ce face fetiţa lui. Tot timpul în care întinsese sârma ghimpată şi îl ajutase pe Juan să adune animalele rătăcite în partea de nord a păşunii se îngrijorase la gândul că făcuse o greşeală să o lase singură cu noua guvernantă. Nu se îndoia de abilitatea domnişoarei Proctor dar, după episodul înfricoşător din bucătărie, se putea ca Bella să aibă nevoie de tăticul ei.

Tati. Amintirea acelui cuvânt făcu să-i bată inima mai tare.

Gideon descălecă şi îşi conduse murgul în grajd. În timp ce îşi lega animalul, îngrijorarea lui se transformă în anticipare. Avea Bella să-l strige pe nume deseară? Trebuie să fi exersat câteva

cuvinte în timpul ultimelor patru ore. De abia aştepta să fie prins de rafala ei de vorbe.

Cu pasul mai sigur, traversă curtea spre partea laterală a casei şi se spălă în baie. Nişte arome delicioase adiau dinspre bucătărie. Mirosul savuros al fripturii de vită al doamnei Garrett se amestecă cu dulceaţa a ceea ce Gideon spera să fie o plăcintă cu mere. La aceste gânduri, stomacul începu să-i chiorăie.

Evitând ispita din bucătărie, Gideon trecu prin uşa care ducea direct în hol. Bella o ajuta adesea pe doamna Chalmers să pună masa pentru cină, aşa că îşi băgă capul în sufragerie. O găsi pe doamna Chalmers aşezând farfuriile ca de obicei, dar de data aceasta fără ajutorul fiicei lui.

Menajera îşi ridică privirea de la lucrul ei şi îi făcu favoarea unui zâmbet politicos.

– Bună seara, domnule Westcott. Cina va fi servită în douăzeci de minute.

– Excelent, spuse Gideon intrând în încăpere. Ştii unde pot să o găsesc pe Bella?

Surâsul menajerei se lărgi pentru o clipă, dar îşi plecă privirea înainte ca el să îl poată examina mai atent. În schimb, se concentră asupra unui şervețel, îndreptându-l.

– Cred că ea şi domnişoara Proctor duc un război în mansardă, domnule. Au petrecut acolo cea mai mare parte a după-amiezei.

Inima lui Gideon tresări. Aveau nişte divergenţe? Nu o ştiuse pe Bella beligerantă, şi nici domnişoara Proctor nu-i păruse prea combativă. Totuşi, dacă doamna Chalmers a spus că sunt într-un război, poate că lucrurile s-au deteriorat serios de dimineaţă.

– Înţeleg.

Încercase să-şi ascundă îngrijorarea în spatele unei expresii liniştite, dar eforturile sale nu mai contau din moment ce menajera refuza să-l privească. Şervețelul o interesa mai mult decât starea lucrurilor de sub acoperişul său. Ei bine, să se amuze ea aranjând colţurile feţei de masă. El avea treburi mai importante de făcut— şi anume să vadă de bunăstarea fiicei sale.

– Mă scuzaţi, vă rog.

Fără să mai aştepte niciun răspuns, se întoarse spre uşă. Urcă scările tot câte două trepte o dată, dar încetini când se apropie de mansardă. O conversaţie ciudată, mai degrabă un monolog, plutea spre el.

– Totul e liber în dreapta ta, soldat Izzy?

Se auziră două lovituri ca răspuns.

– Bine. Campania noastră este aproape de sfârşit. Inamicul a fost pus pe fugă, proviziile noastre sunt organizate şi tabăra noastră este aranjată după regulile militare. Ai făcut o treabă minunată, soldat. Sunt mândră să te am în regimentul meu.

Gideon înlemni când ajunse în vârful scărilor. Cu siguranţă erau cuvinte de război, dar nu din cele pe care se aşteptase el să le audă. Fără mânie sau iritare. Niciun acces de furie. Suna mai degrabă a colaborare. Păşind încet, se apropie de uşa întredeschisă şi aruncă o privire înăuntru. Făcu ochii mari. O podea proaspăt spălată strălucea în jurul unui covor mare pe care îşi amintise să-l fi văzut ultima dată în camera de oaspeţi în care stătea domnişoara Proctor. Pe acel covor stătea o masă de scris, tot din camera domnişoarei Proctor şi o masă pentru copii cu scaun, din camera Bellei. Două mese de bibliotecă flancau de o parte şi de alta o bibliotecă. Pe una se afla globul din biroul său, iar cealaltă era goală, cu excepţia unei lămpi decorative de sticlă, a cărei pereche se afla în salon. Biblioteca se mândrea cu o varietate de cărţi, dar pe raftul de jos se aflau cuburi alfabetice din lemn, tăbliţe de şcoală şi colecţia Bellei de animale de la fermă care putea fi trasă prin cameră de un şnur legat de platforma cu roţi.

Nu ştia cum reuşise această ispravă, dar domnişoara Proctor transformase o zonă de depozitare neglijată într-o confortabilă sală de clasă. Îşi întinse gâtul să vadă mai bine şi o spionă pe Bella stând pe un scaun lângă fereastră. Ţinea o coadă de mătură lângă ea, şi cum o privea, o ridică pe umărul ei şi îşi aplecă într-o parte capul, ca şi cum ar privi printr-o lunetă. O îndreptă spre fereastră pentru o clipă, apoi aplecă pretinsa armă şi lovi de două ori în fereastră. Semnalul că totul este în regulă. Aproape că izbucni în râs.

– Cred că am terminat aici, soldat.

Domnişoara Proctor intră în bătaia privirii sale, ştergându-şi mâinile de şorţ. Îşi şterse fruntea cu mâneca, obosită de atâta muncă. Şuviţe de păr castaniu atârnau pe chipul ei acolo unde basmaua nu le mai putea ţine şi pete încântătoare de murdărie îi pictaseră obrajii. Simţi un impuls ciudat de a i le şterge.

– Să coborâm la ci:.. Aaaa! Izzy! Unul dintre prizonieri ne scapă. Vino repede!

Domnişoara Proctor dansa pe vârfuri arătând spre podea. Bella se coborî de pe scaunul de la fereastră precum un luptător experimentat, învârtind arma cu o singură mişcare pentru a pune paiele în faţă. Lovi podeaua lângă guvernantă dar trebuie să-l fi ratat, pentru că lovi din nou şi din nou, sărind prin cameră în zig zag. Gideon văzu prizonierul furios încercând să evite un alt glonţ. Săracul păianjen nu avu nici o şansă în faţa Bellei.

Domnişoara Proctor îşi ridică mătura şi o lăsă pe Bella să aibă momentul ei de glorie. Şi gloria veni. După ce urmărise creatura cu opt picioare până la un punct aproape de perete, Bella lovi podeaua cu trei lovituri mortale. Îşi ridică mătura în semn de victorie şi sări în sus şi-n jos. Domnişoara Proctor ţipă de bucurie şi alergă spre ea.

– Ai reuşit, Izzy!

În timp ce fetele sărbătoreau, Gideon se apropie de ele, atras de bucuria lor. Sunetul râsului Bellei îi umplu urechile ca şi cântecul unui înger ce aduce veşti bune. Fu atât de vrăjit de el că nu văzu lovitura ce se apropia până nu simţi durerea în maxilar.

9

– Ura!

Adelaide își ridică arma în aer sărbătorind triumful Isabellei. Doar că lovise mai mult decât aerul. Vibrațiile coliziunii se transmiseră în brațul ei. Un geamăt masculin înăbuşit sună ca un dangăt funebru în urechile ei. Strânse din ochi, fără să dorească să vadă ce făcuse. Nu avea însă nicio scăpare. Se întoarse plină de groază.

Gideon stătea lângă ea, încovoiat puțin, ținându-şi maxilarul în mână. Își mișcă osul lovit înainte şi înapoi, dorind parcă să se asigure că nu era rupt. Când o privi, ea se piti, aşteptându-se la o privire mânioasă, dar ochii său ciocolatii clipeau de amuzament.

– Într-una din zilele acestea va trebui să învăț să nu mă furişez.

Prin mintea ei trecu rapid episodul din hambar. Ieri îl împroşcase cu ovăz, iar azi îl lovise cu o mătură. În ritmul acesta, până la sfârşitul săptămânii putea să-l omoare.

– Domnule Westcott, îmi pare atât de rău. Nu ştiam că sunteți acolo.

Adelaide lăsă mătura jos ca şi cum îndepărtându-se de armă ar fi putut îndepărta şi vina ei.

– Sper să nu fie ceva grav. Lovitura roşie de pe obrazul său stâng părea gata să-l contrazică.

– În plus, zise Gideon, nu putem lăsa un accident să ne strice sărbătoarea. N-am avut ocazia să felicit soldățelul meu cel mic.

Se uită în spatele Adelaidei.

– Vino, Bella.

Chiotele dispăruseră, dar rămăsese o urmă de zâmbet pe chipul ei. Se aruncă în brațele sale.

– Sunt impresionat de lucrul pe care l-ați făcut aici sus. Se pare că v-ați și distrat puțin.

Isabella dădu din cap aprobator, cu entuziasm.

– Care a fost partea ta favorită?

Fetița răspunse punându-și mâinile împreună și degetele încrucișate. Apoi puse un pumn peste altul, ca și cum ar fi ținut un mâner, și făcu niște mișcări rapide.

Adelaide îl privi atentă pe Gideon în timpul acestei explicații tăcute. Zâmbetul său nu încetă, dar sclipirea ochilor săi păli. Pe cât de dezamăgită fusese ea în această după-masă de tăcerea Isabellei, regretul lui trebuie să fi fost de zece ori mai puternic.

– Deci ți-a plăcut să loveşti inamicii păianjen?

Isabella dădu din cap, dar nu mai adăugă nimic. Gideon păru și el fără cuvinte. Adelaide se băgă și ea în luptă sperând să diminueze stânjeneala unei conversații pe punctul de a se încheia.

– Spune tatălui tău câți păianjeni ai omorât.

Isabella se socoti și ridică șapte degete.

– Șapte, micuța mea Bella? Nu-mi vine să cred.

Fetița ridică din obraz și arătă spre scrinul ei, dovedindu-și afirmația.

– Am poreclit-o Ucigașul de păianjeni.

Adelaide zâmbi spre eleva sa, dar se trezi îndreptându-și privirea spre angajatorul ei. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și pentru o clipă uită despre ce vorbeau.

Gideon își drese vocea și își îndreptă atenția din nou spre fiica sa, legănând-o în brațe încă o dată înainte de a o pune jos.

– Ei bine, domnișoară ucigaș, cina este aproape gata. Ce-ar fi să te speli și să mergi să vezi dacă doamna Chalmers are nevoie de ajutor.

Isabelle salută și dispăru pe scări.

– Ar trebui să urmez și eu aceleași ordine, spuse Adelaide, conștientă de șorțul ei murdar și de transpirația care îi lipise rochia de spate.

Se îndreptă spre ușă, dar vocea lui Gideon o opri.

– Aș vrea să vorbim puțin, domnișoară Proctor, dacă nu vă supărați.

– Sigur, domnule.

Adelaide îşi puse o şuviţă de păr după ureche, abţinându-se să nu scarpine locul de sub basma care o deranja. Ea îşi dorea să fi arătat mai prezentabilă pentru acest interviu. Nicio tânără de basm nu dorea să converseze în particular cu un prinţ chipeş arătând ca o spălătoreasă murdară. Şi mai mult, nicio tânără n-ar lovi cu coada de la mătură maxilarul prinţului ei. Înăbuşi un suspin şi încercă să nu se holbeze la vânătaia ce se forma pe obrazul lui. După acea păţanie, se gândi că înfăţişarea ei era ultimul lucru de care să se îngrijoreze.

Aşteptă ca el să spună ce avea de spus, dar tot ce făcea el era să se holbeze la pantofi şi să se mute de pe un picior pe altul. O mică încruntare perturbă şarmul care îl caracteriza, umbrind puţin strălucirea eroului ei din poveşti. Cu toate acestea, în loc să fie dezamăgiţi de schimbare, Adelaide se simţi constrânsă să privească dincolo de aparenţe pentru a găsi omul adevărat din spatele stilului de învingător. Ea se apropie şi îşi înclină puţin capul pentru a-i putea privi chipul. El îşi deschise gura ca şi cum ar vrea să spună ceva, dar când ochii li se întâlniră, îngheţă.

În acel moment îl văzu vulnerabil, îi văzu îndoiala şi încrâncenarea. Apoi, la o clipeală de ochi, aceasta dispăru. Zâmbetul i se reîntoarse pe chip în toată splendoarea. Gropiţele din obraji îi făceau semne şi aproape că reuşiră să-i distragă atenţia. Ca de obicei, simţi un gol în stomac, dar pentru prima dată se trezi întrebându-se cât de des le folosea Gideon pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente.

– Aţi realizat un lucru destul de mare în această după-masă, domnişoară Proctor.

Comentariul său părea ciudat ţinând cont de reticenţa lui de la început.

Adelaide se gândi ceva mai mult, apoi se decise să-şi lase deoparte investigaţia, cel puţin pentru moment.

– Mulţumesc, domnule. Sper să nu vă supăraţi că am împrumutat nişte piese de mobilier pentru a pune la punct sala de clasă.

– Deloc. Mă bucur că aţi găsit ceea ce aveaţi nevoie.

Se întoarse ca să examineze locul din nou, cu zâmbetul său ferm pe chip, care însă nu reuşi să o înşele pe Adelaide. Întrebări nepuse atârnau grele în aer în jurul lor.

– Isabella n-a vorbit deloc de când s-a trezit.

Gideon se întoarse spre ea. Gropițele îi dispăruseră, iar privirea îi era plină de recunoştință şi de o foame după mai multe informații. Inima Adelaidei începu să bată mai tare.

– Am îndemnat-o în repetate rânduri, dar se purta de parcă evenimentele din această dimineață nu s-ar fi întâmplat niciodată. Poate că e mai bine nici să nu şi le amintească... cel puțin pentru moment.

Adelaide puse mâna pe brațul său pentru o clipă, apoi o retrase.

– Îmi pare rău, domnule Westcott.

– Sperasem, spuse el clătinând din cap. Nu mai contează. Va veni şi momentul acela, când va dori Dumnezeu. N-ar trebui să fiu atât de lacom.

Ea ridică din sprâncene.

– Lacom?

Gropițele reapărură, însoțite de o strălucire autentică în ochii săi.

– Nu am motive să mă plâng de micul pas înapoi al Bellei când ați ajutat-o să facă un pas mare înainte, ca cel de astăzi.

– I-am adus aminte cum să ne prefacem. Nu cred...

– Domnişoară Proctor.

Celelalte cuvinte i se topiră în gură.

– Ați realizat un lucru mare într-o singură după-masă, un lucru pe care eu îl încerc de luni de zile.

Gideon se opri, iar Adelaide aproape că se topi de căldura din ochii săi.

– Bella a râs.

În dimineața următoare, imediat după răsărit, Gideon se furişă din casă şi coborî în grajd să pună şaua pe calul său. Prefera şaua englezească mai uşoară cu care fusese obişnuit în cursele sale de plăcere, cu toate că adoptase o şa western pentru munca de la fermă. Era mai voluminoasă şi mai grea, dar nu îi putea contesta utilitatea.

Ca în cele mai multe aspecte ale vieții sale dinaintea sosirii în această țară, el învățase să împletească tradiția cu utilul. Acea îmbinare era reflectată şi în grajdurile sale. El ținea un cal sau

doi de rasă, pentru nişte curse ocazionale, dar alegerea lui pentru fermă era Solomon. Armăsarul castrat era obişnuit cu terenul dur şi era înţelept ca numele său, cu toate că era ceva ironic să numeşti un cal castrat după un om care avusese sute de neveste. Inteligenţa calului nu putea fi însă contestată. Instinctele lui Solomon îl scutiseră de multe necazuri pe Gideon în câteva ocazii când prădătorii sau vremea rea îi prinsese nepregătiţi. Uneori, s-ar fi jurat că acest cal putea adulmeca oile care lipseau din turmă.

Gideon termină de legat centura şi se sui în şa. Lovi încet gâtul calului şi se înclină pentru a-şi pune gura mai aproape de urechea animalului.

– Gata de fugă, băiete?

Solomon răspunse dansând în cerc. Gideon zâmbi în anticipare şi strânse frâiele calului. Atinse cu călcâiele abdomenul calului şi Solomon porni din loc. Înaintând ca o unitate, omul şi calul alergau spre râu.

Nori de un roz pal se întindeau pe cer în timp ce Gideon galopa pe păşunea întinsă, tăind umbrele ocazionale ale stejarilor. Vântul rece îl lovea în faţă, înviorându-l şi ridicându-i moralul. Trecuse prea mult timp de la ultima dată când avusese un timp de părtăşie singur cu Domnul. Obiceiul său de a citi Scriptura zilnic în timpul lunilor lungi în care mânase oile slăbise datorită faptului că-şi ocupase timpul cu ridicarea unui cămin. Cu toate acestea, când domnişoara Proctor observase ieri Biblia veche din biroul său, trezise în el setea de a restabili acel tipar.

Gideon trase frâul lui Solomon când se apropiară de vârful movilei care privea spre râul San Saba. Îi plăcea mult acel loc. Apa curgea într-un ritm blând, nucii se aliniau de-a lungul malului, iar dincolo de râu, terenul său se întindea pe kilometri, în valuri de frumuseţe pe care doar un proprietar plin de visuri de viitor l-ar putea aprecia.

În dreapta, o pată de culoare galbenă îi atrase atenţia de la priveliştea de dinaintea lui, spre fusta unei femei tremurând în bătaia vântului. Se întoarse. Oh, asta era o frumuseţe pe care orice bărbat ar aprecia-o. Trăsături delicate, părul castaniu bogat şi ochi care îi aduceau aminte de râu într-o zi de primăvară, de un albastru verzui, cu strălucirea unui sărut de soare.

La ce mă gândesc? Își întoarse privirea de la ea și se concentră în direcția opusă. Femeia era guvernanta fiicei sale, nu o domnișoară de societate pregătită pentru a flirta.

Gideon se ridică puțin în șa, întinzându-și picioarele și analizându-și opțiunile. Ar trebui să plece? Aruncă o privire înapoi spre râu. Domnișoara Proctor stătea la câțiva metri depărtare, sprijinită de trunchiul unui nuc, cu picioarele ridicate la piept. O carte făcea echilibristică pe genunchii ei în timp ce ea privea în depărtare. Nu părea să-l fi observat. Mai putea scăpa neobservat. Totuși, dacă ea l-ar observa în timp ce el se îndepărtează, ar arăta ca un bădăran lipsit de tact.

Un gentleman nu acționează niciodată ca un bădăran, oricât de tare ar fi tentat.

Suflând resemnat, Gideon descălecă și îl lăsă pe Solomon să pască.

– Bună dimineața, domnișoară Proctor.

Ea se răscuci spre el. Cartea îi căzu de pe genunchi în brațe.

El îi arătă unul dintre faimoase zâmbetele marca Westcott.

– Nu m-am așteptat să vă întâlnesc aici în această dimineață.

– Domnule Westcott!

Deschise ochii larg, de parcă ar fi fost prinsă în flagrant.

– Doamna Garrett mi-a spus că se ocupă ea de micul dejun pentru Isabella, dacă se trezește înainte să mă întorc eu, dar dacă doriți, mă pot întoarce, sigur mă voi întoarce...

Propoziția îi păli când își luă cartea și începu să se ridice.

– Nu vă ridicați, domnișoară Proctor.

Îi făcu semn să se așeze.

– N-o să vă invidiez pentru puținul timp liber într-o dimineață. Mai ales că și eu căutam același lucru.

Ea ascultă, cu toate că în expresia ei se vedea incertitudinea. După ce se așeză din nou pe iarbă și își trase picioarele sub ea, își ridică puțin privirea spre el. O tentativă de zâmbet i se vedea pe buze.

– Sunteți binevenit să împărțiți pomul cu mine, dacă doriți. Perspectiva e splendidă și promit să nu vă incomodez.

– De ce? Mulțumesc, doamnă, spuse el tărăgănat, imitând vorbirea texană. Să nu vă supărați dacă așa voi face.

Râsul ei tandru îl liniști în timp ce ea îi făcea loc. Se așeză pe iarbă cu un picior îndoit la pământ și cu celălalt ridicat pentru

a-şi putea sprijini braţul. O pată de roz îi colora obrajii când îi zâmbi, dar ea îşi reluă cu sârguinţă lectura, aducându-i aminte motivul pentru care venise aici în primul rând.

Îşi întinse mâna în haină şi scoase Biblia lui de buzunar. Răsfoi paginile câteva minute, dar îi era teribil de greu să se concentreze la ceva. Îşi coborî capul ca să nu vadă ţesătura galbenă şi reuşi să citească vreo câteva versete din Isaia. Atunci, o adiere aduse ceva înspre el—un parfum foarte feminin, curat şi strălucitor. Îl inspiră pentru un moment până când realiză că nu-şi putea aduce aminte niciun verset din ceea ce citise.

Îşi aranjă poziţia, întoarse puţin spatele spre ea şi se aplecă din nou peste Biblie. Atunci observă respiraţia ei, mişcarea ţesăturii şi foşnetul paginilor pe care le muta.

Ohh! Gideon se ridică în picioare, trosnind crengile şi pietrişul sub ghetele lui. Domnişoara Proctor începu:

– Iertaţi-mă.

Gideon făcu câţiva paşi spre râu.

– Nu reuşesc să mă concentrez.

– Nu e nicio problemă, spuse ea din spatele lui. Sunt sigură că aveţi multe lucruri pe cap.

El se mulţumi cu acea scuză.

– Aveţi dreptate. Aşa e. În două-trei zile începem tunsul oilor şi avem de pregătit totul înainte de a sosi echipele. Situaţia Bellei mă preocupă şi ea. Şi de parcă aceste lucruri n-ar fi de ajuns, am şi un intrus care mi-a tăiat gardul.

Foşnetul fustei sau al ierbii glumea cu el când domnişoara Proctor se mişca, dar Gideon îşi ţinea privirea înainte.

– Ştiţi cine a fost vinovatul?

– Nu. Probabil vreun crescător de vite fără principii care încearcă să-mi transmită ceva cu privire la libera circulaţie.

– Crescători de vite fără principii?

Se schimbase ceva în vocea ei. Era mai tensionată.

Gideon se întoarse şi o văzu fixându-l din priviri.

– Îmi pare rău că v-a tăiat cineva gardul, domnule Westcott, dar nu trebuie să trageţi concluzii pripite. Putea fi oricine. Un pierde vară. Un băiat pus pe şotii. Un hoţ flămând care avea poftă de carne de oaie. Niciun crescător de vite din câţi cunosc eu n-ar tăia gardul cuiva şi nu s-ar comporta într-un mod neprincipial.

– Şi cunoaşteţi mulţi crescători de vite, domnişoară Proctor? întrebă Gideon, sarcastic.

Dintr-o dată nu mai dorea să atenueze conflictul printr-o evitare iscusită sau printr-o vorbă măgulitoare. Femeia îl stârnise din momentul în care văzuse fusta galbenă fâlfâind în bătaia vântului, aşa că era gata să zgârie.

Ea îşi lovi coapse cu mâinile.

– De fapt, cunosc. Tatăl meu a fost un crescător de vite timp de douăzeci şi trei de ani, şi v-ar fi greu să găsiţi un om mai integru decât el. Oamenii cu care a lucrat i-au împărtăşit valorile.

– Sunt sigur că tatăl dumneavoastră a fost ireproşabil, dar nu toţi crescătorii de vite împărtăşesc moralitatea lui. Chiar şi în Anglia am auzit poveşti despre războaiele dintre ferme care au lovit ţara dumneavoastră în ultimul deceniu.

– Şi multe din acestea se datorau ciobanilor migratori care permiteau oilor lor să pască pe terenul crescătorilor de vite.

Domnişoara Proctor ripostase, cu o loialitate neclintită.

– Uitaţi situaţiile în care văcarii îşi duceau vitele la piaţă traversând păşunile oierilor, devorând iarba, golind fântânile, călcând în picioare pământul.

– Prin urmare, ambele tabere erau vinovate. Aceasta nu înseamnă că puteţi acuza în mod automat crescătorii de vite pentru problema gardului tăiat, fără nici o dovadă.

Gideon înlătură distanţa ce rămăsese între ei şi se uită la ea. Ea nu bătu deloc în retragere, ci doar îşi lăsă capul mai pe spate pentru a-l putea privi.

– Ştiţi, spuse el, cred că nu e prea târziu să o aduc pe domnişoara Oliver înapoi. Sunt sigur că ea ar fi fost o guvernantă mai ascultătoare.

În momentul în care îi ieşiră cuvintele pe gură, îi şi păru rău. Privirea îndurerată de pe chipul domnişoarei Proctor nu făcu decât să înfigă şi mai adânc pumnalul vinovăţiei în pieptul său.

Imediat făcu un pas în spate şi întinse o mână împăciuitoare.

– N-am vrut să spun asta...

– Nu. Nu. Aveţi absolută dreptate, spuse ea dând din cap în timp ce se îndepărta de el, cu privirea în jos. Mi-am depăşit limitele şi am vorbit fără să gândesc. Mă tem că mi se întâmplă

asta uneori. A fost un lucru lipsit de respect şi obraznic din partea mea, aşa că nu pot decât să-mi cer iertare.

Ezită, de parcă şi-ar fi căutat puterea de a-l privi în faţă. În cele din urmă îşi ridică cu greu privirea. Ochii îi erau înlăcrimaţi.

Dacă Gideon ar fi fost tipul de călăreţ ce purta un bici, cu siguranţă l-ar fi folosit pentru sine în acel moment.

– Eu ar trebui să-mi cer iertare, nu dumneavoastră.

Îi veni să se apropie de ea, dar nu o făcu.

– N-ar fi trebuit niciodată să spun aşa ceva. V-am rănit, ca să nu mai spun că a fost o prostie. După ce aţi realizat ieri cu Bella, nu v-aş lăsa să plecaţi, nici dacă aţi vrea.

Domnişoara Proctor clipi. Doar atât. Nu spuse niciun cuvânt.

Gideon îşi prinse părul de pe ceafă şi îl strânse până simţi durere. Apoi, cu un suspin, îi dădu drumul. Mâna îi căzu pe picior.

– Aveţi dreptate cu privire la gardul tăiat. Nu ştiu sigur cine a făcut-o şi de ce. Sunt înconjurat de crescători de vite şi am presupus doar. Dacă presupunerea mea e adevărată sau nu nici nu contează de fapt în acest moment.

Îşi ridică privirea spre cer.

– Am pierdut unsprezece oi. Câteva oi cu miei au căzut în râu. Unele şi-au călcat în picioare, de panică, proprii miei. Probabil că de aceea am fost atât de supărat.

Gideon îşi muşcă limba pentru un moment, după care se întoarse spre domnişoara Proctor.

– Când i-aţi apărat pe crescătorii de vite aveam impresia că le luaţi partea împotriva mea, justificând acţiunile oamenilor care mi-au tăiat gardul şi mi-au împrăştiat animalele.

– Asta e îngrozitor. N-aş apăra niciodată astfel de acţiuni. Eu...

Gideon îşi ridică mâna.

– Sigur n-aţi face-o. Acum...

Un smoc mic de margarete albe aflat lângă gheata domnişoarei Proctor îi atrase atenţia. Se aplecă să smulgă micuţele flori. Cu o plecăciune adâncă, îi întinse buchetul miniatural.

– Binevoiţi să-mi acceptaţi scuzele, stimată domniţă, şi să ştergeţi din memoria dumneavoastră întreaga discuţie?

Spre uşurarea lui, ea îi răspunse zâmbind şi chiar făcu o plecăciune când acceptă florile.

– Mulțumesc, bunule domn. Am iertat totul.

Ochii ei nu mai erau plini de lacrimi, ci de veselie. Lui Gideon îi fu greu să privească în altă parte. Nechezatul unui cal rupse însă vraja. O mică iapă neagră se apropia de Solomon.

– E chemarea mea, spuse domnișoara Proctor punându-și florile în butoniera din gulerul ei. Sheba îmi spune întotdeauna când e timpul să mă întorc la lucru.

– Sheba?

Gideon nu se putu abține să nu râdă.

– Râdeți cumva de calul meu? spuse domnișoara Proctor încrucișându-și brațele și încruntându-se într-un mod amuzant. Trebuie să vă spun că provine din una dintre cele mai bune rase din Texas. Tatăl meu i-a pus acest nume înainte să mi-o dea, când am împlinit șaisprezece ani.

– E un nume frumos, o liniști Gideon. De fapt, nu m-aș fi putut gândi la un nume mai frumos pentru calul dumneavoastră, din moment ce pe al meu îl cheamă Solomon.

Ea rămase cu gura căscată. Apoi, dintr-o dată, izbucni în râs. Râsul ei ca de clopoțel îi dădu fiori.

– Sunt sigură că, având un astfel de nume, armăsarul tău trebuie să fie deștept, dar știe oare să alerge?

Înainte ca el să poată apăra onoarea lui Solomon, domnișoara Proctor sări și se urcă pe spatele iepei sale cu o agilitate uimitoare. El o admiră pentru moment, fără să-și dea seama că era lăsat în urmă. Flacăra competiției se aprinse, așa că sări și el în șa și porni după ea.

Copitele lui Solomon loveau pământul, mâncând din distanța ce îl despărțea de iapă. Sângele îi alerga prin vene, Gideon era încântat de urmărire, fără să se mai gândească de ce urmărirea acestei femei i se părea atât de potrivită.

10

În următoarele două săptămâni Gideon s-a preocupat de pregătirile pentru tunsul oilor. Se hotărâse să se întoarcă acasă pentru prânz ca să petreacă ceva timp cu Bella, precum şi pentru a continua să repare garduri împreună cu domnişoara Proctor. Din fericire, guvernanta nu era o persoană ranchiunoasă. De fapt, dispoziţia ei luminoasă şi conversaţiile vii din timpul meselor îi dădeau puterea de a lucra ore prelungite păscând oile, reparând ţarcuri şi jgheaburi. Fuseseră chiar şi câteva nopţi când, urcând scările spre camera Bellei pentru a o săruta de noapte bună prinsese unele dintre finalurile poveştilor biblice spuse de domnişoara Proctor.

Avea un mod de a spune poveşti familiare cu atâta entuziasm şi dramatism încât şi ascultând din afara camerei, Gideon era la fel de încântat ca şi fiica sa. Nu doar că domnişoara Proctor dădea fiecărui personaj o voce distinctă, dar îi şi juca rolul.

Într-o seară, stătuse urcată pe un scaun întruchipându-l pe Goliat şi sărise pe patul Bellei, clătinând salteaua în scena morţii când uriaşul căzuse înfrânt la pământ. Bella râsese şi bătuse din palme în timp ce domnişoara Proctor aranja cuvertura şifonată.

– De ce zâmbiţi, patron?

Miguel se strecurase prin întuneric, cu o privire încruntată pe chip. Gideon se opri din lovitura cu ciocanul pentru a-i acorda văcarului său toată atenţia.

– Ce vrei să spui, Miguel?

– Echipa e cu zece zile în întârziere, nu? Oile sunt neliniştite, iar oamenii sunt pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

– Inclusiv tu, se pare.

Gideon se întoarse înapoi la lucrul său şi bătu, cu o scurtă mişcare din braţ, cuiul înfipt pe jumătate în platforma pentru tunsul oilor.

– Si, suspină Miguel.

– Răbdare, prietene. Ramirez mi-a trimis o telegramă spunându-mi că râul se umflase la Eagle Ford. Ştiam că vor fi întârziaţi.

– Si patron, dar lucrul acesta era săptămâna trecută. Ar trebui să fie aici deja.

Gideon era înduioşat de frustrarea ciobanului său. Erau pregătiţi de mai multe zile. Ţarcurile fuseseră construite, strunga fusese instalată. Trebuie să fi urcat de sute de ori pe platformă, reparând orice scândură care nu se aşeza perfect. Adevărul era că dacă n-ar fi fost Bella şi domnişoara Proctor ca să-i distragă atenţia, probabil că el ar fi fost chiar mai iritat decât Miguel. Era deja prima săptămână din iunie şi lâna lui nu ajunsese pe piaţă. Asta nu însemna prea mulţi bani pentru ferma sa.

După ce lăsă din mână ciocanul, Gideon se îndreptă spre Miguel şi îi puse mâna pe umăr.

– Ştii cât de rele sunt drumurile după o ploaie. Dacă au dat peste o vreme ploioasă, echipajul are dificultăţi în a-şi trece căruţele prin noroi. Trebuie să aşteptăm.

Miguel dădu din cap aprobator, dar înainte de a mai spune ceva se auzi un strigăt din partea opusă a curţii. Nişte voci încântate se auzeau strigând una la alta într-o spaniolă grăbită, încât îi era greu lui Gideon să o descifreze. Miguel ridică repede capul, cu un zâmbet plin de speranţă pe chip.

– Vin nişte călăreţi, patron! Au spus că e destul praf cât pentru două sau trei căruţe, spuse el ridicând din sprâncene. Suficiente pentru un echipaj de tuns oi, nu?

– „Domnul este bun cu cei ce-L aşteaptă", cită Gideon, neputând să-şi stăpânească zâmbetul.

Miguel bătu din palme şi ţopăi de bucurie înainte de a ieşi din şopron pentru a se alătura lui Juan şi celorlalţi păstori. Gideon râse de el şi părăsi şopronul într-un ritm mai liniştit. Întorcându-se spre casă, lăsă ciobanii să sărbătorească în curte în timp ce avertiza personalul din casă despre iminenta invazie.

Intră prin bucătărie şi o găsi pe doamna Garrett modelând aluatul în bile, pentru chiflele de la cină. Ea îşi ridică privirea când se deschise uşa.

– Domnule Westcott. Aţi venit cam devreme pentru cină.

Gideon îi făcu cu ochiul.

– Vreţi să ştiţi un secret? Toate pregătirile pentru tunsul oilor au fost un şiretlic. Adevăratul meu motiv pentru care am stat pe lângă casă a fost acela de a fura nişte gustări de pe bufet când nu vă uitaţi.

Îi zâmbi şi trecu pe lângă ea spre vasul de lut în care erau dulciurile. Luă capacul cu o mână, iar pe cealaltă o băgă în el. După ce o scoase afară, băgă întreg pumnul de dulciuri în gură.

– Ei! Ia-ţi mâna de pe dulciurile mele, copil mare ce eşti. Ai s-o încurci!

Aruncă cu o bucată de aluat după el.

Aplecându-şi capul, prinse aluatul în aer.

– Of, of, doamnă Garrett, un mic furtişag nu merită să stricaţi o mână de aluat.

Puse aluatul înapoi pe masă şi se şterse pe mâini cu un prosop.

– Îl căutam pe Chalmers. Trebuie să-l anunţ că a venit echipa de tuns oile.

– El şi doamna lustruiesc argintăria în sufragerie.

– Mulţumesc, doamnă Garret. Mulţumesc şi pentru prăjiturică.

– Pfui, îl goni ea, dar nu înainte ca el să observe un zâmbet pe marginea gurii ei.

Intră în sufragerie şi discută cu majordomul despre sosirea tunzătorilor, dar când îşi terminară discuţia îi veni greu să iasă din casă. Dorea pur şi simplu să-şi vadă fiica, dar nu putea nega nici dorinţa ascunsă de a o întâlni pe domnişoara Proctor.

– Bella este în sala de clasă? spuse Gideon cu o nonşalanţă forţată în glas. M-am gândit să văd ce face înainte să ies şi să salut echipajul.

Doamna Chalmers clătină din cap.

– Nu. Cred că încă doarme de amiază. Copilul n-a prea dormit noaptea trecută, iar domnişoara Proctor s-a gândit că odihna îi va face bine.

Bella era din când în când tulburată de coşmaruri, aşa că această veste nu-l surprinse deloc. Dar îşi dori să fi ştiut şi el despre acest lucru. Un tată ar trebui să fie la curent cu asemnea situaţii.

– Este domnişoara Proctor cu ea?

Dacă nu, probabil că acesta era un moment potrivit ca să discute problema.

– Cred că a luat o carte şi a ieşit pe verandă, domnule, îi răspunse Chalmers.

Gideon îi salută şi se îndreptă spre partea din faţă a casei. Când deschise uşa, toate gândurile despre discuţia iminentă îl părăsiră. Domnişoara Proctor nu stătea pe scaunul de nuiele care era rezemat de perete, ci pe balustradă, acolo unde razele soarelui îi sărutau obrajii iar briza după-amiezii sufla firicele din părul ei legat lejer la spate. O şuviţă mătăsoasă îi străbătea faţa până la buza de jos. Absentă, ridică mâna şi o trase într-o parte, fără să-şi ridice ochii din cartea ce o avea în mână. Paşii ce se auzeau din partea îndepărtată a verandei îl aduseră înapoi la realitate.

– Ar fi mai bine să intraţi în casă, domniţă. Echipa de tunzători a ajuns.

Gideon recunoscu vocea doamnei Garret, dar femeia se întoarse fără să ia colţul.

– Bine, răspunse domnişoara Proctor neatentă, cu privirea concentrată asupra cărţii în timp ce întorcea o pagină.

Coborî de pe balustradă, iar Gideon încercă să nu observe glezna cochetă scoasă la iveală de acea mişcare.

În loc să se îndrepte spre el, aşa cum se aşteptase, ea se îndreptă în direcţia de unde se auzise vocea bucătăresei. Se clătină încet, cu pasul inegal în timp ce atenţia îi era îndreptată asupra cărţii.

Gideon zâmbi. Micuţa domniţă era atât de absorbită de povestea ei că avea nevoie de un ghid care să o conducă înapoi spre casă.

Se legănă spre dreapta, periculos de aproape de scările care coborau spre curte. Zâmbetul lui Gideon păli.

Încă un pas. Păşi nesigură, dar continuă, fără nici o grijă, fapt care îl preocupă pe Gideon şi mai mult. Traversă veranda ca să o avertizeze. Dar înainte de a putea spune vreun cuvânt, ea păşi din

nou şi îşi pierdu echilibrul când piciorul ei drept nu găsi nimic dedesubt, decât aer.

El se aruncă înainte şi îşi puse mâna în jurul taliei sale, trăgând-o înapoi la pieptul său.

– Opreşte-te.

Domnişoara Proctor, cu răsuflarea oprită, se îndepărtă de el, întorcându-şi capul să-i recunoască identitatea.

– D-domnul Westcott. Domnule.

Obrajii i se aprinseră. Gideon îl dădu drumul, surprins de reticenţa pe care o simţi în el când făcu acest lucru.

– Aţi fost aproape să cădeţi în gol. Sunteţi bine?

– Da, sunt bine.

Se uită la scări şi apoi la cartea ce îi atârna în mână.

– Cred că ar trebui să fiu mai atentă pe unde merg. Eu... mă duc să văd ce face Isabella.

Trecu în grabă pe lângă el şi dispăru în casă. Gideon frecă locul de pe pieptul său unde se odihnise pentru o clipă capul ei şi o privi plecând.

Adelaide se trezi în zorii zilei următoare, dar în loc să-şi urmeze obiceiul de a călări dimineaţa, îşi luă rochia ei cea veche. Rochia în carouri de culoarea lămâii, care fusese cândva favorita ei, îi ieşise acum din graţii. Era totuşi destul de folositoare, dar aprecierea ei pentru ea scăzuse de când o purtase în acea seară oribilă din Fort Worth, când descoperise că Henry era căsătorit. Acum, ori de câte ori îi cădea privirea asupra ei în dulap, îi veneau amintiri neplăcute în minte. Era de parcă s-ar uita la un prieten vechi care o trădase. Astăzi era totuşi binevenită. Nu mai participase niciodată la un tuns de oi, dar nu se îndoia că avea să fie o zi plină de murdărie, transpiraţie şi lână unsuroasă—o pedeapsă potrivită pentru o bucată de pânză necredincioasă ca ea.

Îşi aranjă repede părul într-un nod simplu şi trase deasupra o pălărie de soare, lăsând şuviţele să-i împodobească umerii. Păşind în surdină, coborî pe hol spre camera Isabellei şi deschise uşa, încet.

– E timpul să te trezeşti, frumoasa mea adormită.

O mână micuţă ieşi de sub plapuma dantelată când Isabella se întoarse pe spate. Îşi frecă somnul din ochi şi îi deschise cu

greu, clipind de câteva ori. Adelaide se furişă în cameră şi se aşează pe marginea patului, lovind din greşeală piciorul fetiţei. Faţa copilului se strâmbă. Murmurând o scuză, Adelaide o frecă la picior.

– Azi e tunsul oilor, Izzy.

Isabella se ridică, cu ochii larg deschişi. Îmbufnarea dispăru.

– Astăzi vom fi amândouă eleve.

Adelaide hotărâse să renunţe pentru câteva zile la lecţiile lor obişnuite în favoarea unei educaţii experimentale. Dacă Isabella avea să fie fiica unui oier, trebuia să înţeleagă ocupaţia tatălui ei. Iar dacă Adelaide trebuia să o înveţe, avea şi ea nevoie să îşi însuşească câteva cunoştinţe directe. Nu se putea gândi la o altă modalitate mai bună de a atinge acele obiective decât observarea şi probabil participarea la tunsul oilor.

După ce o ajută pe Isabella să se îmbrace, Adelaide se furişă în bucătărie şi luă câţiva biscuiţi şi câteva felii de bacon. Aranjă lucrurile furate în formă de sandvişuri, le ascunse în nişte batiste de pânză şi fugi pentru a-şi întâlni complicea pe verandă. Isabella se urcase deja pe scaunul mare şi alb care împodobea veranda, aşa că Adelaide se aşeză într-un scaun asemănător şi îi dădu un biscuit. Aruncând o privire spre scări, îi veniră în minte amintiri despre izbăvirea cavalerească—un braţ puternic în jurul taliei ei, un piept musculos păzind-o de orice rău. Acum nu era însă timpul pentru fantezii romantice. Domnul Westcott o ţinuse să nu cadă. Asta fusese tot. *Ar fi o prostie să văd ceva mai mult în acţiunile sale.*

În timp ce ea şi Isabella îşi ciuguleau micul lor dejun, soarele apăru la orizont şi lumină suficient de mult cerul pentru a scoate la iveală schimbările care apăruseră la fermă în seara precedentă.

Mii de oi fuseseră mutate de pe păşune în două ţarcuri mari. Turmele nu păruseră atât de mari când erau împrăştiate pe dealuri, dar acum că toate animalele erau înghesuite împreună într-un spaţiu limitat, păreau prea multe pentru a le putea număra. Adelaide nu putea spune care cap aparţinea cărui trup sau unde se sfârşea un spate de lână şi începea altul. O talangă suna câteodată, când una dintre oile conducătoare îşi schimba poziţia, dar melodia generală era o baladă de jale care aproape că o făcea pe Adelaide să-i pară rău pentru creaturile prostuţe. Fu

nevoită să-şi aducă aminte că ele îşi pierdeau doar haina, nu şi viaţa.

După ce îşi scuturară firimiturile de biscuiţi din poală, Adelaide se ridică şi îi întinse mâna Isabellei.

– Gata?

Fetiţa îndesă ultima înghiţitură în gură şi dădu din cap, cu obrajii umflaţi. Se coborî din scaun şi o prinse pe Adelaide de mână. Împreună, cele două coborâră de pe verandă şi merseră agale spre ţarcuri. Un fior de anticipare o fulgeră pe Adelaide, ispitind-o să fugă repede ca să vadă toate lucrurile deodată. Îşi potoli pornirea şi menţinu ritmul modest. Nu putea să o înveţe foarte bine pe Isabella decenţa şi manierele dacă ea însăşi nu dovedea acele virtuţi. Uneori nu era prea distractiv să fii adult.

Când se apropiară de ţarcul mare, Adelaide observă un ţarc mai mic ce se întindea spre şura unde erau tunse oile. Unul dintre oamenii lui Gideon stătea la poarta interioară, despărţind oile din ţarcul mai mic de cele din ţarcul mare. Gândindu-se să-l întrebe care îi erau îndatoririle, o conduse pe Isabella în jurul gardului înspre ţarc. Înainte de a apuca să-l strige, o bărbat mai scund, cu pielea mai închisă la culoare pe care nu-l recunoscuse, se apropie de ţarc şi sări peste gard.

Preocupat de munca sa, nu dădu niciun semn că ar fi fost conştient de prezenţa ei. El inspectă lâna câtorva oi şi îşi făcu selecţia. Luând o oaie de un picior de dinapoi, o trase înspre marginea ţarcului. Biata fată bătrână protestă şi sări în încercarea de a ţine pasul. Cu toate acestea, tunzătorul nu o băgă în seamă şi o obligă să îndure umilinţa unei ieşiri dizgraţioase în faţa colegelor ei care o priveau. După ce o trecu poarta, dispăru cu ea în şopron.

Adelaide îşi reprimă un fior. Ştia că animalul nu era dus spre o soartă fatală, dar cumva scena aceea o nelinişti. Sperând să se simtă mai bine îndată ce putea fi martoră la ceea ce se întâmpla cu adevărat înăuntrul şopronului, o conduse pe Isabella spre clădirea ocupată.

Peste o duzină de bărbaţi fremătau prin şopron, cei mai mulţi fiindu-i străini. Precauţia îi mai linişti curiozitatea, aşa că încetini pasul. Isabela se prinse de fusta Adelaidei, dar se aplecă jucăuş în faţă ca să vadă ce se întâmplă. Scena dinaintea ei semăna mai degrabă cu o tavernă obscenă decât cu un atelier. Poate că fusese

o greşeală să o ducă pe fetiţă acolo. Bărbaţii râdeau şi se tachinau unii pe alţii, schimbând înjurături pe care le putea înţelege mai degrabă după expresia lor facială, decât din cunoaşterea limitată a limbii lor. Unele dintre cuvintele mai colorate pe care reuşise să le înţeleagă prin gălăgia făcută de foarfece, o făcură să roşească aşa că era bucuroasă pentru ignoranţa Isabellei.

Fetiţa o trase de rochie, aşa că Adelaide privi în jos, speriată de ce ar putea vedea în ochii ei. Totuşi, un zâmbet strălucitor cuprinse chipul Isabellei când arătă spre partea opusă a platformei. Adelaide îi urmă privirea.

Gideon stătea de vorbă cu unul dintre tunzători, conducătorul echipei după modul în care arăta. Fu cuprinsă de uşurare. Cu Gideon în clădire, nu mai avea de ce să se îngrijoreze în privinţa bărbaţilor.

Luând-o pe Isabella de mână, merseră de marginea platformei. Conversaţia gălăgioasă scăzu în intensitate, iar Adelaide se simţi neplăcut de remarcată. Îşi ridică privirea şi zâmbi politicoasă la bărbaţii de pe platformă. Cei mai mulţi dădură din cap într-un mod politicos înainte de a se reîntoarce la lucrul lor, cu excepţia unui individ din capăt care continuă să o privească şi îi zâmbi într-un mod care o făcu să-şi verifice discret îmbrăcămintea ca să se asigure că toţi nasturii erau încheiaţi.

Gideon le văzu şi se grăbi spre ele.

– Domnişoară Proctor, ce faceţi aici?

Nu se putea distinge dacă în glasului lui era vreo dezaprobare. Poate că era doar regretul ei reverberându-i în urechi. Orice ar fi fost, zâmbetul pe care i-l arătă fiicei sale era veritabil. O ridică pe Isabella în braţe şi le conduse pe ambele spre latura îndepărtată a clădirii în timp ce ea îi dădea explicaţii.

– Din moment ce nici Isabella şi nici eu n-am mai participat la vreun tuns al oilor până acum, m-am gândit că este o bună ocazie de a extinde educaţia noastră în această privinţă. Sper că prezenţa noastră aici nu este prea deranjantă.

Gideon ridică puţin din sprâncene.

– Ei bine, probabil că voi două n-ar trebui să hoinăriţi prea mult prin şopron, dar cred că v-ar prinde bine să priviţi un timp.

– Mulţumesc, domnule Westcott.

Adelaide fu de acord cu aprecierea lui. Ea era obişnuită să fie prin preajma muncitorilor, din moment ce crescuse ca singura

femeie de la ferma tatălui ei, dar atmosfera din această încăpere plină de străini era diferită. Nu avea siguranța protecției tatălui ei. Aici era doar o angajată. Şi cu toate că era sigură că Gideon n-ar permite să i se întâmple vreun rău în prezența lui, ea se gândi la ce s-ar putea întâmpla dacă el n-ar fi prin preajmă. Dar îngrijorarea fără motiv nu-i va aduce niciodată mai mult decât dureri de cap, așa că Adelaide îşi lăsă anxietatea deoparte şi îşi reluă rolul de educator.

– Doriți să ne explicați procesul?

Mândria se vedea în ochii lui Gideon.

– Sigur.

Adelaide mai putea simți privirea acelui tunzător impertinent îndreptată asupra ei. Se întoarse cu spatele la platformă şi se apropie de Gideon. Accentul său familiar o linişti şi în curând, căutarea ei după informații şterse toate celelalte gânduri din mintea ei.

– Tunzătorii lucrează pe platformă pentru a păstra lâna cât mai curată posibil, spuse el.

Adelaide strâmbă din nas când privi la oile care tocmai fuseseră aduse înăuntru din țarc. Bărbatul pe care-l văzuse afară puse un genunchi pe picioarele din spate şi cu o mână îi ținea capul sus în timp ce o tundea cu cealaltă. Întotdeauna crezuse că oile sunt albe, nişte creaturi pufoase, dar după ce petrecuse la fermă câteva luni semănau mai degrabă cu nişte nori de furtună gri închis decât de un alb vioi, culoarea cerului pătat într-o zi de vară însorită.

– De ce contează curățenia atât de mult când sunt deja atât de unse şi murdare?

Gideon îi făcu cu ochiul.

– Nu de ce se vede afară ne pasă, ci de ce este dedesubt.

El arătă spre cel de-al doilea bărbat din linie. O masă de fibre albe ca zăpada atârna de pe oaia lui ca o haină elegantă pe care o doamna îi dădea voie să o dea jos.

– Când e gata, va ține lâna cu partea albă spre exterior şi o va da lui *lanero,* băiatul care are responsabilitatea de a pune lâna în sac. Gideon înclină capul arătând dincolo de platformă, iar Adelaide îşi răsuci gâtul pentru a privi în spatele ei. Se aşteptase să vadă o grămadă de saci de mărimea celor de făină, dar tubul

gigant era atârnat de un cadru de lemn mai înalt decât oricare bărbat din încăpere.

– Asta da...

Adelaide se duse într-acolo, ridicându-şi capul pe măsură de ce apropia.

– Izzy, uită-te aici. Ar trebui să stai pe umerii tatălui tău ca să ajungi la vârf.

Se puse cu spatele spre pânza groasă pentru a o măsura, dar ceva o împinse. Ţipă şi fugi de lângă el înapoi la Gideon.

El râse.

Simţindu-se prost, privi înapoi spre sac. Stătea nemişcat. Apoi, dintr-o dată, se ondulă şi ceva ascuţit parcă dorea să iasă afară.

– Domnule Westcott! Cred că un animal a căzut cumva înăuntrul sacului cu lână.

Tot şopronul izbucni în râs, iar Adelaide realiză că vorbise mult prea tare.

– Nu, domnişoară Proctor, spuse Gideon clătinând din cap şi strâmbându-şi gura. E cel care împachetează. Este responsabilitatea lui să îndese lâna pentru ca fiecare sac să conţină o cantitate maximă de lână.

– E un om înăuntru?

– Da, spuse el cu ochii jucând veseli.

Căută să-şi acopere stânjeneala continuând să vorbească.

– Trebuie să fie îngrozitor de cald înăuntru până la sfârşitul zilei.

Gideon zâmbi.

– Tecolero!

Strigase la unul dintre tunzători, făcând inima Adelaidei să tresară. Un tinerel se grăbi pe platformă cu o cană cu o substanţă neagră ca smoala şi începu să mânjească fiecare mică tăietură de pe pielea oii tunse. Tatăl ei obişnuia să facă acelaşi lucru cu caii şi vitele lor când se răneau în sârma ghimpată sau în alte obiecte ascuţite.

– Asta e pentru a ţine departe muştele, nu-i aşa?

Gideon dădu din cap, aprobator.

– Aşa e, într-adevăr. Nu vrem ca vreun vierme să le facă probleme mai târziu micilor noastre doamne.

Isabella tremură şi făcu mutre. Îşi mişcă degetul arătător în aer şi îşi strâmbă buzele în semn de dezgust.

– Sunt de acord, spuse Adelaide strâmbându-se şi ea într-un fel asemănător. Nici mie nu-mi plac viermii.

Prinse degetul Isabellei şi pretinse că îl ia de pe el. Aruncă surplusul imaginar la podea şi îl zdrobi cu pantoful. Isabella chicoti, iar Gideon îi trimise Adelaidei unul dintre acele zâmbete care îi dădea fiori.

Băiatul termină cu smoala şi împinse oaia printr-o gaură care Adelaide presupuse că ducea la un alt ţarc. Bărbatul pe care-l văzuse stând de vorbă cu Gideon când intrase prima dată, se apropie de platformă şi îi dădu tunzătorului un mic disc metalic.

– Ce i-a dat? întrebă ea.

– E ca un fel de monedă, explică Gideon. Pentru fiecare tunsoare primeşte un disc ce poate fi schimbat în bani când e gata lucrul. Primesc cam cinci cenţi pe oaie tunsă, aşa că lucrează cât mai repede posibil. Cei mai buni pot tunde cam o sută de oi pe zi.

– Impresionant.

De parcă a crezut că ea îl făcuse un semn, tunzătorul obraznic din capăt se ridică, atrăgând atenţia Adelaidei. Îi făcu cu mâna băiatului cu medicamentele şi zdrăngăni discurile din buzunarul de la pantaloni, holbându-se tot timpul la Adelaide. Ea încercă să-l ignore, dar el scoase o basma roşie ca să-şi şteargă fruntea, iar culoarea ţipătoare dansă în dreptul ochilor ei, tachinând-o. Apoi, fără nicio urmă de modestie, se răcori mai departe dându-şi jos cămaşa lejeră de bumbac. Ea scăpă o exclamaţie de surpriză, iar Gideon păşi imediat între ei ca să o păzească de o asemenea privelişte.

– Daţi-mi voie să vă arat locul unde însemnăm oile, spuse Gideon cu vocea plină de dezaprobare.

Ea nu îndrăzni să-şi ridice privirea, dar speră că angajatorul ei se uita mustrător la acel ticălos.

11

Căldura mâinii lui Gideon pusă pe spatele ei eliberă întrucâtva tensiunea Adelaidei, în timp ce o însoțea afară din șopron, în bătaia soarelui. Inspirând adânc, se reculese în timp ce Gideon o punea pe Isabella pe picioarele ei și o conducea la o distanță mică de locul în care Miguel, împreună cu un alt cioban așteptau să iasă următoarea oaie prin strungă. Gideon îi spuse să-l urmeze, însă fierul încins din mâna supraveghetorului o făcu reticentă.

Nu-i păsase niciodată de însemnarea oilor. I se părea crud să arzi un animal pentru a demonstra că era proprietatea cuiva. Era destul de rău și pentru un taur cu pielea groasă, dar pentru o oaie fără stratul protector de lână? Adelaide nu era sigură că putea rezista la o astfel de scenă.

În acel moment tocmai trecu o oaie prin gaură, arătând destul de traumatizată de încercarea grea prin care trecuse. Copitele ei loveau sporadic pământul după cum o ducea mersul ei sărit spre următorul loc de chin. Ochii ei triști și înlăcrimați păreau să îi ceară ajutorul când trecu pe lângă Adelaide. Neputând să o scape, Adelaide privi neputincioasă cum ciobanul de la capătul jgheabului o prinse și o ținu în timp ce Miguel apăsa fierul roșu pe pielea ei.

Adelaide închise ochii strâns, așteptând să audă țipete de durere și să simtă miros de piele arsă, dar nu se întâmplă așa. Când găsi curajul să tragă cu ochiul, îl văzu pe Miguel băgând fierul într-o găleată în timp ce Gideon ținea capul oii pentru ca Isabella să-și poată trece degetele prin lâna tunsă. Atunci realiză

Adelaide că lipsea focul. Nu era niciun cărbune încins pentru a încălzi fierul. Curioasă, se aplecă spre Miguel și aruncă o privire în găleată.

– Vopsea.

– Si, señorita. Folosim un W încercuit cu roșu.

Miguel ridică fierul ca ea să-l poată inspecta. Vopseaua roșie picura de pe semn.

Consolată de procesul mai blând, interesul Adelaidei înflori.

– Nu va fi greu de văzut odată ce crește lâna?

– Uneori e mai greu de deslușit, confirmă Gideon de jos unde era îngenuncheat cu fiica lui, dar alți fermieri din zonă folosesc culoare albastră sau verde pentru turmele lor, așa că și în cazul în care nu se poate vedea litera, tot poți să-ți dai seama dacă e a ta, după culoare.

O altă oaie veni prin jgheab, provocând un impuls.

– Pot să încerc? întrebă Adelaide.

Miguel îi dădu fierul și o ajută să îl apese pe piciorul animalului. Dintr-o dată, Isabella veni lângă ea cerându-i să-i dea și ei voie. Când veni următoarea oaie, luă fierul cu amândouă mâinile și, cu ajutorul lui Miguel, realiză un minunat W înclinat care o făcu să radieze de mândrie.

Adelaide întâlni privirea lui Gideon după ce închise ușa țarcului după ultima oaie.

– Sperasem să găsim o modalitate de a fi de folos astăzi, spuse ea. Cu permisiunea dumneavoastră, Isabella și cu mine vrem să mai stăm pe aici o vreme și să ajutăm la însemnat oile.

Isabella fugi spre tatăl ei și dădu tare din cap.

Gideon își frecă pentru un moment obrazul, apoi ridică din umeri.

– Va trebui să-l întrebi pe Miguel.

Fiica lui nu ezită. Fugi repede la șeful de echipă și îl imploră cu acei mai mari și umezi. Miguel nu avu de ales.

Ciobanul ridică mâinile în semn de predare.

– *Si, si.* Poți să ajuți. Dar trebuie să asculți de Miguel, bine?

Copila dădu din cap și totul fu stabilit. Adelaide și Isabella lucrară împreună cu Miguel în cea mai mare parte a zilei, luând pauză la prânz și de câteva ori după-masa, când oboseala se făcu simțită. Pe la cină, se opriră, epuizate. Cu toate acestea, aprecierile

lui Miguel le făcură să se întoarcă în casă cu zâmbetul pe buze și cu satisfacție în inimă.

Murdare cum erau, Adelaide hotărâse că era mai bine să mănânce în bucătărie înainte de a se duce la culcare. Doamna Chalmers le pregăti fiecăreia câte un loc și le puse în farfurii supă de pui cu tăiței. Mâncarea era delicioasă, dar Adelaide se străduia din greu ca să termine de mâncat. Isabella o ducea chiar mai rău. După ce adormi cu lingura în mână pentru a treia oară, Adelaide hotărî că era mai urgent să pună fata în pat decât să termine de mâncat.

– Sărăcuța, este istovită, spuse Chalmers din pragul ușii.

– A lucrat din greu azi.

Adelaide se ridică încet în picioare, simțind o durere la fiecare mișcare.

– Cred că mai bine o duc în camera ei.

Menajera puse o mână tandră pe umărul ei.

– Sunteți prea obosită să urcați pe scări ceva mai greu decât o lumânare. O duc eu.

Se întinse și o luă pe Isabella în brațe. Capul fetei căzu imediat pe umărul femeii.

– Cred că eu ar trebui să...

– Șșt... șopti doamna Chalmers. Nu accept niciun argument, domnișoară. Aveți grijă de dumneavoastră în seara asta.

Adelaide ezită pentru un moment înainte de a-i accepta oferta.

– Mulțumesc.

Doamna Chalmers dădu din cap și se îndreptă spre scări.

Dorind să-i întoarcă în vreun fel bunăvoința, Adelaide curăță masa și spălă cănile și farfuriile în bazinul cu apă călduță de pe dulapul de lângă sobă. Le șterse și le puse în dulap. Când închise ușa de sticlă a dulapului, ceva portocaliu o privea de sub raftul de jos. Un morcov. Trebuie să fi căzut în timp de doamna Chalmers pregătise cina. Adelaide se aplecă să-l ridice, îl șterse de praf cu cele câteva locuri curate care se mai găseau pe fusta ei.

Sheba fusese închisă singură în grajduri toată ziua, după ce renunțaseră la plimbarea lor obișnuită de dimineața. Oamenii lui Gideon trebuie să-i fi dat mâncare și apă, dar Adelaide se simți vinovată pentru că își neglijase vechea ei prietenă. Poate că un morcov gustos ar putea compensa lipsa ei de atenție.

Ținându-și strâns ofranda ei de pace, Adelaide ieși din casă prin ușa de la bucătărie și se îndreptă spre grajduri. Întunericul începuse să se lase, așa că își forță mușchii obosiți pentru a înteți pasul. Curtea părea părăsită, dar se auzea un zgomot răgușit dinspre tabăra tunzătorilor așezată în partea laterală îndepărtată a țarcurilor. Gideon o avertizase să nu se aventureze în acea direcție seara deoarece bărbații își petreceau nopțile bând și jucând cărți pe discurile lor câștigate cu greu. Dorea să-i facă doar o scurtă vizită Shebei și să se întoarcă în casă înainte de căderea întunericului.

Pătrundea suficientă lumină prin ușa larg deschisă a grajdului ca să poată vedea fără lampă. Umbrele cuprinseseră boxa Shebei, dar acest lucru n-o deranja. Știa exact unde trebuia să meargă. Sheba necheză un salut, iar Adelaide o mângâie pe bot.

– Ți-a fost dor de mine astăzi, fetițo?

Sheba dădu din cap.

– Ți-am adus o tratație.

Scoase morcovul și zâmbi când Sheba îl făcu lacomă bucățele.

– M-am gândit că o să-ți placă.

Dintr-o dată, Sheba își întoarse brusc capul dinspre Adelaide și ciuli urechile. Necheză și tropăi agitată în boxă.

– Ce e?

Adelaida lovi gâtul iepei într-un efort de a o calma.

– Simți un animal sau altceva?

– *Hola señorita.*

Adelaide își ținu respirația și se întoarse, inima bătându-i mai repede. Tunzătorul afemeiat stătea fără rușine pe culoarul grajdului, cu cămașa deschisă pentru a-și arăta pieptul. Se sprijini insolent de ușa boxei învecinate și îi făcu cu ochiul.

– Știam că o să vii la mine, *bonita.* După ce te-ai jucat cu mine în șopron azi, vrei să termini ceea ce ai început.

Tăițeii ce îi mâncase cu puțin timp înainte se transformară în pietre în stomacul ei, și simți cum picioarele erau pe punctul de a se încovoia. I se uscă gura încât nici nu mai putu da glas refuzului pe care-l striga mintea ei.

Sheba lovi boxa, când în gând îi reveniră cuvintele tatălui ei. *„Ești prea mică să învingi un bărbat care vrea să-ți facă rău, raza mea de soare. Trebuie să fii mai isteață decât el."* Să fii mai isteață. Să câștige timp pentru a găsi o armă sau să strige după ajutor.

Adelaide inspiră adânc, tremurând, și încercă să stăvilească groaza ce creștea în ea ca un ciclon. Atitudinea lui încrezută nu prevestea nimic bun. Probabil că nu era dispus să accepte un simplu refuz. Trebuia să încerce să-l țină de vorbă destul de mult pentru a-și face un plan.

– Îmi pare rău, señor, zise ea, forțându-și un zâmbet și rugându-se ca el să nu-i poată mirosi teama. Mă tem că a fost o neînțelegere. Am venit să văd ce-mi face calul, nu ca să mă întâlnesc cu cineva.

Ochii ei analizară disperat grajdul în căutarea vreunui lucru pe care l-ar putea folosi în apărarea ei. O furcă de fân era sprijinită de peretele îndepărtat, la câțiva metri depărtare. Dacă ar fi putut face câțiva pași ca să treacă de el...

El se îndepărtă de boxa de care se sprijinea și se apropie mai mult de ea. Adelaide își împinse spatele și mai mult de lemnul ușii lui Sheba. Bărbatul își țuguie buzele și dădu din cap.

– Ah, señorita. N-ar trebui să-l minți pe José. Știu ce vrei.

Își mușca buzele și o măsura din cap până-n picioare. Când își ridică ochii încet, stărui mai mult asupra liniei sânilor. Adelaide își întoarse capul într-o parte și se îndepărtă de el, simțindu-se mânjită de mângâierea lui vizuală.

Suportul de lemn din spatele ei începu să tremure. Se încurcă pentru o clipă, dar realiză apoi că Sheba lovea din nou ușa. Aliata ei. Pe furiș, Adelaide își întinse mâna de-a lungul marginii ușii.

– Nu, señor.

Își adună tot curajul, sperând să-i poată distrage atenția pentru a-și atinge scopul.

– Sunt o femeie respectabilă, o învățătoare. Nu particip la întâlniri clandestine cu bărbați pe care de abia îi cunosc, spuse ea ștergând cu degetele marginea zăvorului. Trebuie să insist să vă întoarceți în tabăra dumneavoastră. Domnul Westcott nu și-ar dori să vă furișați prin grajdurile lui sau să-i necăjiți angajații.

El își încruntă și mai tare privirea când o auzi. Oare nu o înțelese? Poate că „întâlniri clandestine" nu fuseseră cuvintele cele mai potrivite.

– Trebuie să plecați. Acum.

Arătă spre intrare în timp ce mâna ei ascunsă se prinse de fierul care ținea zăvorul în loc.

Privirea lui se întunecă, iar orice urmă de șarm dispăru. Se aruncă asupra ei și o prinse de obraji, cu forță. Ea căută să se țină de zăvor când el o forță să-și ridice capul.

– Deci, și tu ești ca toate celelalte gringas, care își flutură fustele la noi ca într-un fel de joc. Ne faceți poftă, după care ne alungați. Nu puteți fura mândria unui bărbat fără să plătiți.

Ochii lui străluceau de furie. O furie izvorâtă din durere.

– Cum o chema?

Tunzătorul îi scutură capul, strângând-o tot mai tare cu degetele de obraz. Se aplecă asupra ei și își apropie atât de mult fața de a ei încât ea simți mirosul de whisky în respirația lui. Stomacul i se întoarse pe dos, dar se strădui să-și grăbească strategia.

– Femeia care te-a rănit, scrâșni ea. Cum o chema?

Dacă putea să-i îndrepte mânia asupra altcuiva, poate că o va lăsa în pace.

José zâmbi cu o plăcere păcătoasă, așa că toate speranțele ei păliră.

– Nu contează, bonita, pentru că astăzi tu ești ea.

Buzele lui îi zdrobiră buzele ei într-un sărut menit să o pedepsească. Ea se agită protestând, dar el o ținea tare. Rugându-se pentru putere, Adelaide deschise zăvorul ușii de la boxă și călcă piciorul lui José cu călcâiul pantofului ei. El o slăbi din prinsoare pentru o secundă, iar ea profită din plin. Trase cu putere de ambele mâini care o țineau de obraz și se eliberă. Fugind după marginea ușii boxei calului ei, trânti ușa cu toată puterea în atacatorul ei. Acesta se împletici.

Sheba lovi din copite, stârnită de mișcarea din jurul ei. Adelaide o prinse de coamă și o scoase afară. Nu-și dorea altceva decât să poată urca pe iapa ei și să fugă, dar nu reușise niciodată să urce pe spatele ei gol decât cu fusta pantalon. Amintindu-și de furcă, Adelaide alese să-i distragă atenția. Lovi iapa pe spate, ceea ce o făcu pe Sheba, care era deja agitată, să se ridice în două picioare. În timp ce José se ferea de copitele în cădere ale Shebei, Adelaide fugi să pună mâna pe armă.

Nu-i trebui mult lui Jose să treacă de cal. Adelaide îl înfruntă, fluturându-i în față furca. Tropăitul fugii Shebei se auzi descurajator prin grajd.

– Pune-o jos, bonita. Nu poți să mă rănești.

Se temea că avea dreptate, dar refuza să o recunoască.

– N-aș vrea s-o fac, dar o voi face dacă nu mă lași în pace.

Întinse dinții furcii spre el pentru a-și sublinia cuvintele, dar el izbucni în râs.

Adelaide își strânse tot curajul și fandă spre el tăindu-i râsul. El sări în spate și lovi dinții furcii cu brațul. Era cât pe ce să-i prindă arma, dar o smulse din mâna lui în ultima clipă. Pentru că nu mai dori să facă această greșeală încă o dată, Adelaide o întoarse. Înainte ca el să-și dea seama de intenția ei, ea ridică mânerul furcii la nivelul umerilor săi și cu un strigăt puternic roti furca asemeni unei bâte de baseball. Pentru că se îndoia că ar putea să-l lovească la cap fără ca el să o prindă, îi ținti genunchii. Mânerul scoase o bufnitură, iar José căzu la pământ.

Abandonându-și arma, alergă spre ușă. Țipătul său de durere umpli aerul ca strigătul unui demon. La jumătatea distanței spre ușă îi auzi pașii apropiindu-se tot mai mult de ea.

O cuprinse panica. Alerga cât putea de repede. Ușa era aproape. Scăparea.

Dar înainte de a-și câștiga libertatea, el o lovi din spate. Căzu la pământ. Simți o durere puternică în cot și în șold. Strigă și se întinse spre ușă. El o trase înapoi. Ea își înfipse unghiile în podeaua de lemn, căutând ceva de care să se prindă.

Atunci el o ridică, prinzând-o de talie cu un braț neiertător care o îndoi în două. Mâna lui murdară îi închise gura, ca să nu mai urle. Ea dădu din picioare şi îl lovi cu pumnii, dar loviturile ei păreau să nu aibă niciun efect. El înjură şi o duse înapoi în grajd.

– E timpul să plăteşti, bonita.

Ea se luptă din prinsoarea lui violentă ca să tragă o gură de aer. El deschise uşa unei boxe libere şi o aruncă pe o grămadă de paie. Ea îşi trase suflarea şi îşi regăsi glasul.

– Lasă-mă să plec.

El îi trase o palmă peste față.

– Doar după ce termin cu tine.

Capul i se roti de la lovitură, iar inima îi tremură la auzul cuvintelor lui. Se întoarse pe burtă şi încercă să se târască departe de el, dar nu avea unde să meargă. El o întoarse pe spate şi îi mai

trase o palmă, de i se izbi capul de podea. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Îl imploră să se îndure de ea, cuvintele amestecându-se cu suspinele ei. El o privi pofticios, îi prinse gulerul rochiei şi i-l smulse. Nasturii îi săriră şi dispărură printre paie. Ea îl lovi şi îl zgârie pe faţă, ţipându-i să se oprească. El însă îi ţintui braţele la pământ şi se lăsă cu toată greutatea asupra ei, tăindu-i încă o dată respiraţia.

– Eşti gata să-ţi primeşti lecţia, doamnă învăţătoare?

Doamne, scapă-mă!

Se ridică puţin ca să-i prindă fusta, lăsând-o să-şi umple plămânii cu aer fără să vrea. Înainte ca să o poată lovi din nou, ea îşi concentră toată energia într-un ţipăt final. De data aceasta strigă un nume:

– Gideon!

12

Apa rece îi uda capul lui Gideon cum stătea aplecat sub pompă. Râulețe curgeau pe gâtul său, îndepărtând praful şi murdăria unei zile lungi de muncă. Stomacul îi chiorăia după cină, iar spatele lui striga după o baie în vană. Cu toate acestea, el se bucura de acest disconfort. Era un sentiment bun—sentimentul productivității, când la sfârşitul zilei ştii că lucrul de care ai ales să te ocupi a meritat. Vechii săi prieteni de la şcoală râdeau de el fără îndoială de dincolo de ocean pentru că schimbase o viață răsfățată, liniştită, fără dureri de muşchi şi fără murdărie pe mâini. Cu toate acestea, nu se putea gândi să se întoarcă. Se simțea mai viu şi autentic aici decât în saloanele din Londra.

Gideon se întinse cu ochii închişi după prosopul pe care-l atârnase de parul din apropiere şi începu să-şi şteargă părul ud. Un țipăt din depărtare îi atrase atenția. Se opri. Îşi ciuli urechile şi ascultă, dar nu-l mai auzi din nou. Pumele erau rare prin zona aceasta, dar dacă era vreuna prin apropiere, strigătul ei ar suna ca țipătul unei femei. Poate că ar trebui să-i spună lui Miguel să pună de pază pe cineva la oi în noaptea aceasta. Continuă să-şi şteargă părul, dar mai lent, nedorind ca prosopul să înăbuşe sunetul unul alt strigăt.

Neliniştea îl învălui în timp ce asculta. Încercă să îndepărteze senzația tulburătoare cu tot felul de explicații logice ale sunetului—cum ar fi o pumă în căutare de pradă sau un țipăt din tabăra tunzătorilor—dar aceasta nu dispăru. Umerii i se încordară

de îngrijorare, şi analiză curtea peste care se lăsa întunericul ca să găsească indicii cu privire la sunetul pe care-l auzise.

– Gideon!

Strigătul îi străpunse inima ca o săgeată. Adelaide!

Sentimentul de urgenţă în curgea prin vine. O luă la fugă, rugându-se să meargă în direcţia corectă. În mod instinctiv porni spre casă, dar imaginea Shebei care tropăia şi necheza în mijlocul curţii îl făcu să se răzgândească. Grajdurile.

Năvăli prin poartă şi se opri, lăsând ca ochii să se obişnuiască cu lumina mai slabă. Un scâncet se auzea în partea din spate a clădirii.

– Domnişoară Proctor?

Scâncetul se opri. Gideon merse mai departe.

– Domnişoară Proctor, eşti aici?

Un şuierat masculin îi răspunse, urmat de o scurtă serie de strigăte înăbuşite şi de lovituri cu pantofii în podeaua de lemn.

Gideon fugi spre boxa Shebei. Era goală. Disperarea îl înnebuni când liniştea o ascundea din nou de el.

– Domnişoară Proctor!

Fugi de la o boxă liberă la alta, uitându-se peste jumătăţile de uşă şi străduindu-se să vadă. Tot ce putea discerne erau podele acoperite cu paie şi umbre întunecate. Apoi, la cea de-a treia uşă, lumina plăpândă sclipi pe o bucată de pânză galbenă. Ce bine că îmbrăcămintea ei era deschisă la culoare! Avu totuşi doar o secundă ca să distingă rochia ridicată, corsajul rupt şi o formă nemişcată înainte ca un pumn să-l lovească în faţă, trântindu-l la pământ.

Gideon se ridică în picioare suficient de repede ca să vadă un om repezindu-se asupra lui. O furie cum nu mai cunoscuse înainte îl cuprinse, aşa că se aruncă înainte pentru a-l înfrunta pe atacatorul Adelaidei. Gideon îl lovea cu pumnul în ficat pe oponentului său, din nou şi din nou, fără să bage în seamă loviturile acestuia în corpul său. Dorindu-şi să pună capăt mai repede luptei ca să se poată duce la Adelaide, Gideon îşi asumă riscul şi îşi ridică mâinile prinzându-l pe oponentul lui de cap, lăsându-şi abdomenul vulnerabil în faţa loviturilor lui brutale. Gideon îşi strânse toată puterea şi când veni următoarea lovitură, trase capul bărbatului în jos şi îl lovi cu genunchiul în frunte.

Ameţit, omul se clătină, aşa că Gideon apucă să-l vadă bine pentru prima dată.

Unul dintre tunzători. Un om pe care el îl plătise ca să vină pe terenul său.

Imaginea trupului întins la pământ al Adelaidei îi reveni în minte. Explodă. Mârâind, se aruncă asupra bărbatului. Lovitură după lovitură, Gideon îl pedepsea. Snopi în bătaie mijlocul şi capul individului până când acesta nu mai putea să stea în picioare. Cămaşa deschisă a tunzătorului flutura ca un steag de pace când acesta căzu în genunchi. Bruta nu merita milă. Gideon îl prinse de cămaşă şi îl ridică. Îşi trase pumnul, gata să-l termine. O voce blândă se auzi prin ceaţa mâniei sale.

– Ajunge, Gideon.

Se apucă de un stâlp de sprijin, nesigură pe picioarele ei. El fu atât de uşurat să o vadă conştientă încât aproape că îl scăpă pe oponentul său. Asigurându-se că îl ţinea bine, lăsă încet pumnul. Sunetul copitelor pe care îl auzi în spatele său îi atrase atenţia spre intrare. Un fluierat familiar însoţea tropăitul calului.

– Miguel! îşi strigă Gideon supraveghetorul.

– Patron?

Miguel se apropie, conducând-o pe Sheba.

– Am găsit calul tinerei învăţătoare plimbându-se prin curte. Vreţi să...

Cuvintele îi îngheţară când se apropie suficient de mult ca să vadă întreaga scenă.

Adelaide gemea. Gideon se întoarse ca să o vadă ţinându-şi corsetul rupt şi încercând să se ascundă în spatele stâlpului. Ruşinea ei nemeritată îi reaprinse mânia. Îl trase pe tunzător la picioarele sale şi îi îndoi mâna la spate. Îi făcu semn lui Miguel să se apropie şi îi spuse mai şoptit ca să nu îl audă Adelaide şi să se întristeze mai mult.

– Trebuie să mă ocup de domnişoara Proctor. Ia gunoiul ăsta şi du-l la cele mai apropiate autorităţi.

Gideon i-l încredinţă pe acel om lui Miguel.

– Si, patron. Îl duc în oraş, la şerif. Voi vorbi şi cu Ramirez.

Miguel îl legă strâns până când omul strigă de durere.

– După ce îi spun ce s-a întâmplat, *el capitan* se va ocupa de acest ticălos ca să-l dea afară din echipă. Iar după ce legea se va pronunța, nimeni nu-l va mai angaja.

– Bine.

Miguel îl târî afară din grajd, amenințându-l în spaniolă cu o sumedenie de atrocități, din care Gideon înțelese doar vreo jumătate.

După ce Miguel ieşi din grajd. Gideon se întoarse spre Adelaide. Nu mai stătea în spatele stâlpului unde o văzuse ultima dată. Sheba lipsea şi ea. Le găsi în boxa Shebei, unde Adelaide îşi ascunsese fața după ea. Hohote de plâns îi scuturau întreg trupul, iar asta îi frângea inima.

Nicio femeie n-ar trebui să îndure o astfel de trădare, iar faptul că era vorba de Adelaide—o femeie care radia de bucurie şi strălucire—îi întunecă şi mai tare concluzia. El trebuia să se stăpânească. Mânia ar fi înfricoşat-o şi mai mult. Îşi închise ochii pentru un moment, scoase un suspin şi îşi forță muşchii să se relaxeze.

Doamne, ajută-mă.

Gideon îşi deschise ochii şi intră încet în boxă. Îşi puse mâna tremurândă pe umărul ei. Prea multe emoții vibrau înăuntrul lui. Ceva se rupsese în momentul în care îi văzuse trupul îndoit zăcând nemişcat în boxă, scoțând la iveală un sentiment interior de a cărui existență nu ştiuse. Nu era sigur ce să înțeleagă, dar acum nu era momentul să-şi limpezească gândurile. Această mică domniță cu zâmbetul ei mare şi imaginația vie suferise o atrocitate. Pentru astăzi avea de gând să lase la o parte limitele relației lor profesionale pentru a-i lega cât mai bine rănile sufleteşti. Mâine avea timp să se preocupe de maniere.

– Domnişoară Proctor? spuse Gideon strângând-o tandru de umăr. Adelaide?

Ea tresări la atingerea lui. Îşi ridică capul, îşi înghiți suspinele şi îşi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. Îşi întoarse fața spre el, dar continua să privească în jos, ținând corsetul rochiei modeste, ca şi cum s-ar agăța de ultima fărâmă de demnitate.

Compasiunea îl inundă. O şterse pe obraz. Urme roşii îi acopereau ambele părți ale feței şi o dâră mică de sânge îi curgea din colțul buzei de jos. Îi venea să urle de furie, dar se abținu de dragul ei, încercând să nu lase să se vadă nimic altceva decât

îngrijorare. Trupul ei tremura de durerea ce şi-o înăbuşea, respiraţia ei vibrând de fiecare dată când inspira aerul.

– Miguel îl duce departe. Nu te va mai deranja.

De ce părea această promisiune atât de goală?

Adelaide îşi muşcă buza şi îşi lăsă privirea asupra bucăţii de pământ acoperite cu paie ce îi despărţea.

Gideon lăsă obrazul Adelaidei şi îşi strânse pumnul la spate până când simţi cum unghiile lui mici îi intrau în palmă. Ce ar trebui să spună cineva într-o astfel de situaţie? Dorea să o ajute, să îi uşureze angoasa, dar o simplă scuză sau o bătaie pe umăr păreau îngrozitor de nepotrivite. Neştiind ce altceva să facă, se lăsă călăuzit de instinct şi îi dădu un sărut curat pe frunte. Ea îşi ridică ochii ca să-i caute pe ai lui, plini de îndoială, teamă şi cu o urmă de speranţă.

Gideon îşi deschise braţele. Ea ezită. Apoi, cu un sughiţ umed, se lăsă în braţele lui, cu mâinile încă strânse la pieptul ei. Punându-şi obrazul pe capul ei, o mângâie pe spate, hotărât să stea cu ea cât va fi nevoie.

Treptat, suspinele încetară, iar ea se desprinse din braţele lui. El îi cuprinse chipul cu mâinile sale şi îi şterse obrajii cu degetele mari.

– Mulţumesc, spuse ea, printre suspine. Mulţumesc pentru tot.

– Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Gideon nu dorea să-i producă mai multă durere, dar se temea că dacă ar fi ţinut otrava acestor evenimente în ea, aceasta ar fi strivit şi în cele din urmă chiar ar fi distrus spiritul ei voios.

Adelaide îl privi îndelung după care dădu din cap, aprobator.

Sheba se tot muta din loc în loc, neliniştită, sătulă fără îndoială să-i aibă în dormitorul ei. Gideon o luă pe Adelaide în braţele lui şi o scoase afară din boxă. Se îndreptă spre intrare, gândindu-se să o ducă înapoi în casă, însă ea refuză, murmurând.

– Nu, te rog. Nu sunt pregătită încă, spuse ea în şoaptă. Vor vedea şi ceilalţi... Nu vreau... spuse ea ascunzându-şi faţa la pieptul său. Mai putem sta aici, afară, câteva minute?

– Bineînţeles.

Nu prea înţelese el de ce-i ceruse acest lucru, dar nu conta. În acel moment, era gata să-i dea şi luna de pe cer dacă i-ar fi cerut-o.

O aşeză lângă cel mai îndepărtat perete şi se întinse să ia ceva de pe raftul de deasupra, unde putu zări în umbra unei lămpi. Se lăsase întunericul şi cu toate că ochii i se obişnuiseră cu lipsa luminii, strălucirea caldă a unei lămpi îi putea uşura Adelaidei povestirea celor întâmplate. Aprinse fitilul şi lăsă sticla, după care o puse pe podea.

– Ştiu că sună aiurea, spuse ea, dar când ies din acest grajd vreau să las în urmă tot ce s-a întâmplat.

Trupul ei tremura. Nu ştia dacă acest lucru se datora aerului mai rece sau emoţiilor ei.

– Dacă e să-ţi spun ce s-a întâmplat, vreau să o fac aici. În felul acesta, când voi trece prin uşile acelea nu voi fi nevoită să mă mai gândesc la acest lucru.

Gideon ştia că va mai dura mult până va scoate complet din mintea ei gândurile cu privire la atac, dar era dispus să facă orice pentru a ajuta la vindecare.

Cu toate acestea, trebuia să se ocupe de urgenţe. Trebuia să găsească ceva cu care să o acopere pentru a-i reda sentimentul modestiei şi pentru a-i opri tremuratul. Tot ce-i putea oferi era o cămaşă de lucru pătată, pe care dacă ar fi dat-o jos ar fi speriat-o de moarte. În schimb, răscoli prin jur în căutarea unei pături. Când găsi una, scutură părul de cal de pe ea şi o puse pe umerii Adelaidei. Îi frecă braţele până simţi că tremuratul încetă, după care se aşeză cu spatele sprijinit de perete.

Ea îşi strânse pătura în jur ca o haină şi se aşeză pe podea, lângă el.

– Niciunul din aceste lucruri n-a fost din vina ta, o asigură Gideon.

O aşteptă să spună ceva, dar ea nu spuse nimic. Obişnuit cu conversaţiile ei vesele şi interminabile, tăcerea i se părea ireală. În cele din urmă, pentru că nu mai putea să rabde tăcerea, puse întrebarea care îl preocupa.

– Te-a... compromis?

– Nu.

O dulce uşurare îl străbătu la auzul răspunsului ei scurt. *Mulţumesc, Doamne!*

Apoi, de parcă acel cuvânt ar fi scos un capac, toate detaliile îi scăpară, ca o revărsare.

– Am venit la grajduri să dau de mâncare Shebei un morcov pe care îl găsisem în bucătărie. Jose s-a furişat pe la spatele meu.

Gideon reţinu numele.

– S-a mişcat ca un lup. Nu l-am auzit niciodată apropiindu-se până când a deschis gura. O, Gideon, am fost atât de speriată! S-a purtat de parcă m-aş fi jucat cu el toată ziua, ceea ce nu e adevărat. După ce s-a uitat la mine în şopron, l-am evitat cât de mult am putut.

– Te cred.

Oare şi-o fi dat ea seama că-i spusese pe nume? Dacă a făcut-o inconştient sau nu, el nu putu nega plăcerea pe care o simţi auzindu-şi numele rostit de ea. Îi luă un pai din păr şi îi netezi cosiţele cu mâna.

– Continuă.

– Mi-am cerut scuze şi i-am spus că a fost o neînţelegere, dar el nu m-a crezut sau n-a vrut să le accepte sau... cine ştie la ce s-a gândit, nebunul.

Se ridică mai dreaptă. O licărire de indignare se zări în cele din urmă în ochii ei îndureraţi.

– Am încercat să fiu politicoasă, dar n-a vrut să mă lase în pace, aşa că în cele din urmă i-am cerut să plece. Asta l-a aprins. Faţa i s-a urâţit şi a început să sporovăiască despre faptul că eram şi eu ca toate celelalte *gringas* care flirtează şi se joacă, dar cu toate acestea se consideră prea bune pentru un tunzător mexican. Am încercat să-i explic, să-i spun că eu nu eram aşa, că a înţeles greşit situaţia. Lui însă nu îi păsa. O femeie albă l-a respins în trecut, aşa că el încerca să-şi recapete mândria luându-mă pe mine.

– Dar n-a reuşit.

Aşteptă să îl privească şi repetă afirmaţia, reamintindu-şi atât lui, cât şi ei.

– Nu a reuşit.

Un mic surâs îşi făcu apariţia pe buzele ei, iar Gideon simţi de parcă soarele reapărea de după nori.

– Ai dreptate. N-a reuşit.

Micul surâs se transformă într-un zâmbet satisfăcut.

– Între lovitura mea cu furca şi bătaia ce i-ai administrat-o, probabil că mândria lui e mai şifonată decât rochia mea.

– L-ai lovit cu o furcă?

– Sigur. Să ştii că tata n-a crescut o floare firavă.

Gideon îl aprecie în gând pe acel tată.

– Am reușit s-o scot pe Sheba afară, continuă ea, iar ea i-a distras atenția lui José suficient de mult ca să apuc o furcă. L-am lovit peste genunchi cu mânerul și am fugit spre ușă. Era cât pe ce să reușesc și eu, dar m-a prins și m-a tras înapoi.

Zvâcnirea de energie și forță a Adelaidei păli. Se sprijini de peretele grajdului și privi în depărtare. Gideon își dori să o țină din nou în brațe, dar nu știa dacă ea s-ar bucura sau nu de atingerea lui. N-ar fi mai bine să-i acorde puțin spațiu sau poate că ea va crede că este dezgustat de ea dacă nu mai face nicio mișcare pentru a o mângâia, așa cum făcuse înainte de a-i spune ce s-a întâmplat? Indecizia se lupta înăuntrul lui. Strângând din dinți, se apropie totuși de ea. O privi atent, să vadă dacă gestul său o deranja. Întinse încet mâna și o puse pe a ei. Ea îi prinse degetele, ceea ce alungă orice urmă de îndoială.

Când Adelaide vorbi în cele din urmă, vocea îi tremura.

– Am strigat ori de câte ori am reușit să trag aer și mă rugam să vină cineva. Mă rugam să vii tu, spuse ea ridicându-și privirea spre el. Și ai venit.

Era ciudat, dar în acel moment, când Adelaide îl privea cu ochii plini de admirație, își dori să-i jure că avea să fie întotdeauna aproape de ea. Totuși, nu putea face o astfel de promisiune. Ea era doar o angajată, nu era parte a familiei. Chiar dacă ar fi stat cu Bella până creștea, tot ar fi trebuit să plece într-o zi.

Gideon își întoarse privirea de la Adelaide și se lăsă mai tare cu spatele de peretele grajdului. Ideea plecării ei nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

– Când te-am auzit strigându-mă pe nume, continuă ea, atrăgându-i din nou atenția spre ea, am încercat să scot un sunet—orice sunet care să te conducă spre mine—dar el era prea puternic pentru mine.

Ochii ei castanii se umplură din nou de lacrimi.

– Mi-a pus mâna pe gură atât de tare că n-am mai putut respira. Cred că am leșinat. Când mi-am revenit, te-am văzut snopindu-l în bătaie. Nici un erou n-a strălucit vreodată mai tare.

Ea apropie de buze mâna lui care o ținea pe a ei și îi sărută tandru fiecare deget julit. Dintr-o dată, el era cel care nu mai putea respira.

– Mulțumesc, Gideon. Mulțumesc că m-ai salvat.

Stânjenit de laudele ei, Gideon nu răspunse decât strângându-i mâna. Mintea îi era încă învolburată de senzația buzelor ei apăsate pe pielea lui. Fusese doar un gest de recunoștință sau era cumva și un sentiment de afecțiune, mai adânc, în spatele său?

– Cred că sunt gata să mă întorc în casă acum.

Scutit de răspunsul la următoarea lui întrebare, Gideon suflă lampa și o ajută să se ridice. Adelaide ținea strâns pătura, dar părea sigură pe picioarele ei în timp ce el o conducea spre intrare. Când ajunseră în curte, luna lumină rupturile și lacrimile de pe fusta ei. Se opri pentru un minut ca să examineze paguba, după care, cu o energie surprinzătoare, își ridică umeri și începu să meargă din nou.

– Cel puțin mi-a distrus o rochie de care nu mai îmi pasă. Cred că această haină are o dorință secretă să ajungă în coșul de gunoi. Mai întâi, îmi aduce aminte de dezastrul cu Henry, iar acum, asta. Poate că o să-i dau foc ca să nu mai dau cu ochii accidental peste ea transformată în vreo cârpă. Mi-a adus multe amintiri neplăcute.

Gideon se opri dintr-o dată în mijlocul curții. Un nou sentiment îl asaltă.

– Cine este Henry?

13

O făcuse lată. Când va învăța să-și țină gura?

Adelaide se gândi să ignore întrebarea lui Gideon și să continue să meargă spre casă, dar conștiința nu-i dădu voie. El tocmai se purtase ca un erou, omorând balaurul și consolând-o cu o doză de tandrețe pe care n-o mai cunoscuse de la moartea tatălui ei. Ar fi trebuit să fie dispusă să sacrifice orice pentru acest om—inclusiv mândria ei.

Se opri, dar nu putu să-l privească. Nu încă. Dar dacă el o considera o femeie stricată ce umblă după un bărbat căsătorit, chiar dacă ea n-a știut că el era căsătorit în vremea când umbla după el? În acel caz, o va acuza el de incitarea tunzătorului? Inima ei ar fi distrusă să vadă disprețul luând locul compasiunii din ochii săi.

Curaj, Adelaide. Curaj. Gideon o tratase cu respect și bunătate încă de la sosirea ei. Nu avea să schimbe rolul de Făt-frumos în căpcăun în povestea ei. Oricum, nu pe o singură pagină.

– Este fratele tău?

În vocea lui Gideon se observa o ușurare forțată care o îngrijoră. Încerca în mod evident să-i acorde prezumția de nevinovăție. Nu suporta să-l dezamăgească, dar nu avea cum să amâne momentul adevărului.

Adelaide se întoarse și încercă să-l privească în ochi. Reuși să-și ridice privirea până la bărbie.

– Nu. Nu am frați. Nici surori—cu toate că bănuiesc că asta nu are de a face cu întrebarea ta, nu-i așa? spuse ea suspinând. E o poveste destul de jenantă, dar presupun că ar trebui să o cunoști.

Făcu o pauză, dându-i ocazia de a o opri, de a-i spune că nu trebuia să-i explice, dar el nu făcu asta. El continua să o privească cu o intensitate ca îi dădu fiori şi un sentiment de neliniște în acelaşi timp.

– Tatăl meu a murit când aveam şaisprezece ani, iar de atunci mi-am dorit să înlocuiesc familia pe care am pierdut-o. Acest lucru m-a condus spre catedră. Am descoperit o pasiune pentru copii, iar lucrul cu ei părea să umple o parte din golul pe care-l simțeam. Cu toate acestea, tânjeam după ceva mai mult.

Adelaide nu putea să citească expresia de pe chipul lui Gideon când acesta o luă de braț şi o conduse spre verandă. Acest lucru o îngrijoră. De obicei zâmbea atât de uşor, dar nu şi acum. Dacă ar fi reuşit să-l facă să înțeleagă motivația ei în încurcătura cu Henry, poate că ar îmblânzi efectele prostiei ei.

– Când cei din Cisco m-au angajat să predau timp de doi ani, cu condiția că nu mă voi căsători în acel timp, am pus deoparte visurile mele de a avea o familie şi m-am concentrat asupra visurilor elevilor mei.

Ajunseră la scări şi Gideon o conduse spre unul dintre scaunele de nuiele unde îşi începuse ziua împreună cu Isabella. Dimineața părea acum la multe zile depărtare. El se sprijini de balustrada din fața ei, aşteptând cu răbdare răspunsul ei îndelungat la întrebarea lui simplă.

– Dar încă tânjeşti să ai un soț şi copii, spuse el.

– Da. Cei doi ani erau aproape gata când l-am întâlnit pe Henry.

Gideon se ridică puțin când auzi numele acelui bărbat.

– Era un agent de vânzări care călătorea cu T&P Railroad, ca să vândă cărți. Când venea în oraş stătea la acelaşi hotel unde eram şi eu cazată, aşa că petreceam multe seri plăcute în salon discutând despre literatură şi despre ultimele romane apărute. Cred că eram clientul lui cel mai bun. Comandam ceva de fiecare dată când venea în oraş. Probabil că acesta a fost motivul pentru care mi-a făcut curte—ca să-şi crească comisionul. Sprânceana lui Adelaide se lăsă la gândul deprimant.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea lui sună într-un mod mai interesat.

Adelaidei i se uscă gura.

– Îl vedeam cam o dată la trei sau patru săptămâni, dar era suficient. Îmi făcea promisiuni dulci şi îndruga nonsensuri romantice care mă făceau să râd. Avea un aer puţin arogant, iar calitatea vieţii sale spirituale era îndoielnică, dar eram dispusă să trec peste toate acestea. Niciun om nu e perfect, la urma urmei.

Adelaide se uită la forma umbrită a lui Gideon. Ei bine, poate că ar fi unul. Cu toate acestea, nu avea rost să se agaţe de imposibil.

– În urmă cu vreo două luni, continuă ea, Henry primise o promovare şi mi-a spus că nu avea să mai călătorească cu trenul atât de mult. Se arătase atât de devastat de faptul că nu aveam să ne mai vedem încât mi-am făcut un plan grăbit. Am renunţat la poziţia mea ca învăţătoare şi l-am urmat în Fort Worth. A intervenit providenţa şi am dat peste el în hotelul restaurantului în prima seara pe care am petrecut-o în oraş. Am avut totodată onoarea să-i întâlnesc soţia şi copilul. Nu a fost regăsirea pe care mi-am imaginat-o eu.

– Era căsătorit?

Întrebarea suna cam forţată. Nu era un semn bun.

– Da, iar acela era un fapt pe care a uitat să-l menţioneze în perioada cât ne-am cunoscut.

Gideon mormăi ceva destul de feroce, dar Adelaide nu reuşi să înţeleagă nimic. Poate că era mai bine aşa. Adunându-şi toate puterile pentru răspunsul său, se ruga să nu fie alungată imediat. Prefera să-i rămână norul asupra Conacului Westcott. Nu era pregătită ca Dumnezeu să o ducă mai departe.

– Încă eşti îndrăgostită de el?

Întrebarea lui directă o prinse cu garda jos. Nu era sigură ce să răspundă, aşa că spuse primul lucru care-i trecuse prin minte.

– Nu cred să fi fost vreodată cu adevărat.

Celelalte cuvinte începură să curgă înainte să le fi putut opri.

– Adevărul ruşinos este că eram atât de disperată să-mi îndeplinesc visul întemeierii unei familii încât m-am luat după primul tip care mi-a arătat oarece atenţie.

Adelaide se uită la rochia ei. Până în acel moment nu realizase cât de patetică era. Cu siguranţă că o va trimite să împacheteze după acest eveniment. Ochii i se umplură de lacrimi. Ar trebui cel puţin să-l scutească de neplăcerea de a-i cere să plece.

– Îmi pare rău, domnule Westcott. Trebuia să vă fi spus acest lucru de la început. Merg să-mi fac bagajele, ca să plec mâine dimineață. Fiica dumneavoastră merită pe cineva mai bun ca mine.

Sări în picioare şi încercă să fugă în casă, dar Gideon se lansă de pe balustradă în calea ei.

– Adelaide, aşteaptă.

Gideon întinse mâna, dar o lăsă să-i cadă pe lângă corp fără să o atingă.

– În ce o priveşte pe Bella, nu există o persoană mai potrivită ca tine.

– Dar acum lucrurile s-au schimbat, nu-i aşa?

Se trase în lateral ca să treacă pe lângă el, dar el n-o lăsă.

– Nu. De fapt, sunt de acord cu ea.

Adelaide îl privi în față, încercând să-şi dea seama la ce se referea.

– Poftim?

– Bella a făcut progrese mult mai mari decât am sperat într-un timp foarte scurt, de când ai grijă de ea. Avem nevoie de tine.

– Dar, trecutul meu...

Se auzi un sunet din gâtul lui Gideon.

– Nu este nimic greşit în trecutul tău! Acel individ, Henry, a fost un mitocan lipsit de scrupule care s-a jucat cu sentimentele tale pentru a-şi atinge scopul. El are un trecut ruşinos, nu tu.

Auzea cuvintele, dar nu-i venea să creadă. Nu se putea să-i scuze acțiunile, sau putea? Păruse supărat mai devreme.

– N-ar fi trebuit să merg niciodată la Fort Worth, se aventură Adelaide testând reacția lui. A fost o greşeală.

Gideon o luă de braț, mângâind-o cu atingerea lui tandră peste pătura cu care era învelită.

– N-a fost o greşeală. Probabil o decizie impulsivă. Nu pot să te acuz pentru acest fapt, când acelaşi acțiune impulsivă te-a condus aici, nu-i aşa?

– Ți-am simțit însă mânia când am pomenit de Henry. Am crezut că...

– Ştiu ce-ai crezut, dar nu era aşa, spuse Gideon trecându-şi degetele prin păr şi răsuflând mai tare. Da, sunt mânios, dar nu pe tine. Pe Henry, pentru că a abuzat de încrederea ta, şi pe

mine pentru că ți-am adus în minte amintiri dureroase după ce ai trecut deja prin multe în seara asta.

O prinse cu ambele mâini de umeri şi îşi apropie faţa de a ei.

– Am lăsat egoismul meu să stea în calea a ceea ce era cel mai bine pentru tine. Iartă-mă, Adelaide.

El îi cerea scuze *ei*? Dacă nu ar fi ţinut-o, probabil că ar fi căzut pe jos.

Rămasă fără grai, ea doar dădu din cap.

– Hai să intrăm în casă.

Gideon trecu lângă ea şi îşi întinse mâna în jurul taliei ei.

Prea obosită ca să mai contemple la ramificaţiile conversaţiei lor şi prea uşurată pentru că n-a fost alungată, Adelaide păşea epuizată, sperând că totul va căpăta sens până dimineaţa.

Lumina zilei pătrundea prin fereastră când Adelaide se trezi în cele din urmă, a doua zi. Se frecă la ochi şi se întinse, alungând durerea ce o simţea în muşchii ei. Amintirile o asaltară îndată ce deveni conştientă. Le ignoră pe cele urâte, nevrând să cadă pradă fricii şi disperării pe care acestea le aducea. În schimb, se aşeză din nou pe pernă, îşi închise ochii şi le savură pe cele plăcute. Cum o ţinuse Gideon. Cum o apărase Gideon. Răbdarea şi înţelegerea lui Gideon. Gideon. Gideon. Gideon.

Zâmbind în sinea ei, deschise din nou ochii. Nu fusese un vis. Era mai plină de viaţă ca o pădure de arţari. Rochester al ei se dovedise a fi chiar mai bun decât cel al Janei Eyre. Fără toane, fără flirtat cu alte femei, şi din câte ştia, fără o soţie nebună ascunsă în pod.

Hmmm... Trebuie să fi fost totuşi o primă soţie, a cărei amintire să-i stăpânească asupra inimii. Gândul acesta aruncă o umbră nedorită asupra visării romantice a Adelaidei. Femeia murise doar de vreo cinci luni, nu? Gideon n-a vorbit deloc de soţia lui, aşa că îi era greu să-şi dea seama dacă încă se prăpădea de dorul ei.

Adelaide apucă cealaltă pernă de pe salteaua de lângă ea şi îşi acoperi faţa. O apăsă pe gură şi dădu drumul acelui geamăt care se adunase în ea. Trebuia să iasă cu capul din nori şi să se concentreze asupra a ceea ce-i dăduse Dumnezeu să facă—să o înveţe pe Isabella. Eroii din castele trăiau în poveşti, nu în

realitate. Şi chiar dacă printr-o minune Gideon ar privi-o mai mult decât ca pe guvernanta fiicei sale, ar fi nedrept să-l măsoare după un standard fictiv pe care nu l-ar putea atinge niciodată.

Cu toate acestea, ceva se aprindea în inima ei de fiecare dată când se gândea la el, când era în prezenţa lui, când el îi zâmbea. Era mai mult decât emoţia unei şcolăriţe îndrăgostite. Era ceva mai profund decât speranţa unei familii care o atrăsese spre Henry, motiv pentru care se temea că nu avea să treacă de la sine. Va trebui să îngroape acel sentiment. Cel puţin pentru moment. Poate după ce va trece o perioadă suficient de lungă de jale...

Adelaide ridică perna de pe faţă şi se uită la tavan. Cum fusese prima soţie a lui Gideon? Frumoasă? Elegantă? Curtenitoare? S-a plâns ea de faptul că a părăsit căminul din Anglia sau s-a îmbarcat veselă pe vapor pentru a fi alături de iubitul ei în marea aventură pe care o urzise el pentru ei în America? A fost înaltă şi atrăgătoare, echilibrată şi decentă—tot ceea ce Adelaide nu era?

O mică durere o făcu să se încrunte. Ciudat. Acum că se gândise la asta, nu văzuse niciun tablou cu ea. Nicăieri. Un portret cu părinţii lui Gideon era agăţat în salon, iar deasupra căminului era o fotografie cu Gideon şi fraţii săi în tinereţe. Erau şi nişte imagini în miniatură cu Isabella, însă doar la vârsta pe care o avea acum. Nimic din perioada când fusese mai mică. Îndepărtase Gideon orice urmă a soţiei sale decedate pentru că îi fusese teamă că nu poate suporta amintirile sau fuseseră cei doi atât de îndepărtaţi că nu-şi făcuseră nicio poză împreună? Căsătoriile aranjate erau ceva frecvent în cadrul aristocraţiei engleze. Poate că a lor nu fusese prea reuşită. Cu siguranţă ar fi păstrat cel puţin o poză de la nuntă. Şi încă ceva... ori de câte ori o menţiona, vorbea întotdeauna despre ea ca mama Isabellei şi nu ca soţia lui...

Ciudat, o speranţă ridicolă trecu peste obstacolele ce tocmai se ridicaseră. Jane şi Edward trecuseră peste orice obstacole. Era posibil ca ea şi Gideon să facă la fel. Se ruga doar ca eroul ei să nu trebuiască să fie orbit şi schilodit pentru a face acest lucru.

Adelaide savură visele ei reînviate pentru câteva clipe. Avea să le lase deoparte în câteva minute, deocamdată era în intimitatea dormitorului ei, unde putea să-şi ţească pânza.

Gideon fusese atât de îngrijorat cu o seară înainte, după conversaţia lor ciudată. O adusese în casă şi o încredinţase

doamnei Chalmers. Miguel trebuie să-i fi spus ceva menajerei, pentru că ea întârziase prin bucătărie, cârpind nişte ciorapi la lumina lămpii. Două găleţi de apă caldă şi un ibric aşteptau pe sobă. Gideon umplu cada din baie şi în porunci Adelaidei să steą în apă caldă până avea să se răcească. Doamna Chalmers îl gonise după aceea, dar nu înainte ca el să ceară supărat ca Adelaide să fie lăsată să doarmă până la amiază.

Se străduise cât putuse de mult, dar ceasul de porţelan ce stătea pe dulapul cu sertare arăta doar zece şi jumătate. Oricât se bucura de visurile ei, nici măcar acestea n-o puteau ţine în pat când era de lucru. Le puse deoparte aşa cum cineva ar împacheta un set frumos de porţelanuri, insistând asupra fiecărei piese, până când, cu un ultim suspin, închise capacul. Atunci azvârli plapuma şi ieşi din coconul visător pentru a înfrunta ziua.

După ce se spălă pe faţă, îşi împleti părul şi se îmbrăcă, Adelaide îşi contemplă chipul în oglinda ovală de deasupra lavoarului. Umflătura din obraz îi scăzuse, slavă Domnului. Cu toate acestea, Isabella avea să observe cu siguranţă vânătaia din jurul maxilarului. Adelaide sări ca arsă când apăsă cu degetul colţul buzei de jos unde se formase o crustă mică peste noapte. Exersă un zâmbet în oglindă, ignorând sensibilitatea ce o simţea când se întindea pielea din jurul gurii. Puţin cam într-o parte, dar spera că putea să o convingă pe Isabella că totul este bine.

Dacă doamna Chalmers a ascultat de dorinţele ei, atunci Isabellei i se spusese de dimineaţă o versiune foarte diluată a adevărului. Adelaide ceruse menajerei să îi spună fetiţei că avusese un mic incident în grajd seara precedentă, dar că acum era bine. Pentru prima dată incapacitatea de a vorbi a Isabellei avea să fie o binecuvântare. Nu putea să pună întrebări. Adelaide nu dorea să se îngrijoreze, cu toate că îşi propusese să o caute imediat.

Aproape că dădu peste ea când ieşi din cameră.

Isabella stătea rezemată de perete, lângă uşa dormitorului, ţinând strâns la piept păpuşa. Când Adelaide păşi în hol, Isabella se ridică pe picioare, cu chipul trist.

– O, drăguţo! Ai aşteptat aici toată dimineaţa?

Adelaide se ghemui în faţa ei şi îi mângâie cu mâna părul ei blond cârlionţat.

– Îmi pare rău că am dormit atât de mult.

Nişti ochi albaştri iscodiră faţa Adelaidei. A nu ţine în seama de preocuparea copilei nu era o idee bună. Cel mai bine era să se ocupe de situaţie într-un mod mai direct.

Adelaide îi mângâie obrăjorii cu degetele ei.

– O, draga mea. Arată chiar atât de rău?

Isabelle dădu din cap, aprobator.

– Ei bine, să nu te sperii. Nici nu mai simt nimic. Buza mă mai doare puţin, dar cam atât. Eu cred că mă doare mai mult de la toată munca pe care am depus-o ieri cu Miguel decât de la orice s-ar fi întâmplat în grajd.

Adelaide se ridică, luă mâna Isabellei, şi începu să o conducă spre bucătărie. Stomacul îi chiorăi de foame aşa că şi-l acoperi cu mâna şi făcu cu ochiul către fetiţă.

– Nu a fost un lucru foarte politicos, nu-i aşa?

Isabelle zâmbi, iar Adelaide respiră uşurată. Dorea să distragă atenţia fetiţei până când se va obişnui cu vânătăile. Avea nevoie de un fel de proiect. Ceva mare.

Când ajunseră la scări, Adelaide o îndreptă pe Isabella spre balustradă ca să se poată ţine de ea cu mâna liberă.

– Din moment ce nu mă simt bine azi, ce zici dacă lăsăm bărbaţii să se ocupe de tunsul oilor fără noi?

Chiar dacă ştia că Jose era plecat, Adelaide nu avea nicio dorinţă să întâlnească alţi membri ai echipei. Totuşi, Isabella se bucurase atât de mult cu o zi înainte încât se putea să-şi dorească să se alăture din nou tatălui ei.

– Te superi?

Adelaide îşi ţinu respiraţia.

Isabella ridică din umeri. Nu părea prea întristată de perspectiva petrecerii timpului în casă. Adelaide răsuflă uşurată.

– M-am gândit că am putea începe un nou proiect, se gândi ea cu voce tare. Ceva educaţional, dar ceva mai puţin important. Ceva feminin. Ceva... da, ştiu!

Adelaide o opri pe Isabella, la un pas de capătul scărilor. Lăsând-o de mână, Adelaide ţopăi şi se învârti pe podea, plină de entuziasm. Nu-i mai păsa că zâmbetul ei larg îi provoca dureri la buza rănită, se bătea cu palmele pe picioare şi se aplecă până ajunse cu ochii la nivelul ochilor elevei sale.

– Izzy! O să dăm o petrecere. Tu vei fi gazda noastră!

14

Legănatul vagonului de tren îl deranja la stomac pe Reginald Petchey. Mai întâi trecerea Atlanticului cu vaporul cu aburi, cu apa care lovea dintr-o parte şi din alta, iar acum această bălăngăneală infernală. Era o crimă pentru o țară să se extindă atât de mult încă un om să nu poată călări decent în lungul şi-n latul ei. Coloniile trebuiau să rămână comasate pe coasta de est, lăsând păgânii să păstreze restul. Mare parte a peisajului ce-i trecea în viteză prin fața ferestrei părea oricum uitat de Dumnezeu.

Farnsworth reuşise să rezerve un compartiment privat pe un vagon Pullman, dar cu toate acestea mulțimea era mult prea aproape. Reginald evada în camera fumătorilor cât de des putea ca să mai tragă câte o țigară sau ca să joace o partidă de cărți cu cine se întâmpla să fie disponibil. Se asigura totuşi să nu câştige prea mult. N-ar fi fost bine să lase o impresie prea puternică cuiva.

În momentul acela se deschise uşa, lăsând zarva din secțiunea publică a vagonului să intre, împreună cu un tovarăş nu prea respectabil.

– Am adus apa minerală şi biscuiții pe care i-ați cerut, Lord Petchey.

Reginald sări în picioare şi închise repede uşa.

– Ai grijă, omule!

Smulse cutia cu biscuiți din mâna lui Fansworth şi îl privi cu dispreț.

– De câte ori să-ți spun că datorită scopului acestei călătorii nu sunt Lord Petchey. Trebuie să mi te adresezi cu domnul Edward Church. Crezi că poți băga acest lucru în capul tău pătrat?

– Scuzele mele, lord—vreau să spun, domnule. Scuzele mele, domnule.

Farnsworth se înroşi de parcă şi-ar fi muşcat limba.

Reginald scrâşni din dinți. Dacă individul n-ar fi fost atât de talentat la aranjarea registrelor sale, de mult l-ar fi dat afară. Omul avea inteligența socială a unui țânțar.

Farnsworth se întoarse cu spatele şi îşi agăță pălăria de cuierul montat pe perete.

– Nu înțeleg de ce trebuie să ne prefacem şi în particular. De fapt, nu înțeleg de ce trebuie să ne prefacem la urma urmei. Şansa noastră cea mai bună de a-l convinge pe Westcott ca să ne dea tutela fetiței este aceea de a vă descoperi legătura familială. Un nume pretins nu serveşte acel scop.

– De aceea nu vei fi niciodată un om mare, Farnsworth. Tu te gândeşti doar la aşteptările fireşti. Doar anticipând neaşteptatul şi pregătindu-te dinainte să răspunzi acelei provocări poți să ai succesul garantat.

Reginald deschise cutia şi scoase doar un singur pătrățel. Tovarăşul lui nu reuşea să înțeleagă pe deplin intențiile sale cu privire la Westcott, iar dacă Reginald ar fi putut continua să manipuleze cărțile în acest joc după plăcerea lui, nici n-ar reuşi vreodată.

– Nu ştim ce mână are Westcott sau cât de mult este dispus să ridice miza. Călătorind sub un nume pretins sunt protejat de orice lucru nefavorabil care ar putea să apară. Nu ne-ar fi de niciun folos să ne urmărească scandalul peste ocean odată ce scumpa mea Isabella se va întoarce cu mine.

După ce muşcă o gură din biscuitul sărat, Reginald se întoarse la bancheta cu perne, aruncând firimiturile care căzuseră pe haina lui neagră de lână. Farnsworth se lăsă mai pe spate în scaunul din fața acestuia. Reginald ridică o sprânceană sfidătoare când înghiți, dar individul era prea ocupat să se holbeze la cizmele sale ca să observe. Într-adevăr, nu ştia ce îl făcea să se simtă mai rău—legănatul neîncetat al vagonului sau faptul că trebuia să se uite la chipul palid al lui Farnsworth de-a lungul întregii călătorii.

Reginald turnă restul de apă minerală în gură, împreună cu biscuitul, şi se întoarse spre fereastră. Auzise întâmplări de la unii dintre compatrioţii său despre modul în care cu ani în urmă cineva putea plăti pentru privilegiul de a vâna din tren. Bizoni, nu? Ar fi o bună distracţie acum. Nimic n-ar putea alunga tristeţea unei călătorii lungi mai bine decât o partidă de vânătoare. Ţinând cont de îndemânarea lui în mânuirea puştii, ar doborî probabil câteva zeci înainte de a fugi turma din bătaia armei sale.

Un mănunchi de stânci îi ieşiră în cale, iar Reginald îşi şi imagină cum îşi sprijină puşca Remington de umăr luând la ochi forma fiarelor înfiorătoare. Vor ajunge în bătaia puştii lui, în curând. Încetinindu-şi respiraţia, încărcă în gând un cartuş şi îşi alese o ţintă. *Privirea de-a lungul ţevii. Degetul pe trăgaci. Aşteaptă momentul perfect.*

Răbdare.

Doar puţin mai aproape.

– Eu de ce nu folosesc un nume fals?

Amestecul vocii plângăreţe a lui Farnsworth împrăştie turma imaginară a lui Reginald şi şterse buna sa dispoziţie.

– Pentru că eşti un servitor, îl repezi Reginald. Nimeni nu îşi aduce aminte de un servitor.

Se auzi o bătaie la uşă, care-l scuti pe Farnsworth de încă o muştruluială.

– Intră, spuse Reginald, străduindu-se să alunge orice supărare din vocea sa.

Un hamal de culoare păşi prin uşa deschisă.

– Am lustruit pantofii dumneavoastră, domnule Church, sire. Totul lustruit foarte bine este. Foarte bine.

Reginald îi zâmbi.

– Mulţumesc. Poţi să-i pui în dulap.

– Da sire, domnule Church, sire.

Domnul Church. Îi plăcea cum sună. Avea o conotaţie plăcută, ironică. Lucinda îşi pusese atâta încredere în această instituţie, încât i se păruse potrivit ca el s-o folosească pentru a-şi curăţa palatele de ultimele urme ale influenţei ei.

În curând va ajunge în Texas. Se va ocupa de Westcott şi se va întoarce la proprietatea lui cu Isabella după el. Să-şi scape nepoata de animalele sălbatice din America şi s-o crească pe proprietatea lui Petchey ca pe o Petchey era ultimul lucru pe care îl mai putea

face ca să cinstească amintirea fratelui său. Bineînțeles că pentru a consolida educația tinerei avea nevoie de suportul financiar al familiei. Din fericire, fondul ei avea să fie implicat în acest mic detaliu.

– Mă întorc după câteva ore ca să fac paturile pentru noapte, sire, spuse servitorul, oprindu-se lângă scaunul lui Reginald.

– Excelent. Scoase o monedă din buzunarul vestei sale şi o puse în palma omului. „Pentru că intenționez să am vise frumoase în seara asta."

Visuri de aur.

15

Trecuse doar o săptămână de când Adelaide lansase ideea cu petrecerea şi de când Isabella o acceptase cu bucurie. Cele două rămaseră ore întregi în sala de clasă punând laolaltă planurile unui eveniment perfect. Niciun detaliu nu le scăpă atenţiei. Lista de musafiri, invitaţiile, locaţia, divertismentul şi meniul avură toate parte de un studiu şi o discuţie amplă. Adelaide împărtăşea sfaturi despre modul în care fiecare idee putea fi implementată şi despre modul în care fiecare alegere avea să afecteze musafirii, dar decizia finală o lua Isabella.

Adelaide îşi ridică privirea de pe birou ca să vadă cum progresează eleva ei. Gura Isabellei se strângea de concentrare când înmuia pensula într-o vopsea albastră înainte de a se întoarce spre cerul pe jumătate terminat de pe hârtia din faţa ei. Trei picturi asemănătoare stăteau la uscat pe pervazul ferestrei. Fiecare descria două oi, una grasă şi pufoasă, iar alta slabă şi tunsă, cu un W roşu pe picior. Un cer de vară strălucitor se întindea în partea de sus a paginii, dar partea de jos era lipsită de culoare. Adelaide avea să scrie mesajul de invitaţie în spaţiul acela odată ce se usca vopseaua. Dacă totul mergea conform planului, Isabella putea să livreze cadourile ei unice celor de pe lista lor cu invitaţi după cină.

Adelaide se întoarse la lucrul ei, recitind ultima versiune a mesajului foarte important. Îl scrisese de trei ori şi încă simţea că ceva lipseşte. Cum putea cineva scrie o invitaţie suficient de oficială pentru un nobil englez şi totuşi destul de familiară

pentru un cioban? Clasele ei de etichetă nu o pregătiseră pentru acest scenariu.

Zgomotul hârtiei bătute de vânt o scăpă de alte gânduri. Bucuroasă pentru acest motiv de distragere a atenției, Adelaide se ridică pentru a ieși în calea Isabellei care ducea ultima capodoperă spre fereastră.

– Arată minunat, Izzy.

Isabella zâmbi învățătoarei sale.

– Una pentru Chalmers și doamna Chalmers, una pentru doamna Garrett, una pentru Miguel și una, bineînțeles, pentru tatăl tău. Excelent.

– Șșt!

Nu era cu adevărat o vorbire, dar sunetul încălzi oricum inima Adelaidei. Isabella începuse să-și încalce propriile reguli. Râse, mormăi și chiar scânci o dată sau de două ori. Acum șușotise. Nu erau cuvinte articulate, dar tentativa unei exprimări verbale crescu speranțele Adelaidei că vorbirea va veni și ea într-o zi.

Străduindu-se să acționeze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Adelaide o bătu pe umăr.

– Nu te îngrijora. Ușa este închisă. Secretul nostru este în siguranță. Doamna Garrett este singura care știe de planurile noastre de petrecere, din moment ce i-am dat meniul nostru ieri, dar mă îndoiesc că se așteaptă să primească o invitație. Toți musafirii tăi vor fi cu siguranță surprinși.

Isabella arătă spre pozele cu tunsul oilor și apoi făcu din mână, ceea ce însemna de obicei că terminase. Se uită apoi spre Adelaide și ridică din sprâncene, ceea ce însemna întotdeauna că avea o întrebare. De obicei Adelaide înțelegea semnalele ei destul de bine, dar acesta o puse în încurcătură.

– Mă întrebi dacă poți să iei o pauză din moment ce ai terminat de pictat?

Eleva ei dădu din cap în semn negativ și se încruntă. Repetă mișcările, iar Adelaide căută un alt răspuns posibil.

– Mă întrebi dacă s-a terminat cu tunsul oilor?

Fetița nu dădu din cap, dar își umflă obrajii și își încruntă și mai tare sprâncenele. Adelaide își dădu seama că era pe drumul cel bun.

– Echipa a plecat luni, îți mai aduci aminte? Au încărcat lâna ieri ca să o ducă la depozitul din San Antonio.

Isabella bătu din picioare şi lăsă să-i iasă un mârâit din gât. Arătă cu degetul spre invitaţii din nou.

– Ceva legat de petrecere?

La această întrebare primi un răspuns pozitiv, şi o strălucire mai degrabă exasperată. Fără îndoială că Isabella o consideră la fel de lipsită de înţelepciune ca oile tatălui său. Oile... tatălui... său. Îi veni o idee.

– Va termina tatăl tău cu oile la timp pentru petrecerea de mâine?

Isabella lăsă mâna pe lângă corp şi dădu din cap cu o mişcare mare, exasperată, umflându-şi obrajii pentru că durase atât de mult. Adelaide era cât pe ce să scoată un strigăt de triumf pentru deducţia ei reuşită, dar se stăpâni. La urma urmei, nu era un joc de şarade. Acesta putea avea loc mâine. Era o comunicare, pe care nu dorea să o trivializeze. Apropiindu-se lângă Isabella o luă sub braţul ei şi o strânse.

– Am vorbit cu tatăl tău după ce ai mers la culcare aseară. Se aşteaptă să termine marcatul oilor astăzi, aşa că mâine va trimite oile pe păşunea de sus. Vor termina la timp ca să poată participa la petrecerea ta şi sunt sigură că vor fi încântaţi de surpriză.

O parte din încordarea ce se simţea în umerii Isabellei trecu, aşa că Adelaide o conduse spre uşă.

– Acum. Chiar dacă vom ţine o petrecere mai puţin oficială, este totuşi important pentru gazdă să arate cel mai bine. În acest fel ea îşi onorează invitaţii şi transmite un aer de rafinament şi eleganţă celor prezenţi. Aşa că, în timp ce aşteptăm să ţi se usuce picturile, ce-ar fi să coborâm în camera ta şi să alegem rochia pe care să o porţi. Eu mi-am pregătit muselina mea galbenă. Poate că ai putea şi tu... Unde mergi?

Isabella se desprinse din braţele ei şi fugi înapoi în sala lor de clasă. Se aruncă în genunchi în faţa unuia dintre cuferele aşezate de-a lungul peretelui şi îl deschise. Adelaide se grăbi să o ajute să ridice capacul.

– Vrei să porţi ceva ce a aparţinut mamei tale? spuse Adelaide aruncând o privire peste capul fetei în timp ce aceasta cotrobăia în cufăr. E o idee minunată. Poate că un şal sau un lănţişor special?

Aşteptându-se la nişte bijuterii ieftine, Adelaide fu nevoită să clipească de mai multe ori ca să se asigure că vede bine când

Isabella scoase o grămadă de satin şi panglici. Copila întinse lucrurile spre ea, iar Adelaide simţi cum i se umplu plămânii de aer. O rochie de bal. O ţinută romantică, de prinţesă, o rochie de bal galbenă. Corsetul delicat, de culoarea paielor îi făcu cu ochiul. Neputând să reziste, Adelaide îşi trecu degetele prin panglicile şi rozetele de mătase care împodobeau linia ce cobora pe umeri.

Greutatea materialului deveni prea mare pentru Isabella, aşa că rochia începu să alunece pe podea. Adelaide sări să o ajute, prinse corsetul cu ambele mâini şi îl ridică. Un înveliş subţire de panglici albe ca fildeşul cădea în cascade înaintea ei. Buchete de trandafiri aurii erau aşezate înaintea unor frunze măslinii ce decorau talia şi priveau prin învelişul protector care cădea înaintea lor. Dacă ar putea fi visele croite într-o rochie, a ei ar arăta exact aşa.

– O, Izzy, e splendidă. A fost una dintre rochiile de petrece ale mamei tale.

Isabella dădu din cap aprobator, iar ochii i se luminară. Îi încredinţă Adelaidei şi o pereche de mănuşi lungi, de culoarea fildeşului.

– Vrei să le porţi? spuse Adelaide făcând cu ochiul elevei sale. Ai putea probabil să le tragi până la umeri. De ce nu-ţi iei o panglică frumoasă pe care să ţi-o împletesc în păr?

Adelaide puse mănuşile pe capacul cufărului şi după ce-şi ţinu o prelegere în sinea ei certându-se pentru dorinţa de a avea lucruri la care nici n-ar fi putut să se gândească, începu să strângă fusta rochiei şi să împacheteze dantela. Era păcat să împachetezi o astfel de frumuseţe, dar trebuia. Poate că într-o zi, Isabella o va purta la un mare bal şi îşi va întâlni propriul erou neînfricat. În timp ce imaginea unei Isabella crescute îi dansa în minte în braţele unui gentleman fără chip, versiunea de acum smulse rochia din mâinile ei.

– Ce faci... vocea Adelaidei fu tăiată când cele două mâini micuţe îi loviră cutia toracică. Izbitura îi opri pentru o clipă respiraţia, dar când văzu că Isabella ţinea rochia pe trupul ei ca o croitoreasă în miniatură, gata să înceapă ajustările, respiraţia i se opri pentru un cu totul alt motiv.

– Vrei să port rochia mamei tale?

Capul Isabellei sălta în sus şi în jos, iar inima Adelaidei tresăltă. A purta rochia aceea însemna să-şi trăiască propriul ei basm, dar era prea extravagant pentru o simplă petrecere şi prea sentimental pentru Isabella să i-o împrumute.

Dar dacă avea să răstoarne ceva pe ea sau să rupă dantelele cu tocul pantofilor? Nu. Nu putea accepta. Mai mult, era cu cel puțin opt centimetri prea lungă pentru ea.

– E un gest foarte frumos, Izzy, dar n-aş putea. Eu...

Fetița izbi din nou rochia de pieptul ei, strâmbându-şi buzele roz. Adelaide nu putu găsi puterea de a o refuza şi a doua oară.

– Bine.

Luă rochia de la Isabella şi o aranjă ca să nu se şifoneze. Apoi îi făcu semne fetiței să se întoarcă la cufăr.

– O port doar dacă îți găseşti şi tu ceva la fel de frumos de purtat. Mâine vei străluci ca o adevărată prințesă texană.

Mai târziu în acea seară, după ce fuseseră împărțite invitațiile şi după ce prințesa fusese pusă la culcare, Adelaide stătea la masa din bucătărie şi bea ceai împreună cu doamna Chalmers. De când cedase impulsului care o determinase să accepte cererea Isabellei, crescuse în ea un sentiment de teamă. Oare la ce s-o fi gândit?

Ei bine, ştia la ce se gândise. Se gândise la cât de mult îşi dorise să poarte acea rochie. Cât de mult îşi dorea să meargă la un bal şi să danseze cu un prinț chipeş. Sau cu fiul unui baron, după caz.

La ce *nu* se gândise ea când acceptase, era impresia pe care o va produce prin faptul că se va afişa cu lucruri peste rangul ei social. Ba chiar mai rău, la modul în care fantezia ei nepăsătoare l-ar putea răni pe Gideon. Rochia aparținea primei lui soții. Primei soții nu demult decedate. Dacă ar coborî scările în rochia soției lui, cu siguranță că i-ar provoca o mulțime de amintiri dureroase. Se va aprinde de mânie? Sau îşi va ascunde durerea în spatele acelor gropițe minunate din obraji, în timp ce înăuntrul său va suferi?

O va compara cu femeia pe care a pierdut-o şi o va găsi de dorit?

Adelaide oftă. Înconjurând marginea cănii cu degetul, se uita pierdută în adâncul ei maron, căutând o modalitate de a ieşi din încurcătura în care se băgase.

– Eşti obosită, dragă? spuse doamna Chalmer zâmbind înţelegătoare peste marginea cănii ei.

– Da, dar nu aceasta mă frământă.

Doamna Chalmers îşi puse ceaiul deoparte.

– Te pot ajuta?

Adelaide îşi ridică privirea spre ea, aproape copleşită de îndemnul de a-şi dechide sufletul.

– Am făcut o promisiune Isabellei fără să mă gândesc bine, iar acum nu ştiu ce să fac.

– Continuă, spuse menajera cu chipul ei binecuvântat de liniştit.

– Ne uitam printre lucrurile din cuferele din mansardă, căutând ceva ce a aparţinut mamei Isabellei, ceva ce ea să poată purta la petrecere. A scos o rochie de bal foarte frumoasă şi mi-a arătat-o de parcă îşi dorea să o port eu. Am încercat să o refuz, dar ea a insistat până am cedat.

– Nu văd nicio problemă. Acele lucruri sunt ale Isabellei acum. Dacă ea vrea să le porţi, n-ar trebui să fie nicio problemă.

– Dar ce va zice domnul Westcott?

Adelaide îşi sprijini cotul de masă şi îşi ascunse chipul cu mâna.

– Cu siguranţă va crede că sunt obraznică sau chiar crudă că port lucrurile fostei sale soţii fără să-i cer permisiunea. Nu pot risca să-i provoc atâta durere sau mânie după ce m-a primit atât de bine în casa lui şi m-a tratat cu atâta consideraţie.

Dintr-o dată Adelaide ştiu ce trebuia să facă. Singurul motiv pentru care îi luase atât de mult să vadă adevărul era dorinţa ei, care o împiedica să vadă lucrurile clar. Îşi lăsă mâna, se îndreptă şi privi în ochii menajerei. Biata femeie părea luată prin surprindere.

– Îmi pare rău, doamnă Chalmers. N-ar fi trebuit să vă deranjez. Ştiu ce trebuie să fac. Îi voi explica Isabellei că nu pot...

– Aşteaptă, dragă, spuse doamna Chalmers aruncându-i o privire prin ochelari. Ce tot spui acolo despre o soţie? Domnul Westcott n-a fost niciodată căsătorit.

Parcă fu lovită de un trăsnet. Adelaide clipi încercând să-şi limpezească gândurile. Niciodată căsătorit?

– Dar fiica lui...?

Dintr-o dată toate ridurile de pe fruntea doamnei Chalmers se risipiră.

– O, acum înțeleg. Isabella este sub tutela domnului Westcott. Un copil de inimă, nu unul de sânge. Am crezut că ai văzut poza cu părinții Isabellei pe care o ține lângă pat.

Observase fotografia și asemănarea dintre Isabella și bărbatul și femeia din ea. Fusese însă atât de sigură că Gideon era tatăl natural al fetiței, încât presupuse că acel cuplu erau niște rudenii mai îndepărtate. Vreo mătușă și un unchi, probabil.

– Deci, domnul Westcott n-a fost niciodată căsătorit, repetă Adelaide cuvintele încercând să le absoarbă înțelesul.

– Așa e, spuse doamna Chalmers luând ceaiul și ascunzându-și zâmbetul în spatele ceștii. Nu există niciun motiv pentru a nu purta acea rochie frumoasă.

Pulsul Adelaidei începu să accelereze. Gideon nu fusese niciodată căsătorit. Nu exista nicio stafie care să-i revendice inima. Nu era nevoie de nicio perioadă de jale. Nu exista niciun motiv să nu poarte rochia visurilor ei pentru bărbatul visurilor ei.

Obrajii i se întinseră într-un zâmbet pe care nu-l mai putea reține. Încercă să-și muște buza, dar nu fu de niciun folos. Îndepărtându-se de masă, Adelaide sări în picioare.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă Chalmers. Trebuie să tivesc o rochie.

16

Sunteți invitat cu căldură
în salonul Conacului Westcott
pentru o cină și divertisment în celebrarea
unui sezon reușit de tuns al oilor.
Festivitățile vor avea loc vineri seara, de la ora șase,
pe data de cincisprezece iunie, 1883.

Gideon privi invitația care stătea rezemată de oglinda lui în timp ce făcea nodul la cravata sa albă. Creaturile ca niște bețe cu picioare din desen îi zâmbeau, aprobându-i ținuta. Nu mai purtase o ținută oficială de seară de când plecase din Anglia, dar în clipa când Bella îi dăduse invitația la petrecere știuse că trebuia să arate cel mai bine.

Fetele mele s-au străduit mult.

Fetele mele.

Acest gând îl lovi puternic, făcându-l să se bâlbâie cu cravata și să scape nodul. Când începuse să o considere pe Adelaide ca fiind a lui?

Prima dată când o făcuse pe Bella să râdă? În timpul confruntării lor de la râu, când și-a arătat temperamentul, împotrivindu-i-se? Sau în hambar, săptămâna trecută, când a plâns în brațele lui? Oare când se întâmplase?

Se încruntă la aceste gânduri. Scoase capătul cravatei și începu din nou să facă nodul.

Nu era atât de important când se întâmplase, cât ce avea de gând să facă în această privință. Răspunsul la a doua întrebare era mai ușor de găsit.

Nimic. Nu avea de gând să facă nimic.

Adelaide Proctor era o femeie frumoasă, cu o dispoziție veselă și cu o abilitate deosebită de a lucra cu copiii. Aceasta era tot—tot ce putea fi.

Părinții săi și-au încurajat dintotdeauna fiii să se căsătorească așa cum le dicta inima, dar aceasta nu însemna că nu existau și niște așteptări nerostite. O femeie dintr-o familie bună. Rafinată. Elegantă. Cu un caracter moral, integru.

Adelaide îndeplinea cu certitudine ultima cerință. Era însă prea exuberantă pentru a fi considerată elegantă, prea ciudată pentru a fi rafinată. Cu toate că fusese școlită în Boston, familia ei nu avusese nicio legătură cu societatea, niciun fond comun pe care cei din lumea lui l-ar putea aprecia.

Nu. Ea era guvernanta fiicei sale. Poate chiar și o prietenă. A se gândi la ea ca ceva mai mult ar aduce cu sine o sumedenie de complicații pe care nu și le putea permite.

Termină cu cravata, își aranjă vesta neagră până stătu dreaptă peste talie și își reglă butonii de aur. Aceasta era seara Bellei. Își văzuse atât de puțin scumpa fiică în ultimele zile. Tunsul și marcatul oilor îi consumaseră zilele, iar calcularea conturilor îi monopolizase serile. Datorită îngrijorării sale cu privire la modul în care se simțea domnișoara Proctor după atacul din hambar, nu prea dormise o noapte întreagă de mai mult timp.

Adelaide nu se mai arătase pe la locul de însemnare a oilor sau în vreun alt loc din afara casei, de la incidentul cu José. Nu că ar fi acuzat-o cu ceva. După ce a plecat Ramirez și echipa lui, s-a gândit că ar putea să iasă din nou afară—măcar ca să o călărească pe Sheba. Ea însă se retrăsese în casă.

Cel puțin acum avea siguranța că lucrase cu Bella la această petrecere în loc să se ascundă printr-un colț, pe undeva. S-ar simți mai bine totuși, dacă ar vedea-o călărind din nou. Poate că după celebrarea din acea seară îi va cere să-l însoțească dimineața într-un galop spre râu. Ar putea chiar să o provoace la o cursă. Ea nu refuza niciodată o ocazie de a arăta îndemânarea Shebei. Un zâmbet drag își făcu apariția pe chipul său. Adelaide era ca o mamă mândră de copilul ei când vorbea de calul ei. La fel era și cu Bella. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă aceeași loialitate îl cuprindea și pe el.

Gideon luă fracul negru de pe pat și își puse mâinile în mânecile sale. Odată ce îl simți confortabil pe umeri, își netezi părul o ultimă dată și coborî scările.

Miguel stătea pe o bancă în holul din față frecându-și mâinile de pantaloni. După modul în care îi jucau genunchii puteai spune că era ca un cal nărăvaș gata să o ia la fugă în momentul în care sunt slăbite frâiele.

– Stai liniștit, omule, îi spuse Gideon în șoaptă. Nu va fi chiar atât de rău.

Ciobanul se frământa.

– Senor Westcott, eu nu trebuie să fiu aici.

Gideon îl lovi peste spate.

– De ce nu? Ești un oaspete invitat.

– Dar petreceri mari, în casa mare? Ele sunt pentru gentlemeni și doamne frumoase. Nu pentru angajați care miros ca oile.

Aplecându-se spre el, Gideon îl mirosi zgomotos și lung.

– Nu simt nimic. În plus, sub toate aceste haine elegante, nici eu nu sunt mai mult decât un simplu oier. Dacă ne-a invitat fiica mea pe amândoi, înseamnă că nu-i pasă că suntem doar niște ciobani. Acum, stai drept.

Gideon se purtă ca un valet și îi aranjă hainele lui Miguel. Fracul negru pe care i-l împrumutase bărbatului mai scund, cam atârna pe el, însă arăta totuși prezentabil. Îi aranjă cravata și șterse niște scame de pe umărul său.

– Așa! În seara asta ești și în aparențe ceea ce ai fost dintotdeauna în realitate—un fermier gentleman.

– Gracias, patron.

Peste capul lui Miguel, Gideon o observă pe bucătăreasa lui intrând dinspre bucătărie.

– Doamnă Garrett! Ce minunat arătați.

Femeia pășea purtând o rochie verde ce fusese probabil la modă în urmă cu mai mult de un deceniu, dar roși ca o școlăriță la cuvintele măgulitoare ale lui Gideon.

– E cel mai nebun lucru de care am auzit vreodată, spuse ea scoțându-și boneta. Să inviți servitorii la o petrecere și să nu-i lași nici măcar să pună masa. Acea fetiță a dumneavoastră va ajunge la niște idei trăznite.

Gideon îi luă pălăria și o puse pe cuierul din hol, fără să se lase înșelat de aerul ei de nemulțumire.

– Mie îmi place ideea. Poate că va deveni o tradiție la Conacul Westcott. O dată pe an, oamenii care lucrează din greu la fermă vor fi recompensați schimbând rolurile pentru o seară cu angajatorii lor. Doar că data viitoare mă voi alătura fiicei mele și vă voi servi.

Îi trecu prin minte în acel moment imaginea Adelaidei servind alături de el. O alungă repede.

– Vă spun că domnișoara Proctor este cu siguranță o minune, continuă doamna Garrett. M-a pus să pregătesc dinainte o masă cu mâncare de picnic, orice se poate servi rece. Sandvișuri cu grătar de vită, salată de cartofi, salată de vară, ouă fierte și brânză, două feluri de plăcinte și o prăjitură cu ciocolată.

Gideon zâmbi.

– Sună de parcă vom avea un festin.

– Am petrecut ultima zi și jumătate să pregătesc totul. Apoi a venit la mine și mi-a zis să-mi iau o după-masă liberă. Spune că va pregăti ea totul. Eu să mă relaxez și să mă pregătesc pentru petrecere.

Doamna Garrett și puse pumnul în șold.

– Ei bine, când trebuie ea să se pregătească pentru petrecere dacă s-a pus să-mi facă și treaba mea și pe a ei, aș vrea să știu?

Gideon se încruntă. Suna de parcă Adelaide şi-ar fi luat prea multe lucruri asupra ei. El ar trebui să o ajute în loc să piardă vremea cu ceilalți invitați.

Se auzi cineva dregându-şi vocea în spatele său.

– Cred că a sosit gazda noastră, anunță valetul său

Chalmers stătea la baza scărilor, spilcuit întotdeauna, în ținuta lui oficială. Mâna soției sale era pusă după brațul lui, însă privirea ei era îndreptată asupra formei mici ce plutea pe scări.

– E un înger, spuse menajera, iar Gideon fu întru totul de acord cu ea.

Fiica lui își ținea mâna pe balustradă şi coborî ultimi paşi ca o regină. Rochia ei de satin roz i se păru familiară, dar nu-şi amintea să aibă gulerul ornat cu mărgele sau lateralul cusut cu dantelă. Buclele Bellei, de obicei puțin dezordonate, erau perfecte cu panglici roz şi albe împletite în ele şi strânse în spate cu o fundă roz, foarte frumoasă. Păşi spre ea să o întâmpine, zâmbind în tot acest timp. Când ea îi răspunse zâmbind, îşi simți dintr-o

dată umerii mai lați și brațele mai puternice. Ceea ce era probabil un lucru bun, deoarece în câțiva ani, fiecare fecior din țară va bate la ușa lui.

Înainte să ajungă în capătul scărilor, Gideon se aplecă, îi luă mâna și îi sărută degetele. Ea chicoti și se roși, dar răspunse cu o plecăciune. Apoi, ca orice gazdă bună, îl lăsă și se duse să-și salute ceilalți musafiri. Făcu o reverență în fața fiecăruia după care le făcu semn să intre în salon. Gideon rămase mai în urmă, mulțumit să o vadă cum preia controlul. Se așeză și el la rând după ceilalți. Din ceea ce vedea prin ușă, mobila mai mare fusese mutată la perete, lăsând câteva scaune care să încadreze o zonă mai largă, acoperită cu pături. Un picnic în interior. Masa fusese adusă din sufragerie și încărcată cu toate lucrurile pe care le descrisese doamna Garrett, aranjate într-un mod artistic pe farfurii de argint și boluri de cristal. Farfurii de porțelan și pahare așteptau să fie umplute. Adelaide pusese cu siguranță o masă generoasă. Dar unde era ea? Trebuia să fie aici să se bucure de reacțiile musafirilor.

Un scârțâit al scărilor îi atrase atenția. Ieși din salon și se întoarse, așteptând să o vadă pe domnișoara Proctor în rochia ei de duminica, de un galben strălucitor—cea care îl făcea întotdeauna să zâmbească când frecventau serviciile micuței biserici din Menardville. Totuși, când privirea lui o găsi în cele din urmă, zâmbetul îi păli. În timp ce se holba la priveliștea irezistibilă dinaintea lui, nu se putea mișca și nici respira.

Adelaide, în rochia galbenă strălucitoare cu carouri era suficient de tentantă, dar Adelaide în strălucire și dantelă îi devastă simțurile. Nicio doamnă elegantă din Londra nu s-ar putea compara cu ea.

Părul ei castaniu fusese aranjat în valuri și decorat cu un pieptene de perle care se potrivea cu lanțul de mărgele de la gâtul ei. Picioarele încălțate în sandale ieșeau de sub fusta de voal în timp ce cobora, fiecare pas delicat aducând-o mai aproape de el. Când ajunse la capătul scărilor, nu-și putu opri ochii să nu o analizeze de sus până jos. Rochia accentua talia ei zveltă și curbele feminine într-un mod ce inspira niște idei de bărbați însurați. Își mută ochii brusc asupra chipului ei, amintindu-și că era un gentleman.

Ea se opri la distanță de un braț de el, cu ochii castanii încadrați de niște gene timide. Îi veni să se apropie de ea și să o strângă la piept, dar rămase încremenit. Când reuși să-și stăpânească pulsul, ea își ridică chipul și își topi privirea într-a lui.

– Bună seara, Gideon.

Bună? El se îndoia că ar fi putut fi mai bună de atât.

17

Palmele Adelaidei se umeziră în mănuşile sale. Când observase pentru prima dată că Gideon o priveşte, toate instinctele ei feminine se aprinseseră, sigure de aprecierea din privirea lui. Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia de el, încrederea ei se clătina. Un gentleman înamorat de o doamnă s-ar grăbi să se apropie de ea, nu-i aşa? Gideon nu făcuse nicio mişcare. Căută un zâmbet pe chipul său în timp ce traversa holul, sperând să găsească vreo dovadă a plăcerii lui. Dar chipul său nu-i oferea altceva decât o pătrunzătoare privire fixă. Acum ea stătea în faţa lui, emoţionată, aşteptând să-i răspundă la salut. El nu zise nimic.

Şi dacă nu fusese fermecat de apariţia ei, aşa cum concluzionase ea în mod arogant la început? Dacă a fost înspăimântat de faptul că s-a îmbrăcat într-un mod mai înalt decât statutul ei? Dacă era în căutarea unui mod politicos de a-i cere să se schimbe?

– Isabella a insistat să port această rochie, se grăbi ea să explice întorcându-şi privirea de la el. A aparţinut mamei sale. Ştiu că n-ar fi trebuit să o port... dar era atât de frumoasă... şi galbenă... iar ea era atât de hotărâtă.

Adelaide oftă. Ce încurcătură.

Nu mai putea să se furişeze şi să se schimbe. Petrecerea începuse, iar Isabella avea nevoie de ea. Adelaide se încurajă în gând. Gideon trebuia să-i ignore rochia dacă n-o plăcea. Dacă el i-a năruit fantezia în acest proces, ei bine, îi va trece. Oricum, purtase această rochia pentru Isabella, nu pentru Gideon.

Exact. Aşa cum mersese la Fort Worth să vâneze un nou post de învăţătoare şi nu un soţ.

Îndoielile continuau să se învârtă în mintea ei, asemenea unui vârtej care ridică praful în preerie. În acel moment, mâna puternică a lui Gideon o strânse pe a sa. Cu degetul mare îi mângâia mănuşa de mătase pe care o purta, provocându-i nişte fiori încântători pe braţ în sus. Se aplecă adânc, se ridică încet şi îi prinse privirea lungă cu a lui.

– Domnişoară Proctor, eşti cu adevărat uluitoare. N-am fost niciodată mai fericit de faptul că Bella a făcut ce a vrut.

Dorea să-şi ascundă încântarea ameţitoare care fierbea în ea la auzul acestor cuvinte, încercă să afişeze expresia sofisticată a cuiva obişnuit cu astfel de complimente galante, dar eşuă lamentabil. Neputându-se abţine mai mult de o secundă, afişă acel zâmbet fericit care îi stătea pe buze, fără să-i mai pese că arăta ca o naivă bădărană. Eroul ei tocmai o salvase încă o dată. Îi alungase toate temerile şi îi restaurase visele romantice dintr-o singură răsuflare. Dacă nici acest lucru nu merita un zâmbet lat ca râul Brazos, atunci nimic nu îl merita.

Gideon îl lăsă mâna şi îi oferi în schimb braţul.

– Pot să vă conduc?

– Ar fi foarte frumos. Mulţumesc.

Adelaide îşi încovoie degetele în jurul bicepsului său şi îl lăsă să o conducă. Păşea atentă, nedorind să-şi prindă degetele de la picioare în tivul nou făcut care ieşea de sub volanul rochiei. Cu toate acestea, când intrară în salon, toate gândurile despre fusta de dantelă îi zburară din minte. Ea şi Gideon era centrul atenţiei tuturor.

Simţi cum i se aprind obrajii, şi cu toate acestea, Adelaide ţinu capul sus. Nu fusese niciodată mai mândră la braţul unui bărbat. Gideon era elegant şi chipeş, politicos şi bun—şi englez, pentru Dumnezeu! Toţi acei ani de adolescenţă petrecuţi oftând la romanele lui Jane Austen, iar acum ea trăia unul. Ce putea fi mai savuros decât aceasta?

Sorbi momentul cât de mult putu, apoi dădu drumul braţului lui Gideon—şi odată cu acesta şi fanteziilor ei sentimentale. Venise vremea să-şi preia rolul de gazdă. Nu îndrăznea să o dezamăgească pe fetiţa care se baza atât de mult pe ea.

Străbătând salonul, Adelaide zâmbi la fiecare musafir şi îşi ocupă locul alături de Isabella.

– Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit. Suntem onorate să vă avem alături de noi la sărbătoarea tunsului oilor. Vă aşteaptă o varietate de feluri de mâncare, spre plăcerea dumneavoastră. Găsiţi-vă o farfurie şi luaţi loc. Sau poată că veţi dori să vă întindeţi în aer liber sub pomii noştri imaginari.

Făcu cu ochiul şi îşi întinse braţele cât îi permitea ţesătura rochiei. Isabella îi ascultă sfatul şi se aşeză lângă ea sub ramurile imaginare ale Adelaidei, sprijinindu-se pe un cot.

Chicote subţiri şi râsete masculine înfundate umpleau încăperea. Isabella radia. Când sări înapoi în picioare, Adelaide se aplecă să-i şoptească ceva la ureche.

– Ce-ar fi să-l conduci pe tatăl tău la masă ca să pună lucrurile în mişcare? Eu mă ocup de restul. Nu uita să nu te serveşti cu nimic până când nu au servit toţi musafirii.

Eleva ei o salută, ca o reminiscenţă a zilelor de armată, şi mărşălui spre Gideon. Îl luă de mână şi îl trase, punându-l în mişcare spre masa cu mâncare. Adelaide îşi muşcă buzele pentru a-şi stăpâni zâmbetul. Ceea ce îi lipsea fetiţei în fineţe, compensa cu entuziasmul ei. Ochii sclipitori ai lui Gideon îi întâlniră pe ai Adelaidei care se afla în cealaltă parte ca încăperii, aşa că cei doi împărtăşiră un zâmbet. Petrecerea Isabellei avea parte de un început promiţător.

Tonul vesel continuă întreaga seară. Gideon şi Miguel se alăturară Isabellei pe păturile de picnic în timp ce ceilalţi se aşezară pe scaune, în apropiere. Adelaide îşi dorea să se alăture mulţimii ce stătea în aer liber, dar păstrarea rochiei împrumutate era mai importantă. Aşa că întrebă de reţeta salatei de varză a lui Mabel Garret şi zâmbi la glumele copilăreşti ale doamnei Chalmers despre băieţii familiei Westcott. Între timp, Miguel dădu în cele din urmă nişte semne de relaxare când el şi Gideon se zbenguiră împreună cu Isabella. În mai puţin de o oră, formalitatea rigidă care atârna deasupra grupului dispăru într-o atmosferă amuzantă de prietenie. Adelaide nu putea fi mai încântată.

Au jucat câteva runde de şarade, Isabella fiind pe departe cea mai bună actriţă dintre toţi. Urmând o singură temă, toate cuvintele trebuiau să fie lucruri ce puteau fi găsite la fermă. Puii ce ciuguleau, interpretaţi de Isabella, au fost recunoscuţi îndată, mulţumită coatelor ei care loveau aerul şi a gâtului ei telescopic.

Totuşi, furca lui Mabel s-a dovedit mai greu de ghicit. Stătea ţeapănă şi dreaptă cu trei degete deasupra capului, însă nimeni n-a putut descifra indiciile ei. Grupul a spus orice de la un stâlp din gard până la un pom de yucca. Plină de frustrare, merse în cele din urmă spre scaunul ei, luă furculiţa plină de glazură de pe farfuria ei şi o ţinu ridicată până cineva numi unealta. Atunci o îndreptă spre Miguel—care evită dinţii ei, dar în acelaşi timp reuşi să identifice unealta de la fermă.

Singura problemă apăru când Chalmers concluzionă în mod incorect că soţia lui imita o balenă, pe când ea se considera un păstrăv delicat. După ce-i aruncă o pernă decorativă în cap, se bosumflă câteva minute, bolborosind despre aluzia lui jignitoare. Adelaide se gândi să oprească jocul de frică să nu fi fost rănite sentimentele menajerei, însă doamna Chalmers se răzbună când fu rândul soţului ei. În momentul când el se plecă în patru picioare pentru a imita un fel de animal, soţia lui veselă îi dădea tot felul de nume sub pretextul că se jucau. Broască râioasă. Sconcs. Şobolan. Chiar şi păduche, până Gideon bănui corect că Chalmers nu era mai periculos decât o pisică. Din fericire, majordomul le luă pe toate în glumă şi râse alături de ceilalţi, restaurând buna dispoziţie a grupului.

Ca ultim moment distractiv al serii, doamnele adunară păturile de picnic şi puseră farfuriile unele peste altele, în timp ce bărbaţii împingeau scaunele spre perete, eliberând podeaua pentru jocul de-a baba-oarba. În mijlocul ţipetelor, a strigătelor şi a târşâitului picioarelor, musafirul legat la ochi trebuia să prindă pe cineva, după care să ghicească identitatea celui prins. Adelaide atribui fiecăruia un număr pentru ca Isabella să poată numi ostatecul printr-o arătare de degete când îi venea ei rândul.

Mulţumită faptului că grupul era mic, fiecare avu mai multe ocazii de a fi legat la ochi. Chalmers reuşi întotdeauna să o prindă pe nevastă-sa, aşa că atunci când o făcu a treia oară la rând, ea îl acuză de faptul că trăgea cu ochiul. El recunoscu acest lucru şi îi şopti la ureche ceva ce o făcu să roşească. După aceea se opri din comentarii.

Isabella era cel mai uşor de recunoscut, datorită mărimii ei, dar cel mai greu de prins. Miguel o certă în cele din urmă spre sfârşitul jocului. Ea în schimb, se lăsă prinsă de tatăl ei. Gideon

trebuie să îi fi văzut căscatul când îşi desfăcu legătura de la ochi, aşa că repede se oferi să fie el cel care încheie jocul.

Orbecăi câteva minute, mormăind ca un urs şi tropăind din picioare când cineva se aventura prea aproape de el. Isabella fugi de el şi se retrase de câteva ori, chicotind de fiecare dată când nu reuşea să o prindă. Atunci, înainte ca Adelaide să-şi dea seama ce se întâmplase, micuța neastâmpărată se furişă în spatele ei şi o împinse în calea lui Gideon.

Adelaide îl călcă pe picior şi se lovi de pieptul său, dar Gideon îşi înfăşură braţele în jurul ei, ţinându-le cumva drepte.

– Ei bine, pe cine am aici?

Vocea lui era jovială, dar ea îi putea simți bătăile inimii accelerând sub palmele ei. Oare ştia?

Mâinile lui Gideon se mişcară de sus în jos pe spatele ei şi zăboviră la baza gâtului.

– Cu siguranță pare a fi ceva de genul feminin.

Degetele lui se jucau cu buclele de pe ceafa ei. Adelaide îşi închise ochii în fața senzațiilor ce o asaltau.

Atingerea lui coborî pe umărul ei. Se strădui să-şi deschidă ochii. Dacă ştia că era ea, de ce îi trebuia atât de mult ca să-şi declare victoria?

– Să văd...

Ajunse la una dintre rozetele de pe marginea mânecii ei.

– Nu-mi amintesc ca doamna Chalmers să poarte o floare ca aceasta.

Căldura din mâna lui o surprinse când trecu repede peste mica secțiune a brațului ei care nu era acoperită nici de rochie, nici de mănuşi. Bătăturile lui îi atingeau uşor pielea, provocându-i fiori.

– E prea înaltă ca să fie Bella.

Îi analiză cotul, apoi încheietura şi în cele din urmă îi strânse mâna care stătea rezemată de cămaşa lui.

– Rochia doamna Garrett avea mâneci lungi, cred, aşa că după acest braț acoperit de o mănuşă trebuie să fie...

Desenă un cerc mic în palma ei cu degetul mare.

– Domnişoara Proctor.

Ştiuse de la început, ticălosul.

Se desprinse din braţele lui, de teamă să nu fi făcut o scenă teribilă.

Gideon îi dădu drumul. Ea se împletici şi privi în jur. Nimeni nu o privea dezaprobator şi nu se uita nimeni la ea încruntat. Observă câteva zâmbete suspicioase, dar se hotărî că era mai bine pentru liniştea ei să nu le analizeze prea atent.

Adelaide aruncă o privire asupra ceasului de pe şemineu, surprinsă să vadă cât de târziu se făcuse. Nu era de mirare că Isabella nu-şi mai putea ascunde căscatul. Adelaide trebui să şi-l înăbuşe şi pe al ei când se gândi la acesta. Încă o dată, eroul ei îi sări în ajutor.

– Vă mulţumim doamnelor pentru o seară minunată. Nu-mi amintesc ultima dată când m-am distrat atât de bine, spuse Gideon plecându-se înaintea Isabellei, care îi răspunse şi ea cu o reverenţă. Mă tem că trebuie să plec, domnişoară Petchey, dar ştiu că amintirea zâmbetului tău îmi va lumina zilele.

Petchey. Deci acesta era numele de familie al Isabellei. De când aflase că Gideon era tutorele Isabellei şi nu tatăl ei natural, o sumedenie de întrebări se ridicaseră în mintea Adelaidei cu privire la părinţii lui Izzy şi la modul în care ajunse ea în grija lui Gideon. Acum primi primul indiciu.

– Şi... domnişoară Proctor, spuse Gideon întorcându-se spre ea, cu ochii scânteind de bucurie. Îmi voi aduce mereu aminte de... braţul tău.

Isabella chicoti. Adelaide îi stinse curiozitatea şi îi dădu un ghiont jucăuş lui Gideon.

– Pleacă de aici, ştrengarule.

Se dădu în spate, iar ceilalţi musafiri veniră să-şi ia la revedere de la gazdele lor, fiecare afirmând că petrecerea a avut un succes răsunător.

Isabella dansă tot drumul spre camera ei şi sări în pat dintr-o piruetă. Zâmbetul ei somnoros nu încetă deloc. Adelaide o ajută să se îmbrace în pijama, îi pieptănă părul, luând cu grijă panglicile roz şi albe din el. Şopti o rugăciune peste copilă, ale cărei pleoape erau tot mai grele de somn, o sărută pe frunte şi o lăsă să viseze la picnicul din casă, la jocurile gălăgioase şi la oamenii care o iubesc.

Adelaide se furişă pe hol în camera ei şi se schimbă de rochia de bal. O cuprinseră fantezii romanice, dar avea nişte responsabilităţi de care trebuia să se ocupe. Vasele de la petrecere nu aveau să se spele singure, iar mâncarea atrăgea furnicile dacă

rămânea afară. Putea să împingă la loc o mare parte din mobilier, cu excepția bufetului care trebuia să mai aştepte până dimineața când avea să găsească voluntari cu muşchi de bărbați.

După ce îşi încheie ultimii nasturi ai halatului ei, Adelaide se îndreptă spre uşă. Cu cât făcea curat mai repede jos, cu atât se putea urca mai repede în pat. Şi asemenea Isabellei, plănuia şi ea să viseze la dragoste, la râs şi la un bărbat chipeş cu părul negru şi cu ochii calzi de ciocolată.

Gândindu-se la aceste lucruri, coborî în salon, suflecându-şi mânecile pe drum. Totuşi, când intră în salon înlemni, cu degetul înțepenit în mâneca îndoită. Vasele se spălaseră singure. Toate zânele mâncării făcuseră curat, strânseseră fiecare firmitură. Scaunele şi băncile plecaseră singure înapoi la locul lor şi chiar şi bufetul prinsese aripi şi zburase la locul său în sufragerie. Toată treaba fusese făcută.

Adelaide zâmbi şi lăsă să-i cadă mâinile pe lângă trup. Străbătu încăperea, dând din cap în fața a ceea ce vedea. Acei rebeli cu inimă caldă. Servitorii se oferiseră să dea o mână de ajutor la curățenie când îşi luaseră la revedere, dar Adelaide insistase ca ei să nu se amestece. Era seara lor liberă. Avea să se ocupe ea de toate. Însă în scurtul timp cât se dusese sus punând-o pe Isabella în pat şi schimbându-şi rochia, acei oameni neascultători au pus toate lucrurile la loc.

Inclusiv stăpânul casei, se pare. Adelaide se aplecă să ridice o cravată albă ce căzuse lângă peretele unde fusese aşezat bufetul. O puse pe obrazul ei şi inhală mirosul vag al lui Gideon care rămăsese pe ea. Acest loc, aceşti oameni deveniseră căminul ei. O familie.

Îndesă cravata în buzunar şi urcă scările în camera ei. Se putea să nu mai fie nimic de făcut pentru ea în salon, dar mai rămăsese ceva de aranjat înainte de a se duce la culcare. Adelaide aprinse lampa de pe măsuța de lângă pat şi puse cutia cu ustensilele de cusut lângă rochia împrumutată. Cu o mare meticulozitate, tăie şi îndepărtă firele cusute pe tivul de voal şi folosi mâna ca să netezească volănaşele ascunse înapoi în poziția lor originală. Când termină, împachetă rochia şi urcă în sala de clasă.

Bâjbâind pe întuneric, Adelaide merse pe lângă perete până dădu cu piciorul în primul cufăr. Puse rochia pe capac şi se întoarse spre mijlocul încăperii. Lumina lunii era suficient de puternică

pentru a scoate în evidență formele mobilei. Se îndreptă spre birou și scotoci prin sertarul de sus după o cutie de chibrituri. Când reuși să ia un bețișor de lemn din ea, lovi capătul de fosfor și aprinse lampa. În curând camera strălucea de o lumină suavă.

Adelaide se întoarse la cufere și îl deschise pe al doilea. Se lăsă în spate pe călcâie și se strâmbă. Conținutul era un dezastru. Se pare că vânătoarea de comori de ieri fusese prea viguroasă. Probabil că va trebui să golească întreg cufărul și să le pună din nou la loc. Punându-se înapoi în genunchi, Adelaide se apucă de lucru.

Când împături la loc rochițele și accesoriile, descoperi un set de scrisori și un jurnal legat în piele. Adelaide le puse deoparte, gândindu-se că s-ar putea ca Isabella să le vrea. Mai târziu, când închise capacul cufărului dreptunghiular, contemplă asupra jurnalului. Poate că ar trebui să-l pună la loc în cufăr. Dacă mama Isabellei a consemnat niște gânduri confidențiale în el, Adelaide nu avea niciun drept să se amestece. Cu toate acestea, cuvintele ar putea să o mângâie pe Isabella și să-i ofere o modalitate de a restabili o legătură cu părinții pe care i-a pierdut. Oare conta intimitatea când autorul era mort?

Adelaide se jucă cu panglica ce ieșea din partea de jos a cărții, însemnând o pagină aproape de final. De când murise tatăl ei, ar fi dat orice să-i mai audă vocea încă o dată, chiar și printr-o scrisoare veche. Sheba satisfăcuse această nevoie a ei în mai multe feluri, era o amintire fizică a dragostei tatălui ei. Isabella ce avea? Dacă Adelaide ar putea găsi un gând bun, înscris de mâna femeii decedate, ar putea ușura tristețea lui Izzy. Oare mama ei n-ar dori același lucru?

Mușcându-și buza de jos, Adelaide trase de panglică și deschise cartea. Doar două rânduri fuseseră mâzgălite în partea de sus a paginii, un scris atât de slab și hârșâit încât Adelaide se chinui să-l descifreze.

Dacă Reginald o găsește vreodată pe Isabella, o va distruge. Protejeaz-o, Doamne Dumnezeule, căci știu că va veni după noi.

18

Adelaide nu se sui în pat decât mult după miezul nopții. Chiar şi atunci, somnul o ocolea. Era prea tulburată de ceea ce citise în jurnalul Lucindei Petchey. După ce dăduse peste ultima consemnare din jurnal, ştia că trebuie să-l citească pe tot. Avertizată din timp însemna că era pregătită din timp, aşa că ea era hotărâtă să afle fiecare informație posibilă pentru a o apăra pe Isabella de orice posibil pericol care credea mama ei că o amenință. Adelaide îl citise de la prima până la ultima pagină, fără să se mişte de la birou până la final.

Acum se frământa în pat, încercând să-şi revină din şocul descoperirii pe care o făcuse. Era foarte greu să accepte o aşa trădare josnică. Totuşi, când reuşi să o asimileze, o durere devastatoare îi străbătu trupul. Strânse perna la piept şi se întoarse într-o parte, cu genunchi ghemuiți. Nu se putea linişti. Plânse pentru Lucinda şi pentru răul pe care fusese obligată să-l îndure. Şopti o rugăciune pentru sufletul ei şi al preaiubitului ei Stuart. Cel mai mult însă se rugă pentru Isabella, pentru protecție față de pericolul ce o pândea.

Cum a putut îngădui Dumnezeu o astfel de tragedie în viața oamenilor Lui? Era greşit? O, ştia că nu El cauzase moartea părinților Isabellei. O inimă împietrită de invidie şi lăcomie a făcut acea atrocitate. Cu toate acestea, Dumnezeu avea putere să intervină, să împiedice o astfel de suferință. De ce nu a făcut-o?

Adelaide tremura sub plapumă. Nu putea să se încălzească. De fiecare dată când închidea ochii, vedea paginile jurnalului răsfoindu-se înaintea ei şi vedea cum scrisul elegant al Lucindei

se deteriora într-un mâzgălit ilizibil. Nu meritase un astfel de sfârşit.

Lucinda începuse atât de fericită—o mireasă cu obrajii roşii alături de un soţ iubitor pe care îl poreclise cu mult drag „craiul convertit". Stuart fusese o haimana în tinereţe. Când i-a cerut mâna prima dată l-a refuzat spunându-i că nu se poate căsători cu un bărbat care nu-i împărtăşeşte convingerile creştine. Se aşteptase să dispară din viaţa ei. În schimb, el apăru la capela pe care ea o frecventa în fiecare duminică dimineaţa.

La început, a suspectat că venea doar pentru a o convinge să-i accepte cererea, aşa că a aşteptat ca el să se sature de acel efort. N-a făcut-o însă. Săptămâni mai târziu, a descoperit că el îl căuta şi pe pastor, pentru răspunsuri la întrebările sale. Atunci a ştiut că credinţa lui nu era doar o aparenţă. S-au căsătorit în vara următoare.

Jurnalul era plin de anecdote fericite şi de sentimentalisme frumoase întinse pe zeci de pagini. Singurul punct negru era îngrijorarea Lucindei cu privire la relaţia dintre Stuart şi fratele său. Reginald nu putea să sufere schimbările din viaţa lui Stuart şi dădea vina pe Lucinda pentru ele. Soţul ei încercase de nenumărate ori să-i explice fratelui său despre modul în care cunoaşterea lui Cristos fusese catalizatorul adevărat al schimbării sale. Cu toate acestea, Reginald refuza să asculte. El se fălea cu modul său sălbatic de viaţă şi începuse să acumuleze datorii substanţiale la jocuri. Stuart îi scuza comportamentul la început, spunându-i Lucindei că Reginald se simţea trădat şi acesta era modul său de răzbunare. Totuşi, când se născu Isabella, Stuart încetă să mai plătească datoriile fratelui său. Banii nu mai erau doar ai lui. Ei reprezentau viitorul fiicei sale.

Ani de zile lucrurile au mers bine. Reginald părea să înveţe să se mai abţină. O pace ciudată căzuse asupra familiei. Apoi începu să joace din nou—la greu—iar pierderile sale depăşeau cu mult câştigurile. Folosi vinovăţia, obligaţiile familiale şi inclusiv argumentul caritaţii creştine ca să stoarcă bani de la Stuart. Fratele să nu avu ce să facă decât să-l refuze pentru a nu duce întreaga familie de râpă. Şi-a rescris testamentul. Reginald avea să rămână moştenitorul şi avea să moştenească titlurile familiei şi proprietăţile care i se cuveneau, însă toţi banii trebuiau să meargă spre Lucinda şi Isabella. Stuart a lăsat fratelui său prin testament

un stipendiu lunar generos, însă Reginald nu era deloc mulțumit. S-a înfuriat când a aflat ce făcuse Stuart. Accidentul de vânătoare a avut loc o lună mai târziu.

Adelaide deschise ochii și privi pierdută în întuneric. Nu dorea să se gândească la un lucru atât de îngrozitor, însă imaginile născute din descrierea clară a Lucindei se jucau mereu și mereu în mintea ei.

Stuart a ieșit clătinându-se din pădure în locul unde femeile jucau crochet. Sângele îi pătase partea stângă a cămășii sale. Am țipat. A întins mâna spre mine și apoi a căzut la pământ. Am alergat spre el. Reginald a ajuns primul.

Nota nu fusese consemnată decât la două luni după eveniment, odată ce ceața durerii începuse să se împrăștie, și marca o schimbare decisivă de ton până la sfârșitul jurnalului. Din acest moment, scrierile constau în fapte, întrebări și deducții logice. Lucinda nu mai ținea un jurnal cu amintiri prețioase. Ea documenta niște dovezi. Dovezi care îl acuzau pe cumnatul său de crimă.

A ieșit din pădure în grabă, a sărit de pe cal și a luat în brațe trupul slăbit al lui Stuart. Îmi amintesc că atunci când am ajuns la ei, primul lucru pe care l-am făcut a fost să apăs cu mâna pe locul unde fusese rănit Stuart. Ceea ce înseamnă că Reginald nu făcuse nimic ca să oprească scurgerea de sânge înainte de sosirea mea. Apoi, de fiecare dată când Stuart încerca să scoată un cuvânt, Reginald îi spunea să nu vorbească, să-și păstreze puterile, dar acum mă întreb dacă nu îi era cumva frică de ceea ce ar fi putut da în vileag Stuart.

Era atât de mult sânge, iar pieptul său zdrăngănea ca lanțurile morții de fiecare dată când inspira. Știam că iubitul meu Stuart nu avea să supraviețuiască, așa că i-am șoptit cuvinte despre cer în timp ce din îmi curgeau lacrimile pe față. A închis ochii și părea să găsească într-o anumită măsură pace în mijlocul durerii. Atunci Reginald i-a atras atenția cu promisiunea zgomotoasă de a avea grijă de mine și de Isabella. Stuart a deschis ochii, plini de o groază evidentă. Singura mea preocupare era aceea de a-l liniști din nou, așa că nu am insistat asupra reacției sale. Totuși, în ultima vreme

m-am gândit mult la aceasta. Stuart se temea pentru mine şi pentru fiica noastră. Chiar dacă exista o ruptură între cei doi fraţi, soţul meu nu avea niciun motiv să se teamă pentru noi dacă nu l-ar fi convins altceva de faptul că Reginald era o ameninţare serioasă.

Ce putea fi mai convingător decât un glonţ tras în pieptul său din ţeava puştii fratelui său?

Adelaide gemu şi se ghemui şi mai tare. Cain şi Abel. Aceasta era. Cain şi Abel. Cunoştea povestirea biblică din copilărie şi ştia că gelozia putea transforma dragostea în ură, chiar şi între fraţi, dar ea nu fusese expusă niciodată personal la un astfel de venin. I se făcu rău. Nu-i venea să creadă. Dacă jurnalul ar fi fost plin de declaraţii emoţionale şi acuzaţii false, ar fi putut spune că durerea Lucindei o făcuse să înţeleagă greşit situaţia. Cu toate acestea, logica rece a femeii părea irefutabilă. Totuşi, Lucinda nu avea nicio dovadă, doar speculaţii. Adelaide dori să respingă teoriile femeii, măcar pentru pacea şi liniştea ei, dacă nu pentru altceva. Dar nu putu face acest lucru. Ceea ce jurnalul dezvăluia mai departe nu făcea decât să întărească ipotezele doamnei Petchey.

Lucinda rămăsese după înmormântare la casa lor de la ţară, ştiind că Reginald nu putea să părăsească pentru mult timp plăcerile Londrei. După ce el plecase din nou, ea şi Isabella începuseră să-şi revină încet în urma pierderii suferite.

Reginald se întorsese, pretinzând că moartea fratelui său îl schimbase. I-a fermecat pe servitori, pe vecini şi chiar şi pe vicarul local cu atitudinea lui grijulie faţă de ea. Au remarcat cu toţii cât de fericită era să aibă o rudenie atât de atentă care să se îngrijească de nevoile ei. Ceea ce o surprinsese totuşi, era faptul că şi în particular continua să se prefacă. Atât de mult încât ea începuse să se îndoiască de propria convingere că totul era un şiretlic. Apoi el se oferise să preia responsabilităţile financiare în efortul de a o uşura de îndatoririle ei obositoare. Atunci îşi dăduse seama că primul ei instinct fusese corect. El urmărea doar banii.

Îi refuzase oferta de ajutor de trei ori înainte ca să înceteze să o mai întrebe. Totuşi, bunătatea lui nu încetase, ceea ce o punea în încurcătură. Când devenise foarte bolnavă, la o săptămână, rămăsese alături de ea. Reticentă la orice favoare din partea lui,

se văzuse nevoită să se bazeze pe puterea lui tot mai mult, în timp ce trupul ei o trăda. Vomita cu săptămânile, avea dureri îngrozitoare. Neputând să țină în ea nicio mâncare, slăbise tot mai mult. Medicul pusese un diagnostic: inflamație a stomacului și a intestinelor și îi dăduse câteva pachete de prafuri medicinale. Medicamentele îi lăsau un gust amar în gură, însă îi alinau simptomele până acolo că putea să mănânce din nou. Cu toate acestea, când pachetele se terminară, boala se reîntoarse.

Lucinda îi ceru servitoarei să refacă proviziile de prafuri, însă aceasta insista că ea continua să pună medicamente în ceaiul ei în fiecare dimineață și seară. Exact așa cum îi spusese medicul. Lucinda avea încredere în sinceritatea servitoarei, dar nu putea alunga sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu mai simțea gustul amărui al remediului oferit de medic. Atunci servitoarea îi explicase că, după spusele vicontelui, doctorul recomandase să se întoarcă la tratamentul anterior. De aceea se apucase să folosească prafurile pe care le luase Lucinda înainte de a fi vizitată de medic. Conform spuselor servitoarei, vicontele era atât de îngrijorat de starea cumnatei sale, încât îi spusese să crească doza în fiecare săptămână dacă nu vedea niciun semn de îmbunătățire a situației.

Lucinda continuase să își interogheze servitoarea și descoperise că Reginald începuse să-i dea tratament cam în același timp când îi apăruseră primele simptome. Putea fi trasă o singură concluzie:

Otravă.

Lucinda era suficient de isteață să nu dea glas niciunei acuzații. Dacă Reginald ar fi ghicit că îl descoperise, nu se știe de ce ar fi fost în stare să facă. Protejarea Isabellei era mai importantă ca orice altceva, iar până când Lucinda avea să recâștige puțină putere, era la mila lui. De aceea își ținu gura și încetă pur și simplu să mai bea ceaiul. Îl turna în ghiveciul unei plante așezate aproape de patul ei când credea că nu o mai vede nimeni. Cu toate acestea, Reginald trebuie să se fi prins de înșelătoria ei, deoarece boala continua să se înrăutățească. Încetă să mai mănânce, de frica să nu fi început să-i pună otravă în mâncare. Se furișa în bucătărie să șterpelească niște mâncare în timpul nopții, iar ocazional Isabella îi aducea câte o tratație pe furiș. Nu-i putea însă stăvili efectele.

Arsenic. Acesta trebuia să fie. Pudra albă se potrivea cu descrierea servitoarei. Fără culoare. Fără gust. Aceasta explica

lipsa amărăciunii pe care o observase după terminarea pachetelor de la medic. Cu decenii în urmă, arsenicul fusese cunoscut drept pudra moştenirii de către acei moştenitori care doreau să grăbească sosirea părţii lor din averea unei rudenii. Era exact acel tip de armă pe care cumnatul ei cel viclean ar alege-o.

Reginald îi omorâse soţul, iar acum o omora şi pe ea. Trebuia să o ducă pe Isabella departe de el. Lucinda nu avea o familie la care să se refugieze, nimeni care să-i protejeze fiica atunci când otrava va învinge. Se gândi şi plănui până când aproape fiecare situaţie neprevăzută fusese luată în calcul. Dumnezeu trebuia să se ocupe de ultimul detaliu—să găsească un protector pentru Isabella înainte ca Lucinda să-şi dea ultima suflare. Se încrezuse, iar Domnul se dovedise credincios. Îl trimisese pe Gideon.

Întunericul de dincolo de fereastra Adelaidei se lumină într-un gri de culoarea cărbunelui când cerul de dimineaţă se pregătea să salute soarele. Toţi cei din casă îşi vor începe curând rutina, fără să fie conştienţi de adevărurile zguduitoare pe care ea le descoperise în timp ce ei dormeau. Ceilalţi erau încă încântaţi de petrecerea din ultima seară, iar ea nu dorea să le strice această plăcere. Isabella era însă în pericol. Trebuia făcut ceva.

S-ar putea să nu înţeleagă de ce a permis Dumnezeu o astfel de atrocitate în familia Isabellei, dar Adelaide fu nevoită să recunoască că nu-i abandonase. Mâna Domnului fusese la lucru în toate, scoţând ceva bun din devastarea pe care vrăjmaşul o adusese asupra lor. El o ajutase pe Lucinda să afle adevărul despre cumnatul ei şi îi dăduse puterea de a scăpa pe Isabella. El îi oferise un protector capabil în persoana lui Gideon şi un loc de refugiu unde Isabella să găsească un refugiu departe de Reginald. Deşi Adelaide avea tendinţa să Îl acuze că era nedrept când viaţa nu mergea aşa cum o făcuseră să creadă poveştile ei, Dumnezeu reuşea să se folosească şi de ea. El o condusese spre jurnal şi pusese în sufletul ei acea urgenţă care nu scăzu nici măcar atunci când apăru la orizont speranţa unei noi zile.

Epuizată de noaptea nedormită şi întristată de citirea istoriei Lucindei, Adelaide îşi trase păturile peste cap şi împiedică lumina dinaintea zorilor care îşi făcuse loc prin fereastră, dorind să amâne inevitabilul. Încercarea ei slabă de a evita responsabilitatea pe care o avea se dovedi la fel de eficientă ca pătura cu care încerca să ascundă lumina soarelui.

De ce n-a putut avea încă o zi sau două în care să se bucure de apropierea care apăruse între ea şi Gideon aseară? Încă vedea admiraţia din privirea lui şi îi simţea atingerea pe braţ când glumise cu ea în timpul jocului de-a baba oarba. Astfel de sentimente trebuiau savurate, nu ascunse sub covor după câteva ore. Totuşi, supărarea nu ajuta la nimic. Timpul lui Dumnezeu era perfect, iar ea trebuia să creadă că exista un scop în toate acestea. Norul care o condusese la Conacul Westcott plutea încă în apropiere. Doar că acum se cam înnegrise. Se apropia o furtună, iar Isabella stătea direct în calea ei.

Adelaide se ridică şi îşi trase picioarele peste marginea patului. Stătu prăbuşită câteva minute, cu umerii aplecaţi înainte şi cu spinarea îndoită în timp ce din duhul ei ieşea o rugăciune.

– Doamne, căile Tale nu sunt întotdeauna de înţeles, dar cred că Tu ai adus-o pe Isabella la Gideon şi la mine pentru protecţie. Orice va veni, dă-ne înţelepciunea şi curajul de a birui. Iar dacă vom eşua, Te rog intervin-o Tu pentru ea. Nu lăsa ca răul să aibă câştig de cauză asupra sufletului ei deja rănit.

Cu inima îngreunată şi cu picioarele la fel de greoaie, Adelaide îşi dădu jos cămaşa de noapte, îşi schimbă lenjeria şi luă un halat alb, destul de larg. În timpul conversaţiei lor de la petrecere, Gideon sugerase că ar fi încântat să i se alăture pentru o cursă călare de dimineaţă până la râu. Plănuise să se întâlnească cu el în grajduri. Acum i se părea mai potrivit să-l întâlnească pe hol. Avea nevoie de intimitate şi timp ca să digere pasajele pe care le însemnase.

Adelaide îşi stropi faţa cu apă şi îşi aranjă părul într-o coadă simplă. Ştia că arăta mai neîngrijită ca o cârpă de vase, dar era prea obosită ca să mai facă vreun efort în ce priveşte înfăţişarea ei.

Simţindu-se de parcă mergea la spânzurătoare, Adelaide luă jurnalul Lucindei, deschise uşa şi străbătu holul lung spre camera lui Gideon.

19

Gideon fluiera încet în timp ce îşi încheia pantalonii maro de călărit. Păşind spre lavoar, aruncă o privire în oglindă. Dădu din cap. Avea douăzeci şi nouă de ani şi se topea în faţa unei femei de parcă era un căţeluş neexperimentat. De fapt, el ştia că *este* neexperimentat. Sentimentele pe care i le inspirau Adelaide erau mai puternice decât orice sentiment cunoscuse el înainte. Chiar şi acum simţea o emoţie puternică vibrând prin oasele lui când se gândea la ei galopând împreună prin ţinutul de la ţară. După cursa lor, ea se va aşeza lângă el pe iarbă şi vor vorbi. Poate că va găsi o modalitate de a-i lua mâna sau de a o mângâia pe obraz. Zâmbetul său se lărgi şi mai mult în timp ce se întinse să ia pămătuful şi îşi înspumă favoriţii.

Imagini ale Adelaide îi umpleau mintea în timp ce îşi bărbieri obrazul. Fusese atât de frumoasă aseară. Era păcat că doar servitorii o văzuseră în braţele lui. Fusese atât de mândru de ea; ar însoţi-o cu plăcere la cele mai rafinare serate din Londra.

Gideon şterse urmele de săpun rămase pe obraji, pe bărbie, pe gât şi îşi examină maxilarul pentru a vedea dacă i-a scăpat vreun loc. Satisfăcut, îşi luă cămaşa albă de pânză de unde era aşezată pe spatele unui scaun, şi o trase peste cap. Tocmai îşi îndoia gulerul când se auzi un ciocănit uşor la uşă.

Adelaide. Ar fi recunoscut bătăile energice ale lui Chalmers dacă ar fi fost majordomul său.

– Un moment.

Încheie repede cei trei nasturi de la piept şi îşi băgă cămaşa în pantaloni. Îndreptându-se spre uşă îşi plesni bretelele de umeri

şi îndoi haina de dimineaţă peste braţ. Nu dorea să o ţină la uşă, aşteptând.

Balamalele scârţâiră când Gideon deschise uşa.

Iat-o, micuţa lui zână cu părul şaten. Îi zâmbi de deasupra capului ei timp de câteva secunde până îşi dădu seama. Ceva nu era în regulă.

În loc să fie îmbrăcată cu fusta ei pantalon de călărie şi haina potrivită, purta mai degrabă o rochie de casă care atârna pe ea nelegată şi fără nicio formă pe trupul ei micuţ. O singură panglică atârna de pe umărul ei drept, cu ciucurele prins între braţul ei şi o carte pe care o ţinea strânsă la piept. Picioarele goale îi ieşeau de sub rochie.

Tăcerea ei îl îngrijora cel mai mult, împreună cu faptul că nu-şi ridicase privirea spre el.

– Adelaide?

Îşi ridică bărbia, iar inima lui tresări. Cercuri întunecate înconjurau ochii ei roşii, iar paloarea pielii îl sperie. Scăpă haina şi o luă de mână.

– Eşti bolnavă.

Fără să mai aştepte vreo confirmare din partea ei, ridică o mână şi i-o puse pe frunte să vadă dacă are febră.

– Îl trimit pe Chalmers după medic.

Trecu pe lângă ea cu intenţia de a se ocupa îndată de problemă, dar mâna ei liberă îl prinse de braţ şi îl opri.

– Nu sunt bolnavă, Gideon. Sunt doar tristă.

Ce însemna asta? Murise cineva?

– Pericolul se apropie, spuse ea. Trebuie să o protejăm pe Isabella.

După ce făcu acea declaraţie criptică, îi puse cartea în mâini.

El se încruntă la volumul subţire.

– Nu înţeleg.

– Îmi cer scuze, Gideon, spuse ea cu un oftat. N-am dormit azi noapte şi mi-e teamă că nu vorbesc prea coerent. Citeşte pasajele pe care le-am însemnat. Vei înţelege ce încerc să-ţi spun.

– Aceasta te-a ţinut trează toată noaptea? spuse el ridicând cartea.

– Da. Am găsit-o în cufărul doamnei Petchey când i-am înapoiat rochia, spuse ea întâlnindu-i privirea. Nu pot să-mi explic, dar cred că Dumnezeu a vrut să găsesc acest jurnal. Poate

că deja ştii o parte din ceea ce este scris acolo, dar mă îndoiesc că ştii totul. Trebuie să ne pregătim, Gideon. va veni după ea.

Îi era foarte greu să urmărească gândurile încurcate, dar frica ei comunica cu el destul de clar. Orice a citit, a zdruncinat-o foarte serios.

– Cine vine?

– Reginald.

Vicontele Petchey. Fu uşurat. Putea să se descurce cu el. Ea nu ştia de decizia curții şi despre modul în care îi era asigurată tutela Isabellei. Puse cartea sub braţ şi mâna pe talia ei. Adelaide arăta de parcă era pe punctul să cadă. Dori să o poarte în braţe până la canapeaua din camera lui, dar acel lucru nu era potrivit. Biroul avea să fie un loc destul de bun. Ea avea nevoie de siguranță, iar el plănuia să i-o ofere, înainte ca îngrijorarea să o facă să se simtă rău.

– Să coborâm în biroul meu. Cred că îți voi putea uşura gândul în privința asta.

Ea se împotrivi, picioarele ei rămaseră înțepenite pe podea.

– Ar trebui să citeşti jurnalul înainte să discutăm despre el.

Gideon nu considera că era necesar, şi probabil că nici ea nu avea să creadă acest lucru odată ce va auzi ce are de spus, dar dacă nu îi va promite că-l va citi, probabil că nu-i va permite să aibă grijă de ea. În acest moment, prioritatea lui era să o pună pe un scaun.

– Promit că o să-l citesc când ajungem jos, bine?

O înghionti să pornească şi fu satisfăcut când ea îl ascultă.

Avea să-i explice despre Petchey mai întâi, bineînțeles. Apoi, dacă tot nu era convinsă de siguranța Bellei, va citi jurnalul ca să o împace. Odată ce îi va domoli temerile, va vedea de ce mai avea nevoie.

Coborâră scările împreună, Gideon ținând-o strâns când ea se clătina. O conduse în birou şi o îndrumă să se aşeze pe canapea. Se aşeză lângă ea, nepăsându-i dacă vreunul dintre servitori îl spionase când luase loc confortabil lângă guvernantă. Era mult mai important pentru el să o liniştească decât părerea vreunui angajat. Îşi dorea să îşi poată întinde braţul în jurul ei şi să o tragă înspre sine, dar nu dorea să încalce regulile de bună cuviință întratât încât ea să se simtă stânjenită în cazul în care ar da cineva peste ei.

– Știu despre Lordul Petchey.

– Îl știi? spuse ea luându-i mâna și privindu-l cu ochii ei castanii.

– Da, spuse el mângâindu-i dosul palmei cu degetul său mare, încercând să șteargă o parte din tensiunea ei. A contestat testamentul Lucindei și tutela mea, însă tribunalul a hotărât în favoarea noastră. Bella este în siguranță. Nu o poate lua de la noi.

– Poate că legal nu, dar asta nu l-a oprit nici înainte.

La o clipeală din ochi, femeia blândă care se rezemase de el dispăruse. Adelaide își smulse mâna din strânsoarea lui și sări în picioare.

– Vrea banii, Gideon. Deja a omorât de două ori ca să ajungă la ei. Nu va lăsa ca decizia unui tribunal să-i stea în cale.

– Ce vrei să spui... a omorât deja de două ori? spuse Gideon ridicându-se în picioare și apropiindu-se de ea, dar ea făcu un pas în spate. Am cerut să se facă investigații complete înainte de proces, spuse el pe un ton liniștitor. Cu siguranță că este un ticălos, dar singura infracțiune de care s-a făcut vinovat e că a încercat să înșele la masa de joc. Dacă ar fi fost implicat în vreo crimă, ar fi circulat zvonuri. Nici măcar o șoaptă nu s-a auzit despre o astfel de faptă legată de numele său.

– Asta pentru că manipulează toate lucrurile ca să pară un accident sau o boală!

Privirea ei fu plină de acuzații când îi privi. De ce se uita la el de parcă ar fi făcut parte din aceeași gașcă cu nemernicul? Nu știa ce să creadă. Ea se purta într-o clipă ca un iepure speriat, iar în cealaltă clipă ca o tigroaică provocatoare. Oftă. Singurul lucru pe care îl știa era că eforturile lui de a o mângâia fuseseră inutile.

Înainte ca să se gândească ce să facă, ea luă cartea de pe perna de pe canapea pe, unde o lăsase el, și o izbi de pieptul său.

– Citește jurnalul, Gideon.

Se aruncă într-unul dintre fotolii, furioasă.

– Am îndoit colțurile paginilor mai relevante.

Deschise coperta și începu să scruteze consemnările în timp ce se așeza pe canapea. Ochii îi trecură repede peste propoziții până când înțelese și recunoscu în cele din urmă ce citea. După aceea, se întoarse și studie fiecare cuvânt, absorbind implicațiile.

O împuşcătură mortală, fără martori. Arsenic deghizat în medicament. Nicio dovadă pentru autorități, doar potrivirea accidentală a evenimentelor şi supozițiile unei văduve îndurerate. Gideon pierdu noțiunea timpului când se cufundă în jurnal. O întâlnise pe Lucinda Petchey. Nu îi făcuse impresia unei persoane înclinate spre crize de paranoia sau răzbunătoare. Fusese cu siguranță speriată şi disperată să găsească un protector pentru fiica sa, dar toți cei de pe vas puteau fi de acord că era sănătoasă mintal.

Puse cartea jos şi se lăsă rezemă de spătarul cu perne al canapelei. Uitându-se la tavan, se luptă împotriva fiorilor care-l străbăteau. Dacă Lucinda avea dreptate... Doamne, ai milă!

Adelaide avea dreptate. Nicio decizie a instanței nu l-ar putea împiedica pe Reginald Petchey. Nici măcar un ocean n-ar fi suficient de mare ca să-l țină departe. Gideon spera că Domnul are un plan, deoarece instinctul îi spunea că Petchey nu-l va provoca direct. Nu, şarpele va continua să folosească metodele sale subversive şi să lovească în timp ce el stă ascuns în iarbă. Doar Dumnezeu era în stare să-l vadă venind, iar Gideon avea nevoie de toate semnele de avertizare posibile.

Un sunet încet, ca torsul unei pisici, se auzi în fața lui, atrăgând atenția lui Gideon. Adelaide se ghemuise ca o pisicuță, cu capul pus pe o pernă aşezată pe mânerul fotoliului. Un sforăit delicat îi ieşea din gura deschisă. Mica lui tigroaică cedase de epuizare. Poate că văzându-l citind jurnalul şi-a găsit liniştea de care avea nevoie.

Se apropie de ea şi o sărută tandru pe frunte. Avea încredere în el—suficientă încredere ca să-şi lase povara când el o prinsese bine. Un fior cald îi curge prin vene. Nu o va dezamăgi.

După ce vârî jurnalul în sertarul biroului său, se întoarse lângă Adelaide. Avea cu adevărat nevoie de odihnă, dar va sfârşi cu o durere îngrozitoare de gât dacă rămâne prea mult pe fotoliu. Un zâmbet subtil îşi făcu loc pe chipul său. Sperase să o poată lua în brațe în această dimineață. Cu siguranță nu putea fi ceva mai nobil decât să ducă în brațe o femeie obosită ca să o pună în pat să se culce. Ar face, pur şi simplu, o faptă bună. Era chiar de datoria lui. Şi dacă s-ar întâmpla ca acea datorie să-i provoace şi o mare plăcere...? Ei bine, asta nu-i treaba nimănui, doar a lui.

Gideon o luă cu grijă în braţe. Ea gemu şi îşi crăpă ochii pentru o clipă, dar aproape instantaneu îşi cuibări capul de pieptul său şi continuă să respire adânc. Se putea obişnui cu acel sunet.

Când ajunse în capul scărilor, o strânse mai bine şi o duse până în camera ei. Uşa ei era întredeschisă aşa că o împinse cu piciorul şi intră. Camera ei era puţin dezordonată, dar era o reflectare încântătoare a femeii din braţele sale—cineva mai interesat de oameni decât de lucruri. Rochia pe care o purtase înainte de petrecere era aruncată în grabă pe scrinul din colţ, în timp ce lucrări de şcoală erau adunate grămadă pe biroul ei. O colecţie a lucrărilor Bellei era rezemată de oglindă ca o expoziţie în mijlocul unui cuib de panglici şi şnururi.

Gideon o aşeză pe pat, mulţumit că nu simţise nicio dovadă a existenţei vreunui corset prin rochia ei, în timp ce o dusese în braţe. Imediat ce îi alunecă din braţe, se rostogoli pe o parte şi luă şi cea de-a doua pernă în braţe. Strânse pătratul pufos la piept şi mormăi câteva cuvinte de neînţeles înainte de a se linişti. O tandreţe neaşteptată se aprinse în el când o privi dormind.

Oare putea fi ceva mai mult în spatele acestui sentiment decât o simplă atracţie? Ceva mai profund şi mai durabil? Escortase nenumărate debutante la Londra în trecut, femei frumoase care îi inspiraseră o amplă apreciere pentru şarmul lor feminin. Niciuna dintre ele nu-i provocase zvâcnirea posesivă pe care o simţea când o privea pe Adelaide. Niciuna dintre ele nu-i stârnise dorinţa de a preţui şi proteja. Oricât de potrivită ar fi fost proveniența şi manierele lor, niciuna din ele nu-l făcuse să zâmbească ca Addie.

Addie. Numele i se potrivea. Entuziast, capricios—exact ca femeia însăşi. Cu toate acestea, era şi o tărie în el. Simplu, o tărie directă. Ştia că îl păsa de Bella, dar până la pledoaria ei neliniştită din această dimineaţă nu realizase când de profunde erau sentimentele ei. Gideon nu se putu abţine să nu spere că o parte din acele sentimente îl aveau şi pe el în centru.

Păturile erau adunate grămadă la capătul patului, aşa că le îndreptă şi le ridică. Ezită să le lase, admirând-o pentru încă o secundă sau două. În timp ce făcea acest lucru, admiraţia i se transformă în îngrijorare. Poate că era nuanţa aproape incoloră a rochiei sale, dar părea să se îmbine cu cearşaful, cu chipul ei încă palid de supărare. Îşi pierduse vibraţia, verva. Un model de flori mici, aurii, îi presăra ţesătura rochiei albe de casă, dar nu

era suficient. Îşi dorea să vadă acel galben aprins, vesel care se potrivea cu personalitatea ei. Această versiune ştearsă îi provoca dureri de inimă.

Trebuia să rezolve situaţia. O va rezolva. Bella şi Adelaide se bazau pe el. Orice ar fi fost nevoie, se va ocupa de protecţia lor şi le va asigura un viitor fericit.

Strânse gura cu convingere în timp ce lăsă pătura să acopere în cele din urmă trupul adormit al Adelaidei. Gideon trase draperiile ca să împiedice lumina zilei şi se întoarse să iasă, dar dădu de bucluc. Bella stătea în uşă, cu ochii mari, uitându-se când la el, când la învăţătoarea ei.

Gideon ridică degetul în dreptul buzelor şi se îndreptă tiptil spre Bella. Doar după ce închise uşa dormitorului în spatele lor recunoscu ironia gestului său. Ea arăta spre uşă, împungând cu degetul din nou şi din nou, cerând nişte răspunsuri cu ochii.

– Domnişoara Proctor e bine, draga mea, spuse el stând pe vine în faţa ei. A avut probleme cu somnul azi noapte după petrecere şi e foarte obosită. Am vorbit cu ea în birou în această dimineaţă, şi apoi ea a adormit pe unul dintre scaune, aşa că am adus-o sus ca să o pun în pat. Aşa cum fac şi cu tine dacă adormi în căruţă când venim din oraş.

Ea avu nevoie de câteva momente ca să accepte cuvintele lui. Reacţia ei îi aduse aminte de ziua în care îl găsise pe Miguel purtând acea cămaşă însângerată în bucătărie, doar că de data asta, din fericire, situaţia era mai puţin gravă. Acea amintire îi declanşă o alta: sângele de pe cămaşa lui Stuart Petchey când ieşise împleticindu-se din pădure.

Bella nu vorbise cu el atunci când rostise cuvântul *tati* în bucătărie în acea zi. Ea îşi adusese aminte de rana fatală a tatălui ei. Doamne, ajut-o! Fetiţa îl văzuse pe tatăl ei murind.

20

În aceeaşi dimineaţă, la două sute de mile nord-est de Conacul Westcott, Reginald Petchey şedea, bătând cu bastonul podeaua Biroului de Cadastru din Fort Worth, aşteptând ca Farnsworth să înceteze să se mai bâlbâie în faţa funcţionarului cu ochi înguşti şi să îi aducă documentele pe care le ceruse.

Scrisoarea pe care le-o dăduse cu atâta bunăvoinţă servitoarea lui Lady Westcott era adresată *Distribuţiei Generale din Menardville, Texas.* Ar fi fost uşor să ceară instrucţiuni pentru a ajunge la rezidenţa lui Westcott de la oamenii din acel orăşel, dar prefera să-şi ţină ascunsă prezenţa, şi mai ales scopul vizitei. Un gentleman britanic ar ieşi în evidenţă ca un cal pur sânge între catârii dintr-o mică groapă cu noroi ascunsă cum era Menardville. Dacă Westcott s-ar întâmpla să sufere un accident imediat după sosirea domnului Edward Church, aceasta ar provoca o suspiciune nedorită.

Reginald prefera să joace sigur. Cu accesul la documentele de proprietate şi la hărţi, putea să-şi urzească propriul curs fără să iasă în evidenţă.

– Farnsworth, strigă el prin dinţii strânşi, aştept.

– Vin imediat, domnule.

Asistentul său se întoarse cu o brumă de documente în mână şi cu un sul lung sub braţ. În timp ce se apropia, se auzi un clopoţel deasupra uşii de la intrare. Intră un gentleman bine îmbrăcat, cu o geantă în mână.

– Am o altă garanţie pe care să o îndosariezi, Dan.

Funcţionarul îi făcu cu mâna.

– Adu-o aici, James.

Bărbatul îl salută pe Farnsworth când trecu pe lângă el, apoi se îndreptă spre tejghea. Reginald îl ignoră după aceea, concentrându-se în schimb asupra hărții pe care o desfăşură asistentul său pe masă. Se ridică în picioare ca să vadă mai bine.

– Documentul arată că ferma lui Westcott se află la 10 mile vest de Menardville, de-a lungul râului San Saba, spuse Farnsworth.

– Asta o plasează pe aici...

– Aici, spuse Reginald lovind cu bastonul în acel loc. Fă o schiță, Farnsworth.

– Vă pot fi de ajutor?

Reginald întoarse capul brusc şi-l zări pe noul venit stând în spatele lui. Se abținu să nu înjure şi afişă un zâmbet forțat.

– Mulțumesc, domnule, dar nu e necesar. Avem tot ce ne trebuie.

Bărbatul îi răspunse şi el cu un zâmbet, dar nu se mişcă din loc. Avea o privire fermă. Prietenoasă, dar era ceva în spatele ei care îl deranja pe Reginald, ceva ferm care arăta că acest om nu va fi amăgit sau îndepărtat cu uşurință.

– Dan mi-a spus că sunteți interesați de informați despre o proprietate deținută de Gideon Westcott. Eu am intermediat acea vânzare şi m-am gândit că v-aş putea fi de ajutor în căutarea voastră. James Bevin, la dispoziția dumneavoastră.

Bărbatul îşi întinse mâna, lăsându-l pe Reginald fără nicio altă posibilitate decât să dea mâna cu el.

– Edward Church.

Bevin se uită pe lângă el spre masă, cu o întrebare în ochi.

– O, şi asistentul meu, domnul Farnsworth.

– Sunt încântat.

Bevin se uită insistent la Farnsworth pentru un moment, cu o privire gânditoare pe chipul său, după care se apropie de masă ca să examineze harta.

– Deci, de unde îl cunoaşteți pe domnul Westcott?

Reginald fu încurcat. Dacă refuza să fie deschis nu va face altceva decât să alimenteze neîncrederea. Trebuia să-i spună ceva. Ceva rezonabil, dar totuşi suficient de neutru pentru a descuraja alte întrebări.

Scrisoarea!

– Sunt un prieten al mamei lui Westcott, spuse Reginald, încărcându-şi vocea cu un nivel potrivit de resemnare. Când a aflat că voi face o călătorie în America, m-a rugat să duc această scrisoare fiului ei în persoană. Se aşteaptă să-i dau informaţii complete despre bunăstarea lui la întoarcerea mea.

Reginald scoase plicul uzat din buzunarul interior al hainei sale şi i-l arătă lui Bevin.

– Ştiţi cum sunt femeile. Se pare că fiul ei nu i-a scris destul de frecvent ca ea să fie liniştită.

– Aha, spuse Bevin punând pentru puţin mâna pe scrisoare. Ei bine, e frumos să-i faceţi o vizită. Sper că nu vă îndepărtează prea mult de la drumul vostru.

– Nu mă deranjează să mă abat puţin din drumul meu. M-am bucurat de acest tur al vestului Americii.

S-a bucurat ca de o durere de dinţi. Locul mirosea a bălegar, iar plămânii îi erau plini de praful care îmbâcsea aerul. Cu toate acestea, zâmbi ca un turist distrat, nedorind să dea vreun indiciu lui Bevin despre adevăratele sale sentimente.

– Dacă aveţi nevoie să vă recomand un hotel, este unul nou în Menardville numit Hotelul Australian. Un tip cu numele de William Saunders l-a construit în urmă cu vreo doi ani. Şi-a adus soţia din Australia, aşa că vă puteţi da seama de unde vine numele hotelului.

Minunat. De parcă coloniile americane n-ar fi destul de rele, acum şi cele penale ale Australiei contribuiau cu inferioritatea lor la întregul amestec. Subiectul despre Menardville îi dădu ocazia de a urmări un raţionament care îi putea fi folositor.

– Voi ţine minte acel loc.

Reginald trasă un cerc în jurul fermei lui Westcott cu vârful bastonului şi o lovi de două ori ca şi cum ar medita la un lucru nou.

– Am observat pe hartă că ferma domnului Westcott se află la jumătatea distanţei dintre Menardville şi Fort McKavett. Ştiţi cumva dacă îşi face afacerile mai mult în unul dintre ele?

Dădu din cap, de parcă răspunsul nu ar fi atât de important pentru el.

– M-am gândit să-i duc mamei sale cât mai multe detalii. Ce fel de marfă vând magazinele locale, câte biserici sunt în oraş, ce nivel de rafinament are...

Bevin zâmbi cu subînţeles.

– Fortul militar este practic pustiu, cu toate că mai există un mic contingent de civili care s-au stabilit acolo. Menardville este o comunitate mai mare. Din întâmplare ştiu că Westcott are o linie de credit la magazinul lor universal.

– Excelent. O să fac o vizită acolo.

De fapt, Reginald era hotărât să evite acel loc, aşa cum făcea şi cu creditorii săi. Dacă Westcott avea prieteni în Menardville, atunci va merge direct la Fort McKavett. Trebuia să recruteze vreo doi bărbaţi dispuşi să-şi murdărească mâinile, iar cu cât erau mai puţini în oraş care îl cunoşteau pe Westcott cu atât avea şanse mai mari să cumpere loialitatea cuiva. Dacă era foarte norocos, s-ar putea să dea peste cineva care să-l displacă atât de mult cât îl displăcea şi el.

Zâmbetul lui crescu.

Gideon Westcott nu-i va mai sta pentru mult timp în cale.

Bevin se aplecă peste hartă din nou şi ridică din sprâncene.

– Această hartă nu este prea detaliată. Am călătorit prin această zonă de mai multe ori în timp ce finalizam vânzarea proprietăţii domnului Westcott. Vreţi să vă schiţez un traseu?

– Ce generos din partea dumneavoastră, domnule. Mulţumesc.

Reginald îl plesni pe asistentul său.

– Farnsworth, dă omului hârtie şi stilou.

Când Bevin începu să deseneze, triumful îl străbătu pe Reginald, exact ca atunci când un jucător de cărţi respectabil cădea pradă uneia dintre capcanele sale. Observase inteligenţa din ochii americanului şi încrederea din atitudinea lui când se apropiase, iar noblеţea din manierele lui era exploatată de Reginald cu precizia unui expert. Un om ca Bevin ar presupune că şi un alt gentleman subscrie la aceleaşi valori ca el. Integritate. Onestitate. Nu s-ar aştepta la înşelăciune, aşa că nu ar putea să o anticipeze. Nu în timp util.

– Poftiţi.

Bevin le înmână o hartă remarcabil de detaliată, inclusiv cu câteva repere importante. Satisfacţia lui Reginald crescu. Nu ştia

sărmanul om că nu făcuse altceva decât să-l ajute pe Reginald să-i distrugă asociatul.

– Ne va fi de mare ajutor. Mulțumesc.

– A fost plăcerea mea, domnule Church. Când intenționați să plecați?

– Mâine, spuse Reginald cu pulsul mărit de nerăbdare.

Bevin se încruntă puțin și dădu din cap.

– Nu veți reuși să vă faceți rost de un loc decent în tren. Am pe cineva la biroul de bilete. Dați-mi voie să vă pregătesc eu călătoria. Pot să vă fac rost de un compartiment privat pe linia Golf, Colorado și Santa Fe în termen de o zi. Veți putea pleca mai confortabil poimâine. Trenul vă va duce până la Lampasas, iar de acolo puteți închiria o caleașcă pentru restul călătoriei.

Reginal se frecă la tâmplă ca să îndepărteze o durere de cap imaginară în timp ce își cântărea opțiunile. Cu cât putea ajunge mai repede la Westcott, cu atât putea să se întoarcă mai repede acasă împreună cu nepoata lui. Pe de altă parte, un compartiment privat îl va ajuta să se liniștească pe tren. Își putea permite încă o zi.

– Sunteți un om foarte înțelept, domnule Bevin. Un compartiment privat este exact lucrul de care am nevoie. Suntem cazați la Clark House. Puteți să lăsați informațiile la recepție. Încă o dată, vă rămân dator.

– Pentru puțin, spuse Bevin făcând o mică plecăciune. Acum eu trebuie să plec. Mai am și alte treburi de care să mă ocup. Veți primi toate detaliile peste o oră. Vă doresc dumneavoastră și domnului Farnsworth o călătorie plăcută.

Reginald îl auzi pe Farnsworth mormăind niște mulțumiri de undeva din spatele lui în timp ce Bevin își luă geanta și ieși din birou.

Ce întâlnire întâmplătoare. Primise o hartă, un compartiment privat în tren și niște informații cheie despre obiceiurile lui Westcott. În sfârșit, i se schimba norocul. De ce nu? Avea o mână pe care nu o putea pierde. Tot ce trebuia să facă acum era să-l elimine pe celălalt jucător de la masă și să strângă potul. Isabella și fondul ei erau ca și ale lui.

21

În următoarele două zile, Adelaide își ascunse îngrijorările ei de Isabella și se străduí să meargă mai departe de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Nu dorea ca Isabella să simtă preocuparea ei. Adelaide se temea că, dacă o va simți, copila se va retrage din nou, și va renunța la tot progresul făcut. Biata fată trecuse deja prin multe. Era prea tânără ca să facă ceva în privința situației, așa că Adelaide restabili rutina lor educațională și se concentră în a o ajuta pe Isabella să stăpânească literele și numerele în timp ce în secret încerca să-și stăpânească propria teamă.

Așezându-se la biroul ei, Adelaide întredeschise sertarul de sus și scoase mica ei Biblie de buzunar pe care o ținea acolo. Căutând ceva în care să se ancoreze, răsfoi prin Psalmi până când îi atrase atenția un verset din capitolul cincizeci și cinci. *Îmi tremură inima în mine, și mă cuprinde spaima morții, mă apucă frica și groaza, și mă iau fiorii.* Versetul reflecta atât de bine frământarea ei personală încât simți nevoia să citească întregul pasaj. Adelaide se întoarse la început și sorbi toate cuvintele. Autorul se confrunta cu niște vrăjmași de moarte, dintre care pe unul îl considerase înainte prieten. Chiar și în acest caz, el avea încredere în mântuirea Domnului așa că a strigat către El cu toată credința. În final, parcă trecea peste timp și îi vorbea direct inimii Adelaidei. Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. *El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.*

Dumnezeu era vrednic de toată încrederea ei. Adelaide a crezut lucrul acesta din toată inima. În același timp însă, nu putea să-și alunge pe deplin îngrijorarea. Nu putea ignora faptul că același Dumnezeu care l-a scăpat pe Daniel din gura leilor a îngăduit

ca Ştefan să fie omorât cu pietre. Dumnezeul care l-a păzit pe micuţul Moise nu a făcut nimic ca să cruţe vieţile a sute de alţi copilaşi evrei omorâţi de egipteni. Dacă Isabella era unul dintre acei copilaşi?

Părinţii ei fuseseră oameni evlavioşi, neprihăniţi, dar care au murit de mâna lui Reginald Petchey. Până acum Dumnezeu a oferit o scăpare pentru Isabella, dar cine putea spune ce va urma? Cristos n-a promis niciodată că poporul său nu va suferi. De fapt, El i-a avertizat să se aştepte la suferinţă. El le-a promis să fie cu ei, să le dea puterea şi curajul de a birui. Dar dacă ea nu dorea o confruntare? Dacă ea dorea ca Isabella să fie doar în siguranţă?

Ştiu că trebuie să las această problemă în mâna Ta, se rugă Adelaide, dar te implor protejează acest copil. Te rog.

Adelaide îşi ridică privirea şi o analiză pe Isabella care făcea adunări folosindu-se de o grămadă de boabe de fasole uscată. Cu siguranţă că nici chiar o mamă naturală n-ar putea iubi mai mult un copil decât o iubea Adelaide pe Isabella. Doar Dumnezeu putea să o iubească mai mult. În aceasta trebuia şi ea să creadă. În aceasta şi în faptul că Reginald Petchey era departe, în Londra. Nu-i plăcea să recunoască, dar în acel moment Adelaide se simţea mai mângâiată de acel detaliu de geografie decât de orice altceva.

Pentru că trebuia să fie aproape de eleva sa, Adelaide se ridică de la birou şi merse în spatele Isabellei. O privi cum luă o mână de boabe de fasole din borcanul de pe masă şi, aşa cum îi arătase Adelaide mai devreme, puse un număr de boabe pentru fiecare cifră din problema de adunare, iar apoi adună boabele împreună şi le numără totalul.

Adelaide privi repede răspunsurile precedente, scrise cu un mâzgălit copilăresc, din dreptul fiecărei grămezi de boabe.

– Bine lucrat, Izzy, o lăudă Adelaide. Ai răspuns corect la toate.

Zâmbetul fetei lumină camera întunecoasă, îndepărtând umbrele amiezii. Adelaide îi zâmbi şi ea şi o bătu pe umăr.

– Ca recompensă pentru aceste rezolvări excelente, o anunţă Adelaide, poţi alege ce poveste să-ţi citesc sau ne putem juca cu cuburile alfabet.

Isabella fugi să aleagă în timp ce Adelaide punea boabele folosite la socotit în borcanul lor. După ce curăţă tăbliţa şi puse lucrurile înapoi pe raft, se alătură Isabellei în centrul covoraşului, lângă o grămadă de cuburi din lemn.

– Să vedem... spuse Adelaide, aşezându-se pe podea şi examinând câteva cuburi, întorcându-l pe fiecare în mână până când găsea litera pe care o dorea. Ce zici de U-N?

Puse cuburile împreună pe covor.

– U şi N formează sunetul din cuvântul *sun* [soare, n.tr.]. Ce literă ar trebui să folosim împreună cu U-N pentru a obţine cuvântul *sun*?

Accentuă prima consoană, sâsâind când pronunţă cuvântul.

Isabella începu să caute printre cuburi, punând deoparte literele C şi S când le găsi. Privirea îi pendula între verdele S şi galbenul C, în timp ce se vedea pe faţa ei cum se concentrează. Adelaide putea să-şi dea seama de dilema ei. C cel galben arăta mai degrabă ca un soare, dar S cel verde se potrivea cel mai bine cu sunetul. În cele din urmă, Isabella se întinse să apuce S-ul şi îl puse alături de celelalte două cuburi.

– Perfect! spuse Adelaide, bătând din palme. Putem face cuvântul *run* [a alerga, n.tr.]?

Luă cubul cu litera S şi se aşeză mai în spate ca să-i facă suficient loc Isabellei.

Continuară procesul cu cuvintele *bun* [iepurilă] şi *fun* [distracţie], dar când ajunseră la cuvântul *gun* [armă], sunetul copitelor ce se apropiau de casă le făcu pe amândouă să-şi ridice privirea.

– Continuă să lucrezi, Izzy. Mă duc să văd ce este.

Adelaide se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră.

Un călăreţ singuratic descălecă în curte, aproape de grajd. Părea familiar. Miguel luă şi el colţul hambarului, cu puşca în mână, dar odată ce văzu cine era, puse arma deoparte, sprijinind-o de unul dintre stâlpii ţarcului. Cei doi se salutară călduros.

Vizitatorul făcu semn cu mâna înspre casă când vorbi şi se întoarse suficient pentru ca Adelaide să-i poată vedea bine faţa. Domnul Bevin! Clocoti de fericire. Îl cunoscuse pentru doar câteva zile când călătoriseră din Fort Worth, dar fusese atât de bun cu ea. Era o plăcere să fie din nou în compania lui.

– Cred că vom avea un musafir la cină.

Adelaide se întoarse spre eleva ei şi zâmbi.

– Fă puţină ordine prin sala de clasă până când eu o informez pe doamna Chalmers de noile aranjamente.

Isabella dădu din cap aprobator, iar Adelaide aruncă din nou o privire pe fereastră la timp ca să-l vadă pe Miguel luându-şi puşca şi fugind în grajd. Ciudat. Ar fi trebuit să se ocupe de calul domnului Bevin mai întâi. Chiar şi din casă putea să vadă că animalul era înşeuat şi înhămat. Simți cum i se face un nod în gât. Domnul Bevin călărise îngrozitor de repede. Ce l-a determinat să se grăbească atât de tare?

Înainte să înceapă să speculeze, Miguel ieşi în goană din grajd călare pe un roib castrat. Galopă spre nord—aceeaşi direcție în care se îndreptase şi Gideon după prânz când plecase să-şi inspecteze turma.

Veştile bune mai puteau aştepta. Cele rele trebuiau comunicate imediat.

Adelaide îşi reaminti că nu trebuie să tragă concluzii pripite. Ieşi calmă din cameră, ignorând dorința băieţoasă de a-şi ridica fusta şi de a fugi pe scări. Pulsul i-o luase înainte în timp ce ea se forța să păstreze un ritm dureros de cuviincios. După ce o găsi pe menajeră îi ceru să pună o farfurie în plus la cină, apoi ieşi afară ca să salute musafirul.

Domnul Bevin nu mai era în curte pe când ajunse ea pe verandă. Cel mai probabil îşi peria calul în grajd. Adelaide străbătu pământul bătătorit ce despărțea casa de grajdul cailor şi se opri în uşa dublă. Amintiri tulburătoare îi dădură fiori. Îşi frecă mâinile ca să alunge orice sentiment neplăcut.

Nu mai era la fel. Poate că era tot un început de seară, ca şi ultima dată când păşise singură în grajduri, dar de data aceasta nu era la fel. Cu toate acestea, mâinile ei nu observau diferența. Tremurară puternic când încercă să-şi aranjeze câteva fire de păr pe care vântul le desprinse din agrafe.

Domnul Bevin nu i-ar face vreun rău. Ideea în sine era ridicolă. Nu avea de ce să se teamă intrând acolo. Echipa de tuns oile plecase de mult. Singurii bărbați care erau prin împrejurimi erau ai lui Gideon, iar ea avea încredere în ei. De ce îi era atunci atât de greu să treacă pragul?

Adelaide lovi cu piciorul pământul prăfuit. Erau multe lucruri mai importante decât sperietura ei. Nu ştia ce nu era în regulă, dar îi păsa prea mult de oamenii de aici ca să lase nişte lucruri mici, asemenea unor amintiri neplăcute, să o împiedice să afle despre ce era vorba. Cu bărbia ridicată într-un unghi sfidător, Adelaide năvăli în grajd şi lăsă ca mirosurile familiare de cal, fân

şi piele să o cuprindă—mirosuri care o mângâiaseră încă din copilărie. Inspirând adânc, îşi adună tot curajul şi înaintă. Cam pe la jumătatea culoarului observă o capră de lemn împinsă spre partea exterioară a uneia dintre boxe. O şa pe care n-o recunoştea era aşezată pe ea.

Aruncă un ochi după colţ.

– Domnul Bevin?

Prosopul cu care el freca spatele calului se opri. Se ridică şi se întoarse să o salute, cu un zâmbet larg pe chipul său.

– Domnişoară Proctor! Cât mă bucur să vă văd. Arătaţi atât de bine.

– Mulţumesc, domnule, spuse ea plecându-şi capul ca recunoştinţă pentru compliment. Şi ce surpriză plăcută este vizita dumneavoastră. Aţi venit să mă verificaţi?

– Nu, draga mea, spuse el, râzând. Nu mă îndoiesc nici măcar o clipă că sunteţi exact ceea ce are Gideon nevoie.

Îi făcu cu ochiul şi se întoarse la calul său.

Intenţionase să sune aşa cum a sunat sau citea ea mai mult decât trebuia în comentariul său inocent? Un fior plăcut îi străbătu trupul la gândul că el ar fi de acord cu o potrivire între ea şi Gideon. Bineînţeles că se putea referi pur şi simplu la faptul că împlinea nevoia de guvernantă pe care o avea Gideon. Adelaide se decise să nu insiste pentru alte clarificări. Prefera să creadă că interpretarea iniţială era mai plauzibilă decât să fie dezamăgită de eventualitatea în care el nu ar confirma-o.

Ameţită de digresiunea ei mentală pe calea nemarcată o unui eventual romantism, avu nevoie de un moment ca să-şi revină.

– Îmi cer scuze că n-am fost mai pregătită pentru sosirea dumneavoastră. Domnul Westcott a neglijat să pomenească despre vizita dumneavoastră. Sper că veţi sta aici pentru o vreme.

O privire enigmatică îi umbri chipul. Păru să vorbească mai mult pentru sine când zise:

– Voi sta cât timp va avea Gideon nevoie de mine.

Îşi mângâie calul şi ieşi din boxă. Apoi trăsăturile sale se relaxară şi şarmul îi reveni în forţă. Domnul Bevin scutură cârpa, o puse deoparte şi îi oferi braţul.

– Îmi cer scuze că v-am prins nepregătită, spuse el conducând-o înapoi spre intrare. Nici Gideon nu a ştiut de planurile mele, dar nu m-am putut abţine. A apărut o problemă urgentă care necesită atenţia lui. N-am mai putut amâna.

Lui Adelaide nu-i plăcea să discute superficial, dar nu era rolul ei să pună mai multe întrebări. Gideon merita să afle el primul veştile. Cu toate acestea, sentimentul de nelinişte care o cuprinsese mai devreme crescu când ieşiră pe poartă.

Odată ajunşi în curte, domnul Bevin îşi roti privirea spre nord. Adelaide urmă direcţia ochilor săi şi spionă un mic nor de praf ce se îndrepta înspre ei. Gideon trebuia să ajungă în curând.

– Trebuie să fiţi obosit după o călătorie atât de lungă, întrerupse Adelaide tăcerea. Doamna Garrett a pregătit o cană mare cu suc de mere pentru cina din seara aceasta. Sunt sigură că o pot convinge să vă ofere un pahar.

El îşi întoarse privirea spre ea.

– Mulţumesc. Mi-ar prinde foarte bine.

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre bucătărie. Mabel murmură că nu avea suficient suc de mere ca să-i servească pe toţi bărbaţii care nu ştiau să aştepte, dar în cele din urmă îi dădu cana. Adelaide zăbovi în mod intenţionat, aruncând o privire pe fereastră spre curte, în timp ce luă un pahar din dulap şi turnă lichid în el. Aşteptă până când ajunse Gideon şi descălecă înainte ca să pună la loc capacul pe cana cu suc de mere. Dacă îşi calculase bine acţiunea, putea prinde nişte indicii despre problemă înainte ca bărbaţii să dispară în biroul lui Gideon şi să discute despre treburile lor.

Păşind cât putea de încet, se strecură în spatele lui Gideon când acesta dădu mâna cu prietenul său. Domnul Bevin nu privi deloc în direcţia ei, ochii săi concentrându-se doar asupra angajatorului său. Bărbatul galant, fermecător, fusese înlocuit de un om cu o misiune precisă. O misiune neplăcută, judecând după expresia sa. Adelaide simţi cum începe să-i tremure paharul în mână.

– Miguel mi-a spus că sunt probleme, spuse Gideon fără nicio introducere. Ce s-a întâmplat?

– Reginald Petchey este in Texas, Gid. Probabil că e doar cu o zi sau două în urma mea.

Paharul alunecă din mâna Adelaidei şi se sparse de pământul neiertător.

22

Gideon se întoarse când auzi paharul spărgându-se în spatele lui. Adelaide stătea cu ochii mari şi cu gura căscată. Evident că auzise comentariul lui James. Se adună însă repede.

– Ce neîndemânatică sunt. Îmi cer scuze, domnule Bevin. Vă aduc un alt pahar.

– Nu-i nevoie, o asigură el.

Dar Adelaide nu putea fi convinsă.

– Nonsens. Aţi călărit o distanţă lungă. Trebuie să fiţi însetat. Lăsaţi-mă să curăţ mizeria asta şi mă întorc într-o clipă.

Se aplecă şi începu să culeagă bucăţile de sticlă. Marginea ascuţită a unei bucăţi mai mari de sticlă îi pişcă palma de ţâşni un strop de sânge. Roşul străluci pe pielea ei frumoasă. Gideon se aplecă alături de ea şi îi scoase ciobul din mână. Băgă mâna în buzunarul de la vestă după o batistă, pe care din fericire nu avusese vreun motiv să o folosească, şi apăsă pe rană pătratul alb şi curat.

– Am eu grijă de el, Adelaide. Du-te înapoi în casă şi îngrijeşte-ţi tăietura.

– E doar o zgârietură. Sunt bine.

Vocea ei suna de parcă vorbea în şoaptă, dar cu o siguranţă de nezdruncinat. Îi dădu înapoi batista şi se aplecă să culeagă cioburile de pahar.

Femeie încăpăţânată. O privi supărat, apoi deschise batista, şi o înveli în jurul mâinii lui, cerând, fără cuvinte, un compromis. Dacă ea insista să culeagă cioburile de sticlă, el se va asigura măcar că nu se va tăia din nou. Ea îl privi şi aprobă în sinea ei.

După ce adună toate cioburile, aşeză batista pe pământ şi legă colţurile laolaltă. Când termină nodul, îşi puse mâna pe a lui şi îi strânse degetele.

– Vreau să aud ce are domnul Bevin de spus.

Disperarea şi hotărârea se reflectau la fel de mult în ochii ei.

Înghiţi cu greu. Nu avea să-i placă răspunsul. Nici lui nu-i plăcea.

– Ştiu că vrei, dar locul tău acum este cu Bella.

Îşi ascunse privirea şi îşi întoarse faţa, uitându-se mai mult în pământ decât la el în acel moment. Putea simţi cât de tare o dezamăgise, ceea ce-l răni. Dar ea nu era singura lui preocupare în acel moment.

– James şi cu mine vom sta ceva vreme în birou căutând să evaluăm situaţia, iar dacă tu nu îi distragi atenţia Bellei şi nu o ajuţi să înţeleagă ce se întâmplă, o va cuprinde frica. Ea nu ne poate spune ce simte şi nu ne poate pune întrebări, de aceea mă tem că va ţine totul în ea din nou, aşa cum a făcut-o la moartea mamei sale. Am nevoie de tine ca să-i păzeşti inima. Poţi face asta pentru mine?

Gideon se aplecă pentru a-i căuta ochii. Când îi găsi în cele din urmă, văzu lacrimile care sclipeau în ei. Adelaide îşi muşcă buzele. El putea doar bănui ce însemna pentru ea să fie de acord cu el.

După consimţământul ei, el începu să se ridice, dar dintr-o dată prinsoarea mâinii ei se strânse.

– Nu mă lăsa însă în întuneric, Gideon. Te rog. Trebuie să ştiu ce se întâmplă, altfel îngrijorarea mă va înnebuni.

Şoapta ei îi străpunse inima

El îi aruncă o privire lui James. Bărbatul era întors cu spatele şi arăta un viu interes pentru cuibul de rândunici de la streaşina grajdului. Recunoscător pentru pseudo-intimitatea momentului, Gideon se întoarse din nou spre Adelaide. Îi mângâie faţa cu mâna liberă şi şterse lacrimile care atârnau de genele ei lungi şi negre.

– Tu eşti partenera mea în misiunea de îngrijire a Bellei. Nu o să te exclud. Îţi promit.

O privi în ochi şi îşi repetă angajamentul, dorind să o convingă.

– Îți promit, Adelaide. Îi voi arăta lui James jurnalul, să văd ce spune, dar voi discuta totul şi cu tine. Ai încredere în mine?

– Da.

Se uită insistent la buzele ei ce formaseră acel cuvânt dulce şi aproape că se plecă să le guste. Din nefericire, bunul simț câştigă. Ținând-o de mână, se ridicară în picioare.

– Totul va fi bine. O să vezi.

Gideon îi strânse brațul şi o privi plecând, cu săculețul de cioburi improvizat atârnându-i de mână. Se rugă ca anticiparea lui să se dovedească adevărată.

– Îmi cer scuze, spuse James în liniştea lăsată în urma Adelaidei. N-am văzut-o acolo. Trebuia să fi aşteptat până eram singuri înainte să-ți spun ceva.

Gideon se întoarse spre prietenul său şi îl bătu pe spate.

– Nu contează. Oricum i-aş fi spus în cele din urmă.

James ridică din sprâncene.

– Unei servitoare? Ştiu că este guvernanta fiicei tale. Cu siguranță că nu ai mărturisi informații atât de personale unei servitoare.

– Domnişoara Proctor este mai mult decât o servitoare pe aici şi ți-aş mulțumi dacă ai vorbi mai respectuos despre ea.

Indignarea aprinse temperamentul lui Gideon până când observă licărirea din ochii prietenului său.

– Tu, țap bătrân! Vrei să mă provoci, nu-i aşa?

James zâmbi.

Gideon îi zâmbi înapoi, fără să-i pese cât de multe putea citi prietenul său în acel zâmbet. Din seara petrecerii începuse să-şi piardă încetul cu încetul fermitatea în ce priveşte hotărârea de a ignora atracția pe care o simțea față de Adelaide. Pasiunea ei pentru Bella nu făcea altceva decât să grăbească procesul. Începuse să creadă că eleganța şi rafinamentul erau supraapreciate. Cine îşi dorea seriozitate şi maniere când ar putea avea căldură şi energie? Natura imaginativă a lui Adelaide şi veselia neinhibată umpleau casa de râs şi lumină. Fusese influențat de ea, şi cu siguranță şi fiica lui. Trebuie să fii prost să pierzi o astfel de comoară.

– Mă bate gândul s-o cer de soție odată ce terminăm această mizerie cu Petchey şi avem ocazia de a petrece mai mult timp împreună.

Gideon se aştepta ca James să se arate şocat. Văzuse că şi în America astfel de distincţii între clase erau rareori încălcate. În schimb, el îşi încrucişă mâinile la piept şi îi aruncă o privire ce părea de-a dreptul încrezută.

– Nu pari surprins.

– Nu sunt, spuse el făcându-i cu ochiul. O să-mi mulţumeşti mai târziu.

– Să-ţi mulţumesc? Pentru ce?

– Pentru că v-am adus laolaltă, bineînţeles.

Gideon îi dădu un ghiont lui James.

– Eşti mai rău ca o babă. N-ai altceva mai bun de făcut decât să faci pe petitoarea?

James îi dădu şi el un ghiont înapoi.

– Te plângi cumva?

Gideon dădu din cap. Un zâmbet i se schiţă lent pe faţă.

– Nu.

– Bine. Ticălos nerecunoscător.

Cei doi râdeau. Zâmbetul lui Gideon se stinse mai repede.

– Hai în birou, James. Trebuie să-ţi arăt ceva. Apoi vreau să aud tot ce ştii despre Petchey şi planurile lui.

James dădu din cap aprobator şi se îndreptară amândoi spre casă.

Cam după o oră, James puse jurnalul Lucindei pe birou şi se lăsă pe spate în scaun, cu gura deschisă de îndârjire.

– Ce înţelegi din el? întrebă Gideon.

James se uită la tavan şi oftă îndelung.

– Nu ştiu ce să spun, dar l-am întâlnit pe acest om şi trebuie să recunosc că acuzaţiile ei se potrivesc cu impresia pe care mi-am făcut-o despre el. Este un individ scorţos, care împrăştie destul de mult şarm asupra minciunilor sale ca să le facă cât mai credibile. Dacă vrea să comită o crimă, aceasta va fi modalitatea vicleană pe care o va aborda, spuse el lovind cu degetul jurnalul.

– Deci, care crezi că este scopul venirii sale aici? spuse Gideon frecându-şi fruntea, simţind o durere tot mai mare de cap. Testamentul Lucindei a fost ratificat. Nu poate să pună pur şi simplu mâna pe Bella şi să fugă cu ea. Niciun tribunal nu-i va accepta pretenţiile, iar bancherii sunt pe deplin conştienţi de

stipulațiile tutelare. Nu-i vor da bani pentru simplu motiv că Petchey îi este rudenie.

– Nu-mi place să o spun, Gid, dar...

Vocea îi păli în timp ce încerca să găsească cuvintele potrivite.

– Ce?

O greutate de rău augur apăsa pe pieptul lui Gideon. James îl privi în cele din urmă în ochi.

– Ca cea mai apropiată rudenie, este logic că Petchey va moşteni banii în cazul morții Isabellei.

– Nu! strigă Gideon sărind în picioare. Este doar un copil, nevinovat. Sigur nu crezi că...

După ce citise însă jurnalul Lucindei, ştia că ideea nu era atât de neverosimilă. Vicontele îşi omorâse deja fratele şi cumnata. Ce avea să-l împiedice să-şi omoare şi nepoata?

James se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr. În acel moment, teama lui Gideon se transformă într-o determinare de oțel. Un prădător îi amenința familia. Trebuia să se pregătească.

– Spune-mi tot ce poți despre el, James.

Cei doi se aşezară. James se scărpină după ureche şi se uită la perete în timp ce încerca să-şi amintească întâlnirea cu el.

– Petchey îşi spune Edward Church. Am dat peste el nici mai mult nici mai puțin decât în oficiul de cadastru. Probabil că aş fi crezut identitatea lui falsă fără nici o îndoială.

– De ce nu ai făcut-o?

– Ei bine, au fost câteva nuanțe subtile în povestea lui care mi-au ridicat semne de întrebare, spuse James aplecându-se spre Gideon. Mai întâi, când am ajuns, funcționarul mi-a spus că cei doi bărbați întrebaseră de documentele tale, cât şi de o hartă a ținutului Menard. S-a gândit că aş putea să îi ajut în căutarea lor. Când m-am prezentat şi i-am întrebat cu privire la scopul lor, Petchey era pregătit cu o explicație logică. A pretins că mama lui era prietenă cu mama ta, iar când Lady Westcott a aflat de planurile sale de a face o vizită în vestul Americii, i-a cerut să-ți aducă personal o scrisoare şi să se întoarcă cu o relatare detaliată a situației tale. Ca un gentleman ce era, n-a putut să refuze o astfel de cerere aşa că se afla la oficiul de cadastru pentru a găsi cea mai bună modalitate de a călători spre ferma ta. Mi-a arătat scrisoarea şi toate hârtiile.

– Trebuie să fi pus mâna cumva pe o depeşă, spuse Gideon bătând cu mâna pe genunchi. Prin urmare, îmi cunoaşte locaţia.

– Mă tem că da.

– Şi eşti sigur că acest Edward Church este de fapt Petchey? *Te rog Doamne, fă să nu fie el.*

James dădu din cap, aprobator. Inima lui Gideon se frânse.

– Ceva mi s-a părut la el foarte ciudat, continuă prietenul său cu explicaţia. Doar când am pus toate detaliile laolaltă mi-am dat seama că îl cunoşteam din fotografia cu părinţii Isabellei. Seamănă foarte mult cu fratele său. Chiar şi aceasta putea fi o coincidenţă. Avocatul său mi-a dat dovada finală.

– Avocatul său?

– Da. Un individ pe numele de Farnsworth. Îţi sună cunoscut?

Gideon răsfoi documentele de pe biroul său, documente pe care James i le adusese odată cu ultima călătorie a sa la fermă.

– Farnsworth... Farnsworth... Da. George Farnsworth.

El semnase în josul paginii a cincea.

– El este avocatul care a completat moţiunea Lordului Perchey prin care cerea invalidarea testamentului Lucindei.

– Exact.

Nu putea fi o simplă coincidenţă. Edward Church şi Reginald Petchey trebuiau să fie una şi aceeaşi persoană.

– Ce poţi să-mi spui despre el ca om?

Cu cât afla mai multe, cu atât putea fi mai pregătit.

– Pare puţin mai înalt şi mai gras decât fratele său, Stuart, dar nu chiar atât de gras precum ar fi de aşteptat de la un pierde-vară care stă toată ziua la masa de joc. Se pare că vânătoarea de vulpi l-a ţinut în formă.

– Ceea ce înseamnă că mersul călare un timp mai îndelungat nu va fi o problemă pentru el, spuse Gideon încruntat.

– Nu, răspunse James, dar am câştigat mai mult timp fără să ridic suspiciuni.

Gideon îşi privi prietenul, intrigat de zâmbetul viclean de pe chipul său.

– Ca un gentleman ce sunt, continuă James explicaţia, i-am aranjat un compartiment privat în trenul care a plecat la o zi după mine. I-am desenat chiar şi o hartă plină cu detalii.

– O hartă? Nu crezi c-a fost un ajutor prea mare din partea ta?

– Nu, pentru că îi recomandă o rută destul de şerpuită şi abundă în detalii suficient de generice ca să creeze destulă confuzie pe drum, spuse el, făcându-i cu ochiul. Dacă nu primeşte nişte informaţii mai bune pe tren, ar trebui să avem un avans de două zile până va ajunge în zonă.

– Bună gândire.

Gideon lovea cu cotul mânerul de lemn al scaunului ca un metronom ce ţinea ritmul.

– Chiar şi aşa nu avem foarte mult timp până va ajunge aici.

– Nu sunt sigur că va veni direct aici.

Gideon se opri.

– Unde altundeva să meargă?

James puse cotul pe colţul biroului.

– Nu pot fi sigur, din moment ce nu şi-a descoperit planurile, dar mi-a dat impresia că dorea să strângă cât mai multe informaţii despre tine înainte de a face vreo mişcare. Ştie că ferma ta se află între Menardville şi Fort McKavett. M-a întrebat în ce oraş îţi faci majoritatea afacerilor. Fiindcă foloseşte un nume fals, presupun că nu intenţionează să te confrunte în mod direct.

Gideon cugetă la tot ce ştia din investigaţiile lor anterioare şi adăugă la acestea ceea ce îi descoperite James acum. Se ridică şi începu să se plimbe prin birou în timp ce gândea cu voce tare.

– A avut răbdare cu planurile pe care le-a făcut în trecut, însă faptul că a călătorit până aici tocmai din Anglia, mă face să cred că a început să dispere. Creditorii săi trebuie să facă presiune asupra lui după ce tribunalul nu i-a dat custodia fetei. Nu mai are cu ce să-i amăgească. Timpul este un lux pe care nu poate să şi-l mai permită.

Gideon îşi încetini paşii când o altă posibilitate luă contur în mintea sa.

– Poate că de fapt încearcă să evite oraşul în care sunt cunoscut şi vrea să se înfăţişeze într-un loc unde ar putea găsi sprijin mai uşor.

– S-ar potrivi cu ceea ce ştim despre individ, adăugă James. Îi place să încline şansele în favoarea lui.

– E adevărat.

Gideon ajunse la marginea canapelei şi se întoarse pentru a străbate din nou încăperea. Apoi se opri şi îşi privi prietenul.

– Presupun că i-ai spus că îmi fac afacerile prin Menardville.

James ridică din umeri.

– N-am văzut niciun motiv să-l mint. Ar descoperi adevărul şi singur cu câteva întrebări bine puse, aşa că m-am gândit că ar fi înţelept să par cooperant.

– Să manipulezi manipulatorii, nu? râse Gideon, ironic.

– Îmi place să cred că am şi eu câteva trucuri în mânecă.

– Ne este util orice avantaj pe care-l putem obţine.

Gideon strânse pumnii. Avea nevoie de o modalitate de a anticipa mişcările adversarului pentru a i le dejuca. În situaţia actuală, nu ştia cum sau când avea Petchey să atace. Ştia doar că înainta sigur. O astfel de situaţie ambiguă făcea practic imposibil să-şi lanseze propriul atac. Astfel că nu-i rămânea nicio opţiune decât să-şi întărească apărarea şi să încerce să se pregătească pentru orice eventualitate. Dacă are noroc, Petchey va face o greşeală şi va fi vulnerabil. Când o va face, Gideon va da lovitura.

– Voi aduce de pe câmp cât de mulţi oameni pot, spuse Gideon, şi îi voi folosi ca paznici în jurul casei şi pe drumurile de acces. Vor face cu rândul şi de-a lungul nopţii. Primul lucru pe care îl voi face mâine dimineaţă va fi să merg la Menardville şi să cer unor proprietari locali să stea cu ochii pe Petchey.

– Poţi avea încredere în ei? îl întrebă James.

– Ei sunt stâlpii comunităţii. Nu vor fi influenţaţi de viconte sau de banii săi. N-au fost impresionaţi de titlul meu când am cumpărat ferma. A trebuit să dovedesc ce pot şi să le câştig respectul. Mă vor asculta. Dacă îl va vedea cineva sau va auzi cineva ceva de Petchey, mă vor anunţa.

– Bine. Dar cu Fortul McKavett?

– Oamenii de acolo o duc rău economic de când s-a închis fortul, aşa că s-ar putea să fie mai predispuşi la a lua mită, spuse Gideon încruntat. Nu putem şti cu câţi oameni vom avea de a face.

James se ridică în picioare şi se apropie de Gideon.

– Rămân aici cât timp ai nevoie de mine, promise el punând mâna pe umărul lui Gideon.

– Cu toţii vor interveni. Ştii că o vor face. Oamenii tăi sunt loiali, iar personalul din casă te va ajuta şi el. Din ce mi-ai spus, despre domnişoara Proctor, nu mă îndoiesc că o va păzi pe Isabella ca o ursoaică ce îşi apără puiul.

Era adevărat. Adelaide o iubea deja pe fetiță cu o dragoste maternă. Era gata chiar să-şi riște şi viața pentru Bella. Aceasta era însă o parte a problemei. Cum putea el să îi protejeze pe cei dragi ai lui de o amenințare pe care n-o putea întrezări din timp?

– Dumnezeu să ne ajute, James.

– O va face, Gid. O va face.

23

Când Reginald Petchey intră în salonul ponosit de la periferia Fortului McKavett, o liniște căzu asupra zecilor de clienți care onorau localul. De fapt, a spune că-l *onorau*, era cam mult spus. Grămada de scursuri arăta la fel de mizerabilă pe cât arăta el după două zile petrecute în șa, doar că el părea să nu se simtă bine în acea stare, în timp ce număra tăcut minutele până când omul său avea să facă rost de o baie într-o cameră rustică pentru ca să-și poată curăța murdăria de pe el.

Niște priviri curioase îl urmăriră în drumul său înspre bar. Un individ cărunt cu obrajii umflați se holba la el de unde stătea cu cizma sprijinită de bara din josul barului. Fără a scoate un cuvânt, lăsă să-i iasă din gură o dâră de suc roșu care rată cu puțin pantalonul lui Reginald.

– Te-ai pus în fața scuipătorii, tipule.

Reginald ridică o sprânceană și privi de sus spre răufăcător. Pentru un moment se mulțumi imaginându-se îndesându-i pe gât o flegmă scârboasă, dar rezistă impulsului. Se afla acolo cu un motiv. Conflictul cu acești bărbați nu ar folosi scopului său, oricât de multă plăcere i-ar putea produce un astfel de moment.

– Îmi cer scuze domnule, spuse Reginald cu o plecăciune, scoțându-și pălăria neagră din cap și fluturând-o. Pot să vă ofer să folosiți pălăria mea?

Bărbatul nebărbierit nu ezită. Cu o privire disprețuitoare în ochi și cu o strângere din obraji bine exersată, scuipă un al doilea jet direct în fundul pălăriei.

Jucătorii de cărți așezați la cea mai apropiată masă izbucniră în hohote de râs. Reginald li se alătură, jucând rolul bătrânului englez vesel.

– Pot să spun că individul a avut o țintă minunată.

– Da, Jeb poate nimeri un ban de la douăzeci de pași, îl lăudă unul dintre jucători.

Reginald se strâmbă ca un măscărici și se lăsă pe unul dintre scaunele libere de la masa de joc.

– Ce îndemânare remarcabilă. E la fel de talentat și cu pistolul?

– Am fost, răspunse Jeb pentru sine, până când un comanche renegat mi-a găurit umărul în '78.

Își aruncă pălăria unsuroasă de pământ lângă scaunul lui Reginald și își demonstră îndemânarea expectorantă lansând o altă rundă de scuipat peste cei doi metri ce separau barul de masa lor. Nimeri în mijloc din nou.

Pomenirea renegaților indieni comanche inspiră o rundă de povești, una mai sângeroasă decât alta, în timp ce bărbații își aduceau aminte de zilele glorioase ale războaielor cu indienii din câmpii. Reginald se prefăcu a avea un interes îngrozit în timp ce amesteca teancul de cărți pe care îl primise când intrase în joc.

Atent să piardă suficient de des pentru a menține atmosfera grupului, căută să obțină în mod subtil informații despre cei mai buni țintași din zonă care ar fi dispuși să-și mânjească mâinile dacă prețul era corect.

După treizeci de minute nu prea făcuse multe progrese. Buzunarele erau mai grele cu vreo douăzeci de dolari, dar încă îi lipseau niște nume. Tocmai trăsese o pereche de dame când un mexican brunet intră în salon.

– S-a întors José, observă bărbatul ce ședea în fața lui Reginald.

Un murmur colectiv se ridică din cadrul grupului.

– Dacă n-ai bani, nu-ți dau de băut, José, îl avertiză barmanul, dar mexicanul își continuă drumul.

– Plătesc.

Trânti un ban de argint pe tejghea și dădu peste cap dușca de whisky imediat ce îi fu servită.

Reginald îl inspectă pe individ.

– De ce atâta lipsă de compasiune față de un individ necăjit? Eu am crezut că era un fel de cod în vest să-i plătești unui om un pahar dacă n-are bani.

– Am făcut asta de câteva ori.

Bărbatul care stătea la dreapta lui dădu o pereche de cărți dealerului. Acesta le înlocui cu unele noi, iar omul le aranjă în mână în timp ce răspunse.

– Dar ne-am săturat să-l tot auzim în fiecare seară vorbindu-ne despre cum un afurist de crescător de oi englez i-a ruinat viața pentru o señorita supărată.

În timp ce schimbă două din cărțile sale, Reginald fu cât pe ce să scape dama de pică atunci când i-o dădu dealerul. Un crescător de oi englez? Din informațiile pe care reușise să la afle Farnsworth, Reginald era aproape sigur că Westcott creștea oi.

– Ce îngrozitor, spuse Reginald suficient de tare ca să-l audă și José. Nu-mi vine să cred că un compatriot de-al meu este responsabil de nenorocirea acestui om.

Într-o clipă, bărbatul tuciuriu apăru lângă el fluturând sub nasul lui Reginald o lamă ruginită. Picioarele scaunelor scârțâiră pe podea când toți cei de la masă se dădură deoparte, ferindu-se de o altercație.

– Vorbești ca el. Poate că și sângerezi ca el... hei *hombre*?

– Potolește-te, José.

Jucătorul de lângă Reginald își ridică mâinile încercând să-l împiedice pe mexican. Nu reuși mare lucru. José întinse cuțitul spre el, după care își întoarse atenția spre Reginald.

– Orice prieten de-al lui Westcott dușmanul meu este.

Cuțitul trecu la un centimetru de obrazul lui Reginald, dar acesta nu se clinti. De fapt, colțul buzelor sale se strâmbă în încercarea de a zâmbi. Prea entuziasmat ca să-i fie frică, se uită la oponentul său și-i văzu potențialul. Nu doar că a găsit un bărbat dispus să folosească violența—găsise pe unul care îi purta deja dușmănie lui Westcott. Combinația perfectă.

Trei revolvere se ridicară simultan din cealaltă parte a mesei. Toate țevile erau îndreptate spre pieptul lui José. Dispăruseră oamenii jovialii care spuneau povești ca să treacă timpul mai repede. În locul lor erau acum niște bărbați cu ochii duri și cu mâinile ferme. Poate că poveștile lor conțineau mai mult adevăr decât crezuse Reginald inițial.

– Dacă nu vrei ca acel whisky pe care l-ai băut să fie și ultimul, îți sugerez să pui cuțitul deoparte, strigă barmanul, agitându-și pușca.

Ochii lui José trecură de la unul la altul și strânse mai tare mâna pe mânerul cuțitului său. Reginald trebuia să ia problema în mâinile lui înainte ca să facă cineva vreo prostie și să-i găurească noul slujitor.

– Domnilor, domnilor. Nu e cazul să facem o așa expoziție de arme. Nu s-a întâmplat nimic. Omul își vărsa pur și simplu frustrarea.

Reginald se întoarse spre José.

– Facem un târg, domnule. Pui cuțitul deoparte, iar eu îți cumpăr o sticlă de ce vrei tu. Putem bea împreună în timp ce îmi povestești ce s-a întâmplat între tine și acest fermier englez. Am auzit de acest Westcott, cu toate că nu l-am întâlnit niciodată personal, iar dacă ți-a greșit cu ceva, cred că te pot ajuta să îndrepți lucrurile.

Mexicanul șovăi, cu sprâncenele încruntate.

– Îmi dai un whisky?

– Bineînțeles, flăcăule.

În cele din urmă bărbatul dădu din cap aprobator și puse cuțitul jos. Toată încăperea răsuflă ușurată când pistoalele se întoarseră înapoi la locurile lor. Conversația se reluă de unde fusese întreruptă, iar jucătorii de cărți își traseră scaunele la loc.

Reginald își salută colegii de cărți.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să mă alătur vouă în această seară, domnilor. Poate că voi putea continua jocul altă dată.

Nu-i plăcea să renunțe la o mână cu trei dame, dar a se ține de José era mai important decât o mână neînsemnată de cărți.

După ce cumpără o sticlă și se mută la o masă din spate, Reginald turnă două degete de whisky, atât lui, cât și partenerului său de afaceri. Salută cu paharul și dădu băutura ieftină peste gât. Lichiorul avea gust de sulf și parcă îi făcea o gaură în gât. Reginald îl înghiți cu greu și umplu din nou paharele înainte de a da tovarășului său tot restul sticlei. După ce José mai trase câteva pahare, Reginald lansă prima întrebare:

– Ce ți-a făcut Westcott de ai ajuns atât de rău, prietene?

José mângâie gâtul sticlei mari din mâna sa.

– Cum?

Reginald înghiți o înjurătură.

– Westcott. Ce ți-a făcut?

– Ce a făcut? spuse José întorcându-și capul și scuipând pe podea. Am fost campion la tunsul oilor în satul meu, spuse el bătându-se cu pumnul în piept. Șefii de echipe plăteau cei mai mulți bani la mine ca să lucrez pentru ei. Tund o sută de oi într-o zi și întotdeauna câștig premiul pentru cele mai multe oi tunse.

Își mai turnă o dușcă, vărsând din băutură pe masă. Ochii i se micșorară, iar gura i se strânse când ridică paharul la buze. Dintr-o singură mișcare, goli tot conținutul.

– Acum nicio echipă nu mai angajează pe José. El capitán, a ascultat pe *gringo* și i-a crezut minciunile. A spus că am atacat o femeie, dar ochii ei m-au chemat.

– Cine era? O servitoare? Soția lui Westcott?

Reginald nu credea că era important cine era femeia, dar nu poți fi niciodată sigur. Mai bine să-și ia toate măsurile.

– O învățătoare pentru *niña* lui.

Isabella.

Reginald se plecă peste masă.

– Ai văzut copilul?

– Da. Un șoricel. Nu scoate un cuvânt. Dar femeia... spuse el, ștergându-și gura cu mâna soioasă. Ea vorbește destul.

José o dădu într-o spaniolă rapidă pe care Reginald nu putea să o înțeleagă. Cu toate acestea, nu îi era greu să interpreteze disprețul din spatele cuvintelor.

Doar faptul că José redescoperi sticla de whisky reuși să-l mai încetinească. Ridică sticla la gură, cu ținta puțin deplasată, și dădu pe spate o măsură sănătoasă.

– Ea dorea pe José, dar Westcott s-a băgat ca un taur.

Jose își mută privirea spre perete.

– Oamenii lui ținut jos pe mine în timp ce el bătea cu pumnii. Apoi a închis pe José ca un criminal. *No es correcto.* Eu făcut nimic rău!"

Începu să ridice din nou sticla la gură, dar gura i se strâmbă într-un rânjet satisfăcut când sticla lovi din nou masa.

– Acei ianchei, nu este la fel de deștepți să țină pe José. Am pretins că sunt bolnav, spuse el, după care începu să demonstreze grețurile și gemetele pe care le folosise aparent cu mare succes.

– Destul de inteligent, îl întrerupse Reginald înainte ca tunzătorul să-și verse stomacul plin de whiskey încă o dată.

– Si. Inteligent.

José se lovi peste cap, ratând ținta ultima dată și cât pe ce să se lovească în ochi. Reginald își reținu un suspin. Erau lucruri pe care trebuia să le suporte dacă dorea să-și țină mâinile curate.

– Gardianul de noapte, el deschide celula să mă verifice, continuă José, și bam! E prind pe el și arunc cu capul în perete. El cade inconștient. Eu iau un cal și plec înapoi în Mexico, dar ei au greșit. Sunt aici de o săptămână și plănuiesc *venganza* mea.

José părea mult mai concentrat să plănuiască cum să mai bea ceva decât cum să se răzbune, dar Reginald își ținu părerea pentru sine.

José dădu peste cap o altă dușcă de whisky și își îndreptă ochii roșii spre Reginald.

– Acel porc de yankeu mi-a furat lucrul și onoarea. Îl fac să plătească.

Trânti sticla de whiskey de masă, stropind dosul mâini lui Reginald cu câțiva stropi răzleți.

Reginald își luă batista și șterse stropii, atent să-și ascundă dezgustul pentru omul din fața lui.

– Westcott a furat și de la mine, îi spuse Reginald lui José când acesta ridică din nou sticla, și ținta mea este aceea de cere aceeași retribuție. Cum ți-ar plăcea să ai șansa de a-i plăti înapoi pentru toată durerea pe care ți-a provocat-o?

José se opri cu sticla la jumătatea distanței spre gură. Anticiparea îi străbătu venele lui Reginald în timp ce aștepta ca oferta lui să pătrundă în creierul de bețiv al omului. Când se ivi în cele din urmă lumina, era o rază frumoasă, ură pură. Apoi, mult prea curând, se stinse într-o privire încruntată de frustrare.

– Crezi că eu nu am planurile mele? spuse el, punând sticla înapoi pe masă. Nu am nevoie de tine, senor. Westcott va simți lovitura lamei mele în spate, fără tine.

Reginald își înăbuși un oftat. Mândria prostului era ridicolă. Nebunul nu făcuse nimic de când venise decât să bea și să se compătimească. Poate că un vis după beție a fost episodul în care s-a aflat cel mai aproape de înfăptuirea răzbunării sale. Totuși, Reginald mai avusese de-a face cu lachei ca José înainte. Ei îi puneau la încercare răbdarea, dar puteau fi ușor controlați

și folosiți—două chei spre o uneltire reușită, în cazul în care le putea asigura cineva loialitatea.

– Nu mă îndoiesc de abilitatea ta nici măcar pentru o clipă, omul meu bun. Dar n-ai vrea să și câștigi niște bănuți în timp ce te răzbuni?

Reginald băgă mâna în buzunarul interior al vestei sale și scoase o monedă de aur. Cu o mișcare din încheietură aruncă bucata de aur de douăzeci de dolari pe masă.

José rămase cu gura căscată în timp ce moneda se rotea și se clătina, spirala pe care o făcea producând un zgomot tot mai mare cu fiecare rotire. Sunetul crescu tot mai mult în intensitate până când se opri dintr-o dată. Tunzătorul se holbă la bucata de aur cu ochii mari când moneda.

– Vezi, am o treabă de lămurit cu Westcott. El are ceva ce-mi aparține. De aceea, propun să ne unim forțele. O să te plătesc frumos pentru timpul tău... și o să fac strategia perfectă pentru a ne duce la îndeplinire răzbunarea. Tu, domnul meu, vei duce la îndeplinire strategia noastră și te vei răzbuna, recâștigându-ți onoarea.

José își luă în cele din urmă privirea de la monedă și se uită în ochii lui Reginald. Buzele i se strâmbară într-un rânjet rău care îi dezvelea atât dinții galbeni cât și sufletul său răzbunător. Satisfacția ardea în pieptul lui Reginald.

– Amândoi primim ce vrem, continuă Reginald, distrugerea lui Gideon Westcott.

24

Adelaide prinse hățurile poneiului și conduse animalul într-un cerc larg, în jurul padocului.

– Te descurci bine, Izzy.

Micuța ei elevă se ținea de cornul de la șa cu ambele mâini și se uita atentă la coama poneiului, neîndrăznind să își lase privirea să zboare mai departe de urechile animalului. Cu toate acestea, buzele i se arcuiră într-un zâmbet larg atunci când învățătoarea ei o lăudă. Adelaide încurajă poneiul gri din centrul cercului unde se afla și bătu animalul încet cu capătul funiei de care îl ținea, ca să continue să meargă.

Domnul Bevin, James, așa cum îi ceruse el să-i spună, le privea din spatele gardului, cu un picior pus pe bârna de jos. De unde se afla ea, nu putea să vadă, dar știa că o pușcă încărcată se afla prin apropiere, probabil sprijinită de unul dintre stâlpii gardului. Nici unul dintre oameni nu se deplasa pe proprietate neînarmat.

Trecuseră patru zile de când venise James la fermă pentru a-l avertiza pe Gideon de sosirea iminentă a lui Reginald. Adelaide se așteptase ca vicontele să-și fi arătat deja fața. La urma urmei, el era cel grăbit să pună mâna pe fondurile Isabellei, nu-i așa? Totuși, nu se primise nicio veste de la el. Ea dorea să creadă că harta confuză pe care i-o dăduse James îl îndepărtase de la traseu, ceea ce i-ar fi cauzat întârzierea, dar Gideon părea să creadă că cel mai probabil, răufăcătorul era ascuns pe undeva plănuindu-și atacul.

Un Petchey înfierbântat ar fi fost destul de rău, dar unul răbdător, calculat, îi făcea pielea de găină pe mâini, în ciuda

soarelui cald ce strălucea deasupra. Adelaide își frecă mâneca cu mâna liberă și încercă să șteargă acel fior rece. Dându-și frica la o parte, se concentră asupra Isabellei.

– Încearcă să te relaxezi puțin și lasă-ți trupul să se miște o dată cu pasul calului, draga mea. Îți va fi mai ușor.

În timp ce se învârti încet în centrul cercului pe care îl făcea poneiul, Adelaide întâlni ochii lui James. El ridică mâna în semn de salut. Ea îi răspunse dând din cap. Gideon ieșise călare să-și verifice oile după masa de prânz și, conform obiceiului său, insistă ca James să se ocupe de protecția ei și a Isabellei. Era recunoscătoare pentru protecția lui, dar se simțea puțin cam sufocată de lipsa de libertate. Ce n-ar fi dat pentru un galop lung împreună cu Sheba. Chiar dacă numai pentru o oră. Era epuizant să te prefaci mereu că ești puternică și că nu ți-e frică. Nu dorea însă să o piardă din ochi pe Isabella. Lecțiile de călărit țineau locul călăritului pentru o vreme. Privi la fetiță și la ponei încercând să-și imagineze o cursă serioasă de călărit prin peisajele mirifice de la țară. Un galop amețitor. Adelaide oftă.

Dumnezeu părea mai departe ca niciodată.

Nu avea nicio logică. Nu încetase să se roage. În realitate, în ultima săptămână se rugase probabil mai mult decât dormise. Totuși, mângâierea pe care o căuta rămăsese de neatins. Simțea de parcă cererile ei se lipeau de tavanul camerei. Nu doar că nu-L putea auzi pe Dumnezeu, dar începea să se întrebe dacă El o auzea pe ea.

În momentul acela, sunetul apropierii unui călăreț îi atrase atenția. Și lui James se pare... pentru că într-un moment își armă puşca și puse la umăr. Adelaide se grăbi să o ia pe Isabella de pe ponei. Își ascunse bine panica, dar fetița deja tremura și se agățase de ea, înfigându-și unghiile în gâtul Adelaidei.

– Te-ai descurcat de minune la prima ta lecție, Izzy, îi spuse Adelaide traversând padocul către James. Sunt atât de mândră de tine. Hai să mergem să vedem dacă doamna Garrett a terminat cu tava de turtă dulce. Poată că o vom putea mitui să ne dea să gustăm din ea.

Isabella nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui James și asupra puștii. Adelaide o strânse puțin și încercă din nou, dar copila nu o băgă în seamă.

Vântul aduse un fluierat puternic înspre ei. Adelaide privi pe furiş în direcţia din care venea călăreţul, luptându-se cu distanţa şi cu strălucirea soarelui de amiază în încercarea de a-l identifica. James îşi coborî arma. Îşi puse degetul mare şi pe cel arătător în gură, răspunzând salutului strident. Isabella îşi acoperi urechile şi îşi ascunse faţa în gâtul Adelaidei. Zgomotul puternic ce o sperie pe Isabella avut efectul opus asupra Adelaidei. Simţi cum o cuprinde un sentiment de uşurare. Oamenii lui Gideon erau singurii care ştiau să-şi anunţe sosirea printr-un fluierat. Se apropia un prieten, nu un duşman.

– Trebuie să fie Juan, care tocmai şi-a terminat tura de păzit drumul. Totul este în regulă, fetelor.

James le făcu din ochi, încercând să alunge tensiunea. Adelaide îi răspunse cu o jumătate de zâmbet, însă Isabella continuă să-şi ascundă capul pe umărul Adelaidei.

– Tocmai ne îndreptam spre bucătărie să şterpelim nişte turtă dulce, spuse Adelaide mulţumită de tonul ei liniştit, cu toate că era la fel de autentic ca şi ocheadele lui James.

– Să vă spun cum facem, spuse James. Dacă îmi promiteţi că-mi aduceţi şi mie o prăjitură, duc eu poneiul la grajd în locul vostru. Sună bine?

– Ce zici, Izzy?

Ea refuză să-şi ridice privirea. Adelaide îl privi pe James şi ridică din umeri.

Ochii ei oglindeau îngrijorare.

Îşi întinse mâna şi o înghionti în glumă pe Isabella.

– Nu plănuieşti cumva să le mănânci pe toate, nu-i aşa?

Ea se îndepărtă de atingerea lui, dar reuşi să dea din cap ca răspuns negativ la întrebarea lui.

– O să avem grijă să-ţi aducem câteva, promise Adelaide.

Desprinse mâna Isabellei de la gâtul ei, doar atât cât să o aşeze pe bârna de sus a gardului, aşa încât să se poată sprijini între doi stâlpi şi o luă din nou în braţe din cealaltă parte. Isabella se ţinu strâns de ea până în momentul în care se închise uşa bucătăriei, în spatele lor. Atunci ea se dezlănţui într-un acces de furie cum Adelaide nu mai văzuse niciodată.

Isabella se zvârcoli şi dădu din picioare. Lovi spatele Adelaidei cu pumnii în timp ce mormăia şi scrâşnea în urechile ei. Dădea

cu capul într-o parte şi alta până când lovi bărbia Adelaidei. Forţa loviturii făcu să-i clănţănească dinţii în gură şi-şi muşcă limba. Şocată de durerea bruscă, Adelaide scăpă fetiţa. Aceasta nu o făcu să se oprească din criză. Isabella dădea din picioare şi începu să o lovească pe Adelaide la coaste.

– Ce naiba...?

Bucătăreasa era la fel de uimită ca şi Adelaide. Copilul lor liniştit, timid, se transformase la o clipeală de ochi într-un diavol.

Adelaide se străduí să o ţină de mâini pe fetiţă fără să o rănească. Pentru că nu îşi mai putea folosi mâinile, Isabella începu să dea cu picioarele. O lovitură puternică se opri în glezna Adelaidei. Sări ca arsă. Cel puţin Isabella dădea frâu liber emoţiilor sale în loc să le suprime din nou. Îi era greu să aprecieze această latură pozitivă când piciorul, bărbia şi coastele o dureau de la loviturile micului drăcuşor.

– Isabella, opreşte-te!

Tonul ei cerea ascultare. Adelaide îşi îmbrăţişă eleva strâns încercând să transmită atât compasiune, cât şi autoritate. Ştia că incidentul de afară provocase această reacţie, dar nu puteau să se ocupe de ea până Isabella nu se calma.

Zbaterea se potoli, aşa că Adelaide o slăbi din strânsoare.

– Ştiu că eşti supărată, draga mea. Dă-mi voie să-ţi explic ce s-a întâmplat.

Isabella se îndepărtă de ea şi o privi insistent. Îşi ridică mâna de parcă era o marionetă, lovindu-şi degetele împreună de parcă ar fi o gură vorbitoare. Mimă mişcarea şi cu buzele până lovi păpuşa improvizată cu cealaltă mână. Apoi îşi aşeză degetele sub forma unei arme şi se apucă să tragă prin bucătărie cu gloanţe imaginare. Într-un final bătu din picioare de câteva ori, îşi încrucişă braţele cu putere de mai că se răni şi se sprijini de spătarul celui mai apropiat scaun cu un geamăt ce părea a pune un semn de exclamare la tot ceea ce încercase să spună.

Adelaide era destul de sigură că înţelesese motivul. Isabella nu dorea să fie amăgită cu nişte vorbe inutile. Dorea să ştie de ce purtau bărbaţii arme. De fapt, şi ea pretindea o explicaţie.

– Doamnă Garrett? spuse Adelaide cu ochii asupra Isabellei. Am promis să-i ducem domnului Bevin nişte bucăţi de turta

dulce, dar mă tem că am cam întârziat. Vă deranjează dacă vă rog să îi duceți câteva, în timp ce discut puțin cu Isabella?

– Ce? O... prăjiturele. Nu, desigur... Am să-i duc.

Tuburată, femeia avu nevoie de un moment sau două ca să se reorienteze. Se uită la lingura de lemn din mâna ei de parcă nu-și putea aminti cum ajunse acolo. Apoi, dând din cap, o puse deoparte, puse capacul înapoi pe oala cu fasole în care amestecase și adună o mână de prăjiturele sfărâmicioase. Le înveli într-o batistă și se îndreptă spre ușă.

– Mai sunt în castron, dacă vrea copila, spuse ea făcând semn cu capul înspre castronașul lăcuit, de culoarea cafelei, așezat pe raftul din spatele mesei, după care ieși.

Adelaide trase unul dintre scaunele de la masă și se așeză. Așteptă ca Isabella să-i urmeze exemplul, însă fetița își păstră atitudinea ei îmbufnată. Învățătoarea din Adelaide dori să o pedepsească pentru comportamentul lamentabil, însă mama din ea nu avea inima să o facă.

– Stai jos, Izzy.

Fetița continuă să o privească supărată, dar își descleștă încruntată brațele și se așeză. Lacrimile nevărsate sclipeau în spatele furiei din ochii ei. Adelaide inspiră încet. Trebuia să-i spună adevărul. O versiune pentru copii, bineînțeles, dar cu toate acestea, adevărul. Era singurul mod de a o ajuta să înțeleagă ce se întâmpla. Dădu drumul la aerul pe care îl strânsese în plămâni și expiră și o rugăciune împreună cu el.

Ajută-mă să nu-i spun nici prea mult, nici prea puțin. Dă-mi cuvintele potrivite pentru a-i micșora teama.

– Îți mai aduci aminte de unchiul Reginald?

Isabella dădu din cap aprobator, expresia ei rebelă făcând loc curiozității.

Cum putea să-i explice cineva unui copil că rudenia sa cea mai apropiată în viață era un ticălos care venea după ea, cu singurul scop de a pune mâna pe banii ei? Avea să-i frângă inima. Era unchiul ei. Probabil că avea încredere în el, o armă pe care vicontele nu va ezita să o folosească în avantajul lui. Dacă reușea să se furișeze dincolo de apărarea lor și să ajungă la Isabella când era singură, putea cu ușurință să o ademenească fără ca ea să opună nicio rezistență.

Adelaide se hotărî și mai tare. Isabella trebuia pusă în gardă.

– În noaptea petrecerii, când m-am dus să pun înapoi în cufăr rochia mamei tale, am găsit o carte. O carte în care mama ta şi-a scris gândurile.

Chipul Isabellei se strâmbă de confuzie.

– A scris despre tine şi despre tatăl tău, despre cât de mult vă iubea pe amândoi. Părea atât de fericită. Într-una din zile o să-ţi citesc şi ţie acea porţiune.

Adelaide zâmbi, însă Isabella o privea chiorâş, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Mai erau şi alte întâmplări în această carte, se grăbi Adelaide să-i explice. Întâmplări despre unchiul tău Reginald.

În cele din urmă, privirea sticloasă din ochii ei începu să se topească. Îşi puse coatele pe masă şi îşi odihni bărbia pe încheietura mâinilor.

– Mama ta a aflat că el făcuse nişte lucruri rele şi ea nu dorea ca el să-ţi fie tutore. De aceea, atunci când s-a îmbolnăvit atât de tare te-a încredinţat lui Gideon. Ştia că avea să fie un tată bun pentru tine. El avea să te iubească şi să te protejeze şi să facă totul ca să aibă grijă de tine, spuse Adelaide aplecându-se şi îndreptându-i de pe frunte o şuviţă din părul ei creţ. Crezi că mama ta a făcut alegerea cea mai bună? A fost Gideon un tată bun pentru tine?

Isabella îşi plecă bărbia aprobator, dar ridică din sprâncene. Îşi îndreptă degetele ca o armă din nou şi le scutură înspre Adelaide.

– Ajung şi la partea asta. Ai răbdare.

Scaunul Adelaidei scârţâi pe podea când ea se apropie mai mult de Isabella. Luă mâna Isabellei şi o mângâie.

– Oamenii de aici poartă arme pentru că Gideon le-a spus să o facă. Vrea să te protejeze.

Isabella strânse mâna Adelaidei în timp ce o întrebă din ochi de ce.

– Unchiul tău Reginald a venit după tine, Izzy. E în Texas.

Fetiţa suspină încet. Adelaide dădu din cap ca o confirmare.

– Lui Gideon îi e frică să nu ţi se întâmple vreun rău. De aceea le-a cerut tuturor bărbaţilor de la fermă să poarte arme. Te iubeşte prea mult ca să-l lase pe unchiul tău să te fure de la el.

Eleva ei părea uluită, aşa că Adelaide se întrebă cât de mult şi cât de bine înţelesese ea. Avea doar cinci ani. Era prea mică să înţeleagă depravarea lordului Petchey.

Adelaide se lovi peste genunchi, după care îşi deschise braţele. Isabella nu ezită. Se sui în poala Adelaidei şi îşi cuibări capul sub bărbia ei.

– Nu trebuie să-ţi fie frică, draga mea, îi spuse Adelaide mângâindu-i părul. Gideon şi cu mine avem grijă de tine. N-o să lăsăm să ţi se întâmple nimic. Şi Dumnezeu veghează asupra ta.

Isabella se îndreptă puţin şi arătă cu degetul spre cer.

– Da, Dumnezeu.

Adelaide prinse degetul Isabellei şi îl sărută.

– Ştii ce fac eu când simt că mi-i frică?

Isabella dădu din cap în semn că nu.

– Mă rog. Ca şi înainte de culcare, doar că o fac indiferent unde m-aş afla. Uneori mă rog când sunt călare pe Sheba sau când sunt în sala de clasă. Chiar şi când te învăţ pe tine să îţi călăreşti poneiul.

Adelaide dădu din cap afirmativ la întrebarea din ochii Isabellei.

– Da, domniţă. M-am rugat şi astăzi în timp ce tu călăreai în cerc în jurul meu.

Îi exemplifică lăsându-se pe spate şi uitându-se în ambele direcţii după iscoade care ar putea trage cu urechea.

– Nu spune nimănui, îi şopti, dar mi-a fost şi mie puţin frică de puşti. De aceea m-am rugat. Poţi face şi tu acelaşi lucru. Dumnezeu vrea să îi spunem necazurile. El ne iubeşte şi nu vrea să ne fie frică. De fapt, El ne va da curaj, dacă-l vom cere.

Acel adevăr îl ieşi pe gură fără să se gândească la el mai întâi. Când auzi cuvintele, realiză că erau mai mult pentru ea decât pentru Isabella. Petrecuse mult timp cerându-i lui Dumnezeu să schimbe anumite împrejurări—să-i dea un soţ, să-i dea o direcţie în viaţă, să o protejeze pe Isabella de unchiul ei—dar niciodată nu-i ceruse curaj. Nu era de mirare că era atât de devastată. Fusese atât de prinsă de rezultatele fizice pe care şi le dorea, încât neglijase să se roage pentru binecuvântările spirituale de care avea nevoie. Acest lucru trebuia să se schimbe.

Cu o nouă convingere în inimă, Adelaide se furişă de lângă Isabella şi se ridică în picioare.

– Ce zici de turta dulce?

Isabella zâmbi şi dădu din cap, afirmativ. Adelaide tocmai deschisese castronaşul când intră doamna Garrett pe uşă, pufăind din greu.

– Vine un alt călăreţ, spuse ea, printre suspine.

Adelaide ieşi pe uşa din dos şi se îndreptă spre direcţia din care venea sunetul. Îl recunoscuse pe călăreţ. Era Gideon. Venea în viteză.

25

Gideon îl opri pe Solomon şi sări de pe el înainte să apuce praful să se aşeze.

– Juan! îl strigă el pe bărbatul care tocmai ieşea din siloz. Ia un cal odihnit şi vino cu mine în păşunea de sus.

Ciobanul se grăbi să-l asculte.

– Ce se întâmplă? întrebă James apropiindu-se de şopron.

– Treizeci de capete de oi au fost omorâte, asta se întâmplă.

Gideon trânti uşa de perete. Furia ardea în el la gândul carnagiului peste care dăduse. Când îi fusese tăiat gardul luna trecută se gândise că vinovatul putea fi un fermier nemulţumit care se refulase. De data aceasta însă, lucrurile stăteau altfel. Acest atac era de-a dreptul barbar.

Gideon luă o canistră mare cu alifie. Oile supravieţuitoare aveau nevoie de tratament. Ieşi cu spatele din şopron şi mai că nu dădu în James, care fu nevoit să se dea la o parte din calea lui.

– Aşteaptă, Gideon, spuse James punându-şi mâna pe braţul său, dar acesta se smuci brusc din prinsoare.

– Mai sunt doar câteva ore până la apusul soarelui. Trebuie să merg.

Mânia îi tăie vorbele când sări pe cal şi deschise geanta de pe şa. Puse alifia în ia şi închise geanta la loc.

– Dar dacă e o cursă? Te-ai gândit la asta? strigă James din spate. Dacă este acţiunea lui Petchey atunci faci exact ce vrea el, mergând acolo. Ar putea fi o modalitate de a te îndepărta de Isabella ca să poată acţiona.

Gideon oftă şi se întoarse spre prietenul său.

– Da, spuse el. M-am gândit la această posibilitate, dar nu cred că Petchey este în spatele acestui lucru. Am mai avut un incident similar în urmă cu vreo patru săptămâni. Cineva a tăiat gardul şi a hărţuit oile cam în aceeaşi locaţie. Cel mai probabil că s-a reîntors acel individ, îndemnat de succesul său anterior, iar acum lucrurile au escaladat. Ultima dată am pierdut cam vreo zece oi când răufăcătorul a tras câteva focuri, speriind turma. De data asta s-a suit într-un stejar mare şi a tras din amuzament. Am găsit nişte cartuşe lângă trunchiul copacului cel mai apropiat de primul cadavru. Mi-a folosit oile pentru exerciţii.

Gideon îşi încleştă gura, nedorind să mai spună nimic.

– Sunt de acord că este ceva abominabil, spuse James, dar dacă nu este vorba de aceeaşi persoană? Eşti dispus să-ţi asumi riscul?

– Nu. Nu sunt. Tocmai de aceea m-am întors să-l iau şi pe Juan.

De parcă rostirea numelui său l-ar fi chemat, ciobanul ieşi din grajd cu o iapă cenuşie tropăind în spatele său. Gideon dădu din cap când Juan luă hăţurile şi se urcă destul de ciudat în şa. Diferit de tovarăşii lor care lucrează cu vitele, Juan şi ceilalţi ciobani erau mai obişnuiţi cu mersul pe jos împreună cu turma decât călare. Totuşi, când situaţia era urgentă, se descurcau destul de bine.

Gideon îi întoarse spatele lui James.

– Am reparat deja gardul cu sârmă ghimpată, aşa că o să stau doar cât îl ajut pe Juan să scape de cadavre. Îl las pe el cu turma în noaptea asta să le trateze pe cele bolnave şi să le apere de alte ameninţări. Între timp, am încredere în tine că vei avea grijă de fetele mele. Mă rog la Dumnezeu să nu fi luat decizia greşită, dar chiar dacă am făcut-o, va trebui să stai între Isabella şi unchiul ei până mă întorc.

– O să am grijă.

Gideon se întoarse la sunetul vocii feminine.

– Adelaide?

Nu o auzise apropiindu-se şi nu ştia cât de multe auzise.

– N-o să treacă de noi, Gideon, spuse ea stând în faţa lui, cu spatele drept, cu hotărârea întipărită pe chipul ei frumos. Isabella se poate ascunde în sala de clasă. Înţelege ceva din pericolul în care se află acum şi sunt sigură că pot să o conving să coopereze. Pot să mânuiesc şi o armă dacă e nevoie. Tatăl meu m-a învăţat să ţintesc bine.

Gândul că ar putea fi implicată într-un schimb de focuri îi strânse gâtul ca o gheară. Își încleștă pumnii ca să-și ascundă tremuratul. Ce probleme avea? Nu putea să o lase în urmă ca să-i ducă bătăliile. Ar fi preferat să piardă toată turma decât să rişte să o piardă pe ea şi pe Isabella.

Apoi, James avea să le protejeze şi aveau să fie în siguranță în casă. Oile lui erau afară în câmp deschis, vulnerabile în fața prădătorilor care puteau ataca rămăşițele însângerate ale oilor care fuseseră împuşcate. Juan nu era în stare să strângă toate animalele moarte de unul singur înainte de a se face întuneric, ceea ce l-ar fi pus în pericol. Juan era clar în pericol. În cazul Adelaidei era doar o posibilitate. În plus, cercetase zona mai întâi. Toate dovezile arătau că oricine ar fi tras, cu siguranță că plecase. Dacă Reginald era în spatele masacrului—iar Gideon încă nu era convins că ar fi fost—ar fi trebuit să pună o iscoadă ca să ştie când era Gideon ocupat cu curățenia după masacru. Erau puțini copaci suficient de mari în zonă ca să poată ascunde un om, iar Gideon îi verificase pe toți. Nu găsise nicio dovadă că ar mai fi fost cineva pe acolo cu excepția trăgătorului care lăsase nişte cartuşe şi urme de paşi.

– Am nevoie doar de o oră sau două.

Nu era sigur că dorea să o liniştească pe Adelaide sau pe el însuşi.

– Mă întorc la cină.

Era singura modalitate în care îi putea ajuta pe amândoi, atât pe ea cât şi pe Juan.

James continuă să se încrunte, dar acceptă decizia lui Gideon. Își puse puşca pe umăr şi se îndreptă spre casă.

– Eu o să am grijă de intrare şi o să-i cer lui Chalmers să arunce o privire la intrarea dinspre bucătărie.

– Geamurile de la sala de clasă oferă o privelişte bună de la al treilea nivel, se oferi Adelaide când se îndepărtă James.

– Eu o să urmăresc de acolo.

– Adelaide, eu...

Gideon nu ştia ce să mai zică, aşa că doar se holba la ea. Ea ar fi trebuit să se bazeze pe el—nu invers. Simți cum neputința îl strânge de stomac. Trebuia să fie în două locuri în acelaşi timp. Dar nu putea. Strânse din pumni căutând o scuză adecvată.

Adelaide nu părea să îi solicite vreuna. Îl privi fără nicio urmă de condamnare, de parcă ar fi înțeles situația lui neplăcută și i-ar fi aprobat decizia. Încrederea ei calmă furtuna ce îl devasta și îi întări decizia.

Șaua lui Juan scârțâi când se lăsă în față, atrăgând atenția lui Gideon.

– Mă duc să văd ce fac doamnele mele, patron. Ne întâlnim la *arroyo pequeño, sí?*

Gideon îi făcu cu mâna.

– Si.

El și Solomon îl puteau ajunge din urmă cu ușurință, iar Gideon știa că ciobanul său era nerăbdător să vadă ce fac animalele. Juan dădu pinteni calului, iar Gideon se întoarse spre Adelaide. Simțea că ceva îl strânge în piept.

– Nu vreau să te părăsesc, Adelaide. Nici măcar pentru puțin timp. Dacă ți s-ar întâmpla ție sau Bellei...

– Șșt.

Se apropie de el și îi puse degetele pe buze. Un fior îl străbătu la atingerea ei tandră.

– Nu s-a întâmplat nimic ieri sau azi după-masă când ne-ai lăsat și ai plecat să-ți vezi oile, și nu se va întâmpla nimic nici acum. Faci ceea ce trebuie.

Încrederea ei în el învinse îndoielile ce persistau în mintea lui. Cuvintele ei erau exact ceea ce avea el nevoie. *Ea* era exact ceea ce avea el nevoie.

Îi acoperi tandru mâna cu a sa, dorindu-și să poată simți pielea ei moale prin pielea aspră a mânușilor sale de muncă. Îi trase degetele de la gură și le puse pe pieptul său. Privirea lui nu se îndepărtă deloc de la chipul ei. Respirația ei îi rămase în gât, dar nu-și îndepărtă privirea. Cu degetele deschise, palma ei apăsă pe cămașa lui subțire de bumbac, direct deasupra inimii. În acel moment, el fu convins că ea îi aparținea.

Gideon îi luă obrajii în mâini și apăsă un sărut fin pe frunte.

– Stai la adăpost, Adelaide, îi murmură el în păr. Indiferent ce se întâmplă, stai la adăpost.

Fără să aștepte un răspuns din partea ei, o trase deoparte și urcă pe Solomon. Dădu pinteni calului și se îndreptă spre nord fără să se uite în urmă. Își strânse gura sub forma unui zâmbet.

O oră. Îi dăduse lui Juan o oră. După aceasta avea să vină acasă ca să aibă grijă de familia lui.

Cu toate acestea, o oră se transformă în două când cele treizeci de capete înjunghiate estimate original deveniră aproape cincizeci. Gideon lucră cot la cot cu Juan ca să pună rămășițele într-un mormânt mare la baza unui pârâu îngust, dar când soarele se lăsă pe cer, Gideon trimise ciobanul să le strângă pe cele împrăștiate și să aibă grijă de cele rănite în timp ce el termina neplăcuta sarcină de a scăpa de trupurile lipsite de viață.

Sângele și praful se lipeau de hainele lui, amestecându-se cu transpirația muncii sale. Duhoarea de mort se lipi de el și îi înfundă nasul. Era o mare pagubă. O pagubă fără rost. Își ridică pălăria și își șterse sprâncenele cu mâneca uitându-se la cerul de apus ce se înroșea de apropierea nopții. Trebuia să se întoarcă.

Pașii hotărâți ai lui Gideon înghițeau distanța dintre el și calul său. Lungimea frânghiei pe care o folosise atârna încă de șaua lui Solomon. Luă capătul frânghiei de pe pământ și îl înfășură în jurul mâinii și a cotului pentru a forma un colac în timp ce păși. Când ajunse lângă cal, dezlegă frânghia de cornul șeii și o legă de șa. Solomon ciuli urechile. Își întoarse capul spre vest, direcția opusă celei în care era Juan și turma. Gideon bătu calul pe coamă și scoase pușca din teacă. Se întoarse și cercetă zona ca să identifice pericolele, dar strălucirea soarelui îl orbi. Dacă trăgătorul se întorsese, era suficient de inteligent să se poziționeze cu soarele în spate.

Trăgându-și borul pălăriei mai jos, deasupra ochilor, Gideon scrută zonele care ofereau cea mai mare acoperire. Undeva, la stânga, se aflau niște stânci. Gideon strânse mai tare de pușcă. O mișcare îi atrase atenția, așa că puse repede arma la umăr. Se uită de-a lungul țevii. Partea din spate a unui cal negru se vedea din spatele stâncilor, dând din coadă. Juan îi spusese că primul individ care tăiase gardul călărea un cal cu pete albe. La acesta putea vedea doar culoarea neagră. Un fior rece îl străbătu pe Gideon.

– Adelaide.

Numele șoptit îi scăpă de pe buze în același timp cu ecoul unui glonț tras din spatele stâncilor.

26

O durere îngrozitoare explodă în abdomenul lui Gideon. Se clătină în spate şi în mod instinctiv puse mâna pe mijloc. Ceva gros şi cald curgea încet din talia lui. Ca într-un vis, îşi trase braţul şi se uită în jos. O pată roşie se împrăştia pe cămaşa lui albastră în carouri. Înainte de a înţelege pe deplin ce îi spuneau ochii, sunetul unei a doua împuşcători îl trezi din amorţeală. Se aplecă şi se târî spre un adăpost. Un arbust răvăşit se afla la vreo trei metri distanţă şi cu toate că trunchiul său cu greu depăşea mărimea coapsei sale, era mai bine decât nimic. Un al treilea glonţ ricoşă din pământ chiar în faţa lui în timp ce fugi în spatele pomului.

Gideon îşi sprijini umărul stâng de pom şi se întoarse într-o parte pentru a da duşmanului său o ţintă cât mai mică în timp ce se lupta să-şi tragă suflarea. Ridică arma în poziţie de tragere în timp ce strângea din dinţi la durerea îngrozitoare ce însoţea acea mişcare. Gândul la Adelaide şi Bella îl mânau în timp ce sprijini ţeava pe o ramură. Dacă nu oprea demonul aici şi acum, ele ar putea deveni următoarea lui ţintă.

Transpiraţia în curgea de pe sprâncene aproape de ochi. O şterse. Gideon clipi de câteva ori într-un efort de a-şi clarifica viziunea cât şi zăpăceala din mintea sa. Se simţea tot mai slăbit în timp ce sângele se scurgea din trupul său. *Doamne, ajută-mă. Nu-mi pot lăsa fetele fără apărare.*

Focul încetă şi o tăcere neobişnuită se lăsă între cei doi combatanţi. Gideon închise un ochi şi se uită de-a lungul ţevii, rugându-se ca omul să iasă la lumină.

– Știu că glonțul meu te-a lovit, yancheule. N-ai murit încă?

Gideon își strânse gura și păstră tăcerea, sperând să-l ademenească pe dușmanul său să iasă din spatele stâncilor.

– Englezul, el vrea tu mort. Dar eu? Eu vreau tu să suferi așa cum m-ai făcut pe mine să sufăr, spuse el accentuându-și cuvintele cu încă un foc.

Gideon își ascunse capul în spatele pomului. Glonțul lovi o ramură aflată în stânga sa, plesnind creanga subțire. Gideon tresări când fu lovit în față de bucăți de lemn. Rămase nemișcat, după care reveni la poziția sa, cu degetul pe trăgaciul puștii.

Recunoscuse vocea trăgătorului. Tunzătorul care o atacase pe Adelaide. Trebuia însă să fie în închisoare. De ce nu l-a avertizat nimeni că scăpase? Gideon scrâșni din dinți și încercă să-și tempereze mânia. Nu conta cum scăpase José. Acum era aici—și era evident că se întâlnise cu Petchey. Gideon nu-și putea aduce aminte de un alt englez care și-ar fi dorit să-l vadă mort. Unde era însă vicontele? Se dusese după Bella sau aștepta ca lacheul său să-i raporteze că Gideon fusese căsăpit la fel ca oile lui?

Gideon se putea mângâia cel puțin cu gândul că Petchey venise după el şi nu după Bella. Acest fapt îi dădea un fel cam ciudat de speranță. Poate că omul nu era chiar atât de depravat încât să dorească să-şi omoare propria nepoată. Cu toate acestea, odată ce Gideon era mort, Petchey putea pretinde atât custodia Bellei cât şi moştenirea ei.

Inacceptabil. Nu avea cum să o lase pe Bella să plece cu omul care i-a omorât ambii părinți. Banii nu contau, decât prin prisma faptului că erau moştenirea Bellei, iar el jurase să o păstreze pentru viitorul ei. Dacă aceasta însemna să o țină pe fiica sa departe de mâinile lui Petchey, ar renunța la fonduri într-o clipă.

Gideon închise ochii şi se strâmbă de durere, luptându-se cu un val de amețeală şi autoînvinuire. Fusese atât de sigur că nu Petchey se afla în spatele măcelului oilor, iar acum iată-l. Se uită spre mizeria de pe cămaşa sa. Împuşcăturile în abdomen erau aproape întotdeauna fatale, iar aceasta vibra ca naiba. Gideon înghiți un geamăt şi se lovi peste obraji, pe lângă oftatul îngrozitor. S-ar putea să fie prea târziu pentru a-l mai opri pe Petchey din îndeplinirea primei etape a planului său, însă Gideon era hotărât să nu o lase pe Bella să plătească prețul prostiei sale.

Își ridică ochii spre cer. *Dumnezeule, nu vreau să îți reproșez că mă iei în slavă, dar vreau să mai amâni puțin acest moment. Nu-ți cer decât suficient timp și putere pentru a ajunge acasă și pentru a pune lucrurile în rânduială înainte să trimiți îngerii Tăi după mine. Te rog. Trebuie să o protejez pe Bella de Petchey. Ajută-mă.*

Nerăbdător să încheie diversiunea, Gideon îl strigă pe atacatorul său, sperând să-l determine să facă o greșeală.

– Văd că tot un laș ești, José. Mi-ai întins o cursă așa cum i-ai întins și guvernantei fiicei mele în grajd. Trebuia să te fi omorât în acea zi.

– Crezi că ești mai bun ca mine, yancheule? Care dintre noi sângerează, ei?

– E doar o zgârietură. Aș putea mătura podeaua cu tine. Exact ca ultima dată. Nu poți să omori decât niște oi neajutorate.

– Taci din gură, englezule, urlă José. O să mă răzbun eu.

Gideon zâmbi la auzul tensiunii din vocea lui José. Atingea limita punctului său de control. Nu avea nevoie decât de un ultim brânci pentru a-l răsturna în partea cealaltă.

– Răzbunarea este un cuvânt mare pentru un om mic, José, strigă Gideon printre ramurile de arbust. De ce nu m-ai provocat când ai fugit prima dată, dacă erai atât de însetat de răzbunare. Nu, aveai nevoie de un englez care să-ți facă planul de atac, și să-ți burdușească buzunarele cu destul aur ca să-ți dea curaj. Nu ai fost altceva decât un ticălos și un laș...

Un răcnet de furie acoperi cuvintele lui Gideon. José ieși din spatele stâncilor și trase foc după foc într-o succesiune nebună. Gideon rămase nemișcat în ciuda gloanțelor care ciuruiau copacul în jurul său și apăsă pe trăgaci. José se ghemui la pământ urlând.

Gideon trase de levierul puștii sale Winchester pentru a scoate cartușul gol și ridică piedica pentru următorul foc în timp ce îl privea pe dușmanul său clătinându-se pe picioare. Brațul drept îi atârna flasc pe lângă trup. Gideon trase din nou, însă glonțul ricoșă din stânci în timp ce José se ascunse în spatele lor. Peste o clipă, calul negru țâșni din spatele dâmbului, cu Jose călărind aplecat pe el. Sunetul puștii lui Gideon se mai auzi de trei ori până când bărbatul reuși să iasă din bătaia ei, însă niciun alt glonț nu-l mai nimeri. Gideon se încruntă supărat și bătu din picioare lăsând pușca de pe umăr. Cel puțin individul acesta nu avea să

mai poată mânui o armă pentru multă vreme. Nu era rezultatul pe care și-l dorise, dar trebuie să fi fost suficient de bun.

Odată trecut pericolul imediat, durerea din abdomenul lui Gideon se amplifică, necesitând întreaga lui atenție. Gemu și se lăsă în jos, sprijinit de pom. Scoarța dură îi zgârie cămașa în timp ce aluneca la pământ. Peisajul din jur se înnegură. Scrâșni din dinți și se luptă cu amețeala care îl asalta. Nu avea voie să leșine. Trebuia să se întoarcă la Adelaide și Bella. Nu-și terminase treaba.

Gideon prinse partea de sus a cămășii și o trase cu putere. Nasturii săriră, iar materialul se rupse, dar fu în cele din urmă capabil să evalueze paguba. Sângele curgea lent dintr-o gaură neagră de deasupra taliei pantalonilor săi. Scoase o batistă din buzunar și o apăsă cu putere peste rană, agonizând de durere.

Un sunet ce venea din partea de est îl făcu să-și ridice capul. Ținu batista cu mâna stângă și apucă cu cea dreaptă pușca. Își ridică un genunchi pentru a sprijini pe el țeava puști și așteptă.

Un călăreț venea în viteză sărind în șa. Gideon lăsă pușca deoparte. Juan trebuie să fi auzit împușcăturile. Când ciobanul ajunse în dreptul său, sări de pe cal și fugi repede alături de Gideon.

– Patron, sângerezi!

– Știu.

Răspunsul sec al lui Gideon fu inutil.

Juan se aplecă lângă șeful său, analizând cu privirea talia lui Gideon. Când li se întâlniră în cele din urmă privirile, Gideon găsi prea puțină speranță reflectată pe chipul celuilalt.

– Arată rău, senor.

– Doare și mai rău.

Juan încercă să zâmbească, dar zâmbetul păru mai degrabă ca o crispare. Rupse din cămașa sa fâșii din care făcu bandaje de tot felul. Gideon se ridică în timp ce Juan îi bandajă brâul și legă capătul mânecilor strâns în jurul batistei pe care o așezase pe rană. Legătura era atât de strânsă că abia mai putea respira bine, însă îl durea prea mult să respire adânc oricum, așa că era un sacrificiu nu prea greu de făcut.

Gideon se uită în jur după Solomon, fără să fie surprins că animalul plecase. Fără îndoială că o luase din loc după primul glonț. Era un cal deștept, la urma urmei. Gideon suspină.

– Ajută-mă să mă urc pe calul tău, *amigo*. Trebuie să ajung acasă.

Își întinse mâna. Juan îi prinse brațul și se lăsă pe spate. Glonțul trecuse prin abdomen. Gideon gemu și încercă să se îndoaie pentru a-și proteja stomacul, în timp ce Juan îl ridică în picioare, dar simți de parcă această mișcare bruscă l-ar fi rupt în două. Fu nevoie de toată stăpânirea de sine a lui Gideon pentru a nu țipa de durere.

Juan îi susținu greutatea corpului și îl lăsă pe Gideon să respire adânc de câteva ori înainte să-l conducă spre iapa lui.

Gideon ajunse la calul lui Juan fără să cadă, și această realizare îi dădu curaj. Se prinse de cureaua din spate de la șa pentru a-și păstra echilibrul, în timp ce Juan trecu alături.

– Ești gata, patron?

Dorindu-și să aibă o bucată de piele sau chiar un băț pe care să-l strângă între dinți, Gideon își încleștă maxilarul și dădu din cap aprobator. Își ridică piciorul stâng în scăriță, prinse de șa și încercă să se urce. Mâinile lui Juan îl prinseră de mijloc și îl ridicară. Slăbit și epuizat, mușchii lui Gideon tremurară, ceea ce-l făcu să-și piardă echilibrul. Cu un ultim ghiont din partea lui Juan, Gideon își târî piciorul liber peste cal și căzu în șa, nemaiputând să-și țină geamătul care i se ridică în gât.

Din fericire, iapa cenușie era bine dresată așa că rămase nemișcată pe tot timpul chinului. Gideon transpirase și tremura mai tare ca o frunză în bătaia vântului, însă stătea pe cal. Se rugă lui Dumnezeu să-l ajute să rămână conștient în timp ce durerea încerca să-l doboare. Juan eliberă scărița și urcă în spatele său. Ciobanul luă frâiele și îl cuprinse cu mâinile sale puternice. Gideon strânse mânerul și se lăsă în față când Juan înghionti calul într-un pas vioi.

– Vă duc acasă, după care fug după doctor.

Încercând să împiedice mânerul de la șa să-i intre în rană, Gideon își înghiți un strigăt când iapa coborî un deal mai mic.

– Adu și pastorul, șopti el printre două respirații grele.

– Pastorul, patron?

– Sí, spuse Gideon întorcându-și capul suficient pentru a-l privi pe Juan în ochi. Promite-mi că... nu te întorci fără... pastor. E important.

Juan dădu din cap aprobator, cu ochii plini de compasiune.

– Sí, señor. Aduc și pastorul.

Satisfăcut, Gideon se întoarse din nou și continuă să-și pună în practică strategia. Știa ce trebuia să facă; se ruga doar ca Dumnezeu să-l țină în viață până va vedea acel lucru realizat.

27

Adelaide stătea pe scaunul din fereastra sălii de clasă, scrutând peisajul în căutarea a ceva ce putea fi luat drept o amenințare. Isabella era îngenuncheată pe covor la vreun metru depărtare, construind piramide din cuburile ei cu litere. Adelaide era prea încordată ca să se joace. Petchey se găsea fără îndoială pe acolo, pe undeva, aşteptând ocazia potrivită ca să lovească.

Se uită în direcția în care plecase Gideon șoptind o altă rugăciune pentru el. Spusese că avea să se întoarcă într-o oră. Trecuseră aproape trei. Închise ochii pentru un moment și simți încă o dată apăsarea buzelor lui Gideon asupra sprâncenei ei.

Încă din seara petrecerii îndrăznise să spere că sentimentele lui pentru ea se pot adânci. Prietenia și devotamentul comun pentru Isabella formaseră o legătură între ei, însă Adelaide tânjea după ceva mai mult. Chiar dacă mintea îi spusese să rămână detașată și să se concentreze doar asupra Isabellei, inima ei nu ascultase de acele instrucțiuni. Undeva între ciorovăiala de lângă râu și răspunsul tandru al lui Gideon la îngrijorările ei cu privire la jurnalul Lucindei, se îndrăgostise de-a binelea de acest om.

Acum el îi dăduse un motiv să creadă că s-ar putea să-i împărtășească acele sentimente într-o anumită măsură. Pentru prima dată de la dezastrul din Fort Worth îi mulțumea sincer lui Dumnezeu pentru faptul că Henry Belcher era căsătorit. Afecțiunea călduță pe care o simțise pentru el părea ridicolă în fața căldurii arzătoare pe care o aprinsese Gideon în ea. Niciun alt bărbat nu reușise vreodată așa ceva.

Deschise ochii şi observă ceva mişcându-se în depărtare, încercând limita privirii ei periferice. Se întoarse ca să vadă mai bine, se ridică din scaun drept în picioare. Când reuşi să-şi dea seama ce vedea, simţi o lovitură în inimă ca o pasăre ce cădea din cer împuşcată.

Nu putea fi adevărat. Pur şi simplu nu putea. Se lipi cu chipul de fereastră, sticla rece provocându-i un fior şi mai rece. Calul lui Gideon cobora la trap dealul dinspre grajd. Fără Gideon.

O cuprinse panica. Puse mâna la gură ca să îşi ţină un strigăt. Se întoarse de la fereastră, îşi ridică fusta şi... se opri. Nişte ochi mari, albaştri, plini de întrebări se holbau la ea.

– Isabella... eu...

Nu-i veni nicio explicaţie pentru plecarea ei bruscă şi nu avea timp să inventeze una.

– Eu... eu trebuie să plec undeva pentru puţin timp, se bâlbâi Adelaide. Rămâi aici. O voi trimite pe doamna Chalmers să stea cu tine până mă întorc.

Fără să mai arunce o a doua privire spre fetiţă, Adelaide ţâşni pe uşă şi coborî în dormitorul ei. Inima bătea să-i iasă din piept în timp ce îşi dădu jos rochia galbenă de muselină şi luă fusta pantalon folosită pentru călărit. Fără să-i pese că nu se prea potriveau culorile, deschise cufărul şi scotoci prin el până dădu de cureaua groasă de piele pe care o căuta.

Cu o uşurinţă pe care nu o pierduse de pe vremea când călărea la fermă împreună cu tatăl său, Adelaide legă cureaua cu pistol în jurul taliei. Ştiind cât de supărată era Isabella să vadă bărbaţi înarmaţi, nu dorise să sperie copilul purtându-şi pistolul prin casă. Acum această precauţie nu-şi mai avea rostul. Adelaide scoase revolverul din teacă şi îl încărcă cu gloanţe. Îi tremurau degetele, dar reuşi, aşa că alergă în jos pe scări ca să o găsească pe menajeră. Din fericire nu trebui să caute mult. Doamna Chalmers ştergea praful de pe masa de la intrare.

Eliminând orice ocazie ca menajera să pună întrebări sau să comenteze, Adelaide îi spuse ce are de făcut în timp ce ieşea pe uşa din spate.

– Gideon are probleme, spuse ea. Trebuie să mergeţi să aveţi grijă de Isabella.

Alergă spre Solomon. Ar fi luat prea mult timp să pună şaua pe Sheba. Nu dorea să piardă niciun moment.

James trebuie să fi auzit uşa de la bucătărie trântindu-se, pentru că veni în grabă din partea cealaltă a casei. Adelaide nu se mai sinchisi să-i explice, gândindu-se că era suficient de înţelept să îşi dea seama ce făcea. Luă hăţurile lui Solomon şi îl conduse spre James.

– Ajută-mă să mă urc.

James se încruntă la ea şi nu schiţă niciun gest.

– Unde este Gideon?

Răbdarea Adelaidei se risipi. Îl privi şi strigă la el.

– Nu ştiu, dar am de gând să aflu. Mă ajuţi să urc?

El privi îngrijorat în direcţia din care venise Solomon. Cu toate acestea, dădu din cap dezaprobator spre ea.

– Gideon n-ar fi vrut să-ţi pui viaţa în pericol. Juan este cu el. Dacă nu apar în curând, voi trimite pe careva dintre bărbaţi după el.

– Pe cine să trimiţi? Pe Chalmers? Toţi ceilalţi sunt plecaţi să patruleze, iar tu trebuie să o păzeşti pe Isabella. Eu sunt cea mai potrivită persoană să merg după el, ştii asta.

James nu se uită la ea, dar un muşchi îi zvâcni pe chip. Era evident că nu dorea să recunoască faptul că femeia avea dreptate. Ei bine, dacă îşi dorea cu adevărat să o oprească trebuia să o facă prin forţa fizică. Adelaide renunţă să mai aştepte ajutorul său. Încercarea de a se urca singură pe cal nu era un lucru prea demn, însă demnitatea nu avea să o copleşească cu sărutări şi nici să-i lumineze ziua cu un zâmbet ce face gropiţe în obraji. Doar Gideon putea face asta.

Se întoarse cu spatele la James şi se prinse de şa. Solomon era cu două palme mai înalt decât Sheba, dar era obişnuită să încalece cai mai mari decât ea încă din copilărie—un avantaj datorat faptului că tatăl ei se ocupa de creşterea cailor. Nu ajungea până la cornul de la şa, aşa că îşi înfipse degetele sub mâner şi se ţinu strâns. Îşi ridică piciorul la nivelul pieptului şi îşi introduse vârful cizmei ei stângi în scăriţă. Solomon se mişcă, nefiind obişnuit cu o metodă atât de ciudată de a încăleca, iar Adelaide fu nevoită să sară într-un picior până ce calul se linişti. Atunci se avântă şi prinse cornul de la şa. Strângând din braţe şi încordându-şi muşchii, reuşi să urce gemând în şaua calului.

– Eşti o femeie încăpăţânată, Adelaide Proctor, spuse James dând din cap, dar cu un zâmbet jucându-i pe buze.

– Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Îl întoarse pe Solomon în direcţia din care venise şi îl lovi cu călcâiele.

– Dii!

Când trecu pe lângă baraca fermierilor începu să se roage. „Te rog, Doamne. Te rog, Doamne. Te rog, Doamne." Nu reuşi să spună altceva decât să repete această cerere. Ardoarea rugăciunii ei compensa lipsa de elocvenţă.

Solomon urcă pe o înălţime, iar când ajunse în vârf Adelaide îl opri. Scrută orizontul în căutarea lui Gideon. Soarele aproape că dispăruse înspre apus lăsând umbrele să acopere pământul, făcând tot mai dificil de deosebit trupul unui om ghemuit lângă stânci de copacii căzuţi. Era cât pe ce să dea pinteni calului, când o mişcare în partea dreaptă îi atrase privirea.

Adelaide se ridică în picioare în scăriţele de la şa şi privi cu atenţie. Cu siguranţă era un cal, dar de la depărtarea asta, forma de pe el părea prea mare pentru a fi Gideon. Dacă era lordul Petchey? Nu avea idee cum arăta Reginald. Lucinda menţionase că ar fi fost un pasionat călăreţ. Totuşi, asta nu însemna că era un om bine făcut. Adelaide îl conduse pe Solomon în spatele unui stejar din apropiere şi îşi scoase revolverul, un Colt de calibrul 38, din tocul de piele de la şoldul ei.

Trase cocoşul pistolului, dar îl ţinu îndreptat spre cer. Respiraţia îi reverbera în urechi. Pe măsură ce calul se apropia, forma de pe spatele său se schimbă şi lăsă să se mai vadă încă un cap. Adelaide încremeni. Se aplecă încercând să descifreze ce vedea. Dintr-o dată suspină. Nu era un singur călăreţ, ci doi. Bărbatul din faţă se legăna nesigur în şa.

Gideon.

Folosindu-şi ambele mâini, Adelaide lăsă în jos cocoşul Coltului şi îl puse la loc, în teacă. Strângând din genunchi şi lovind încet frâiele, îl struni pe Solomon şi alergă să-i întâlnească. Frica îi inunda pieptul cu aceeaşi viteză. Când îl observă pe Juan cum îşi întoarce capul spre ea, încetă şi dădu semnalul că totul este în regulă, fluierând. El îi făcu din cap, dar nu arătă deloc dorinţa de a se opri, aşa că îl înconjură şi îl încetini pe Solomon

pentru a merge în acelaşi ritm cu iapa lui. Doar atunci observă că ciobanul nu purta cămaşă. Aceasta era înfăşurată în jurul lui Gideon.

Privirea îi zbură spre faţa lui Juan. Nu spunea nimic, dar ochii săi erau înecaţi de durere. Adelaide îşi muşcă buza de jos şi o luă înaintea lui pentru a-l vedea mai bine pe Gideon.

Cămaşa îi era deschisă scoţând la iveală o parte din pieptul său musculos, însă atenţia ei fu atrasă de bandajele din jurul abdomenului său. Fusese împuşcat. Cel mai lent şi mai dureros mod în care un glonţ putea omorî un om. Un scâncet i se ridică în gât.

– O, Gideon.

Trupul său tresări, de parcă ar fi fost trezit din somn de cuvintele ei.

– Addie? şopti el.

Numele de alint îi străpunse inima. Încercă să-şi ţină lacrimile şi se luptă să nu se simtă acest lucru în vocea ei.

– Sunt aici, Gideon.

Îşi răsuci capul înspre ea şi se strâmbă de durere. Apoi îi zâmbi. Gropiţele din obrajii săi aproape că îi stricară tot efortul ei de a se stăpâni.

– Nu te îngrijora... raza mea de soare. Dumnezeu... nu mă va lua... încă. Am făcut o înţelegere.

Tremură când trase aer în piept.

– Tu şi Bela veţi fi în siguranţă. Îţi... promit.

De parcă siguranţa ei şi a Isabellei era tot ce avea nevoie. Ea avea nevoie de mai mult decât atât. Avea nevoie de el. Nu avea voie să fie atât de resemnat, de parcă ar şti că nu va supravieţui şi s-a şi împăcat cu acest gând.

Lacrimi neascultătoare i se rostogoliră pe obraji, iar barba îi fu cuprinsă de fiori. Nu putea să moară. Nu acum. Tot trupul îi tremură de parcă ceea ce mai rămăsese din calmul ei începuse să se prăbuşească—până când privirea lui o întâlni pe a ei şi o linişti. Imediat îşi reveni în fire. Dragul de el, nu avea destulă putere să se ţină în şa, dar încerca s-o încurajeze pe ea. Va avea suficient timp să plângă mai târziu. Acum însă, trebuia să fie puternică, pentru Gideon.

Adelaide nu-şi dori nimic mai mult decât să îi stea alături, însă faptul că era aproape nu îl ajuta cu nimic. De fapt, probabil că îl rănea, secându-l de puţina putere pe care o mai avea pentru a face pe curajosul în faţa ei.

– Vreau să rămâi conştient până te poate duce Juan acasă, îi ceru Adelaide.

El arăta de parcă avea să cadă la pământ în orice clipă, cu faţa lipsită de culoare, cu capul căzând dintr-o parte în alta, fără viaţă, în ritmul în care mergea iapa.

– Să nu cazi cumva de pe cal, Gideon Westcott. M-ai auzit?

Zâmbetul care pălise reapăru pentru o clipă.

– Da, doamnă.

– Bine. Eu o să merg înainte şi o să pregătesc totul pentru tine.

Îl înghionti pe Solomon ca să fie din nou în dreptul lui Juan.

– Ai grijă de el, îi porunci ea.

Ciobanul dădu din cap.

– Si, señorita.

După ce îi smulse această promisiune, Adelaide îi dădu pinteni lui Solomon care porni la galop. Se putea ca Gideon să fi făcut o înţelegere cu Domnul, dar ea se hotărâse să facă şi ea una, a ei. Dacă Dumnezeu îi va arăta cum să-l ţină pe acest om nechibzuit în viaţă, ea îl va iubi şi îl va preţui pentru tot restul zilelor ei. În vreme ce partea cu iubitul şi preţuitul era ceva uşor pentru ea, partea cu menţinerea lui în viaţă o îngrijora.

28

În timp ce iapa lui Juan se lupta să ajungă în curte cu prețioasa ei povară, Adelaide adunase tot ce credea că i-ar fi de folos ca să îngrijească de rana lui Gideon. Întinsese două pături groase, ca o căptușeală, peste o masă de bucătărie și le acoperise cu o mușama ca să nu se murdărească. Bandaje de bumbac acopereau tejgheaua, împreună cu o sticlă de alcool, ac și fire, o pereche de foarfece și orice unguent medicinal sau balsam pe care-l găsise prin casă. Pe sobă era un vas cu apă, aproape de fierbere.

Ușa bucătăriei se deschise larg iar Juan și James intrară purtându-l pe Gideon care își pusese brațele după umerii lor. Fiecare din ei îl ținea bine și de încheietura mâinii, ca să nu alunece. Trupul lui moale atârna între ei, iar vârfurile cizmelor zgâriau podeaua în vreme ce era târât înăuntru. Inima Adelaidei se frângea la vederea acestei imagini. Gideon fusese întotdeauna așa de puternic și plin de viață, un om care mereu purta grijă de cei din jurul lui și avea un zâmbet în orice situație. Acum gura lui se strânsese într-o grimasă de agonie, iar trupul lui slăbit nu putea duce nici măcar propria-i greutate.

Adelaide se grăbi în întâmpinarea lor.

– Întindeți-l pe masă. Îl apucă și ea de picioare și îi ajută pe cei doi să îl așeze pe suprafața dreaptă.

– A fost Petchey? întrebă James.

Gideon își roti încet capul de la stânga spre dreapta.

– Nu, a fost Jo... Ochii lui o zăriră pe Adelaide, apoi se întoarseră spre James: Un pistolar plătit.

Confuz, Gideon își încruntă sprânceana. De ce ascundea el asta de ea? Fusese împușcat, pentru Dumnezeu! Pe ea o interesa acum mai mult să trateze rana decât să știe cine făcuse răul.

– L-am nimerit și eu cu un glonț, totuși. Fața lui Gideon se schimonosea de durerea provocată de efort. A fugit... cu un braț rănit... nu se va mai întoarce.

– Slavă Domnului pentru o grijă mai puțin, zise James. Eu mă duc după doctor. Se întoarse să plece când Gideon îl prinse de braț.

– Nu. Am nevoie de tine... aici. Cuvintele îi ieșeau greu printre dinții încleștați. Va merge Juan.

James se încruntă, dar își dădu consimțământul.

– Ia-o pe Sheba, strigă Adelaide după Juan când acesta era deja în prag. Ea este odihnită și rapidă. Va rezista mai mult.

– Gracias.

Un alt gând o cuprinse, zdruncinând siguranța ei de sine. Ea avea nevoie de forța lui James ca să o ajute să-l îngrijească pe Gideon, dar asta putea să-i lase fără pază. Chiar dacă banditul care-l rănise pe Gideon nu mai era o amenințare, Petchey încă era. Dar dacă Reginald planificase atacul asupra lui Gideon iar acum era pe urmele Isabellei? Aveau nevoie de mai multă protecție.

– Juan? Adelaide îl strigă pe ciobanul care se pregătea să plece.

– Si? El prinse ușa în ultima clipă și își băgă capul în bucătărie.

– Dacă Miguel patrulează încă pe drum, trimite-l spre casă. El poate să stea de pază aici, în vreme ce James mă va ajuta la domnul Westcott.

El încuviință, apoi dispăru.

Adelaide își întoarse din nou atenția spre Gideon. Genunchii ei tremurară când văzu ce cantitate de sânge se îmbibase în cârpele ce îi pansaseră mijlocul. Aruncă o privire împrejur. Doar James mai rămăsese cu ea și o privea, așteptând instrucțiuni.

Doamna Garrett dusese tava cu mâncare sus la Isabella și la doamna Chalmers, înainte ca Gideon să fie adus în casă. Bucătăreasa explicase în grabă că ea putea spinteca un pui, fără nicio remușcare, dar că amețește dacă vede sânge omenesc. Chalmers era afară pe prispă, la postul lui James, iar Juan era pe drum ca să-l aducă pe doctor. Asta făcea ca Gideon să rămână pe mâinile neexperimentate ale Adelaidei. Până la sosirea doctorului,

doar ea avea să stea între el și moarte. Și dacă ea nu putea face ce era de făcut?

– Doamne, dă-mi înțelepciune și mâini care să vindece. Ea murmură această cerere într-un suspin. James spuse și el un amin încet, ceea ce o făcu să privească spre el.

– Nu e timpul să-ți pierzi concentrarea, Adelaide. Tu poți face asta.

Ea îl privi intens câteva clipe. Dorea să-l creadă.

– Bine. Privi apoi spre pacientul ei. Mai întâi, ajută-mă să-i scot cămașa. Fața ei se înroșise, dar nu lăsă ca jena să o împiedice să se îngrijească de el cum putea mai bine.

Adelaide nu știa să doftoricească pe cineva, dar pe când locuise în Boston o însoțise adesea pe mătușa ei în vizite caritabile la spitalul din apropierea casei lor. Nu făcuse altceva decât să le ofere produse de patiserie și să le citească cu voce tare pacienților care erau în convalescență mai lungă, dar ea își amintea cât de severe erau asistentele în privința curățeniei. Tot ce intra în atingere cu pacienții trebuia să fie curat – bandaje, așternuturi, chiar și camera însăși. Asta avea de-a face cu teoria despre germeni. Ele erau convinse că aceste precauții de igienă contribuiau la sănătate și micșorau riscul de infecție și de răspândire a bolii. Adelaide se decise ca până la sosirea doctorului din Menardville să curețe tot ce venea în atingere cu rana lui Gideon. Și dacă își va putea depăși greața, să curețe chiar și rana.

James îl ridică pe Gideon de pe masă și Adelaide îi scoase repede cămașa albastră în carouri. Venele de pe gâtul lui se umflară când el încercă să-și înăbușe geamătul. După ce-i scoase ultima mânecă, îl lăsară în jos și ea observă mulțumită că fața lui se relexă, deși doar puțin. Cu multă grijă, ea ridică de capătul bandajului ca să vadă dacă sângerarea se pornise din nou după această mișcare.

Adelaide tresări și scăpă imediat bandajul.

– Îmi pare rău. Ea nu-și putea imagina agonia pe care o trăia el, ba mai rău decât atât, știa că i-o sporise. Poate că ar trebui să lase totul și să îl aștepte pe doctor. Dar dacă ar face ceva să prevină o infecție? Dacă ar putea să-i sporească șansele de supraviețuire?

Respirând adânc, ea ridică marginea bandajului pentru a doua oară. Gideon își încleștă mâinile pe marginea mesei până ce oasele palmei erau albe ca varul. Ochii ei se umplură de lacrimi,

dar își continuă acțiunea. Se uscase mult sânge pe pielea și pe hainele lui, dar nu se vedea o nouă infiltrație. Se opri ca să nu rupă pânza ce acoperea rana, nu înainte de a examina zona, ca să se asigure că sângerarea este sub control.

– Eu nu pot face prea mult pentru gaura din abdomen, dar dacă el supraviețuiește glonțului, n-aș vrea să moară dintr-o infecție. Trebuie să curățăm tot praful și murdăria.

– Spune-mi doar ce trebuie să fac, îi răspunse James.

– Ia ceva apă caldă de pe sobă și pune-o într-un lighean. Amestec-o cu apă rece cât să nu te ardă. Apoi ridică-ți mânecile și spală-te bine până la coate. Voi face și eu la fel după ce scot câțiva bureți.

Adelaide își desfăcu butonii și își ridică mânecile în vreme ce se îndrepta spre dulapul cu perii și mături. Privind la cele câteva găleți și cârpe în loc de bustul însângerat al lui Gideon, se opri pentru o clipă ca să inhaleze adânc și să-și liniștească emoțiile care i se zbăteau în piept.

Dumnezeu o va ajuta prin toate acestea. Așa va fi. Ea doar trebuie să-și alunge frica, să nu se mai gândească la ce s-ar putea întâmpla și să se concentreze pe aici și acum. Să facă ce poate ea și Dumnezeu va avea grijă de restul.

Adelaide își înălță privirea spre un sertar lateral. Scoase de acolo doi bureți galbeni, moi și rotunzi, care erau noi. Strângându-i sub braț, se întoarse ca să înfrunte provocarea și se îndreptă spre masă.

– Addie? Vocea răgușită a lui Gideon o făcu să tresară. Fusese atât de liniștit că ea crezuse că își pierduse cunoștința. Se apropie de el.

– Da? Ochii lui de culoarea ciocolatei o fixară, plini de hotărâre severă.

– Să ai grijă... de Bella.

– Știi că așa va fi. Un nod de disperare i se puse în gât pentru un moment, dar ea își înghiți teama. Însă pentru moment trebuie să am grijă de tine.

Speranța era singura ei armă acum, iar ea nu era dispusă să o cedeze. Îi netezi părul transpirat de pe frunte și-l sărută ușor pe sprânceană. El închise din nou ochii, iar ea se îndreptă spre lighean. După ce-și spălă mâinile, ea și James începură să spele

murdăria și sângele închegat de pe piept, față, gât și brațe. Folosindu-se de foarfece, Adelaide tăie cea mai mare parte a bandajului improvizat. Ea lăsă neatinsă batista ce se găsea direct pe rană, dar le dădu pe toate celelalte deoparte ca să-i poată spăla bine pielea.

– Poate ar trebui să verificăm dacă n-a fost și o rană de ieșire a glonțului, sugeră James.

Adelaide își aruncă privirea spre el.

– La asta nu m-am gândit. Privi spre Gideon care zăcea nemișcat pe masă. L-a durut atât de rău când l-am ridicat ultima dată. Își mușcă buza, indecisă. Poate că dacă îl rostogolim pe o parte nu va fi atât de dureros.

James încuviință:

– Hai să facem așa.

Adelaide se aplecă lângă fața lui și vorbi cu o voce clară, puternică:

– Gideon, ești treaz? El mârâi un răspuns și își mișcă ușor bărbia. O să te întoarcem acum. James îl apucă de umăr și de coapsă. Gideon strânse din dinți în anticiparea durerii.

– Unu... doi... trei!

James trase, iar Adelaide îl ajută împingând omoplatul lui Gideon. Când James îl puse sprijinit într-o poziție perpendiculară, Adelaide își trase mâna. Ea luă un burete și se grăbi să îi spele spatele. Părțile libere ale bandajului căzură, dar în câteva locuri se mai țineau încă, agățate de piele. Trase cu grijă bandajul de pe piele până ce acesta opuse rezistență. Sângele se lipise de material și dacă era într-adevăr o a doua rană, trebuia să umble cu multă grijă ca să nu reînceapă sângerarea. Ea tăie marginile pe ambele părți și apoi se îndreptă spre delicata sarcină de a îndepărta restul. Trebuia să o înmoaie cumva.

Ținând buretele apăsat pe piele chiar deasupra țesăturii lipite, ea puse puțină apă pe cârpă. După ce o înmuie puțin, trase până când bandajul începu să se dezlipească. Repetă procedura până când întregul bandaj putea fi înlăturat. Pe șalele lui Gideon se vedea o urmă urâtă, de mărimea vârfului degetului ei. Adelaide se luptă cu greața ce i se urca din stomac. O șuviță de sânge proaspăt se prelingea din rană. O urmări cu privirea și simți cum o cuprinde amețeala. Șterse repede dâra roșie cu buretele. Din fericire, își controlă greața.

– Ei bine, vestea bună este că glonțul a trecut prin tine, anunță Adelaide cu vocea tremurând ușor. Vestea proastă este că avem de dezinfectat două locuri în loc de unul.

– Fă-o... numai, răspunse Gideon, pregătit.

Mâna Adelaidei apucă gâtul sticlei de whisky. Îi răsuci dopul și își ținu respirația când simți mirosul acru care o izbi în față. Ținând sticla departe de nas, respiră pe gură și se întoarse lângă Gideon. Puse buretele sub rană și apropie sticla deasupra. Apoi, cu o scuză șoptită, turnă alcoolul pe spatele lui și peste urma lăsată de glonț.

Toți mușchii i se încordară când strigătul lui înăbușit se auzi în camera liniștită. Luptându-se cu lacrimile, Adelaide nu turnă mai mult și puse sticla deoparte. Apucă un bandaj curat și făcu din el o compresă. Îi făcu semn lui James și acesta îl întoarse pe Gideon din nou pe spate în timp ce ea ținea compresa pe loc.

Faptul că o făcuse o dată nu însemna că a doua oară avea să-i fie mai ușor. Repetă același lucru la rana din față. După ce termină de curățit vechiul bandaj și de dezinfectat cu o altă doză de whisky, ea se simțea de parcă ar fi vrut să țipe împreună cu Gideon.

Miguel trebuia să fi sosit la un moment dat în timpul acestui supliciu, pentru că atunci când Adelaide își ridică privirea îl zări pe Chalmers stând într-un colț cu ochii umezi la vederea suferinței patronului său.

Adelaide își șterse fruntea cu mâneca, contemplându-l pe majordom.

– În cât timp ajunge doctorul, Chalmers? El făcu un pas înainte și își drese glasul:

– Cel puțin o oră, poate mai mult, domnișoară.

Mai mult de o oră? Deja parcă trecuse o veșnicie. Simțindu-se dintr-o dată slăbită, Adelaide se prinse de colțul mesei.

– Asta e foarte mult timp. Se uită la Gideon, observând schimbarea trăsăturilor lui. Tenul lui își pierduse culoarea, iar mușchii îi erau încordați de durere. Ea ar fi preferat să stea într-un cuib de vipere decât să-i mai producă vreo suferință, dar nu avea de ales. Cred că trebuie să-i legăm rănile, spuse ea. Nu trebuie să mai piardă sânge.

Adelaide suspină și-i făcu semn lui Chalmers să vină mai aproape.

– Trebuie să facem asta repede și cu cât mai puțină suferință. Apucă o rolă de bandaj și se duse la picioarele lui Gideon. Voi doi, prindeți-l de brațe, iar eu îi voi da picioarele deoparte, peste marginea mesei.Va sta pe coapse în timp ce voi îl țineți parțial ridicat. Cu picioarele atârnate, va fi destul de întins ca eu să îl pot înfășura bine.

Gideon gemu ceva ce parcă semăna cu numele ei. Adelaide se apropie de marginea mesei ca să fie mai aproape de el.

– Îmi pare rău, Gideon. Îi prinse ușor bărbia, dorind să-i poată înlătura orice durere cu atingerea ei. Îți promit că asta va fi ultima dată când te mișcăm. Apoi te voi lăsa să te odihnești până vine doctorul.

– Addie... El își deschisese ochii și privea în sus spre ea.

– Da?

Clipi încet și Adelaide se gândi că își va pierde cunoștința. Dar el își forță din nou privirea și își linse buzele uscate.

– Te iubesc.

Adelaide încremeni, tăcută. Apoi mâna ei începu să tremure și inima i-o luă razna. Deși tânjise de multă vreme să audă aceste cuvinte, îi venea greu să creadă că sunt adevărate. Era tentată să-l pună să repete, dar pleoapele căzură peste privirea lui sinceră.

Declarația lui o încânta, dar bucuria pe care i-o producea era dulce-amară. Pentru că dacă l-ar pierde acum, ar fi și mai devastată, știind ce ar fi putut să urmeze dacă ar fi trăit. Dar ea nu putea să rămână în frica de o viitoare pierdere și să neglijeze darul pe care el tocmai i-l făcuse. Nu. El merita să primească ce avea ea mai bun. Iar ea dorea să-i dea totul.

Nesigură dacă el o putea auzi sau nu, Adelaide se apropie de urechea lui:

– Și eu te iubesc, Gideon Westcott. Buzele ei îi mângâiară obrazul.

Când ea își ridică privirea, Chalmers și James priviră amândoi în altă parte. Totuși nu reușiră să își ascundă repede mila ce li se citea pe chip. Adelaide se îndreptă de spate. Ea nu dorea mila lor. Dorea ajutor ca să-l poată face bine pe Gideon.

– Gata, domnilor?

Adelaide prinse picioarele lui Gideon de deasupra cizmelor și făcu semn cu capul ajutoarelor sale. Ei îl ridicară. Slăbit de

permanenta agonie pe care trebuia să o îndure, Gideon nu mai avu forța să-și înăbușe țipătul.

Adelaide lucră cât putea de repede, ținând la locul ei compresa rănii de la spate. Țipătul lui Gideon se stinse brusc când ea înfășură pentru a doua oară bandajul în jurul lui. El se înmuie. Își pierduse cunoștința. Ea se rugă să nu-l piardă de tot.

Terminând bandajarea, în timp ce lega strâns capetele de bumbac ea auzi vag un alt zgomot, venind de la etaj de această dată. Pași apăsați. Sunete înăbușite. Dar nu avea capacitatea necesară pentru a se concentra la altceva decât la Gideon.

Tocmai îl așezaseră la loc, întins, și îi ridicaseră capul pe un teanc de prosoape de bucătărie, când o mică umbră năvăli în cameră și se izbi de coastele Adelaidei.

– Nu, tata Gidyon. Nu!

29

Doamna Chalmers venea zorită de după colț și căzu frântă lângă tocul ușii.

– Îmi pare rău, domnișoară. Când a auzit țipătul, n-am mai putut s-o opresc.

– E în regulă. Adelaide o scuză cu un gest și își îndreptă atenția spre fetița ce stătea lângă ea.

Vorbise Isabella sau nervii obosiți ai Adelaidei o făceau să delireze? Gama de emoții prin care trecuse în ultima oră îi epuizase facultățile mentale, așa că acum ea nu mai era sigură de nimic.

Isabella ridică un deget al lui Gideon, apoi îl lăsă să cadă. Degetul se lovi de masă, fără viață. Ea tresări.

– A... murit?

Menajera și Adelaide suspinară simultan la auzul vocii șoptite, tremurânde, a Isabellei. Totuși, nu era un timp potrivit să se bucure. O privire spre înfățișarea stoică a Isabellei servea ca o amintire obsedantă a copilului retras, fără zâmbet, pe care Adelaide îl zărise la sosirea ei pe moșia Westcott – un copil gata să renunțe la bucurie ca să evite durerea. O amorțise atât de mult încât ei nu-i mai păsa de nimic.

Adelaide se ghemui lânga fiica lui Gideon și o întoarse cu fața către ea. N-o putea lăsa se se retragă din nou dincolo de acel zid. Chiar dacă inima ei era încântată pentru că Isabellei îi revenise vocea, ea nu îndrăznea să dea multă atenție acestui progres. Copila se putea întoarce imediat la mutenia ei. Pe lânga asta,

acum era important ca Izzy să primească răspuns la întrebările ei, nu laude pentru cuvintele rostite.

– Nu, dragă. Tatăl tău nu a murit. Se odihnește. Vino aici. Adelaide o prinse pe Izabella în brațe și o ținu strâns. Apoi se ridică și săltă copila pe coapsa ei. Luând mânuța Isabellei în a ei, Adelaide se aplecă spre Gideon. Puse mâna fetei pe pieptul lui, deasupra bandajelor albe. Îl simți cum respiră? Isabella dădu din cap. Asta înseamnă că e în viață, continuă Adelaide.

Isabella își trase mâna dintr-a ei și o privi, întrebând:

– Se va face bine?

O întrebare atât de simplă, dar Adelaide nu avea un răspuns pregătit, ci doar o durere în suflet când se gândea la cel mai probabil rezultat.

– Ce-ar fi să duci copilul în salon? interveni doamna Chalmers ca s-o salveze de a da un răspuns imediat la întrebările Isabellei. Voi sta eu cu domnul Westcott până ajunge doctorul.

Adelaide nu se bucura deloc să plece de lângă Gideon, dar știa că el ar fi dorit ca ea să se ocupe acum de Izzy.

– Bine, dar să vii să mă chemi dacă se trezește sau dacă intervine ceva.

– Desigur. Menajera o bătu pe umăr pe Adelaide. Te-ai descurcat foarte bine cu el, domnișoară. Restul e în mâinile Domnului.

Privirea Adelaidei zăbovi pe fața lui Gideon. Ar fi vrut să-l atingă, să-l sărute înainte de a ieși, speriată că s-ar putea să nu mai aibă altă ocazie. Dar asta era ceva egoist. El îi ceruse să aibă grijă de micuța lui Bella, și chiar asta va face ea.

Odată ajunsă în salon, Adelaide se cuibări într-un fotoliu tapisat, punând-o pe Isabella confortabil în poala ei. Se minună de cât de bine se simțea să stea așezată. Presiunea emoțională la care fusese supusă îngrijind de Gideon își cerea prețul și la nivel fizic, ceva ce ea abia acum începea să recunoască.

Isabella își înălță capul de pe umărul Adelaidei și o privi cu ochi mari, emoționați. Adelaide îndreptă cu degetele o șuviță din părul fetei, care căzuse peste ochi, și i-o mângâie.

– N-am uitat întrebarea ta, Izzy.

Adelaide era tentată să-i ofere o asigurare generală că totul va fi bine, totuși ea nu putea face o astfel de promisiune generoasă

cu conștiința curată. Dorea să ofere speranță, dar nu o speranță falsă care ar fi distrus încrederea Isabellei.

– Tata Gideon al tău a fost rănit. Și e ceva grav. Adelaide își temperă sinceritatea însoțind-o de toată blândețea de care era în stare – prin tonul, atingerea și exprimarea ei. Am făcut tot ce pot eu face ca să-l ajut să fie mai bine, iar doctorul va veni și el aici în curând. Eu cred că el *se va face* bine, dar și dacă nu va fi așa, știu că Dumnezeu va avea grijă de el. Și de noi.

Isabella nu răspunse. Neștiind ce să mai zică, Adelaide o îmbrățișă strâns și începu să-i mângâie mâna.

Cum poate ea să ofere speranță cuiva care a învățat să se aștepte la tot ce e mai rău de la viață? La vârsta de cinci ani, Izzy era prea mică pentru a avea câtuși de puțin control asupra situației. Viitorul ei depindea de deciziile altora și nimic nu i-ar fi distrus mai repede speranțele ei decât credința că cineva nu are abilitatea de a influența pozitiv circumstanțele în care se găsea.

Adelaide de liniști la un gând care îi veni brusc în minte. Mâna ei se opri ezitând din mângâierea brațului micuței. Ce-ar fi dacă i-ar da ea fetiței puțin control? Va aprinde speranța? Merita să încerce.

– Isabella? Fetița își ridică bărbia și o privi în ochi. Vrei să mă ajuți să am grijă de tatăl tău? Își ridică sprâncenele și arătă spre pieptul ei. Dacă vrei să mă ajuți, eu am nevoie, desigur. Poate că dacă noi amândouă avem grijă de el, are mai multe șanse să se facă bine. Ce zici?

O privire sclipi în ochii Isabellei, iar Adelaide își aduse aminte de timpul când ele s-au jucat de-a soldații. La modul serios. Hotărât. Gata de acțiune. Fetița aprobă din cap.

– Minunat! Adelaide o răsplăti cu un zâmbet și cu un pupic pe obraz. Vom avea multe de făcut. Eu îi voi schimba pansamentul, iar tu poți să pui comprese reci pe fruntea lui. Vom îngriji de trupul lui, dar trebuie să ne îngrijim și de sufletul lui. Asta va fi misiunea ta principală.

– Ce trebuie să fac eu? întrebă Isabella.

La întrebarea rostită a Isabellei o parte din tensiunea acumulată în inima Adelaidei când văzuse că fetița se întorcea la limbajul semnelor, se risipi. Se îngrijorase că Isabella și-a ferecat din nou vocea. Auzind-o vorbind din nou, parcă primea un balsam pe nervii ei încordați.

– Când oamenii sunt foarte bolnavi, explică Adelaide, este ușor ca ei să se descurajeze repede. Doctorii și medicamentele îi pot ajuta să se vindece, dar și ei trebuie să participe la asta. Câteodată ei obosesc de atâta durere și vor să renunțe. Este de datoria noastră să facem lucrurile mai ușoare pentru ei, să-i înveselim și să-i ajutăm să vrea să se facă bine, chiar dacă în prezent ei au dureri.

– Îl doare mult pe tata Gidyon?

În mintea ei reveniră imaginile cu fața lui răvășită de durere, iar sunetele gemetelor lui îi răsunară din nou în auz.

– Da, iubire. Pe tata Gideon îl doare rău. Adelaide clipi ca să-și alunge lacrimile, apoi continuă: De aceea sarcina noastră este atât de importantă. Uneori el va avea nevoie să facem liniște ca să poată dormi, dar alteori putem vorbi cu el și îi putem spune povești și glume sau doar să stăm lângă patul lui și să-l ținem de mână. Orice putem noi să facem ca să-i amintim că îl iubim și vrem să rămână cu noi.

– Pot să-i cânt un cântec? Mamei îi plăcea când îi cântam.

– Asta e tot ce poate fi mai frumos. Dacă vocea fiicei lui și cântecul ei nu vor înviora sufletul lui Gideon, Adelaide nu știa ce altceva ar putea s-o facă.

Cele două viitoare infirmiere șezură tăcute o vreme. Apoi Isabella se trase ca să coboare din poala Adelaidei.

– Putem să începem să avem grijă de el chiar acum?

Adelaide zâmbi văzând entuziasmul copilei. Era gata să spună că acesta e unul dintre acele momente în care Gideon are nevoie de odihnă, dar se gândi mai bine.

– Da, Izzy, spuse ea. Acum putem face unul dintre cele mai importante lucruri pentru tatăl tău. Ne putem ruga pentru el.

Fața Isabellei se întunecă.

– Eu nu sunt bună la rugăciuni.

– Nu trebuie să folosești cuvinte mari, dulceață. Dumnezeu știe ce este în inima ta.

O lacrimă mare se rostogoli pe obrăjorul Isabellei care scutură din cap:

– Nu. Rugăciunile mele nu primesc răspuns.

Adelaide voia să o contrazică și să-i spună că rugăciunile ei cu siguranță primesc răspuns. Era prea inocentă ca să fie ceva ce i-ar

putea împiedica rugăciunile. Totuși, ceva dinăuntrul ei o reținu să vorbească.

– Primul meu tată a murit înainte ca eu să știu cum să mă rog, iar apoi, când mama s-a îmbolnăvit, m-am rugat în fiecare seară pentru ea ca să se facă bine. Nu s-a făcut. A murit și ea, ca și tata.

– O, Izzy. Adelaide o trase din nou în îmbrățișarea ei și o legănă ușor. E greu de înțeles de ce Dumnezeu spune „nu", așa-i? La fel m-am simțit și eu când tata a murit. Și eu m-am rugat pentru el. Dar simplul fapt că Dumnezeu nu ne dă ceea ce îi cerem nu înseamnă că nu ne iubește sau nu ne aude.

Adelaide se așeză mai bine, până când o ținu pe Isabella ca pe un copilaș mic în leagăn. Capul ei se rezema pe brațul Adelaidei, susținut de marginea fotoliului, iar picioarele se rezemau de marginea opusă.

Poate că această conversație era prea matură ca să fie înțeleasă de un copil, dar Adelaide nu voia ca ea să crească cu gândul că rugăciunea nu are efect. Chiar dacă astăzi poate doar să planteze semințele unei viitoare înțelegeri, tot ar fi mai bine decât nimic. Adelaide o prinse pe Isabella de degete ca să o determine să dea toată atenția la ceea ce avea să-i spună.

– Dumnezeu ne iubește, Izzy, și vrea să ne dea daruri bune, dar acele daruri nu sunt întotdeauna ce așteptăm noi. Câteodată, în loc să vindece o persoană, El ne mângâie și ne dă curajul de a merge înainte. Alteori, El trimite în viața noastră oameni noi care să ne ajute – ca atunci când El l-a trimis pe tata Gideon ca să aibă grijă de tine. Și alteori El ne dă o bucurie nouă, pe care n-am fi cunoscut-o în alte împrejurări.

Adelaide simți un nod în gât de emoție gândindu-se la ce bucurie neașteptată îi făcuse Dumnezeu, sub forma unui brav fermier și a fiicei lui scumpe.

– După ce tăticul meu a murit și mătușa Louise m-a luat, încercă Adelaide să explice, eram cu inima frântă. Nu credeam că voi mai fi vreodată fericită. Dar mă înșelam. În timp, Dumnezeu a îngrijit inima mea și mi-a dat o nouă bucurie – bucuria de a preda la școală. Dacă n-aș fi ajuns în Boston, nu aș fi devenit niciodată profesoară. Și dacă n-aș fi ajuns profesoară, nu te-aș fi întâlnit niciodată pe tine și pe tatăl tău.

Și nu m-aș fi îndrăgostit de voi amândoi.

Adelaide își strânse buzele care începeau să-i tremure. Nu zise nimic până nu fu sigură că vocea ei și-a recăpătat siguranța.

– Nu știu ce va hotărî Dumnezeu cu privire la tatăl tău, Izzy, dar eu am de gând să-L rog mereu să-l facă bine. Și voi începe chiar acum. Dacă vrei să te rogi și tu cu mine, o poți face.

Isabella se ridică și coborî din poala Adelaidei. Îngenunchie pe podea și își împreună mâinile. Punându-și coatele pe canapeaua care se găsea alături de fotoliu, în diagonală, ea se așeză în poziția în care stătea la rugăciunea de seară. Adelaide se târî jos pe podea ca să i se alăture.

– Doamne scump, se rugă Adelaide, știu că Tu ne iubești și vrei ce este mai bine pentru noi. Iar acum ceea ce vrem noi cel mai mult este să îl faci sănătos pe Gideon. Te rugăm, vindecă-l. Noi îl iubim și avem nevoie de el. Salvează-i viața și dă-i o sănătate deplină. În numele Fiului Tău, care a învins moartea, amin.

Adelaide rămase pe genunchi, sperând s-o audă și pe Isabella adăugând o rugăciune personală. Secundele treceau în tăcere. Adelaide aruncă o privire alături, așteptând. Fetița își ținea ochii atât de strânși că i se încrețise și fruntea. Își deschise gura, dar nu părea să găsească cuvintele potrivite ca să înceapă. Cel puțin, încerca. Adelaide își aplecă din nou capul, așteptând.

– Doamne, izbucni în cele din urmă Isabella, nu știu de ce Tu spui uneori da și alteori nu, dar de data asta trebuie să spui da. Trebuie să-l faci bine pe tata Gidyon. Data trecută a fost doar rugăciunea mea. Dar acum se roagă și domnișoara Proctor împreună cu mine. Așa că ai putea să treci de partea noastră, pentru că suntem deja doi contra unu. Amin.

De data aceasta Adelaide își mușcă buzele nu ca să-și țină plânsul, ci râsul.

30

Mai întâi, simți durerea. Ca o sută de cuțite străpungându-i abdomenul. Gideon gemu și încercă instinctiv să se încovoaie, dar mișcarea nu făcu decât să-i sporească durerea. Încet, vălul din mintea lui se destrămă și el deveni conștient, aminirile găsindu-și drum spre suprafață. Oi omorâte. O ambuscadă. José. Un glonț trecându-i prin burtă. Petchey.

Se luptă să-și deschidă ochii, dar pleoapele îi erau lipite strâns. Se străduí să redevină pe deplin conștient. Dacă putea simți durerea, asta însemna că încă nu murise. Dar nu era nicio garanție că va mai rezista mult. Trebuia să vorbească cu James. Acum. Înainte de a fi prea târziu. Addie și Bella trebuiau protejate.

Cu un efort de voință, deschise ochii și privi către tavanul alb. Întorcându-și cu multă grijă capul spre dreapta, zări un cuptor de bucătărie. Și, dacă nu greșea el, umflătura de un albastru închis din fața cuptorului era spatele bucătăresei lui.

Doamna Garrett se îndreptă și scoase o tigaie din cuptor. Împinse ușa la loc și murmură ceva despre oamenii încăpățânați care ruinează atmosfera perfectă a meselor de seară prin faptul că se lasă împușcați.

Ea se smiorcăi și se șterse apoi cu un colț al șorțului. El nu se așteptase vreodată s-o vadă pe această gâscă bătrână plângând. Era ceva mișcător. Desigur, supărarea ei putea să aibă de-a face mai mult cu faptul că arsese friptura decât cu ce i se întâmplase lui. Îi veni să zâmbească. Se întreba dacă ea i-ar duce lipsa în cazul când el nu va mai fi.

– Se mişcă, domnule Bevin.

Gideon recunoscu vocea menajerei sale, dar ea nu era în câmpul lui vizual. La stânga lui auzi cum lemnul se freca de lemn, ca şi cum cineva împingea un scaun înapoi. Strângând din dinţi, el îşi întoarse capul în direcţia aceea.

– Bine ai revenit, Gid. James îl privea de la înălţime, cu un zâmbet pe faţă dar şi cu îngrijorare în ochi..

– Mulţumesc, răspunse el cu glasul spart.

– Mă duc după domnişoara Procter. Din nou, glasul menajerei.

– Nu. Gideon se forţă să scuipe cuvântul din gura lui uscată, dar se pare că doamna Chalmers îl auzi. Capul ei apăru de după umărul lui James.

– Cum aşa? Ea se încrunta spre el. Fata aia scumpă te-a cârpit practic de una singură şi n-a plecat de lângă tine decât când a venit Isabella peste voi în cameră. Mi-a lăsat instrucţiuni precise să o chem când îţi revii, aşa că am de gând să mă ţin de promisiune.

El nu fusese luat la rost niciodată de vreo servitoare, totuşi acum nu se simţea înfruntat. Femeia era foarte obosită, cu siguranţă. În plus, era bine să ştie că Adelaide avea sprijinul doamnei Chalmers. Va fi nevoie de acesta în lunile următoare.

– Vreau s-o văd pe Addie, dar... trebuie să vorbesc mai întâi cu James. Singuri. Gideon se uita fix la menajera lui, sperând ca ea să înţeleagă. Trebuie să-mi rezolv lucrurile şi să fac aranjamente pentru Bella, înainte de...

Nu avea puterea s-o spună cu voce tare. Ştia că moare. Oamenii nu se vindecau de la astfel de răni. Dar o parte a sufletului său trebuie că nu accepta în totalitate această soartă, pentru că, deşi era pregătit să să planifice pentru situaţia morţii sale, îi era greu să vorbească despre ea.

Menajera se înroşi iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Desigur, domnule. Femeia făcu o reverenţă, apoi se întoarse către bucătăreasă şi îşi drese vocea: Mabel, mi-ar prinde bine un ajutor la vase în sufragerie.

Doamna Chalmers dispăru prin uşa dublă, iar doamna Garrett o urmă fără să se plângă că era dată afară din bucătăria ei. Ciudat, acea docilitate necaracteristică lor îl întristă. N-avea nimeni curajul să stea alături de el, să-i ofere o rază de speranţă?

Se părea că în timp ce el fusese fără cunoștință înfrângerea se așternuse peste conacul Westcott.

Și totuși, cine era el ca să pretindă speranță de la alții când nici el nu o avea? Dacă nu i-ar fi fost atât de dureros să se miște, el s-ar fi dat cu capul de pereți de atâta frustrare.

Renunțase și Addie la el? Doar gândul acesta îi smulse un geamăt care nu avea nimic de-a face cu rănile de la glonț. Dar apoi, memoria lui îi aduse în gând micuța lui războinică, îmbrăcată în galben și cu colțurile gurii încleștate hotărât. Nu. Addie era o luptătoare. Și-o aminti trudind deasupra rănii lui și poruncindu-i lui James ca un general, refuzând să se predea. Dacă cineva l-ar putea aduce înapoi din ghearele morții, aceea ar fi Addie. Totuși, în eventualitatea că minunea nu se va produce, el intenționa să facă tot ce putea face pentru a o proteja pe ea și pe Bella.

– Chalmers? zise Gideon.

– Aici, domnule. Majordomul se apropie de masă.

Încercă să se întoarcă spre el, dar durerea îi săgetă mijlocul, oprindu-i răsuflarea și pentru o clipă și gândurile. Gideon închise ochii. Se luptă să nu-și uite planul, prin ceața care-l cuprindea.

– Domnule?

– Ia... stilou și cerneală de pe biroul meu... și câteva coli de scris.

– Imediat, domnule.

James se aplecă pe un scaun și se prinse de marginea mesei.

-Nu trebuie să faci asta acum, Gid. Tu trebuie să-ți conservi energia. Hârtiile mai pot aștepta.

– Nu. Nu mai pot aștepta. Privirea lui Gideon îl sfredeli pe prietenul său. James, tu știi care sunt șansele mele. Foarte mici, în cel mai bun caz. Petchey... este încă liber. Îndată ce eu nu mai sunt, el o va lua pe Bella. Nu pot... lăsa asta să se întâmple.

O convulsie îl prinse nepregătit și Gideon se luptă să-și stăpânească un strigăt. Se prinse de încheietura lui James și strânse din dinți. Când trecu, maxilarul lui se relaxă, dar el nu slăbi din strânsoare mâna prietenului său.

– Vreau ca tu... să-mi redactezi un alt testament. Numește-o pe Adelaide singurul beneficiar și... tutore pentru Bella. Apoi fă și un certificat de căsătorie.

James se dădu înapoi, mirat.

– Un... ce?

– Certificat de căsătorie.

Avocatul se răsuci în scaun.

– Tu vorbești serios.

– Da. Gideon suspină și îi lăsă mâna dintr-a lui. Este cea mai bună soluție.

– Ascultă, Gid. Știu că tu ai început să ai sentimente pentru fată, dar asta e ridicol. James se ridică și începu să meargă pe lângă masă, o încruntare întunecată arătând care era opinia lui despre această idee. Lasă-i banii, casa și pe Isabella. Nu e nevoie să o faci să participe la o farsă de ceremonie. Gândește-te la Adelaide. Este o cruzime să îi ceri unei femei să se căsătorească cu tine când tu cel mai probabil o vei lăsa văduvă în mai puțin de o săptămână.

Realizând ce tocmai rostise, James se sperie.

– Știi, n-am vrut să spun...

– Este adevărat. Gideon nu se simțea insultat. Era aproape o ușurare să aibă pe cineva care să rostească acele cuvinte în locul lui. Totuși, avea nevoie de cooperarea lui James. Trebuia să-l facă să înțeleagă.

– Mă gândesc la Addie. Ea nu are nici tată și nici frați care să aibă grijă de ea. Dacă Petchey a fost dispus să mă ucidă pe mine ca să ajungă la Bella, ce... îl va opri să facă la fel cu Addie când eu nu voi mai fi?

James se lăsă la loc în scaun.

– Voi avea eu grijă de ea, Gid. Tu știi asta.

– Dar pentru câtă vreme? Tu ai viața ta și ai o afacere în Fort Worth. Chiar și fără a-l lua în calcul pe Petchey... nu aș vrea să le las pe Addie și pe Bella singure aici. Dacă ea va fi văduva mea, va avea un loc în casa familiei mele, protecția tatălui meu și a fraților. Ei pot veni și... și o pot lua pe ea și pe Bella înapoi în Anglia. Se pot ocupa acolo de nevoile lor financiare. De siguranța lor.

Gideon strânse din dinți și se răsuci spre prietenul său, ridicându-se într-un cot. Autoritatea înnăscută se ridica la suprafață, depășind durerea.

– Scrie-le, James. Spune-le să vină. Voi avea nevoie ca tu să stai aici până vin ei, dar după aceea ei vor avea grijă de Addie.

Odată ea mi-a zis că tânjește să aibă o familie în locul celei pe care a pierdut-o. Eu îi pot da asta, James. Și *îi voi* da.

– Ești hotărât, așadar? întrebă James.

– Da.

James îl aprobă cu un gest apăsat:

– Foarte bine. Așa voi face.

– Mulțumesc, spuse Gideon. Căsătoria va întări dreptul lui Addie asupra Bellei, o va lega de mine și implicit de alegerea făcută inițial de doamna Petchey pentru un tutore. Ea și Bella trebuie să rămână împreună. Dacă eu mor, nu cred că Bella trebuie s-o piardă și pe Adelaide.

El înghiți din greu și se forță să nu se mai gândească la imaginea neîndurătoare pe care i-o sugeraseră toate aceste discuții. În schimb, se lăsă purtat de aminirile cu chicotele copilărești și râsul feminin când Addie și Bella se jucau în rolurile lor închipuite. Addie, cu ochii ei căprui și cu buna ei dispoziție. Cu părul ce-i flutura în vânt când își călărea iapa peste dealuri și cu un curaj care înfrunta orice pericol care i-ar fi amenințat pe cei pe care îi iubea ea.

Gideon se gândea că cea mai mare consolare la plecarea din această lume era să știe că, pentru un timp, Adelaide a fost a lui.

– Am adus ce ați cerut, domnule. Chalmers intră încet în cameră și îi aduse lui James hârtia, stiloul și cerneala. Apoi îl ajută pe Gideon să se așeze la loc, întins, pe masă.

Gideon era bucuros de ajutor. Acum că James stătea cocoșat peste măsuța din colț, folosind-o ca pe un birou și scriind documentele necesare, motivația care îl făcuse să insiste îl părăsi, lăsându-l mai slăbit ca un miel nou-născut.

– Doctorul va fi aici în curând, domnule. Chalmers aruncă aceste cuvinte spre el și-l privi de parcă dorea cu disperare o altă sarcină, ca să nu fie silit să stea frângându-și mâinile. Pot să vă aduc o pătură sau mai multe perne ca să stați mai confortabil?

Gideon aproape că mârâi la gândul că Chalmers ar avea de gând să-l miște din poziția lui încercând să pună perne sub el.

– Nu vreau decât să stau tot așa. Majordomul se întristă. Lui Gideon i se făcu milă de el. Dar, poate ar fi bine... să ai ceva la îndemână, îi spuse el.

Chiar atunci, o adiere ușoară veni dinspre ușă.

– A mers, domnișoară Addie.

Inima lui săltă la auzul vocii copilului. De ce nu-l lăsase pe Chalmers să-i pună perne ca să vadă cu ochii ce îi auzeau urechile? Încercă să-și ridice capul, dar nu-și putea ridica umerii de pe masă. Frustrarea îl cuprinse, dar vocea se auzi din nou, mângâindu-i sufletul cu liniștea și asigurarea ei:

– Vezi? E mai bine.

Ochii lui se umeziră.

– Bella?

31

Gideon nu auzise acea voce angelică de aproape șase luni, iar acum când Isabella vorbea, în sfârșit, el era țintuit pe spate, incapabil să o vadă.

– Chalmers, ridică-mă, omule. Fiica mea vorbește. Nerăbdător, Gideon îi făcu semn cu mâna majordomului.

Neavând nimic la îndemână pe care să-l sprijine, Chalmers își puse palmele sub omoplații lui Gideon. Acesta se pregăti mental pentru durere, hotărât să n-o sperie pe Bella, și scrâșni din dinți când Chalmers îl ridică puțin de pe masă. Nu era mult, dar era îndeajuns.

Addie și Bella intrară în încăpere, ținându-se de mână ca doi îngeri care veniseră să-i spună bun venit acasă. Se apropiară de marginea mesei, iar el le privea. Buzele Bellei rosteau cuvinte dulci, fără oprire.

– Ne-am rugat pentru tine, tata Gidyon, iar tu te-ai trezit. O tentativă de zâmbet flutură pe fața ei, în vreme ce ea încă încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Apoi privirea ei se duse de la fața lui la bandajul ce-i cuprindea mijlocul. A trecut toată durerea?

– Nu, scumpo, îi spuse Gideon. Dar auzind vocea ta dulce mă simt mult mai bine.

Zâmbetul ei timid înflori, acoperindu-i toată fața.

– Domnișoara Addie spune că e datoria mea să fac sufletul tău fericit și să te 'curajez. Mă descurc bine?

Un chicotit ușor îi scăpă lui Gideon, urmat de o durere ascuțită. Va trebui să țină minte să nu mai facă asta. Își închise

ochii ca să se poată controla din nou, inspiră încet, adânc, și privi din nou spre Bella.

– Cel mai bun medicament pentru mine este zâmbetul tău și glasul tău. După atâta vreme. Mi-era teamă că am uitat cum sună vocea ta.

– Pot să-ți cânt și un cântec, așa cum cântam pentru mama. Vrei să-l auzi acum?

– Ce-ar fi să așteptăm până vine doctorul, sugeră Addie. Poate că îi vei cânta lui tata Gideon un cântec de leagăn deseară, ca să-l ajuți să adoarmă. Ea privi spre el și-i făcu cu ochiul. Gideon era din nou încântat. Poate că hainele ei erau șifonate, nearanjate, iar șuvițe de păr îi căzuseră dezordonate pe ceafă, în toate direcțiile, dar când se uita la ea, el vedea o prințesă.

Acum trebuia doar s-o convingă să se căsătorească cu el.

La un moment dat în timpul conversației, Chalmers îl așezase cu grijă la loc și ieșise din cameră, neobservat. Cu siguranță că el acum căuta ceva perne sau pături. Nu fusese tocmai confortabil pentru bătrân să-l țină așa, doar cu mâinile. Desigur, Gideon își dorea ca tipul să se grăbească. Cum putea el să facă o cerere în căsătorie așa cum trebuie dacă nu-și putea ține bine capul în sus?

Și mai ales în fața fiicei sale.

Gideon se calculă mai bine. Nu-i plăcea deloc s-o trimită pe Bella de acolo după ce ea îi dăruise atâta speranță, dar scena urma să fie dificilă pentru Addie. Iar prezența altor persoane n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. În plus, el va avea de explicat motivele sale, și asta însemna să discute posibilitatea atât de reală a decesului – un subiect mult prea trist pentru un copil atât de fraged.

Strângând din dinți ca să reziste durerii ca de cuțit ce îi înțepa intestinele când se mișca, își ridică mâna și mângâie obrăjorul moale al Bellei, zicând:

– De-abia aștept să aud acel cântec, micuțo. De-abia aștept.

Mâna începu să-i cadă, fiind prea sleit de puteri ca să-și mai poată ține brațul în sus mai mult de câteva secunde. Totuși, înainte ca să cadă de tot, Adelaide i-o prinse. Apoi o duse mai aproape de ea și puse și mâna Bellei deasupra mâinilor lor. Trei, uniți ca unul. Familia lui. Gideon o privi în ochii și o înțelegere tăcută se așternu între ei. Ea îl strânse ușor ca și cum și-ar da acordul. Simțise și ea.

Gideon se întoarse din nou către fiica lui.

– Bella... eu trebuie să discut cu domnișoara Addie niște lucruri de oameni mari. Ce-ar fi s-o rogi pe doamna Chalmers să te ajute să te speli pe față și să îți pui cămașa de noapte? În felul acesta, după ce doctorul termină cu consulația, tu poți... să-mi cânți acel cântec de care spuneai și apoi să mergi la culcare.

Fața Bellei se întristă și buzele ei începuseră să facă o mutrișoară, dar se conformă. Se aplecă lângă el și îi sărută obrazul, așa cum făcea în fiecare seară. Apoi, pentru prima dată, îi șopti la ureche:

– Te iubesc, tata Gidyon.

– Și eu te iubesc, Bella mea. Era un miracol că reușise să-i răspundă, depășind durerea care îl săgetase din nou, dar fiica lui nu se arătă deranjată de vocea lui sugrumată.

Ea își trecu degetele prin perciunii lui și apoi se desprinse. Din el radia bucuria. Deși zăcea pe o masă tare, cu o gaură în burtă pe care o simțea ca pe un tunel arzător de foc, el putea spune totuși că Dumnezeu este bun.

Bella îi făcu cu mâna din ușa care ducea spre sufragerie și apoi închise ușa după ea, lăsându-l singur cu Adelaide. Un glas masculin se auzi din partea stângă. Ei bine, nu era tocmai singur. Uitase de James.

– Gid, eu îmi voi termina documentele în birou.

Tipul ăsta enervant avea curajul să-i facă cu ochiul, afișând o mină de cunoscător în timp ce trecu pe lângă el. Gideon înghiți ofensa lui și își înclină capul ca s-o privească pe Addie. Ea era întoarsă cu spatele, punându-și o cană cu apă din urciorul de pe tejghea. El putea doar să spere că ea nu văzuse gestul insinuant al lui James.

Addie se răsuci și zâmbetul ei îl seduse cu inocența sa. Privirea lui urmă acele buze destinse în vreme ce ea se apropia. Ce păcat că nu putea să-i fure un sărut. Unul care să nu se grăbească, însoțit de o mângâiere blândă – un sărut care ar fi comunicat sentimentele lui mai bine decât cuvintele.

Addie se apropie de el, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui. Oare îi citise gândurile? Ea îi puse mâna după gât și-i ridică capul. El închise ochii în anticipare. Se îndoi ușor, tânjind după buzele ei calde.

– Doar puțin, pentru acum, murmură ea.

Cu ochii încă închiși, simți pe buze ceva ca metalul rece.

Metal rece?

Deschise ochii exact în clipa în care ea înclina cana de metal, picurând puțină apă în gura lui uscată. Revenindu-și îndeajuns de repede ca să nu se stropească, își înghiți dezamăgirea odată cu apa oferită de ea.

După ce turnă cam o jumătate de cană pe gâtul lui, ea puse apa deoparte și trase un scaun lângă masă. Se așezase aproape de el, cu mâinile strânse în poală. Părea că îi este greu să-l privească în ochi. Ea își plimbă privirea peste pieptul lui, peste frunte, iar apoi o fixă asupra mâinilor proprii. A mâinilor ei ce se frământau. Gideon zâmbi. Și ea avea emoții, la fel ca el.

El inspiră adânc.

– Addie, am nevoie... să-mi faci o favoare.

Ea se îndreptă în scaun și își ridică fața, privindu-l direct:

– Orice, Gideon.

– Căsătorește-te cu mine.

Ea îngheță și nu mai reuși să respire, iar pe față i se citea șocul. Rămase cu gura căscată, iar între sprâncene îi apărură trei cute mari. Clipi de câteva ori, dar nu scoase niciun sunet.

Gideon își încleștă pumnul. *Ce idiot!* Asta trebuie să fi fost cea mai proastă cerere în căsătorie din câte s-au spus vreodată. Doar îi dai drumul așa, de parcă i-ai cere să-ți dea coșul cu pâine din partea cealaltă a mesei. Unde era vestitul farmec marca Westcott? Se grăbi să-și îndrepte greșala.

– N-am vrut să sune așa.

Ea își strânse și mai tare sprâncenele.

– N-ai vrut să-mi ceri să mă mărit cu tine?

– Nu. Da. El suspină, frustrat. Da, am vrut să-ți cer să te măriți cu mine, dar n-am vrut să sune așa de abrupt.

– Înțeleg.

– Nu. Nu cred că înțelegi. El o făcea lată de tot. Am vorbit foarte serios când ți-am spus mai devreme, atunci când tu... îngrijeai de rana mea. Îmi pasă de tine, Addie. Foarte mult. Tu și Bella însemnați pentru mine mai mult ca orice. După ce am fost împușcat, l-am rugat pe Dumnezeu un singur lucru – să mă ajute să rezist îndeajuns cât să mă asigur... că tu și Bella sunteți în siguranță. Căsătoria este cea mai bună soluție pentru asta.

El continuă să-i explice toate motivele lui bine cântărite, dar cu fiecare argument pe care i-l oferea, ea se retrăgea de lângă el. Nu se mutase de la locul ei, dar el putea vedea cum distanța dintre ei creștea. Umerii ei căzuseră. Colțurile gurii i se lăsaseră ușor. Privirea ei își pierduse din scânteiere. Era ca și cum visurile ei mureau unul câte unul, iar arma crimei o mânuia chiar el.

– Deci, tu vrei să mă mărit cu tine ca să ne asiguri protecția.

– Da. Nu. Parțial. Gideon mormăia și se lovea cu capul de masă, primind bucuros durerea ce venea din aceste mișcări sacadate. Știa că o merită.

– Oprește-te, Gideon. Îți faci mai mult rău. Stop. Ea se ridică în picioare și îl prinse cu mâinile de față luptându-se să-i oprească loviturile. Ochii ei se umplură de lacrimi. El ar fi vrut să știe dacă ea plângea datorită cuvintelor lui stângace sau din grijă pentru situația lui. În orice caz, el voia să i le oprească.

Logica nu folosise în situația de față, așa că el lăsă deoparte argumentele pragmatice și îi vorbi din inimă. Fără a se mai îngrijora că ea l-ar putea socoti slab, sau absurd, sau disperat, el se deschise ca s-o lase să vadă dragostea din ochii lui, rugându-se să nu fie prea târziu.

– Tu ai vorbit serios, Addie? Când eu ți-am spus că te iubesc, tu mi-ai șoptit ceva la ureche. Ai vorbit serios?

Fața ei deveni roșie, și pentru o clipă în mintea lui se instală panica. Oare doar își imaginase promisiunea ei caldă de iubire? Sau, mai rău, o zisese doar ca să liniștească un muribund?

Ea încercă să privească în altă parte, dar privirea lui o urmări, nelăsând-o să evite răspunsul la întrebarea lui.

– Da, îi răspunse ea, cu capul aplecat. Am vorbit serios.

Frica ce se înfășurase în sufletul lui se risipi.

– Nu așa am vrut eu să fac asta, Addie. Mă gândeam să-ți fac curte așa cum se cere, cu flori... cu poezii și cu plimbări călare la asfințit, pe lângă râu. Nu zăcând pe masa din bucătărie. Știu de ceva vreme că vreau să fii soția mea, dar m-am gândit să aștept până ce rezolvăm problema cu Petchey și abia după aceea să vorbesc despre ce simt eu. Acum îmi doresc să fi zis ceva mai dinainte, pentru că mă tem că tu nu crezi că dragostea mea este reală.

Gideon își ținu respirația așteptând ca ea să ofere o confirmare. Ea nu zise nimic. Își ridică totuși privirea, ca s-o întâlnească pe a lui. El se deschisese față de ea, lăsând-o să-i vadă sufletul și adevărul din spatele cuvintelor lui.

– Dorința de a te proteja pe tine și pe Bella este doar o parte din motivul pentru care ți-am cerut să te căsătorești cu mine. Partea cea mai mică. Eu nu știu dacă mai am cinci ore sau cincizeci de ani de trăit pe acest pământ, dar aș vrea să petrec alături de tine timpul care mi-a mai rămas. Te iubesc, Adelaide Proctor. Din toată inima.

O lacrimă căzu pe obrazul lui. Ea i-o șterse cu degetul. În curând apăru încă una, și încă una. Lui nu-i mai păsa. Tot ce vedea el era zâmbetul care începea să strălucească deasupra lui.

– Inima mea este deja a ta, Gideon Westcott, și e a ta pentru totdeauna. Dar înainte ca să spun da, am nevoie de timp – timp de meditație și de rugăciune. M-am gândit o dată să mă mărit și mi-am urmat instinctele în loc să aștept călăuzirea Domnului. Așa am ajuns pierdută într-un pustiu de suferință pe care eu însămi îl creasem. Deci, chiar dacă instinctul îmi spune să răspund da la întrebarea ta, nu pot face pasul acesta încă. Trebuie să caut voia Domnului.

El o aprobă, smerit de făgăduința ei de iubire dar și de credința ei statornică. Dacă Domnul va găsi cu cale să-i dea această femeie, el o va prețui până la ultima suflare.

Ea își îndepărtă încet mâinile de pe fața lui, degetele ei înfiorându-l încă o dată. El ar fi vrut să o prindă și să o țină lângă el, dar o lăsă să plece. Iar când ea ieși, el se rugă ca Dumnezeu să-i dea un răspuns cât mai curând. Se temea că nu mai are prea mult timp.

32

Adelaide se împletici ameţită pe uşa din spate. Gideon o iubea. El o iubea! Euforia îi înălţa inima ca un zmeu în bătaia vântului, totuşi gravitatea rănilor lui o aducea repede cu picioarele pe pământ. Ea visase să se îndrăgostească şi să se mărite cu un erou, dar nu în felul acesta. Nu ca să aibă împreună doar câteva zile sau doar ore. Ea dorea fericire până la adânci bătrâneţi.

O rundă de călărie o ajuta de fiecare dată să-şi clarifice gândurile şi rugăciunile; dar acum nu putea fi vorba de aşa ceva. Era deja întuneric, iar calul ei era la Juan. Îşi lăsă capul pe spate ca să privească cerul peste ridicătura prispei. Stelele priveau prin întuneric şi o jumătate de lună strălucea deasupra. Lumină în întuneric. Speranţă.

Tulburarea din sufletul ei se mai linişti.

Coborî de pe prispă şi o pală de vânt îi făcu fusta să fluture. Neştiind încotro s-o apuce, Adelaide ezită, lăsând vântul să o lovească pentru o vreme.

– Să nu mergi prea departe, domnişoară. Vocea lui Miguel o făcu să tresară. Ea se întoarse şi îl văzu în umbră, cu un picior pe balustradă şi cu patul puştii sprijinit pe coapsa ridicată.

– Senor Westcott nu place dacă păţeşti ceva.

– N-ai teamă. Adelaide îi zâmbi, trăgându-şi o şuviţă de păr pe care vântul i-o băgase în gură. Voi sta pe lângă casă. Am nevoie doar de câteva minute.

El înclină din cap, iar ea merse mai departe. Picioarele o purtară către gardul împletit şi un sentiment de pace o cuprinse. Poate că aici ea se simţea liniştită pentru că Sheba fusese confidenta ei

atâția ani – de la moartea tatălui ei, în timpul mutării la Boston ca și în necazul cu Henry Belcher. Chiar dacă Sheba nu era acolo, mirosul de fân și sunetul cailor care se mișcau prin grajd o mângâia.

Ținându-și promisiunea față de Miguel, Adelaide alese un loc de-a lungul liniei gardului. Se așeză lângă un stâlp, se sprijini cu spatele de el și își strânse genunchii la piept.

– Doamne, ce vrei să fac? O rafală mai tare îi duse cererea șoptită către cer. Îl iubesc și vreau să fiu soția lui, dar este asta voia Ta? M-ai condus aici pentru ceva mai mult decât Isabella?

Lacrimile se adunau în ochii ei și începea s-o usture gâtul.

– Nu vreau să-l pierd. Nu vreau nici ca Isabella să rămână fără el. Tu ne înveți să ne odihnim în prezența Ta și să așteptăm cu răbdare răspunsul Tău, dar mi-e teamă că răbdarea mea este făcută praf. Ai milă de mine, Doamne. Arată-mi voia Ta... repede.

Adelaide își ridică capul și își șterse o lacrimă rătăcitoare de pe obraz. Se uită îndelung la lună, găsind mângâiere în strălucirea ei, până când un semnal fluierat o aduse din nou la realitate. Juan venea călare și caleașca doctorului după el. Miguel trebuie că anunțase sosirea, pentru că James și Chalmers se grăbiră să iasă în întîmpinarea lor. Adelaide dorea să se ridice, nerăbdătoare să discute cu medicul, dar o voce interioară îi spuse să stea pe loc.

James putea să explice cum arată rana și să povestească ce tratament îi aplicase ea. Chalmers putea aduce orice i s-ar fi cerut. Doamna Chalmers era acolo ca să aibă grijă de Isabella. Ea putea să mai aștepte puțin. Să caute răspunsul Domnului. Trebuia doar să aibă destulă încredere în Dumnezeu ca să stea liniștită.

Din păcate, ea nu dorea să stea liniștită. Voia să fugă în casă și să discute cu doctorul, să se uite peste umărul lui când îl îngrijește pe Gideon, să absoarbă tot ce va spune și va face el. Paralizată de șovăială, ea privi cum Chalmers îl însoți pe medic și pe încă un bărbat în casă. James se uită un moment împrejur, ca și când ar fi căutat-o prin întuneric, apoi închise ușa.

Inima Adelaidei voia cu insistență ca ea să meargă imediat acolo, la ei. Duhul ei însă îi cerea să stea liniștită în prezența Domnului. Bătălia se duse intens câteva minute, până când ea se supuse în sfârșit chemării duhului ei.

Cu un efort, ea își mută privirea de la ușa bucătăriei și o îndreptă încă o dată spre luna atârnată jos, pe cer, deasupra

conacului Westcott. Vântul suflă norii pe partea luminată a lunii, mascându-i și descoperindu-i succesiv strălucirea. Ea stătu amorțită câteva minute, uitându-se fix către cer, cu mintea călătoare. Norii continuau să treacă.

Cu excepția unuia singur.

Adelaide se aplecă înainte și-și mijì privirea. Un nor refuza cu încăpățânare să se mute din loc. Poate că se găsea la o altitudine mai mică, unde forța vântului era diferită, sau poate că ochii ei îi jucau feste, dar inima începu să-i bată mai tare. Oare asta însemna că norul figurativ pe care Dumnezeu îl folosise ca să să o conducă acolo devenise un semn fizic permanent pentru ea?

„Când norul se ridica de deasupra cortului întâlnirii", cită ea dintr-o răsuflare, „copiii lui Israel plecau în călătoria lor. Dar dacă norul nu se ridica, ei nu călătoreau mai departe până nu se ridica norul."

Norul ei nu se ridica.

Inima Adelaidei se agăță de o scuză ca să-și urmeze dorința inimii ei, în vreme ce logica îi spunea că fenomenele acestea sunt doar coincidențe ale naturii. Adelaide își închise ochii și căută mai adânc după răspunsuri. Mai departe decât o putea duce inteligența. Căută o confirmare în inima ei. Și o găsi acolo. Dumnezeu dorea ca ea să fie chiar acolo unde se găsea. Cu Gideon.

Îndoiala dispăru, ea sări în picioare și alergă înapoi spre casă, aproape bezmetică în nerăbdarea ei de a accepta propunerea lui Gideon. Își mușcă limba într-un efort zadarnic de a-și controla zâmbetul, totuși acesta dispăru de la sine când ea deschise ușa și intră în bucătăria în care nu mai era nimeni. Masa era goală. Doar nu cumva... el...

– Gideon!

Se aruncă spre ușa care dădea în hol și se ciocni cu doamna Garrett. Adelaide prinse mâna femeii ca s-o țină pe picioare.

– Mabel, unde este...

– L-au dus sus, în camera lui. Nu te agita. El încă respiră.

Ea răsuflă adânc și ușurarea îi înmuie genunchii. Dintr-o dată, ea era cea care nu se mai putea ține pe picioare.

– Doctorul va termina în curând cu el. O, să știi că este aici și predicatorul. Cred că se roagă. Deși nu înțeleg de ce nu se putea

ruga și din oraș. Bunul Dumnezeu este deja informat despre ce se întâmplă.

Predicatorul. Inima Adelaidei o luă la fugă. Ăsta n-a venit aici doar ca să se roage. Ar face bine să se aranjeze și să se îmbrace cu ceva curat. Se pare că ziua nunții ei a sosit.

Gideon se așteptase ca luxul saltelei sale fine și pernele din puf de gâscă să-i aducă o oarecare ușurare după ce petrecuse o eternitate pe masa de lemn din bucătărie. Totuși, fiind cărat la etaj ca și carcasa unei căprioare vânate, înțepat și împins de către doctorul Bellows, se simțea de parcă ar fi fost mutat în purgatoriu și nu în patul din camera lui. Răsuflă ușurat când doctorul, în fine, îl înfășură la loc și se pregăti să-i facă o injecție cu morfină.

– Asta va ușura durerea și te va face probabil să adormi. Doctorul Bellows se apropie de pat cu o seringă hipodermică în mână.

Gideon era de mult în așteptare pentru o ușurare a durerii, dar dorea să mai aibă o vreme mintea limpede. Trebuia să aștepte răspunsul Adelaidei.

Ezitant, el clătină din cap și ignoră mirarea medicului.

– Încă nu, doctore. Am câteva lucruri de rezolvat mai întâi. De fapt, sper că tu și pastorul veți fi martori la semnarea testamentului meu.

În ochii bărbatului de vârstă mijlocie apăru înțelegerea, amestecată cu milă.

– Desigur, domnule Westcott, aș fi onorat. Se întoarse lângă birou și puse cu grijă seringa deasupra trusei medicale.

James se mișcă de lângă zidul din spatele căpătâiului patului.

– Aduc documentele, zise el și păși către masa mică aflată sub fereastră în cealaltă parte a camerei.

El și fratele Kent stătuseseră cu Gideon în timpul examinării medicale, fiecare de câte o parte a patului. James îl ajutase pe doctor când era nevoie, în vreme ce slujitorul bisericii se rugase liniștit într-un loc mai retras. Kent nu fusese prea încântat când Gideon îi explicase intenția lui de a se căsători cu Adelaide înainte de a ști dacă va supraviețui sau nu. Dar fusese de acord să facă slujba dacă femeia își va da consimțământul. Acum nu mai era nevoie decât de prezența femeii.

Un ciocănit ușor se auzi în ușă. Doctorul era cel mai aproape, așa că păși spre ușă și o deschise. Adelaide lunecă în cameră, cu

o roșeață delicată strălucindu-i în obraji. Privirea lui Gideon se întâlni cu ai ei pentru o clipă scurtă, după care ea se întoarse către doctor, dar dragostea ce se citea în acea licărire scurtă îl umplu de fericire.

– Tu trebuie să fii domnișoara Procter. Ți-am admirat lucrarea. Doctorul Bellows o luă de mână și o duse către Gideon.

Ea se îmbrăcase cu rochia ei de stambă de culoarea razei de soare și își prinsese părul. Gideon simți cum speranța îi crește și inima îi tresare. Poate că Addie se aranjase doar pentru vizita celor doi, dar lui îi plăcea să creadă că schimbarea ei era motivată de altceva. Ceva care îl implica pe el și răspunsul la o anumită întrebare.

– Ai făcut o treabă bună curățind locul rănii, draga mea. Doctorul Bellows o prinse de mână și îi zâmbi. Dacă ai vreodată nevoie de o nouă slujbă, mi-ar trebui o asistentă cu priceperea ta.

– Mulțumesc, dar... Privirea ei coborî în podea și roșeața i se accentuă. Mai am o propunere... una care mi-a fost făcută în această seară. E vorba de ceva permanent. Își ridică ochii și zâmbi timid spre Gideon. Bucuria explodă în pieptul lui.

El înghiți și încercă să își regăsească vocea.

– Addie, vrei să spui că...?

– Da, Gideon, voi fi soția ta.

Nici măcar morfina care-l aștepta în seringă, la capătul celălalt al camerei nu putea să-l facă mai fericit. Adelaide se desprinse din mâna doctorului și strânse tare mâna lui Gideon, iar privirea ei se topi într-a lui ca untul cald pe pâinea prăjită.

– Orice ar fi, adăugă ea.

El îi strânse degetele atât cât putea s-o facă și răspuse cu aceleași cuvinte, ca un ecou:

– Orice ar fi.

Cineva își dregea vocea în spatele lor, și Adelaide se retrase puțin, întrucât predicatorul își făcea loc între ei.

– Eu am fost de acord să vă căsătoresc, pentru că vă cunosc pe amândoi și știu că sunteți oameni cu frica lui Dumnezeu, care n-ar intra cu ușurință într-o căsătorie. Totuși, eu trebuie să te întreb, domnișoară Proctor, dacă ești sigură. Cunoscând adevărul despre situația lui Westcott, ești dispusă să intri în această sfântă uniune, chiar dacă se va termina dureros?

Rana lui Gideon zvâcnea și mai amenințător, așteptând răspunsul ei. Totuși, privindu-l pe fratele Kent în ochi, ea îl ținu în continuare de mână pe Gideon, la fel de strâns.

– Toate căsătoriile se termină dureros, nu-i așa? Bucuria vine din prețuirea timpului pe care cei doi îl au la dispoziție.

Predicatorul îi zâmbi. De pe fața lui se șterse orice urmă de îndoială. Gideon se relaxă și el. Cum reușise el s-o câștige pentru sine pe această femeie nemaipomenită? Ea merita mult mai mult decât un om aflat pe ultima turnantă, totuși el nu-și putea imagina s-o lase să-i scape.

– Foarte bine, atunci, putem începe când sunteți gata, anunță predicatorul.

– Pe toți sfinții! Doctorul Bellows se încruntă spre ei. E clar că fata asta este cuprinsă de fantezii romantice dacă se gândește să accepte propunerea unui muribund.

– Propunerea unui om viu, îl întrerupse Adelaide, cu bărbia ridicată semeț.

Gideon zâmbi. Ea era o luptătoare veritabilă. Luptătoarea lui. Doctorul continuă, fără să ia în seamă cuvintele ei.

– Kent, nu poți să-i căsătorești cu conștiința împăcată. E evident că ea nu știe care este situația lui. Încă nu i-am explicat.

– Atunci spune, doctore. Adelaide își încrucișase brațele la piept și își îndepărtase picioarele, de parcă se pregătea pentru o luptă fizică. Omul îi aruncă o privire aspră. Gideon strânse din dinți. James veni alături de el și-i puse o mână fermă pe umăr.

– De la răni abdominale oamenii nu se vindecă, domnișoară Proctor. Ei mor încet, agonizând. Ești gata să-i asculți țipetele? Să-l privești cum se stinge de malnutriție? Să înduri insultele când el se dezlănțuie împotriva ta, în delirul febrei?

– Da.

Afirmația ei liniștită suna ca o asigurare. Doctorul Bellows făcu ochii mari, surprins. Pentru moment, siguranța ce se citea pe fața lui se clătină și incertitudinea îi luă locul. Dar apoi scuturâ din cap și își reluă cinismul.

– Nu ai cum să înțelegi...

– Destul, Bellows. Gideon nu-i putea permite s-o insulte pe Addie. Sufletul ei frumos și imaginația ei extravagantă erau o parte din ce iubea el la ea, o parte din forța ei. Opinia ta profesională este binevenită, dar brutalitatea... nu este. Te vei

adresa domnișoarei Procter cu amabilitate și respect sau vei... pleca din casa mea.

– Liniștește-te, Gideon. El doar mă încearcă. Nu-i așa, doctore? Fața ei se îmblânzi și ea își lăsă brațele în jos, în vreme ce își ridică privirea spre doctor, cu un amestec de curiozitate și siguranță. Tu știi foarte bine cât de greu este să stai lângă cineva care moare, continuă ea. De aceea te delimitezi. Așa și trebuie, în profesia ta. Totuși, eu nu sunt cadru medical. Dacă aleg să mă apropii de Gideon în ciuda durerii pe care mi-o poate produce, acesta este dreptul meu. Eu nu sunt o fată prostuță ale cărei vise o împiedică să recunoască realitatea. Da, am fost de acord să mă căsătoresc cu el, dar tot eu i-am pansat și rănile. Am luat în calcul eventualitatea morții lui, doctore. Totuși, eu mă agăț de speranță și i-o voi insufla și lui, cu fiecare ocazie.

Doctorul Bellows își trecu mâna prin părul rar și oftă.

– Ai dreptate, desigur. Nu trebuie să mă amestec. Numai că... Eu știu, zise el, părând deodată mai bătrân decât anii lui, eu știu ce înseamnă să pierzi pe cel de lângă tine. Am vrut să te scutesc de această suferință.

Inima lui Gideon se umplu de milă. Uitase că doctorul era văduv. Acum, privind mai cu atenție, el vedea cum tristețea era încă întipărită pe fața lui. Va avea Addie aceeași față obosită peste câțiva ani? Sau credința o va ajuta să-și poarte mai bine durerea?

Apoi ea privi spre el și el știu că Addie este a lui și el este al ei. Speranța străluci în ochii ei și el simți cum visurile lui prind din nou viață. Curajul ei îi inspiră și lui curaj și dorință de a lupta. Pentru prima dată de când glonțul lui José îi trecuse prin piele, el începu să creadă, să creadă cu adevărat că este posibil să se facă bine.

– Dacă vrei să mă scuteşti de durere, doctore, spuse ea, strângându-l de mână, ajută-mă să-l văd vindecat.

33

Nunta ei nu arăta deloc cu ceea ce visase ea vreodată. Camera unui bolnav în locul unei capele cu vitralii. O rochie de stambă obișnuită, în loc de valuri de satin auriu și dantelă în culoarea fildeșului. Mirele ei sprijinit în pat, cu fața suptă de durere, în locul tânărului zâmbitor pe care și-l imaginase stând mândru alături de ea, în fața altarului. Fără flori, fără muzică. Fără mulțime care să-i felicite. Totuși era un element care scălda evenimentul exact așa cum dorise ea.

Dragostea.

Ea venea dinspre domnul și doamna Chalmers care se sprijineau unul de altul și dădeau din cap aprobator în vreme ce predicatorul vorbea despre virtuțile căsătoriei. Și de la Mabel Garrett, care se ștergea la ochi cu șorțul tot la două minute. Isabella, în cămașa de noapte și desculță, radia alături în timpul ceremoniei și își pusese mâna ei micuță peste mâinile împreunate ale lui Gideon și Adelaide. Dar cea mai puternică evidență o găsi în intensitatea emoției ce se citea în privirea lui Gideon când promise s-o prețuiască. Dragostea lui era atât de curată, de transparentă, atât de adevărată că nu mai avea nevoie de nicio floare, rochie sau capelă în acel moment.

Poate că nu fusese nunta visurilor ei, dar fusese nunta inimii ei. După ce toate documentele necesare au fost semnate și parafate, Adelaide începu să-i scoată pe toți afară din încăpere. Gideon era palid și asta o îngrijora pe ea, la fel ca și modul în care se sprijinea el de perne, încovoiat, prea epuizat ca să-și mai țină bine capul în sus.

– Doamnă Chalmers? Adelaide îi făcu un semn menajerei. Te rog pregătește camera de oaspeți pentru fratele Kent. Pe doctorul Bellows poți să-l așezi în camera mea. Fața ei se roși puțin când adăugă: eu voi sta cu soțul meu în seara asta.

Soțul meu. Gândul acesta îi dădu fiori de bucurie. Menajera zâmbi cunoscătoare și răspunse:

– Mă ocup de asta imediat, *doamnă Westcott.*

Adelaide își controlă zâmbetul ce înflorea și se întoarse spre bucătăreasă:

– Doamnă Garrett, vrei te rog să pregătești o cină rece pentru cei care încă n-au mâncat masa de seară? Cu toate grijile, nu cred că oaspeții noștri au primit vreo gustare după atâta drum.

Mabel se șterse la ochi încă o dată și își reluă expresia ei obișnuită, acră, ascunzând inima simțitoare pe care toți știau că o adăpostește după fațada ei morocănoasă.

– La ora asta carnea de vită e uscată probabil ca lemnul, dar o să văd dacă pot scoate ceva pentru niște sandvișuri.

– Mulțumesc, doamnă Garrett. Sunt convinsă că vei salva situația. Tu întotdeauna faci minuni.

Isabella se ținea de fusta Adelaidei.

– Pot să cânt acum cântecul, domnișoară Addie? Tata Gideon este deja în pat.

Până să zică Adelaide ceva, doctorul Bellows, îi șopti la ureche, oprind-o să răspundă:

– Doamnă, acum el are nevoie de o injecție cu morfină. Deja se luptă de multă vreme.

Adelaide își puse mâna după umerii noii sale fiice și privi înapoi către Gideon. El se ținuse bine vreme de mai multe ore, iar acum plătea prețul curajului său. Ochii îi erau închiși, iar fața nu era deloc relaxată. Fruntea și colțurile gurii îi erau încrețite. Inima ei se strânse gândindu-se la suferința lui.

– Ce-ar fi să-l lăsăm mai întâi pe doctor să-i facă o injecție, Izzy, spuse ea, strângând brațul fetiței. După aceea, poți să cânți. Știu că tăticul tău abia așteaptă.

Doctorul Bellows încuviință și se duse să ia seringa de pe birou. Adelaide o duse pe Isabella de acolo ca să nu vadă acul și se alătură lui James și fratelui Kent lângă fereastră. Deși era îngrijorată pentru soțul ei, ea afișă zâmbetul de gazdă și strânse mâna predicatorului.

– Vă mulțumesc mult că ați venit la fermă în seara asta, părinte. Rugăciunile dumneavoastră sunt o binecuvântare. Și chiar dacă solicitarea noastră pentru căsătorie a fost grăbită și neconvențională, jurămintele noastre sunt adevărate, iar cuvintele pe care ni le-ați spus au fost foarte frumoase.

– Mă bucur să fiu aici, dragă. Îi lăsă mâna și zâmbi ca un puști: Martha va fi în culmea fericirii când îi voi spune povestea asta. Predicatorul aruncă o privire într-o parte, către James. Soția mea a speculat despre potrivirea lor încă din prima duminică în care a văzut-o pe Adelaide adusă de Wescott la biserica noastră.

– La fel am simțit și eu când ea a pășit prima dată în biroul meu de la Fort Worth. James clipi din ochi și arătă un pachet de documente pe care tocmai le aranjase. Iar acum, am dovada scrisă că nu m-am înșelat. El vârî hârtiile în buzunarul jachetei și mângîie locul unde le ascunsese. Soția ta trebuie să știe că eu am dreptul să mă laud mai tare ca oricine în povestea asta.

– Ce figuri sunteți. Adelaide dădu din cap mustrându-i în glumă, cu inima ușurată pe moment de tachinarea lor aiurită.

– Martha o să mă ia la rost probabil pentru că nu i-am dat ocazia să facem ceremonia la biserică. Nimic nu-i place mai mult decât toată agitația asta feminină ce se face la nunți. Poate că după ce Gideon se face bine, vom putea avea o a doua ceremonie, la biserică, și astfel Martha și celelalte doamne pot să facă un mare tam-tam.

Auzind speranța ce se ascundea în afirmația lui, ochii ei se umeziră de lacrimi. Vorbise de recuperarea lui Gideon ca despre ceva sigur. După toate pronosticurile sumbre date de toți, chiar și de Gideon, declarația plină de credință a pastorului era ca un balsam pe sufletul ei hărțuit. Ea se luptă cu lacrimile și își drese vocea:

– Asta mi-ar plăcea foarte tare.

Isabella, care până atunci ascultase cu răbdare conversația adulților, se prinse de mâna Adelaidei și începu să se legene înainte și înapoi. Legănatul deveni țopăială, iar Adelaide trebui să-și țină echilibrul de câteva ori.. Dorind să redirecționeze energia copilei, Adelaide se uită nerăbdătoare peste umăr să vadă dacă doctorul a terminat. El tocmai își închidea geanta, injecția fusese administrată.

Ea se întoarse către oaspeți:

– Domnilor, doamna Garrett vă pregătește o gustare la parter, în sufragerie. James, vrei să-l conduci pe fratele Kent în sufragerie?

Bărbații acceptară cu eleganță aluzia ei nu tocmai subtilă și se îndreptară spre ușă. James rămase puțin în urmă și o luă deoparte.

– Gideon mi-a cerut să expediez o scrisoare pentru familia lui, spuse el cu voce scăzută. Dacă vrei să adaugi o notă personală, o voi mai reține o zi.

Părinții lui. În timpul acesta ea fusese atât de preocupată de propria ei suferință că nu se gândise deloc la ei. Știrea despre rana lui Gideon îi va întrista. Ea era sigură că James le va fi oferit o relatare detaliată a evenimentelor, explicându-le de ce fiul lor s-a simțit constrâns să se căsătoraescă atât de repede, dar el nu-i putea asigura de dragostea ei și despre faptul că ea va face tot ce poate ca să-l ajute să se facă bine. James nu s-ar fi gândit să scrie despre Isabella care a început din nou să vorbească, oferind părinților lui Gideon un motiv de bucurie chiar și în mijlocul îngrijorării pentru viața fiului lor.

– Da. Mulțumesc, James. Aș vrea foarte mult să le scriu. Mă voi ocupa de asta mâine dimineață.

Isabella sări și încercă să se agațe de brațul Adelaidei, dar alunecă atunci când aceasta se întoarse într-o parte. Micuța maimuțică îi distrăgea atenția. Adelaide simțea dorința s-o mustre, dar își ținu gura. Dacă Isabella nu se oprește repede din legănat și țopăit... Adelaide respiră adânc, încercând să-și ascundă frustrarea. Emoțiile ei fuseseră solicitate la limită în ultimele ore, și simțea că își pierde și ea controlul.

– Acum, domnișoară Addie? Pot să cânt?

Adelaide prinse bucuroasă ideea.

– Da, Izzy. Acesta este cel mai bun moment pentru un cântecel. Zâmbind, Isabella o lăsă de mână și se grăbi lângă patul lui Gideon.

– Tata Gideon, tata Gideon, ești gata pentru un cântec? Adelaide veni lângă pat cu un pas mai obosit și cu privirea atentă la fața lui Gideon. El ridică mai întâi sprâncenele, apoi pleoapele, doar pe jumătate. Le simțea grele , iar ochii lui căprui erau încețoșați. Ea nu știa dacă asta era de la durere sau de la morfină.

– Sunt gata, Bella mea, îngăimă el. Încercă să zâmbească, dar zâmbetul lui păru mai degrabă un tic nervos. Totuşi, Isabella nu părea să observe asta. Ea făcu o piruetă până ce poalele i se învârtiră şi apoi o reverenţă de parcă urma un număr de dans improvizat. Păşind mai aproape de pat, inspiră şi începu să cânte cu o voce de soprană ce o uimi pe Adelaide prin puritatea ei.

„Dormi, copilul meu şi să ai pace,
Noaptea întreagă
Dumnezeu îţi va trimite îngeri păzitori
Noaptea întreagă
Orele line de somn se furişează
Deal şi vale în vis dormitează
Iar eu veghez cu drag lângă tine
Noaptea întreagă."

Sunetul cunoscutului cântec pătrunse inima Adelaidei care privea la bărbatul iubit. Nu murmura cuvintele cu buzele ei, dar le simţea ecoul în minte, rugându-se ca Dumnezeu să trimită îngeri păzitori şi jurând să vegheze cu drag în noaptea lungă ce-i stătea înainte.

Isabella continuă cu o strofă pe care Adelaide n-o mai auzise înainte. În timp ce ea cânta, Gideon îşi înclinase capul cât să poată privi în ochii Adelaidei.

„Dragoste, spre tine se îndreaptă gândul meu
Noaptea întreagă.
Doar pentru tine inima mea tânjeşte
Noaptea întregă
Chiar dacă soarta crudă ne va despărţi
Asta nu va fi pentru totdeauna
Speranţa mea nu va dispărea
Noaptea întregă."

Adelaide se întoarse, nereuşind să-şi mai stăpânească lacrimile. Din fericire, Isabella îşi continuă cântecul de leagăn cu o altă

strofă, dându-i posibilitatea să se liniștească. Văzu ca prin ceață o batistă pe care i-o întindea doctorul Bellows.

– Mulțumesc. Adelaide luă pătratul de bumbac oferit și își șterse ochii. Zâmbi conștientă și îi returnă medicului batista.

– Până când fetița e preocupată cu cântecul, vreți să discutăm despre tratamentul soțului dumneavoastră?

Instinctele de îngrijire ale Adelaidei se treziră, lăsând deoparte celelalte emoții ale ei. Se uită către pat, dar nici tatăl și nici fiica nu păreau preocupați de ea în acel moment.

– Da, doctore, spuse ea, scuturându-și melancolia cu o ultimă smiorcăială. Spuneți-mi ce să fac.

El o conduse către ușă și vorbi cu voce șoptită ca să nu mai audă altcineva.

– Să nu-i dați nicio hrană solidă timp de câteva zile și doar atâta apă cât să fie hidratat. Cu o rană străpunsă ca asta, vătămarea merge prea adânc pentru a putea fi suturată, așa că eu doar am pansat rana și i-am schimbat bandajul. Trebuie să schimbați pansamentul de două ori pe zi. Vă voi lăsa niște laudanum ca să-i mai ușureze durerea și mâine dimineață îi voi mai administra o injecție cu morfină înainte de a pleca.

Adelaide încuviință, notându-și în minte instrucțiunile lui.

– Aveți vreo întrebare? zise doctorul în vreme ce își lua geanta de mâner și ridica săculețul cu trusa lui de pe birou.

Ea nu se putea gândi decât la una singură:

– Când vom ști dacă va trăi?

– E greu de spus, doamnă. Eu n-am văzut niciodată un om să se vindece dintr-o astfel de condiție, dar am citit despre cazuri de soldați care fiind răniți în acest fel în război au supraviețuit, totuși. Vindecarea depinde de cât de multă vătămare produce glonțul când trece prin cavitatea abdominală. Dacă nu atinge niciun organ vital și dacă nu se produce o hemoragie internă, pacientul are o șansă de supraviețuire. Nu este o șansă prea mare, dar ea există. Asta dacă nu apare vreo infecție.

– Deci, cât mai durează până vom ști? își repetă ea întrebarea, având nevoie să se agațe de ceva.

Doctorul Bellows își răsuci colțul mustății.

– Nu știu cu certitudine, doamnă Westcott. Dar dacă soțul dumneavoastră supraviețuiește două sau trei zile, aș spune că șansele de vindecare cresc foarte mult.

Adelaide se agăță de numărul pe care îl spusese doctorul. Trei zile. Trebuie doar să-l țină în viață trei zile. Ea își îndreptă umerii și privirea i se învioră.

– Mulțumesc, doctore.

El își luă pălăria și dispăru după ușă. Ea s-ar fi putut oferi să-l însoțească până jos, dar nu dorea să plece de lângă Gideon. Doctorul Bellows era un om inteligent. Cu siguranță că el putea găsi și singur sufrageria. Dacă nu după alte indicații, cel puțin după instinct.

Dintr-o dată, liniștea camerei o surprinse. Isabella își terminase cântecul. Adelaide se răsuci și văzu un îngeraș în cămașă de noapte îngenunchiat lângă patul lui Gideon. Salteaua era prea sus pentru ea ca să-și pună coatele deasupra, dar micuța își împreunase mâinile în față și își rezemase fruntea de marginea așternutului.

– Doamne scump, Tu l-ai făcut pe tata Gideon ceva mai bine, dar rănile lui sunt tot acolo. Ai uitat să le vindeci? Îți voi aduce aminte până vor dispărea de tot.

Adelaide zâmbi, cu capul plecat și ascultând.

– A, și îți mulțumesc că mi-ai dat o nouă mamă. Dacă n-o mai pot avea pe prima mea mamă, domnișoara Addie este următoarea variantă bună. Amin.

Inima Adelaidei se umplu de mulțumire ca de un ulei cald ce înmuia fiecare cută întărită și fiecare colț înăsprit. Ea se duse la fiica ei și o ajută să se ridice de la podea.

– Tata Gidyon a adormit în timp ce-i cântam, șopti Isabella, ridicându-se, dar cred că i-a plăcut.

Adelaide ridică fata în brațe și o așeză pe șold.

– Sunt sigură că i-a plăcut, dulceață. A fost foarte drăguț.

Isabella căscă larg, făcând-o și pe Adelaide să caște, la rîndul ei. Era timpul de culcare.

După ce o înveli pe Isabella și o sărută pe obrăjor de noapte bună, Adelaide ieși din camera copilei și stătu, fără să facă vreo mișcare, în hol. Un fior absurd de neliniște trecu prin ea. De ce ar trebui să fie neliniștită? Da, era seara nunții ei, dar cu siguranță că Gideon nu era în stare să-și facă datoria de soț.

Totuși, gândul acesta nu risipi fiorii care îi făceau inima să se zbată ca un pește pe uscat, așa că în final se îmboldi singură să meargă în camera lui Gideon.

La ușa lui, se prinse de mâner și se opri. În seara asta era șansa ei să fie în sfârșit, soție – să fie soția lui Gideon. Ea nu știa cât timp le va mai da Dumnezeu așa că nu voia să piardă niciun moment. Inspirând adânc, apăsă clanța și se strecură înăuntru.

Acum că toți vizitatorii plecaseră, camera părea largă și oarecum de natură să intimideze. Adelaide parcurse jumătatea distanței până la pat, apoi se opri. Nu se gândise să-și ia o cămașă de noapte. Aiurea. Acum ce să mai facă? Putea să doarmă îmbrăcată, dar asta ar fi ceva foarte inconfortabil. După ce zi avusese, cum și-ar putea refuza să se dezbrace de toate și să se relaxeze într-un somn neîngrădit? Pur și simplu, nu putea.

Privi peste birou. Orice mireasă ar trebui să fie ținută strâns în brațele soțului ei în noaptea nunții. Gideon s-ar putea să nu poată s-o îmbrățișeze, dar ea ar putea-o face. Un zâmbet îi încolți pe față.

Trăgând încet sertar după sertar, Adelaide găsi în sfârșit ce căuta. Privind peste umăr ca să vadă dacă Gideon doarme, se grăbi spre colțul cel mai îndepărtat al patului. Dormitorul nu avea un panou după care să meargă să se dezbrace, așa că ea se întoarse cu spatele la cameră și își trase de pe ea în grabă hainele de zi. Simțindu-se rușinată, trase pe cap cămașa groasă de lucru a lui Gideon și își vârî mâinile în mânecile ei. Deși poalele cămășii îi treceau de genunchi, simțul modestiei o oprea să-și scoată lenjeria. De asemenea, încheie toți nasturii cămășii – până la gât, observând cum cămașa mare atârna pe trupul ei micuț ca o față de masă.

Totuși, era cămașa lui și, îmbrățișându-se singură, ea se imagină îmbrățișată de el și duse materialul la nas. Mirosul de săpun și de aer curat era plăcut, dar ea dorea să fi simțit mirosul lui Gideon. Își ridică mânecile până la încheieturi și, lăsând pe jos hainele pe care le aruncase de pe ea, se strecură în vârful picioarelor către pat. Cu grijă ca să nu clatine prea mult salteaua, ea ridică cearșaful și se târî până lângă el. Acolo era aroma pe care o dorea. În cearșaful lui și pe trupul lui. Adelaide închise ochii și trase aer în piept. După o clipă lungă, îi redeschise și se așeză pe o parte ca să-l privească pe proaspătul ei soț și să-i urmărească somnul.

Pieptul lui se ridica și cobora ritmic. Respirația lui sonoră – nu chiar un sforăit, dar destul de tare ca s-o audă fără să-și ciulească urechile, era calmă, liniștitoare.

Dintr-o dată, liniștea se risipi când el gemu în somn și își desfăcu brațele. Cu inima bătând puternic, Adelaide se aplecă înspre el și-l prinse de încheieturi.

– Șștt, Gideon, totul este bine. Stai liniștit. Ea continuă să-i șoptească încet cuvinte liniștitoare până când el se relaxă. Chiar și după ce se liniști, ea rămase aplecată asupra lui, mângâindu-i părul negru și aspru și sărutându-l din când în când pe frunte.

Chiar dacă pe dinafară se liniștise, înăuntru temerile Adelaidei începură să o frământe din nou.

– Aștept să lupți pentru mine, Gideon Westcott, șopti ea cu maxilarul încordat. Dacă am fost de acord să mă mărit cu tine nu înseamnă că bătălia s-a încheiat. Am semnat să fiu o soție, nu o femeie văduvă, și cer un sfârșit fericit la povestea noastră. Asta e datoria ta, dragă soțule.

El gemu din nou și ea crezu că-l vede clipind. Se ghemui și se întoarse pe partea ei, scăpând și ea un geamăt. Dacă nu-l lăsa să doarmă, n-avea cum să se înzdrăvenească. Nu-i folosea poate nici faptul de a pune presiune și cereri asupra lui. Ea dorea însă atât de mult o viață cu el. Atât de mult că parcă o durea sufletul.

Cer prea mult, Doamne?

Adormi, așteptând un răspuns care nu avea să vină niciodată.

34

Reginald Petchey se uită chiorâș la avocatul lui prin lumina slabă a lămpii singure, unsuroase, ce stătea pe masa dintre ei. Umbre neclare pluteau pe fața acestuia.

– Tu îmi spui că Westcott este încă în viață?

Beregata lui Farnsworth se mișcă pe gâtul lui sfrijit ca și cum ar fi înghițit ceva, îndelung și încet.

– M-mă tem că așa este, domnul meu.

Reginald sări în picioare, iar scaunul slab de sub el zbură într-o parte.

– Dar e o săptămână, Farnsworth, o săptămână!

Privi spre asistentul lui ca un prădător la vânat. Lașul se trase înapoi până la peretele de placaj vechi care-i opri retragerea. Reginald trase un pumn în peretele de lemn, lovind cu o ură nestăpânită. Farnsworth tresări și sudoarea îi apăru pe frunte, dar își ținu capul în sus. Demonstrația de tupeu nu reuși decât să-l enerveze pe Reginald și mai tare.

– Am îndurat mizeria din acest... acest... El gesticulă arătând la coaja de clădire infestată cu insecte în care se înjosise să locuiască.

– Motel al gării, domnule.

Reginald își întoarse privirea spre Farnsworth și dori să-l lovească cu ceva mai substanțial decât o amenințare zgomotoasă. Ardea de dorința să-i înfigă mâinile în gât și să strângă până când... Scrâșni din dinți. Cu fălcile încleștate, își scuipă dezgustul, cuvânt cu cuvânt, rostind atât de apăsat că stropi mici de salivă zburară spre fața trasă a lui Farnsworth.

– Nu-mi... pasă... cum... se... numește!

Idiotul nu înțelegea ce este important în discuția asta? Ca orice bun vânător, el fusese pregătit să aștepte. Organizase ambuscada și calculase timpul la perfecție. Din păcate, nemernicul de mexican pe care-l angajase se dovedise o armă defectuoasă care doar rănise prada în loc s-o doboare cu o lovitură clară. Totuși, Reginald nu intrase în panică.. Câteodată, armele dau greș. Trebuie ținut seama și de asta. Un bun vânător trebuie doar să-și modifice strategia și să aleagă o altă metodă de a doborî ținta. Când José, sângerând și scâncindu-se, apăruse în salon vinerea trecută ca să-și ceară plata, el îl asigurase pe Reginald că-l lăsase pe Westcott cu o gaură mare în burtă, iar moartea lui era ca și asigurată.

Așa că Reginald așteptase și selectase timpul ca fiind noua lui armă. Își împachetase lucrurile și se ascunsese în acest han mizerabil care se găsea la marginea de vest a domeniului lui Westcott, așteptând și ascultând veștile ca să știe când are posibilitatea să facă mutarea următoare. O săptămână! Iar acum Farnsworth îi spunea că totul fusese degeaba?

Scoase un urlet și lovi din nou peretele, înainte de a se îndepărta de avocatul lui.

– Poate că ar trebui să... să ne întoarcem în Anglia, domnul meu.

– Și să ne recunoaștem învinși? Nici vorbă. Îl el se învolbura mânia și nu mai putea judeca limpede. Dorea să lovească ceva. Pe cineva. Dar forța brută nu-i putea aduce rezultatele de care avea el nevoie. Nu. Lui îi trebuia șiretenie, iar asta cerea gândire. Reginald se forță să nu se mai agite în jurul camerei ca o fiară în cușcă. Își îndreptă cravata, scutură scamele de pe vesta lui de brocart și își împinse înapoi mânia care clocotise până la suprafață.

– Eu nu sunt ca tine, Farnsworth. Nu-mi abandonez scopurile când apar dificutăți. Eu perseverez. Eu caut noi căi de atac, strategii negândite, slăbiciuni ascunse și încă neexploatate...

O bănuială ușoară îi încolți în minte, luând o formă nebuloasă. Imediat, energia ce-i alimentase mânia se redirecționă ca să-i hrănească gândurile. Prin fața lui defilară posibilitățile, aproape prea repede ca să le poată urmări. Dar el reuși s-o facă. Sentimentul binecunoscut al puterii îl încălzi. Ce-i mai plăcea să fie genial!

– Nu sugerez să fugim, domnul meu, ci doar să ne amplasăm în alt loc. Vocea lui Farnsworth îl deranja ca bâzâitul unei muște. Îl făcea să dorească să-l lovească cu un ziar răsucit, dar unul destul de mare, cât pentru o muscă de dimensiunea avocatului. Fondurile noastre sunt aproape epuizate, continuă acesta, necunoscându-i gândurile.

– Și nu se vor redresa dacă nu avem fata, lătră Reginald fără să-și ridice privirea. PășI de-a lungul camerei mici și-l împinse pe Farnsworth din calea lui, dând ocol mesei. Acum, termină cu jelania și lasă-mă să gândesc.

Westcott era încă viu. Și dacă supraviețuise o săptămână cu o gaură în burtă, nu se putea miza că va sucomba prea curând.

– Mai spune-mi o dată ce-a zis doctorul din Menardville, porunci Reginald.

– A fost tot cam ca atunci când am vorbit prima dată, acum trei zile. I-am repetat că sunt bucuros să pot întâlni în sălbăticiunea Texasului un medic bun care poate să readucă la viață un om din ghearele morții. Dar de data asta nu m-a mai întrebat de unde știu despre caz și a fost mai generos cu detaliile. Se pare că povestea despre recuperarea fermierului rănit s-a răspândit în tot orașul de la ultima mea vizită.

După ce mi-a examinat gâtul ca să se asigure că pastilele lui mi-au mai calmat inflamația, doctorul Bellows m-a informat despre starea lui Westcott. Desigur că nu i-a menționat numele, dar e foarte improbabil că vorbea despre un alt pacient cu o rană abdominală de la glonț. Farnsworth își duse mâna la gât și își ridică barba, ca și cum ar fi dorit să-și mai ușureze disconfortul dat de simptomele lui simulate.

Totuși, nu erau complet simulate. Reginald n-ar fi lăsat de izbeliște un astfel de detaliu. La insistența lui, înainte de a merge în oraș, Farnsworth dăduse pe gât trei căni de ceai foarte fierbinte, ca să se asigure că nu va trezi suspiciunile doctorului. Și plânsese ca un copil mic. Jalnică făptură.

– Când l-am întrebat, continuă Farnsworth, dacă n-ar fi bine să scrie un articol pentru un jurnal medical despre acest caz de tratare cu succes a unei răni de obicei fatale, doctorul a devenit și mai comunicativ cu privire la caz. El a indicat că recuperarea lui Westcott ar mări credibilitatea unei teorii numite abstenționistă care se află în contrast cu o altă teorie a unui medic mai începător,

numit Sims, unul care susține teoria ciudată a laparotomiei. Eu n-am idee de teoriile astea, dar în toată vorbăria lui a spus că Westcott a început doar de puțin timp să ia hrană – ciorbe și lichide în general. A spus că nu-i mai face injecții cu morfină, deși durerea e încă destul de prezentă – și din câte știa el, încă nu s-a dat jos din pat.

Reginald se opri din mersul prin cameră și privi fără țintă în tavan.

– Asta înseamnă că tipul e slab. Cum era de așteptat, dealtfel. Era mai bine să fie mort, dar în condiția lui actuală asta se poate rezolva destul de ușor.

Farnsworth tuși, întrerupând șirul gândurilor lui Reginald.

– Ce-ar fi doar să punem mâna pe fată și s-o ducem înapoi în Anglia? Westcott n-are cum să te poată opri. Am putea să ne cărăm din țara asta blestemată, înainte de a ajunge la spânzurătoare.

Cu o privire tăioasă, Reginald îl făcu pe omul său să tacă.

– Atâta vreme cât Westcott este viu, el pune în pericol revendicarea mea pentru Isabella. Tu știi asta. Acum, încetează cu mofturile și lasă-mă să gândesc chestia asta până la capăt.

Farnsworth se furișă în colțul lui și tăcu pentru o vreme.

Westcott era genul de nobil. Slăbiciune. Era secătuit din punct de vedere fizic. Slăbiciune. Oamenii lui erau obosiți de orele lungi de gardă. Slăbiciune.

Reginald spionase ferma. El văzuse gărzile. Dar după o săptămână fără nici cel mai mic semn de pericol, atenția și motivația lor era cu siguranță foarte mult scăzute. Poate că cei mai mulți dintre ei mârâiau chiar în acest moment împotriva acestor obligații fără noimă. El putea folosi asta în avantajul său. Iar când garda va fi înlăturată el îl poate scoate afară pe Westcott cu o momeală bine plasată. Isabella ar fi bună pentru acest rol. Sau femeia aceea despre care îi povestise José, a cărei onoare Westcott o apărase cu atâta galanterie. Un om ca Westcott nu s-ar trage înapoi la adăpost dacă o femeie aflată sub protecția lui s-ar afla în pericol. S-ar lupta până la moarte.

Tocmai pe asta miza Reginald.

– Farnsworth, fă-mi bagajul. Plecăm din șopronul ăsta.

– Mergem acasă, domnule? Speranța din vocea lui era de-a dreptul comică. După atâta vreme ar fi trebuit să-l cunoască mai bine.

– Nu. Ne ducem să-l cazăm pe domnul Edward Church și pe însoțitorul său la Hotelul Australian din Menardville. Westcott cu siguranță are iscoade în oraș, iar eu am de gând să le ofer ceva de raportat. În după-amiaza asta noi doi ne facem apariția acolo. I-am spus acelui perfid de Bevin că vreau să aflu tot ce se poate despre oraș ca să-i pot povesti mamei prietenului meu, și așa voi face. Voi vizita magazinele, saloanele de cărți, poate chiar și pe doctorul ăla al tău. Apoi noi vom face vizita multașteptată la domnul Gideon Westcott.

– Noi? Șoricelul de asistent chițăi, surprins. Dar ce facem cu gărzile?

Reginald zâmbi, savurând îndrăzneala noului său plan.

– Vom merge neînarmați, desigur. Doi domni care au venit să discute despre posibilitatea renegocierii custodiei.

– Westcott nu va ceda niciodată copilul.

– Nu. Reginald își scutură o scamă de pe mânecă. Totuși, îmi imaginez că el cunoaște deja îndeajuns de bine situația mea ca să se aștepte că voi încerca să-l fac să renunțe la unele dintre principiile sale. Iar eu îl voi constrânge. Când el mă va refuza, voi amenința că mă voi întoarce în Anglia și voi continua să lupt, cheltuind până la ultimul bănuț pentru a o aduce din nou pe nepoata mea în sânul familiei sale naturale. Apoi ne vom întoarce în oraș și ne vom lamenta peste tot că trebuie să plecăm înapoi în Anglia fără să ne atingem scopul călătoriei și vom face mare caz de nemulțumirea noastră pentru eșecul suferit. După aceea, vom lua o trăsură sau orice mijloc de transport ne poate oferi compania locală și vom pleca definitiv din oraș.

– Numai că nu plecăm cu adevărat, nu-i așa? întrebă Farnsworth cu o presimțire sumbră.

Reginald zâmbi în loc de răspuns. În curând, Gideon Westcott nu va mai avea niciun cuvânt de spus cu privire la viitorul Isabellei.

35

Lumina dimineții se strecură prin cutele perdelei groase de damasc din dormitorul lui Gideon, invitându-i pleoapele să se deschidă. Surprinzător, ceața care de obicei îi stăruia în minte după somnul indus de medicamente, lipsea de această dată. El puse împreună fragmente de amintiri încercând să reconstituie ultima vizită a doctorului Bellows. Aceasta avusese loc acum două zile, sau poate că acum trei zile. Doctorul renunțase la injecția cu morfină, hotărând că se produsese suficientă vindecare încât să îl scoată de pe medicamente, iar aseară Gideon însuși se gândise să renunțe și la laudanum. A te trezi cu capul limpede era un lux pe care el nu-l apreciase înainte, dar după ce se confruntase cu negura minții în fiecare dimineață învățase ce valoroasă era luciditatea.

Cu o încercare de a se mișca, Gideon întinse un braț în aer și tresări la strânsoarea care-l ținea de la mijloc. Încă îl durea, dar nu atât de tare ca înainte. Desigur, o parte din această durere se datora, pare-se, abaterilor lui rămase nesancționate. Împotriva sfatului doctorului, el se aventurase de-a lungul camerei după-amiaza, sprijinindu-se de mobilă. Acum patru zile, când încercase asta pentru prima dată, abia dacă a fost în stare să se țină pe picioare dar, încetul cu încetul el își dezvoltase rezistența, iar ieri reușise să ajungă până la birou și înapoi. Deși nu era gata pentru o întrecere la fugă, gândul că se poate deplasa cu forțe proprii îi gâdilase orgoliul și îi dăduse încredere că își va putea reface toate forțele, în timp. Era ceva pentru care îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare zi.

Înțepenit de șederea pe o singură parte aproape toată noaptea, și fiindu-i puțin cam prea cald, Gideon aruncase pătura în lături și se răsucise pe partea stângă, ținând cearșaful în sus ca să-și ușureze întoarcerea. Strânse din dinți când durerea îi săgetă pieptul și își trase cu grijă genunchii în sus, ghemuindu-se cu multă grijă într-o parte. Intrase direct în Adelaide.

Ochii i se măriră, și i se tăie respirația.

Addie.

În patul lui.

Ea se strâmbă ușor, nemulțumită de mișcarea lui, apoi scoase un geamăt scurt și se lipi de pieptul lui. Buzele ei pline se depărtară ușor, cu un suspin de ușurare, iar pulsul lui reacționă de parcă acel sunet slab era pocnetul unui pistol la startul unei curse de cai. Inima i-o luă la sănătoasa. Cu respirația întretăiată, el se gândi o clipă ce este de făcut. Se decise să își pună mâna pe mijlocul ei.

Privirea i se plimbă peste ea, luându-și timp să privească fiecare detaliu al femeii iubite. Cum genele ei negre se odihneau pe pielea albă, flirtând cu pistruii decolorați de pe jumătatea superioară a obrajilor. Cum părul ei desfăcut făcea valuri castanii pe pernă. Cum linia gâtului forma o adâncitură acolo unde se întâlnea cu clavicula, înainte de a dispărea sub materialul... cămășii lui de lucru?

Îi căzu falca. Ea purta cămașa lui. Dintr-un ciudat motiv, lucrul acesta îl făcu mai fericit decât faptul că o găsise lângă el, în pat. Putea să aleagă să doarmă în patul lui din motive practice, ca să-i fie mai ușor să-l îngrijească pe timpul nopții. Dar să poarte cămașa lui? Asta era ceva personal. Posesiv. Ea nu era în patul lui dintr-un sentiment al datoriei. Era acolo pentru că îi păsa. Îi păsa de el.

Cămașa lui se ridicase pe pulpele ei, iar ochii lui se scăldară lacomi în imaginea acelor picioare formate ce stăteau încâlcite în cearșaful lui. Chiar și acoperite de indispensabili, formele lor fine erau evidente.

Gideon iubea inima credincioasă a Adelaidei și spiritul ei fumos, dar nu putea nega că și figura ei îi era pe plac. Chiar foarte tare. Dintr-o dată, el simți o motivație nouă și presantă de a se înzdrăveni cât mai repede.

Frânturi de amintiri îi veniră în gând, lăsându-i impresia, aproape certitudinea, că ea mai dormise aici și înainte. Își aminti de hainele ei aruncate într-un colț și de mirosul ei pe perna de alături. Avea chiar și imagini vagi despre mâinile ei puse pe brațele lui și vocea ei liniștitoare șoptindu-i ceva atunci când el se lupta cu durerea ce-l străpungea ca un fier înroșit. Totuși până acum ea nu se aflase în pat în momentul când el se trezise. Își promise să-și schimbe rutina. Plăcerea era prea mare și nu trebuia pierdută.

Ca un explorator antic, marcând teritorii noi pe hartă, Gideon trase cu degetul peste valea de la talia ei către dealul ridicat al șoldului. Urmă linia copasei ei până unde reuși să ajungă, apoi se întoarse ca s-o ia de la capăt. Călătorind peste cutele cămășii lui mari, el continuă spre nord – pe câmpiile netede ale brațului ei, peste umflătura umărului și pe cărarea delicată a gâtului.

Își aduse aminte de fragmente din conversațiile trecute. Addie îi explicase că e de datoria lui să-i ofere un sfârșit fericit. Un zâmbet senzual îi răsări în colțul gurii. Era mai mult decât bucuros să-și îndeplinească îndatoririle de soț. Pe toate.

Nemaifiind în stare să reziste, el își afundă degetele în părul ei și îi întoarse fața către el. Apoi se aplecă înainte și începu să-i dea sărutări mici pe buze, începând din colțul gurii și mergând mai departe până când ea începu să se miște. Genele ei tremurară.

– Gid...?

El îi acoperi întrebarea cu un sărut. Acum nu se mai juca. Îi luă toată gura, fără să se mai rețină. Ea nu mai era Adelaide Procter, guvernanta. Era Adelaide Westcott, soția.

Soția lui.

Ea își reveni repede din surpriză. Îl prinse de umeri ca să se sprijine și se întinse spre el. Inima lui bătea tare și când ea se retrase în sfârșit, el refuză s-o lase să se desprindă complet de el. Își așeză fruntea lângă a ei și-și ascultară respirația ca un ecou în liniștea dimineții.

– Ne simțim mai bine astăzi, nu-i așa? Adelaide întrebă în vreme ce-și lăsa capul pe perna ei iar fața îi era toată roșie.

– Ceva mai bine, îi zise Gideon, zâmbind. El îi trasă linia părului în jurul feței, mângâind șuvițele rebele și trecându-i-le după urechi. Pleoapele ei se apropiară și un zâmbet tremurat

flutură pe buzele ei. Inima i se smuci în piept. Cum de fusese el atât de binecuvântat? Nu doar că Domnul găsise cu cale să-i cruțe viața, dar îi și dăruise o femeie plină de dragoste și de lumină.

Lumină. Rază de soare. Hmm. Gideon îi strânse mâna și își trecu degetele peste materialul cămășii legate la încheietura mâinii ei.

– Cred că e prima dată când te văd purtând altă culoare decât galben.

Ea își deschise ochii și-i întâlni privirea.

– Când am ales-o, eram mai preocupată să știu că port ceva de la tine decât s-o asortez cu garderoba mea.

Își mușcă buza și își îndreptă atenția spre un loc sub bărbia lui. Gesticulă cu mâinile în spațiul mic dintre ei și continuă să bată câmpii:

– Sper că nu te deranjează că am folosit-o. Mi-am uitat cămașa de noapte în acea primă seară și am găsit că este mai confortabil să port cămașa ta. Am făcut asta și după aceea, deși între timp mi-am adus lucrurile în camera ta. O, și încă ceva. Am golit un spațiu din dulap și mi-am adus rochiile pe care le-am agățat lângă costumele tale. Sper că...

El îi puse un deget pe buze ca s-o oprească din sporovăiala ei emoționată.

– Locul tău este cu mine acum, Addie. Eu te vreau aici. Mută tot ce vrei. Îmbracă tot ce îți place. Vreau doar să știu că te am pe tine lângă mine. Bărbia ei tremură ușor și ea închise scurt ochii, strângând o lacrimă. Dar lacrima se rostogi pe tâmpla ei și căzu pe fața curată de pernă. La vederea ei, Gideon simți durerea. Îi mângîie fața cu dosul degetelor, într-un efort de a-i șterge urma.

– Ce s-a întâmplat, Addie?

Ea strânse din buze, dar Gideon le observase tremuratul.

– Sunt atât de fericită să te văd că trăiești și respiri, izbucni ea, spre ușurarea lui. Am încercat să cred și să fiu curajoasă pentru Isabella și toți ceilalți, dar în adâncul inimii am fost foarte îngrijorată că te-aș putea pierde.

Ignorând durerea din abdomen, Gideon o trase mai aproape de el. Îi ascunse capul sub barba lui și o mângâie pe spate.

– Nu plec nicăieri, iubirea mea. Am de scris o poveste cu sfârșit fericit și o voi face împreună cu tine.

Addie încremeni.

– Tu ai auzit asta? murmură ea lângă pieptul lui.

Gideon chicoti înfundat, bucuria lui era prea mare ca să și-o suprime. Se trase înapoi doar atât cât să-i privească fața.

– Da, am auzit, micuța mea visătoare. Și intenționez să-mi îndeplinesc această îndatorire, cât pot mai bine. Își sigilă făgăduința cu un sărut, o delicată promisiune despre ceea ce avea să urmeze.

Tot restul zile, Adelaide fredonă. Scurtă lecțiile Isabellei, pentru că era prea distrată, gândindu-se la soțul ei, iar când Gideon insistase să fie ajutat să coboare în salon, ca să mai schimbe decorul în acea după-amiază, ea găsi tot felul de motive să treacă pe acolo doar ca să-l mai vadă zâmbind. Acele faimoase gropițe se arătau din nou, în toată frumusețea lor.

Zâmbetele lui prietenoase pe care învățase să le iubească îi tăiau și acum respirația, dar între timp el adăugase o armă nouă la arsenalul lui. Un zâmbet secret, intim, care-i amintea de sărutări calde și brațe puternice. De fiecare dată o făcea să tresară și să roșească. Omul acesta era un invalid în halat, aflat în convalescență în mijlocul unei grămezi de perne pe canapea; totuși când zâmbea așa către ea, el era masculinitatea personificată. Gideon avea în el o ușoară doză de șmecher. Iar Adelaide îl adora din acest motiv.

Acum ea stătea la masa din bucătărie, tăind în felii subțiri o pâine de porumb și fărâmițând-o într-un vas. Mai devreme, el se văitase cu nu are nimic în care să-și bage dinții. Spunea că un bărbat trebuie să mănânce și altceva decât lichide, ca să-și recapete puterile.

El o implorase să-i facă o friptură de vită cu cartofi prăjiți și cu ceapă verde. Ea se lăsase înduplecată să-i dea un castron de lapte cu pâine de porumb. Râzând, îi promisese o tratație specială pentru când va fi deplin sănătos.

Apoi el îi aruncase unul din zâmbetele acelea seducătoare și promisese să termine terciul până la ultima îmbucătură. Imagini provocatoare îi năvăliseră în minte la auzul cuvintelor lui, așa inocente cum erau ele, și se grăbise să iasă din cameră ca să-și ascundă roșeața.

De cât timp are nevoie o femeie ca să se obișnuiască cu soțul ei și să poată gândi limpede din nou? Adelaide zâmbi la toate acele

senzații ce se zbăteau în inima ei. Tocmai se aplecase peste vasul cu firimituri și lapte când în curte se auzi o împușcătură. Ea sări, vărsând din lapte pe masă dar apoi reuși să țină vasul drept.

Înainte de a-și regăsi echilibrul și a se hotărî ce are de făcut, pași grei se auziră la capătul verandei, apropiindu-se de ușa bucătăriei. Adelaide deschise sertarul cu cuțite și apucă unul cu lamă lungă și mâner încrustat.

Ușa se deschise larg.

– Șenora Westcott, avem musafiri. Recunoscându-l pe Miguel, lăsă jos cuțitul, dar inima ei nu se liniști. Doctorul nu era așteptat în ziua aceea, iar dacă ar fi fost vorba de o vizită a predicatorului sau a altui om din oraș, garda nu ar fi tras un foc de avertizare în aer.

– Cine este?

Omul de încredere al lui Gideon avea acum o față severă.

– Mi-a dat asta. El îi întinse un card alb. Adelaide îl acceptă, mușcându-și buzele. Ea se încruntă la vederea gravurii rafinate, aurii. Onorabilul viconte Petchey cerea o audiență. Adelaide se uită înapoi spre Miguel, cu sufletul strâns față de atâta nedreptate. Tocmai când Gideon se agățase ceva mai bine de viață, diavolul venea până în pragul ușii lor.

36

– Petchey este aici? Gideon se încruntă la omul său.

– Si, patron. El și omul lui. I-am căutat de arme. Nu au niciuna, nici măcar în cizme. Miguel își încleștă mâna pe armă, cu țeava îndreptată spre prețul din bucătărie, dar cu degetul pe piedica trăgaciului. Spune că vrea doar să vorbească, dar eu nu am încredere în el.

– Nici eu nu am. Gideon strânse din dinți și își așeză cu grijă picioarele într-o poziție mai bună. Adelaide se grăbi să-l ajute, trecând pe lângă Miguel.

Dar el nu dorea ajutorul ei. Își smulse brațul din mâna ei.

– Mă descurc.

Ea se retrase, roșie la față, șocată și rănită. El se îndârji împotriva sentimentului de vinovăție care încerca să-i saboteze dârzenia. Nu era vreme pentru sentimentalisme. Dușmanul se apropia, și slăbiciunea putea duce la dezastru. Era datoria lui să-și apere familia, iar atitudinea ei protectoare nu făcea decât să-i aducă aminte de forța pe care o pierduse. Oare ea nu pricepea că el are nevoie ca ea să creadă în abilitatea lui de a o proteja? El voia ca ea să-l vadă puternic. Altfel cum ar fi crezut el însuși în forțele proprii?

– Ia pistolul meu din sertar, Addie. Încarcă-l și du-l în biroul meu. Pune-l pe masă, la vedere. Acolo mă voi întâlni cu Petchey. Apoi, ia-o pe Isabella și du-o sus în camera voastră de studiu și încuiați-vă acolo. Nu ieșiți de acolo până nu vine cineva dintre noi să vă cheme. Ai înțeles?

Ea se uită la el cu ochi umezi și el înțelese că stilul lui abrupt o durea. Fără să zică un cuvânt, ea încuviință din cap și se întoarse să plece. Inima lui Gideon se înmuie.

– Addie? strigă el după ea. Ea se întoarse, dar nu zise nimic. Te iubesc, adăugă el.

Un zâmbet firav apăru în colțul gurii ei și privirea i se limpezi. Își aplecă ușor capul a înțelegere și într-o secundă se răsuci pentru a ieși repede din cameră.

Gideon urmări fusta ei galbenă dispărând după colț, apoi aruncă o privire hotărâtă spre Miguel.

– Adu-l pe James. Voi doi o să mă ajutați să ajung în birou.

Pe când Juan îl escorta pe Petchey și pe însoțitorul său către intrarea în cameră, abdomenul lui Gideon ardea de la efortul depus ca să stea drept în scaun. Își șterse fruntea de transpirație doar cu o clipă mai devreme iar acum simțea că iar i se adunau broboanele pe la tâmple.

Putea să facă față. De dragul lui Addie și Bella, *trebuia* să reziste.

Vicontele intră agale în birou de parcă venea pentru ceaiul de după-amiază. Schiță o plecăciune către Gideon și zâmbi către James și Miguel care flancau marginile mesei, cu puștile în mână și revolverele la vedere, prinse în centuri.

– Domnilor, vă asigur că nu este nevoie de arme. Noi suntem aici doar pentru o discuție civilizată, nimic mai mult.

Gideon se sili să zâmbească la răspuns:

– Scuzați-mi lipsa de maniere, domnule, dar de curând cineva a încercat să mă ucidă. Așa că veți înțelege de ce sunt puțin mai preocupat când e vorba de vizitatori.

– Desigur. Ce situație regretabilă. Sper că vă refaceți și sunteți mai bine.

Gideon îi făcu semn lui Petchey să ia loc pe un scaun.

– Medicul meu spune că rana este mai puțin severă decât ne-am temut inițial. Din fericire, omul din spatele incidentului n-a fost un bun strateg.

Când liniile din colțul gurii lui Petchey se crispară, chiar și pentru o clipă, Gideon înțelese că remarca lui ascuțită își atinsese ținta. José nu era un strateg, amândoi știau asta.

Totuși, zâmbetul vicontelui rămase lipit la locul său în vreme ce el se așeza pe scaunul oferit, în fața biroului.

– Acesta e unul dintre pericolele la care se expune cineva dacă își face casa în sălbăticia acestei țări barbare. Sper că nu veți mai ajunge prea curând într-o situație atât de neplăcută.

Gideon aprobă ușor din cap, notându-și amenințarea voalată. În spate, îl observă pe Juan forțându-l pe asistentul lui Petchey să se așeze pe un scaun de lângă perete. Juan își legăna arma pe braț, cu capătul țevii îndreptate spre pieptul individului. Tipul scoase o batistă din buzunarul hainei și își șterse gâtul și fruntea, trăgându-se din calea puștii atât cât îi permitea locul.

– Îmi imaginez că știți pentru ce am venit. Petchey își vârî mâna sub haină, dar imediat trei puști se îndreptară spre pieptul lui.

– Vă sfătuiesc să vă scoateți mâna de acolo, dar încet, zise Gideon. Mi-ar displăcea să scurtăm această vizită mai mult decât este nevoie.

– Sunt doar niște hârtii. Nu e nimic de natură să producă atâta îngrijorare. Totuși, el avu atâta minte să le scoată cu multă grijă, ținându-le de un singur colț. James își aplecă arma și se apropie să primească documentele.

Petchey le lăsă din mână cu un zâmbet diabolic.

– Mă bucur să vă văd din nou, domnule Bevin. Ar fi o neglijență dacă aș uita să vă mulțumesc pentru rezervarea la vagonul privat. Călătoria mea a fost foarte confortabilă.

James desfăcu hârtiile, aruncând o privire scurtă asupra vicontelui.

– Mă bucur să aud asta, domnule Church. Sau poate ar trebui să vă spun Lord Petchey? Îl ținti apoi cu o privire grea, dar Petchey ridică doar ușor din umeri.

– Gid, acesta e un contract, zise James, întorcându-se la locul lui lângă birou. Petchey îți oferă douăzeci de mii de lire dacă semnezi ca tutela Isabellei să-i fie dată lui.

– Această sumă este din rezervele mele proprii, nu este vorba nicidecum de fondurile nepoatei mele, zise Petchey ca și cum ar fi fost un om de onoare. Apreciez că ați luat copilul la dumneavoastră, domnule Westcott, dar fetița aparține familiei ei. Tatăl ei a fost fratele meu. Eu îi datorez lui ca ea să fie crescută așa cum și-ar fi dorit el, ca o Petchey. După decizia curții, văd

că ați ajuns să vă atașați de ea și ezitați să renunțați la custodie. De aceea, m-am gândit să vă propun o compensație. Aveți aici o fermă drăguță, care ar putea beneficia de capitalul pe care vi-l pot eu oferi.

El lăsă pentru o clipă un suspans în discursul său, se înclină în față și își puse mâna pe marginea biroului lui Gideon.

– Fă lucrul corect, Westcott. Lasă fata să se întoarcă la familia ei. Nu ți se va refuza deloc să corespondezi cu Isabella și chiar să o vizitezi când vii prin Anglia. Totuși, trebuie să recunoști că pentru ea ar fi mult mai bine să fie la mine. Eu voi avea grijă ca ea să primească cea mai aleasă educație și toate privilegiile care i se cuvin unei fete din clasa ei socială. Este mai mult decât ce-i oferi tu în această fermă aridă, la un ocean distață de adevărata civilizație.

– Nu sunt interesat. Gideon n-avea timp pentru justificări și dezbateri. Începuse să vadă neclar fața lui Petchey și se temea să nu-și piardă cunoștința dacă discuția s-ar fi prelungit. Deși se simțea slăbit, se forță să aibă tărie în voce: Bella este fiica mea – atât în ochii legii cât și în sentimentele mele. Nu voi semna niciun contract. Acum, trebuie să vă cer să plecați de pe proprietatea mea. Nu mai sunteți bineveniți aici.

Fațada politicoasă căzu în sfârșit de pe chipul lui Petchey.

– N-o să mă lași nici măcar s-o văd? Să...

– Nu! Gideon se răstise la el, tăindu-i scurt vorbele. Miguel? Escortează-l pe lordul Petchey afară din casa mea.

– Si, senor. Miguel păși în față și-l apucă de cot pe Petchey. Vicontele își trase brațul din strânsoare și se ridică singur de pe scaun.

– Vei regreta asta, Westcott. Când mă voi întoarce în Anglia, te voi ruina. Pe tine și pe toată familia ta. Tu îmi iei familia, o voi lua și eu pe a ta. Tatăl tău și mama ta nu vor mai fi acceptați în lumea bună după ce mă ocup eu de ei. Mă voi asigura personal că nimeni nu va mai investi în întreprinderile tatălui tău. Mama ta va fi evitată de cei mai apropiați prieteni ai ei și va fi scoasă de pe toate listele de petreceri din țară. Frații tăi se vor pomeni că nu mai pot cultiva relațiile de afaceri de care se bucură în prezent. Și toate din pricina egoismului tău.

Inima lui Gideon se strânse la imaginea pe care o descria Petchey. Arunca el cu amenințări goale sau chiar avea influența

pe care o pretindea? Gideon nu dorea ca familia lui să sufere din cauza lui, dar el nu se îndoia nicio clipă că ei vor purta lupta fără șovăire dacă acesta era prețul pentru siguranța Bellei.

– Fă tot ce știi tu mai urât, Petchey. Nu îmi voi reconsidera poziția.

Vicontele se dezlănțui într-un șir de blesteme și ieși din cameră ca o furtună, cu asistentul alergând după el.

– Urmărește-l, Miguel – până la stația din Lampasas. Vreau să mă asigur că pleacă din Texas.

Ciobanul plecă să îndeplinească ordinul.

– James? Gideon clipi, iar colțurile camerei dispărură într-o ceață gri.

– Da, Gid?

– Nu mă lăsa să dau cu capul de masă.

Îl auzi vag pe prietenul său strigându-l pe nume, ca și cum s-ar fi aflat la o mare distanță. Apoi căzu brusc în față, imaginile dispărură iar el nu reuși să se mai agațe de realitate.

37

La o săptămână după ce Miguel urmărise plecarea lui Petchey cu un tren ce se îndrepta spre est și raportase că biletele fuseseră cumpărate până la New York, Adelaide se aventurase în sfârșit din nou pe afară. După confruntarea aceea, Gideon dormise timp de două zile, îngrijorând-o mai mult decât apariția vicontelui, dar de atunci soțul ei se întremase mult. Acum el putea să mănânce hrană solidă, și își recupera treptat puterea și greutatea pe care o pierduse. Se mișca prin casă fără ajutor, deși încet, și se lamenta că nu-și poate vizita turmele. Adelaide se gândea că dacă e în stare să-și manifeste iritarea către ea și către servitori cu siguranță că situația lui merge spre bine.

Dar în convalescența forțată a lui Gideon se găsea și o binecuvântare. Avea timp să se reconecteze cu Isabella. Cei doi petreceau multe ore împreună, în fiecare dimineață. Gideon îi citea cu voce tare sau o ajuta la aritmetică. Fata zâmbea și râdea, vorbea sau cânta cântece până când Adelaide se găsi în situația de a ușui uneori micuța coțofană de pe acolo.

Dar serile? Păi, astea erau cele mai bune. Gideon o ținea plăcut la pieptul lui și îi șoptea cuvinte de iubire. O săruta pe gât de-o treceau fiori prin tot trupul. Încă nu o făcuse pe deplin soția lui, dar ea vedea din privirea lui că acel moment nu avea să mai întârzie prea mult. În fiecare zi el era tot mai puternic și în fiecare seară sărutările lui erau tot mai aprinse.

Totuși, astăzi era o zi pentru fete. Ca recompensă pentru rezulattele excelente ale Isabellei la învățătură, Adelaide îi

promisese să o ia la călărie și amândouă așteptau cu nerăbdare excursia. Fuseseră prea multă vreme închise în casă.

– Așteaptă-mă, domnișoară Addie. Mergi prea repede. Isabella trebuia aproape să alerge ca să se țină după ea când traversară curtea.

– Scuză-mă, draga mea. Adelaide o lăsă mai încet, temperându-și entuziasmul. N-o mai călărise pe Sheba de câteva săptămâni și acum era foarte nerăbdătoare să sară din nou în șa.

Intrând în staul, Adelaide luă frâul Shebei din agățătoarea de pe perete și o frânghie pentru poneiul Isabellei. După ce pregăti amândoi caii și le puse șeile, Adelaide o urcă pe Isabella pe ponei și o scoase din curte. Cu frânghia în mână, ea sări pe iapa ei și porni la pas ușor. Sheba se suci puțin și se încordă, dar Adelaide o ținu cu o mână fermă.

– Știu, fetițo, știu. Se aplecă înainte și o bătu pe coamă. Și eu vreau să alergăm, dar acum este Izzy cu noi și trebuie să avem grijă de ea.

Adelaide își aruncă privirea peste umăr să vadă cum se descurcă fiica ei. Părea că stă bine în șa, legănându-se ușor în ritmul poneiului..

– Am putea încerca la trap? îi propuse ea.

Izzy încuviință și își întinse mâna către cornul șeii. Adelaide fluieră spre Sheba și o slăbi din frâu. Iapa schimbă ritmul într-un pas alergător, iar poneiul se ținu aproape. Izzy se legăna în șa ca o jucărie de cauciuc, dar chicotele ei arătau că se simte bine.

După o vreme, o lăsară din nou la pas și se plimbară de-a lungul unei văi șerpuite de pârâu secat. Soarele dimineții se ridicase și încălzea îndeajuns, dar vântul sufla din când în când și le răcorea obrajii.

– Ne putem opri puțin, domnișoară Addie? Am nevoie afară.

Adelaide își ascunse zâmbetul. Se îndoia că Izzy mai fusese vreodată în situația de a se ușura fără să aibă un closet cu apă sau o oliță. Dar fata unui fermier trebuie să învețe și asta, mai devreme sau mai târziu. De exemplu, astăzi.

Îi arătă către un stejar gros, ce se găsea la o distanță mică, spre vest.

– Acolo ar fi un loc bun. Ne putem și odihni puțin, iar apoi ne întoarcem.

– Bine.

La semnalul Adelaidei, caii ieșiră din valea pârâului și urcară în direcția stejarului care se găsea la poalele unui deal. Odată ajunși acolo, Adelaide descălecă și o ajută și pe Isabella să coboare, lăsând animalele să se hrănească în iarba uscată a verii. În spatele copacului era o mică râpă și fetele se duseră acolo ca să rezolve problema.

Întorcându-se la copac, umbra era atât de ademenitoare că Adelaide o îndemnă pe Isabella să mai exploreze în vreme ce ea se odihnea, sprijinită de trunchiul gros.

– Uite, domnișoară Addie! Vezi pasărea aceea cu coadă ciudată?

Adelaide se îndreptă de șale și privi în direcția în care se uita Isabella. O pasăre mică, de culoare crem, cu aripi negre și cu o coadă lungă și subțire, era așezată pe vârful unei ramuri singuratice. Adelaide se urcă pe movilița dintre ele ca să fie alături de fiica ei. Își puse brațele în jurul fetiței și arătă către pasăre.

– Ai găsit un forfecar, zise ea. Când zboară, coada lui se desface într-un *V* mare, ca o foarfecă.

– Vreau să văd, vreau să văd!

Entuziamul Isabellei trebuie că stârnise pasărea care se ridică în zbor și se năpusti pe deasupra capetelor lor ca și cum ar fi încercat să le gonească de acolo. Isabella se aplecă și râse încântată, urmărind pasărea.

– Prinde-o, Izzy! Adelaide râdea și ea.

Fata se avântă, curajoasă. Ea urmă traseul neregulat al forfecarului până când Adelaide decise că e mai bine să renunțe la urmărire înainte ca fata să se îndepărteze prea mult. În cele din urmă, pasărea se opri într-un tufiș la jumătatea dealului, lăsându-și cu ușurință în spate urmăritorii. Isabella plonjă după ea, urcând râpa, în vreme ce Adelaide își freca o zgârietură și se oprise să-și tragă răsuflarea.

Totuși, înainte ca Isabella să poată ajunge la tufiș, forfecarul scoase un strigăt ascuțit și se ridică în zbor, dispărând în înaltul cerului. Ceva îl speriase, cu siguranță. Poate se apropiase vreun cerb ca să pască frunzele tufișului. Isabella s-ar bucura să vadă un cerb atât de aproape. Adelaide se pornise să ajungă la fiica ei, dar

se opri brusc când văzu cum o siluetă mare se ridică deasupra ei. Făcu ochii mari. Acesta nu era un cerb.

Un călăreț trecea vârful dealului și mâna aprig. El ezită doar o clipă, dar apoi își îndemnă calul la galop. Pe o cărare ce ducea direct spre Isabella!

– Fugi, Izzy! Adelaide își ridică poalele cămășii de călărie și fugi în grabă spre fiica ei.

Isabella privi în sus și țipă. Se împiedică de parcă ar fi vrut să zboare. Adelaide fugea cu inima zbătându-i-se în piept. *Ridică-te Izzy! Ridică-te!*

Adelaide recunoscu forma călărețului care se apleca spre Izzy. Îl mai văzuse. De la fereastra camerei de studiu. Era lordul Petchey! Dar cum se putea asta? El trebuia să se afle în drum spre Anglia.

Călărețul își trase calul mai aproape. Adelaide alerga cât o țineau puterile dar știa că nu poate ajunge la timp. *Ajută-mă, Doamne!*

Isabella se ridică în picioare și o luă la vale, cu spaima întipărită pe față. Adelaide se lupta să scurteze distanța dintre ele. Dar copitele calului acoperiră distanța, mai repede decât putea ea s-o facă.

Petchey ajunse lângă Isabella și se aplecă, ridicând fetița cu o singură mână.

– Nuuu! strigă Adelaide.

Isabella se zbătu încercând să se elibereze, dar omul o ținea strâns. Adelaide continuă să urce dealul către ei, cu un singur gând clar în minte. Trebuia să ajungă la Izzy.

Ciudat, vicontele se dovedi cooperant. În loc să fugă cât mai repede cu prada lui, se opri și o aștepta pe Adelaide. Ea nu se întrebă de ce. Tot ce o interesa era să ajungă la fiica ei.

Când ajunse la câțiva pași, el își scoase arma. Soarele făcu să sclipească revolverul lui placat cu nichel. Adelaide se opri, cu dificultate. Pieptul i se mișca repede. Respira greu, întretăiat. Rămase cu ochii pe țeava armei, dar ea întinse brațele înainte.

– Ești destul de aproape, draga mea. Omul vorbise pe un ton de aristocrat. Cu accent britanic. Asemănător cu cel al lui Gideon. Dar în loc să-i dea o senzație de miere caldă cum se întâmpla când îi vorbea soțul ei, accentul acestui om o acoperi într-o răceală care o îngheță, de parcă ar fi făcut baie în zăpadă topită.

– Petchey.

– A, deci știi cine sunt. Excelent. Își înclină capul spre ea de parcă nu-i ținea fiica ostatică, ci o saluta la Londra, în Hyde Park. Frica Adelaidei începu să se transforme într-o mânie crescândă. Își îndreptă spatele și își lăsă brațele pe lângă corp, cu pumnii strânși.

– Lasă fetița, Petchey. Nu ai niciun drept legal asupra ei.

– Nu încă. Dar voi avea. Zâmbi către ea și imaginea aceea a lui îi întoarse stomacul. El emana încredere și forță, privind-o din înălțimea calului său. Dar era tocmai ca un Goliat, iar uriașii de acest gen au tendința de a se prăbuși atunci când se confruntă cu cineva mai mic, înarmat cu pietre și cu puterea lui Dumnezeu. Ea nu avea o piatră la îndemână, dar se socoti că Dumnezeu știe să improvizeze.

Rugându-se să aibă curajul lui David, Adelaide își ridică bărbia.

– Dă-mi-o pe Isabella. Acum.

– Nici nu mă gândesc.

Isabella suspină și se zbătu din nou.

– Domnișoară Addie, ajută-mă! Brațele fetiței erau îndreptate spre ea, iar Adelaide îi răspunse. Făcu un pas. Și încă unul. Apoi revolverul lui Petchey zăngăni când el îi trase piedica și îndreptă arma direct spre capul ei. Se opri, cu inima frântă de apelurile neîncetate pentru ajutor ale lui Izzy.

– Destulă bravadă pentru o singură zi, domnișoară Addie, îi zise el, folosind numele pe care-l auzise de la Isabella. Poate că el nu știa nimic despre căsătoria ei cu Gideon. În inima ei încolți speranța. Ar putea folosi asta spre avantajul ei.

Petchey slăbi strânsoarea fetiței și plânsul ușor al Isabellei se transformă în suspin.

– Du-te și ia-ți gloaba aia de iapă și cară-te cât mai repede înapoi la Westcott ca un șoricel de treabă ce ești. Spune-i angajatorului tău că el are de ales dacă vrea să îmi semneze pentru custodia fetiței sau o vrea îngropată. El alege. Eu aș prefera să țin obrăznicătura cea mică în viață – până la urmă, e nepoata mea – dar îl las pe el să aleagă. În seara asta îmi voi trimite omul la fermă ca să afle care este decizia lui.

Gideon nu s-ar învoi niciodată s-o predea pe Isabella lui Petchey. El ar merge personal în urmărirea individului. Dar în

situația lui, încă nerefăcut, nu putea face prea mult împotriva vicontelui. Iar ea nu avea voie să lase asta să se întâmple. Și totuși, ea n-avea cum să-i ajute nici pe Gideon și nici pe Isabella. Trebuia să fie cooperantă. Cel puțin pentru moment.

Adelaide întâlni ochii reci, batjocoritori, ai lui Petchey.

– Să nu îndrăznești să te atingi de ea.

– Asta depinde de Westcott. Zâmbetul lui sfidător o arse ca acidul.

Adelaide își îndreptă atenția către fața brăzdată de lacrimi a Isabellei.

– Izzy, fii soldățelul meu curajos. Voi veni să te scap cât de repede voi putea. Privi lung în ochii fetiței sale ca să-i dea curaj și speranță. Apoi se întoarse și porni în josul dealului.

– Domnișoară Addie, nu mă lăsa! Domnișoară Addie!

Strigătele înspăimântate ale Isabellei frângeau inima Adelaidei. Pe obraji îi curgeau lacrimile, dar ea continua să meargă. Ridică frânghia poneiului și încălecă pe Sheba. Cu fruntea sus, ea plecă la trap către casă, mergând destul de încet ca să nu-l scape din priviri pe Petchey. Nu putea s-o lase pe Isabella singură cu el, chiar dacă punea în pericol chiar viața fetiței.

Când el se întoarse către vest și-și îndemnă calul, ea dădu drumul poneiului și-l lovi bine peste posterior făcându-l să plece în viteză către fermă. Apoi o învârti pe Sheba într-un arc, ca s-o pună pe urma calului lui Petchey.

– E timpul să fugim, fetițo.

38

Petchey își îndemnă calul la galop mic, dornic să mărească distanța dintre el și reședința lui Westcott. Era mulțumit să știe că șoricelul acela de guvernantă nu se dovedise a fi o călăreață prea abilă. Aproape că izbucnise în hohote văzând ce noroc avea când o spionase pe ea și pe obrăznicătura mică mergând agale printre pomi într-un ritm puturos. Când va ajunge ea în sfârșit la fermă cu mesajul lui, el ar putea fi deja la jumătatea drumului până la hotelul gării. Iapa aia cu picioare scurte pe care o călărea, nu era cu mult mai mare decât poneiul nepoatei lui, așa că și dacă ar fi în stare să alerge la trap grăbit, tot nu s-ar putea spune că mănâncă pământul.

Păcat că n-avea el acum unul dintre caii lui de vânătoare. Călare pe unul dintre acei armăsari supli, de rasă pură, ar putea zbura peste acest pustiu ars de soare.

În țara asta blestemată nu e nimic verde? Chiar și calul lui era cenușiu. Cal de țărani. Ponei de vacă, așa îi spunea stăpânul. Reginald oftă. Nobilii nu călăresc ponei. Ei călăresc cai adevărați – cai mari, pursânge, cu pedigriu care îți dă detalii despre câteva generații, nu animale de duzină la care nu s-a consemnat numele armăsarului care le-a conceput.

Jenant. Cel puțin, gloaba asta rezistă bine și nu pare să sufere că are de dus în spate greutatea suplimentară a copilului.

Schimbă direcția către nord-vest, rămânând pe teren mai puțin înalt. Întorcându-se, zări cu coada ochiului o pată de negru. Își înălță gâtul ca să vadă mai bine și scăpă o înjurătură.

Nesimțita!

Nu doar că-i nesocotise complet instrucțiunile, dar mai avea și tupeul să călărească de parcă s-ar fi născut în șaua calului, nici vorbă de guvernanta împiedicată în dantele ce se pretinsese a fi. Mai grav, câștiga teren în fața lui.

Dădu pinteni calului. Animalul sări înainte și Isabella țipă. Reginald alese să ignore teama nepoatei lui și își îndemnă calul la galop. Tot la câțiva pași, mai arunca o privire peste umăr. Blestemata de femeie persevera pe urmele lui, apropiindu-se tot mai mult de el. Iar calul lui ducea o greutate dublă față de iapa ei, și asta îi oferea ei un avantaj net.

Calul lui se împiedică, iar atenția lui Reginald se întoarse din nou în față. Animalul își reveni, dar părea că începe să dea semne de oboseală. Pe gâtul lui se forma o ușoară spumă. Reginald strânse din dinți. Târfa asta îl întrecea la călărit.

Era vremea de schimbat tactica. Trebuia să treacă la ofensivă.

Reginald își întoarse calul, până când îl așeză perpendicular pe direcția din care venea urmăritoarea lui. Slăbind strânsoarea nepoatei, mută frâiele în mâna stângă și scoase la iveală revolverul. Încetini la galop mic și își întinse brațul în prelungirea corpului, pe deasupra capului Isabellei.

Apăsă trăgaciul. Glonțul trecu pe deasupra țintei. Reginald se încruntă. Puștoaica asta tenace nici măcar nu ezitase. În schimb, se lăsase mai jos în șa, făcând ținta și mai mică, și continuase pe urmele lui. Neînduplecată. Ca un ogar după o vulpe.

Scoase un mârâit de nemulțumire. De ce-l procopsise necuratul tocmai pe el cu așa femei îndărătnice? Mai întâi, Lucinda fugise cu moștenirea lui înainte de a pieri de otrava pe care el i-o administrase cu atâta răbdare, iar acum obraznica asta de guvernantă se gândea să-l contracareze. Dar ea nu știa cu cine se pune. Reginald Petchey nu capitula în fața nimănui, și cu atât mai puțin în fața acestei nesimțite și nevolnice guvernante americane care nu era în stare să-și înțeleagă propria insignifianță.

El ținti din nou, direct spre capul ei ce sălta ușor, de-abia vizibil de după coama fluturândă a iepei. Instinctele lui de vânător se ridicară la suprafață, controlând orice altă dorință. Ritmul trepida în el, iar pasul calului său se suprapunea peste al ei. Avea sincronizarea. Degetul i se strânse pe trăgaci. Dar Isabella se lovi cu capul de brațul lui. Fetița se porni să țipe și să se zbată atât de tare că el nu mai reuși să mențină ținta.

– Stai liniștită, sau te arunc pe jos, o avertiză Reginald. Ea scânci și-și acoperi ochii cu mâinile, dar se liniști. Totuși, el nu putea avea încredere în ea. Își coborî privirea către o țintă mai mare.

Arma se descărcă cu zgomot. Reculul îi împinse brațul, dar el simți până-n oase că lovitura fusese reușită.

Iapa cea neagră căzu grămadă, cu botul înainte, alunecând din inerție pe o distanță de încă vreo câțiva pași. Satisfacția clocoti prin el. Ținu frâul și încercă să vadă ce se întâmplase cu guvernanta cea enervantă. Nimic. Poate că zăcea prinsă sub calul ei. Așa spera el.

Reginald nu-și luă timp de investigații. Dacă femeia era moartă, rănită, sau doar lăsată fără cal, nu mai conta. Ea nu se mai putea ține după el.

Gideon stătea la o masă din camera lui de lucru și scria o scrisoare pentru părinții lui. Dacă încă nu primiseră scrisoarea expediată de James în care le spunea despre dorința lui ultimă ca ei să aibă grijă de soția și fiica lui, atunci desigur că o vor primi în curând, iar el dorea să se grăbească cu vestea bună că sănătatea lui se îmbunătățise substanțial.

Totuși, dacă această a doua scrisoare va ajunge la destinație înainte ca ei să se fi pornit la drum spre America, el avea o rugăminte pentru mama. Dorea să primească permisiunea ei pentru a-i dărui miresei sale inelul de topaz care aparținuse bunicii. Inima i se revărsa de bucurie la gândul că va pune bijuteria delicată pe degetul lui Addie. Colecția mamei cuprindea câteva piese scumpe, diamante și smaralde pe care ea i le oferise în trecut, dar bijuteria aceasta mai modestă i s-ar potrivi Adelaidei mult mai bine, ca o reflectare a căldurii ei și a felului în care ea știa să găsească bucurie în lucrurile simple ale vieții. Mai mult, era de culoare galbenă. Gideon zâmbi. Un foarte potrivit semn de iubire pentru fata care-i aducea soarele în suflet.

Ridică scrisoarea ținând-o de colțul din stânga sus și citi ce scrisese. Apoi luă stiloul ca să se semneze. De-abia scrisese un G, când auzi o ușă ce se trântise și pași grei înaintând pe hol.

– Senor... Senor Westcott!

Chemarea urgentă a lui Miguel îl săgetă. Gideon scăpă stiloul care lăsă o pată de cerneală și se împinse să se ridice în picioare.

– Aici!

Se strâmbă de durerea ce continua să-l chinuie în vreme ce el șchiopăta înspre ușa camerei de lucru. Acolo îl întâmpină pe Miguel. James venea și el grăbit, nu cu mult în urmă.

– Ce este? strigă James.

Gideon îl străpunse cu privirea pe supraveghetor, ca o repetare mută a aceleiași întrebări.

– Poneiul fetiței... s-a întors acasă fără ea.

Vestea îl alarmă pe Gideon, dar el își păstră controlul.

– Nicio urmă de Adelaide sau Sheba?

Dacă Bella ar fi căzut din șa, Addie ar fi adus-o direct acasă. Și s-ar fi ocupat de rănile și de zgârieturile copilei.

– Nu, patron. Am alergat să văd dacă s-a rănit cineva, dar nu le-am găsit. Am găsit însă altceva. Miguel ezită ca și cum n-ar fi dorit să spună mai multe.

– Ce ai găsit? întrebă Gideon, încordat.

– Trei rânduri de urme.

Presimțirea îl înjunghie.

– Pune-mi șaua pe cal, Miguel. James, tu ajută-mă să urc pe scări ca să-mi iau arma și cizmele. Deja în mișcare, Gideon se duse greoi către avocat, atât cât putea el de repede, încercând să se țină pe picioare în același timp. James își puse umărul sub brațul lui Gideon și-l ajută să urce scările.

– Nu poți să te duci după ei, Gid. Nu ai forța să călărești. Lasă-ne pe mine și pe Miguel să le luăm urma.

Ajungând în capul scărilor, Gideon își străpunse prietenul cu o privire aprinsă.

– E vorba de soția și de fiica mea, James. Nimic nu mă va împiedica.

James clătină din cap și apoi se îndreptară împreună spre dormitor.

– Am simțit eu că așa vei spune.

– E Petchey, James, n-am nicio îndoială. Gideon se acuza în sinea lui de neglijență, torturat de imagini îngrozitoare cu ce li s-ar putea întâmpla fetelor lui.

Cum putuse să fie atât de prost? Gideon își împinse piciorul în cizma stângă, salutând durerea. Petchey se ascunsese câteva săptămâni. Apoi se arătase direct la fermă ca să facă, ce? O ultimă propunere? Nu, totul fusese planificat. Ei trebuiau să-l vadă

plecând și să-l urmărească până la gară. Dar demonul revenise în forță.

Gideon își forță al doilea picior în cizmă și își prinse centura armei. O va găsi pe Addie. Și pe Bella. Și vor fi bine. Alte opțiuni erau inacceptabile.

39

Din poziția ei înclinată, sub iapa căzută, Adelaide își ținu privirea după Petchey care se îndepărta, notându-și cu grijă direcția și reperele pe lângă care trecuse. Poate că era în siguranță să se ridice, dar ea preferă s-o țină oricum pe Sheba de cap, prefăcându-se moartă ceva mai multă vreme. N-avea nicio îndoială că iapa ei fusese rănită, dar ea spera să nu fie ceva prea grav.

Petchey dispăru în zare în cele din urmă, și abia atunci ea inspiră adânc. Când pericolul imediat dispăru, durerea și rănile se făcură simțite. Piciorul stâng avea crampe, fiind prins sub greutatea iepei. Brațul îi era zgâriat destul de bine, iar mușchii spatelui o dureau de la poziția în care se forțase să rămână ca să-l poată urmări pe Petchey.

– Bine, fetițo. Hai sus! Adelaide lăsă din mâini capul lui Sheba, dar iapa nu se mișcă. Hai, Sheba! Sus! O împunse în coaste. Niciun răspuns.

Inima Adelaidei îi sări din piept.

– Sheba? Își aminti că iapa încercase să se ridice pe picioare imediat după ce căzuseră. Așa-i? Da. Era sigură de asta. Dar rămăsese liniștită în următoarele câteva minute. Surprinzător de liniștită, dacă se gândea acum mai bine. Atunci considerase că iapa doar asculta de atingerea stăpânei sale, dar dacă o ținuse jos ceva mai mult decât ascultarea?

– Sheba!

Te rog, Doamne, nu.

Adelaide, frenetică de-acum, împinse cu toată puterea în coastele iepei.

– Ridică-te, fetițo! Ridică-te! Trebuia să iasă de acolo ca să-și poată pune iapa pe picioare. Sheba avea nevoie de ajutor. Asta era. Nu se mai putea ridica singură.

Adelaide se zvârcoli și se roti în încercarea ei de a-și elibera piciorul, dar nu reuși să-l tragă mai mult de câțiva centimetri. Piciorul îi era prins bine. Se răsuci într-o poziție de jumătate șezând și începu să scoată pământul de sub piciorul ei. Disperarea îi dădu putere. Trebuia să se ridice. Sheba avea nevoie de ea. Isabella avea nevoie de ea.

Unghiile ei scurmau pământul. Mai repede. Mai adânc. Când nu mai ajunse cu mâna întinsă, se răsuci pe o parte. Adelaide își propti piciorul drept în coastele iepei și se sprijini cu palmele pe pământul din spatele ei. Împinse cu piciorul și cu brațele, gemând de efort. Piciorul prins se mișcă puțin. Își schimbă poziția și încercă încă o dată. Geamătul ei se transformă în strigăt când ea se împinse cu toate puterile. Dintr-o dată, piciorul ei scăpă și ea se prăbuși în țărână, întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute.

Capul i se izbi de pământ, trimițând un semnal dureros în toată țeasta, dar ea nu pierdu vremea ca să-și frece locul unde o durea. Se clătină pe picioare, dar se duse șchiopătând la capul lui Sheba. Prinzându-se de frâie, o trase puternic.

– Hai, fetițo. Te rog. Trebuie să te ridici.

Când Sheba nu-i răspunse, Adelaide se aplecă să prindă partea de jos a frîului, bucata ce trecea pe lângă falcă. Abia atunci observă sângele care curgea din pieptul perforat al iepei.

– Nuuuu! Adelaide căzu la pământ. Se prinse de spatele iepei și își lipi obrazul de pielea ei prăfuită, îmbrățișând-o strâns. Nicio mișcare de respirație a pieptului. Niciun fel de mișcare – doar o tăcere îngrozitoare pe care n-o mai putea nega.

– O, Sheba... Nu... Glasul ei se frânse și suspine de jale țâșniră din ea ca un râu ce se lovește de o stâncă.

Nu știa de cât timp stătea acolo, îmbrățișându-și tovarășa iubită, plângând cu amar. Era ca și cum îl pierdea încă o dată pe tatăl ei. Amărăciunea și durerea devastatoare se întorseseră. Ea supraviețuise după moartea tatălui ei păstrând vie o bucățică din el sub forma ultimului dar de la el – Sheba. Acum îi fusese smulsă și aceasta, lăsând-o fără nimic concret de care să se poată agăța, doar amintiri vagi care deveneau din ce în ce mai greu de păstrat.

Asta îi furase Petchey.

Petchey!

Adelaide își scutură capul. Cerule! Ea stătea acolo jelindu-și calul mort în vreme ce nebunul acela o sechestrase pe Izzy. Pufni zgomotos și își șterse lacrimile cu dosul palmei. Nu era timp de jelit.

– Sheba, mi-ai fost o bună prietenă, spuse Adelaide, mângâind încă o dată spinarea iepei. Cea mai bună. Dar nu pot să-mi iau un rămas bun așa cum se cuvine de la tine. Trebuie să merg după Isabella.

Picioarele Adelaidei tremurau când se ridică. Se clătină o secundă, apoi își regăsi echilibrul și își îndreptă spatele. Gideon și ceilalți vor veni în curând să o caute. În același timp ea trebuie să se îndrepte spre ridicătura unde îl zărise pe Petchey ultima dată și să-i găsească urma. Fiecare minut era prețios. Dacă ar putea scurta căutarea lui Gideon după fiica lui chiar și cu puțin timp, tot ar merita efortul trupului ei julit și obosit.

Cu călcâiul cizmei, zgârie o săgeată mare pe pământ, lângă Sheba, indicând direcția în care avea să pornească. Apoi se târî înainte încercând să nu se mai gândească la prietena pe care o lăsa în urmă.

Gideon își scoase pălăria și își șterse sudoarea de pe frunte cu mânșeta cămășii, așteptând nerăbdător ca Miguel să semnalizeze că a regăsit urmele. Erau pe aceste urme de două ore deja, fără să înțeleagă mare lucru și cu prea puține realizări. Gideon își schimbă poziția pe spatele lui Solomon. Scârțâitul șeii rupse tăcerea, dar mișcarea nu-l ajută să scape de tensiunea ce se acumulase în mușchii lui. De fapt, el nici nu se așteptase la asta. Nu se putea relaxa până nu avea să-și știe fetele în siguranță.

Gideon suspină adânc și pentru a suta oară se abținu să nu se plângă de ritmul încet în care progresau. Îl durea falca aproape la fel de tare ca abdomenul, de la efortul de a nu-și arăta nemulțumirea. Nu era vina lui Miguel. Omul era instruit doar cum să găsească urma oilor lenețe, recalcitrante – nicidecum a unor armăsari care fugeau. Iar tovarășii săi erau și mai nepricepuți. Un domn englez și un avocat cunoșteau prea puține lucruri despre urme.

La început, Gideon căutase și el urmele pe pământ, dar curând înțelese că dacă-l tot cheamă pe Miguel ca să examineze

zgârieturi ușoare de pe sol nu vor reuși să înainteze prea mult. Așa că se oprise și stătea în șa, lăsându-l pe Miguel să conducă cercetarea.

Găsirea urmelor inițiale fusese relativ simplă, pentru că pământul din jurul pârâului era destul de moale. Miguel deslușise repede urmele mai mici ale copitelor Shebei, diferite de altele ale unui cal mai mare și le arătase aceasta lui James și lui Gideon. Gideon memorase urmele acelor copite și trăise un moment de acută ușurare când văzuse că ele se îndreptau spre ferma lui. Dar apoi, urmele își schimbau brust direcția, către vest. El știa prea bine că Adelaide nu l-ar lăsa pe Petchey să plece cu Bella fără să facă nimic. Ea se dovedise a fi o luptătoare când era vorba de oamenii pe care-i iubea, iar el nu se îndoia că ea și-ar fi dat și viața pentru siguranța Bellei. Era una dintre acele trăsături care o făceau o mamă atât de bună. Și un motiv pentru care el se aștepta să aibă peri albi mai devreme decât era cazul.

Totuși, după progresul inițial, căutarea urmelor deveni mai dificilă. Cărarea pe care mersese calul era acum din pământ tare, iar diferența dintre o urmă parțială de copită și o crăpătură provocată de arșița soarelui devenea tot mai șterasă. Pierduseră de câteva ori direcția.

– Pe aici, patron. Miguel mergea pe jos, examinând cu atenție drumul și ținându-și calul în spate.

James îl urmă imediat, fără să spună vreun cuvânt, dar Gideon zăbovea, încercând să găsească prin iarba uscată o urmă care s-ar potrivi cu copita lui Sheba, pe care o memorase. Ochii lui neantrenați nu găsiră nimic. Din câte pricepea el, ei urmau o cărare la întâmplare. Involuntar, mâna i se strânse pe frâul lui Solomon. Se simțise mai în siguranță în ambuscada din pășunea de la nord. Addie și Bella erau undeva departe, în calea oricărei nenorociri, iar el era neajutorat și nu putea face nimic în direcția asta.

Doamne, am nevoie de tine. Tu le vezi. Tu știi unde sunt ele. Arată-mi, te tog.

În vreme ce Miguel se uita cu atenție la teren, Gideon își aruncă privirea înainte, în zare, căutând cu disperare un indiciu. Totuși, imaginea familiară îi oferea prea puțină speranță. Nicio

formă umană. Nicio sclipire de galben. Numai ceva tufe ca niște perii, pietre negre și crăpături...

Stai puțin!

Pietre negre? Gideon se ridică în scări ca să vadă mai bine forma întunecată din față. Erau multe pietre calcaroase, decopertate, pe pământul lui, dar culoarea lor era de la gri până la brun roșcat. Nu erau negre.

Mulțumesc, Doamne.

– Am văzut ceva! Cu inima bătându-i până în gât, Gideon îl îndemnă pe Solomon la fugă. Cu cât de apropia, cu atât mai sigur era de ceea ce văzuse. Grămada cea neagră era iapa soției lui.

Trase lângă calul căzut și coborî pe pământ, legănându-se. Își puse mâinile pâlnie la gură și strigă în toate direcțiile:

– Addie!

Dar ea nu apăru.

El știu că Sheba e moartă, înainte de-a o atinge. În jurul ei bâzâiau muștele, iar mirosul greu de sânge vărsat îi tăia respirația. Totuși, într-un mod ciudat, el simți o ca mângâiere prezența iepei care o iubise atât de mult pe Addie a lui.

Gideon merse împrejurul lui Sheba, cu inima frântă pentru pierderea Adelaidei. Când ajunse lângă burta calului, el observă un mic șanț. Se aplecă și pipăi acea groapă cu degetele, în vreme ce mintea lui reconstituia evenimentele ce avuseseră loc.

Pe când James și Miguel ajungeau acolo, Gideon se urcase din nou în șa.

– Ea este în direcția asta. Urmați-mă, adăugă el.

Miguel își ridică sprânceana, mirat.

– Ești sigur, senor?

Gideon dădu din cap și arătă către pământul săpat din fața calului.

– Ne-a lăsat un semn.

40

Un sunet îndepărtat de tobă ajunse la urechile Adelaidei care stătea la umbra unui stejar scurt și gros. Ea își ridică capul și ascultă atentă. Sunetul percutant se intensifică. Mai aproape. Se ridică, plină de speranță. Punându-și mâna streașină la ochi, scrută lungimea câmpiei până când deslușì conturul vag al unor călăreți ce se apropiau.

În sfârșit.

Le făcu semn, mișcându-și brațul în cercuri largi. În ultima oră ea fusese frământată de gânduri înfricoșătoare și perspective sumbre. Ce i s-ar putea întâmpla Isabellei dacă încercarea de salvare va eșua? Se rugase și plănuise și se rugase din nou, punând la cale câteva scenarii despre cum să-i dejoace planurile lui Petchey astfel încât acesta să nu mai poată să-i amenințe niciodată familia. O sumedenie de detalii și obiective se învârteau în mintea ei, dar în clipa în care Gideon coborî de pe cal, toate gândurile ei se risipiră. Rămăsese o singură idee. Avea nevoie ca soțul ei s-o îmbrățișeze.

Cu ochii în lacrimi și buzele tremurând, Adelaide se târî în brațele deschise ale lui Gideon și se agăță de el.

– El a omorât-o pe Sheba.

Nu asta intenționase ea să spună mai întâi, dar oarecum asta era ceea ce trebuia să spună. Gideon îi mângâie părul și spuse cu voce tremurândă:

– Știu, raza mea de soare. Știu.

Își puse bărbia pe capul ei și o ținu stâns, mângâindu-i spatele, în vreme ce ea plângea în gulerul lui. Puțin câte puțin, forța lui

pătrunse în ea și îi liniști durerea. După un minut sau două, el o prinse ușor de mâini și o îndepărtă doar atât cât s-o poată privi în ochi.

– Tu ești în regulă?

Ea își mușcă buza ca să-și stăpânească emoțiile și confirmă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu.

O îmbrățișă din nou și o sărută pe frunte. Ea voia să se afunde din nou în brațele lui dar, după ce o mai strânse o dată, el o îndepărtă ușor. Desigur că el așa trebuia să facă. Isabella îi aștepta. Mintea Adelaidei se puse din nou pe treabă, adunând ideile și informațiile pe care ea le strânsese pentru soțul ei.

– Îl pun pe Miguel să te ducă acasă. Frenezia din mintea ei se liniști complet.

– Ce?

Ea nu putea merge acasă. Nu acum. Gideon îi mângâie fruntea cu un deget.

– Ai trecut prin atâtea într-o singură zi, iubito. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta în continuare.

Adelaide își ridică privirea și se uită dur în ochii lui.

– Nu mă duc acasă, Gideon.

El se uită la ea cu ochi mari pentru o clipă și apoi privirea lui se înăspri ca și a ei.

– Ba da, te duci.

Dar el nu putea s-o oprească pe ea de la asta.

– Fii realist, îl avertiză ea. Eu am câteva idei despre cum am putea s-o salvăm pe fata noastră. Și fiindcă el n-o întrerupse, ea continuă: Eu știu să folosesc o armă, iar tu ai nevoie de toți oamenii apți de luptă dacă vrei să-l dobori pe Petchey.

În clipa când spuse aceste cuvinte ea realiză că făcuse o eroare tactică. Gideon se înroși la față și un mușchi zvâcni pe obrazul lui. Își scoase pălăria și se lovi peste coapsă cu atâta forță că stârni un val de praf din pantalonii lui.

– Tocmai de-asta vreau ca tu să stai deoparte, Addie! Omul ăsta ți-a împușcat iapa și poate că te-ar fi împușcat și pe tine dacă era după el. Mi-am ieșit din minți de grija ta toată dimineața, iar acum că te am înapoi și în siguranță, nici nu mă gândesc să te las să te apropii de acest monstru.

– Pe tine te vrea el mort, nu pe mine. Adelaide își întinsese brațul către el, ca o acuzare. El deja a încercat o dată, iar eu n-am

de gând să-i dau a doua șansă lăsându-te fără oameni care să-ți acopere spatele. Chiar dacă n-ai nevoie de mine, ai nevoie de Miguel. Adelaide făcu un efort să-și controleze mânia, nedorind să ajungă să se aprindă mai tare. Inspiră adânc, și continuă cu o voce calmă: Eu pot fi de ajutor, Gideon. Nu sunt proastă. Voi sta deoparte și te voi lăsa pe tine să conduci ostilitățile. Dar cineva trebuie să aibă grijă de Isabella când voi bărbații vă ocupați de Petchey. Lasă-mă pe mine să fac asta. Te rog.

El nu privi către ea, ci departe în zare. Mușchii feței lui continuau să se zbată ca și cum ar fi mestecat la modul propriu cuvintele ei. Ea tăcu și așteptă.

El se întoarse și întinse pălăria spre ea de parcă ar fi întins un deget:

– Faci tot ce îți spun, iar când îl prindem nu stai la vedere.

Înainte ca el să se răzgândească, ea aprobă din cap și răspunse, acceptând termenii lui:

– Îți promit. Mulțumesc, Gideon.

El mormăi ceva neînțeles, apoi își puse din nou pălăria și se îndreptă spre calul lui. Încălecă și duse calul până lângă ea, oferindu-i brațul, cu o încruntare.

Chiar și în astfel de situații, el era un om nemaipomenit. Ea zâmbi și își întinse mâna spre el. El o prinse de deasupra cotului, dar în loc s-o ridice, se aplecă și-i șopti la ureche:

– Ai face bine să nu te rănești, Addie. Nu mi-aș putea ierta dacă tu ai păți ceva. În ochii lui se amesteau dragostea și teama, iar inima ei se înmuie.

– Voi face tot ce pot, zise ea, dar am nevoie ca și tu să faci la fel. De-abia te-am adunat la loc și nu sunt pregătită să mai trec o dată prin așa ceva.

El zâmbi ușor și-i răspunse:

– Ne-am înțeles.

Când el o ridică în șa, ea își puse piciorul în scară ca să-i ușureze efortul și urcă pe spatele lui Solomon, așezându-se pe marginea de dinapoi a șeii. Adelaide își întinse mâna dreaptă și-l cuprinse pe Gideon la nivelul pieptului, ca să nu atingă abdomenul lui rănit. Mușchii lui se crispară ușor ca răspuns, iar ea nu se abținu să nu-și deschidă palma și s-o apese pe pieptul lui puternic. Inima lui bătea chiar sub degetele ei.

James călărea alături.

– A zis Petchey ceva când a luat-o pe Isabella?

Adelaide tresări. Se îndreptă și începu să-și tragă mâna, dar Gideon i-o prinse și o puse la loc. Dintr-o dată, totul părea mai luminos. Ea zâmbi către James:

– Îți spun pe drum. Să mergem.

Se ținură pe urma lui Petchey încă o milă, după care Gideon le făcu un semn cu mâna cerând o oprire. Se apropiau de marginea proprietății lui și el își amintea că pe acolo ar trebui să fie o casă veche, dărăpănată. Le făcu semn celorlalți și le arătă un pâlc de copaci în față, către stânga.

– Miguel, nu-i așa că este pe aici o baracă mică, dincolo de lăstărișul acela?

Ciobanul scrută zona, încruntându-se în soarele după-amiezii.

– Si. Așa cred, patron.

– Acela ar fi un ascunziș bun dacă cineva ar vrea să fie destul de aproape ca să stea cu ochii pe fermă, zise James.

Gideon îl aprobă:

– Exact la asta mă gândeam și eu.

Adelaide își ridică capul de pe spatele lui unde și-l odihnise și o briză răcoroasă îi îndepărtă căldura de pe față. Gideon îi strînse între biceps și coaste mâna pe care ea încerca să o scoată de la pieptul lui. Era așa de plăcut să o aibă alături de el, dar apropierea asta îi dădea și grijuri. El tot ar mai fi vrut să o trimită acasă, departe de pericol, dar acum era prea târziu pentru asta. Oh, el știa că ea se ține bine. Întotdeauna se descurcase. Dar gloanțele răzlețe nu știu să facă distincție între o fată inocentă și oamenii cu intenții criminale.

Dumnezeule, protejeaz-o acolo unde eu nu pot. Și păzește-o și pe Bella prin toate acestea.

Oțelindu-se împotriva fricii care-l încerca, Gideon își îndreptă atenția către supraveghetor.

– Ia-o pe Addie și ocolește prin spate, Miguel. Stați pe lângă pomi, să nu fiți văzuți. Nu știu dacă el mai are și pe alții cu el aici, sau nu. Reține toți caii pe care îi găsești acolo și așteaptă până când eu și cu James acționăm.

Își scoase piciorul din scară ca Adelaide să poată descăleca. Trupul ei se frecă de al lui când coborî. El savură senzația pe care i-o evoca delicatețea ei. Privirea lui trecu peste fața ei, memorând

fiecare linie sau curbă. Era soția lui doar de puțin mai mult de două săptămâni, dar cucerise inima lui. Dacă i s-ar întâmpla ceva, el ar fi pierdut.

Gideon își scoase pușca din teacă și i-o dădu ei.

– Folosește-o dacă ai nevoie, dar nu te băga în luptă.

Ea luă arma în brațe.

– Fii atent, Gideon.

El avea o viață înainte pe care dorea s-o împartă cu ea și plănuia să iasă împreună nevătămați din această escapadă.

– Petchey ne așteaptă, cu siguranță, înarmat și pregătit, așa că eu și cu James ne vom apropia la rândul nostru, printre pomi. Vom păstra acoperirea și vom încerca să intrăm înăuntru pentru discuții. Apoi va trebui să improvizăm, dar prima prioritate a noastră este să o scoatem afară pe Bella înainte de a se declanșa orice violență.

Gideon privi spre micuța lui armată, simțindu-se în mare măsură ca și tizul său, luptătorul biblic modest care pornise la luptă având doar o mână de soldați împotriva unui inamic foarte puternic. Dumnezeu îi oferise acelui Gideon victoria. Să sperăm că istoria se va repeta.

Scrutând distanța din fața lui, Gideon văzu coliba și pâlcul gros de copaci care o înconjura din două părți. Se socoti unde s-ar putea ascunde. Cum trebuie să se apropie de clădire. Unde ar fi posibil să se găsească Bella. Apoi ochii lui se îndreptară în sus.

– Fie ca Domnul să ne dea victorie și să ne păzească de orice necazuri.

Un cor de amin-uri sobre sigilă rugăciunea lui și grupul improvizat de luptători se îndreptă spre bătălie.

41

Adelaide își ținea pușca strânsă la umăr în vreme ce Miguel se strecura către marginea barăcii. Stomacul i se strângea la vederea scenei. El era așa de expus în spatele pomilor. Dacă vreun cal ar fi opus rezistență sau doar ar fi nechezat prea tare, puteau fi descoperiți. Atunci ea ar fi trebuit să tragă asupra lui Petchey sau a cui o mai fi fost cu el, ca să-i dea lui Miguel timp să scape. Nu mai trăsese niciodată asupra unei ființe umane. Doar acest gând o făcea să se simtă rău.

Rezemându-și brațul înarmat de pinul mare care o adăpostea, Adelaide inspiră ușor pe nas. Își ținu răsuflarea un minut și apoi îi dădu drumul pe gură, într-un suflu lung, încet, ținându-și ochii la Miguel și la fereastra mică din spatele clădirii dărăpănate.

Din fericire erau doar doi cai, așa că el îi putea îndepărta făcând un singur drum. Asta era bine și pentru Gideon. Dacă numărul cailor era egal cu cel al oamenilor dinăuntru, șansele lor erau aceleași. Exceptând faptul că Petchey avea un ostatec. Și avantajul unei poziții de protecție. Și nicio urmă de conștiință.

Adelaide se luptă cu acel fior. Nu o ajuta la nimic să își piardă concentrarea gândindu-se la partea negativă.

Miguel prinse primul cal, apoi pe al doilea. Pulsul Adelaidei o luă razna. El mângâie și atinse animalele înainte de a le îndemna să se miște. Murgul mai mic îl urmă blând, fără să protesteze, dar armăsarul lui Petchey își răsuci capul și sforăi. Zăngănitul ușor al frâului său răsună în urechile Adelaidei ca sunetul unor tigăi de bucătărie ce se lovesc. Miguel se ținu bine, aruncând doar o privire scurtă spre clădire înainte de a-și îndrepta din nou atenția

înspre cai. Scărpină armăsarul după urechi și-i vorbi șoptit până îl liniști. După aceea, amândoi caii îl urmară fără împotrivire.

Miguel trecu pe lângă ea cu animalele. Ea îi zâmbi, dar își menținu atenția către șopron și arma gata de luptă. După ce asigurase animalele confiscate lângă caii proprii, câțiva metri mai în spate, el trebuia să ocolească și să-i semnalizeze lui Gideon iar apoi să revină lângă ea. Până atunci, ea era singura lor linie defensivă. O sarcină care n-o încânta, dar pe care era hotărâtă s-o îndeplinească.

Primul pas din planul lor era îndeplinit cu succes. Totuși, crampele de la stomac o deranjau mai tare ca înainte. Pasul doi era de două ori mai periculos. Iar Gideon era cel care-și asuma întregul risc. Chiar atunci când gândul acesta îi fluturase prin minte, auzi glasul soțului ei explodând în liniștea locului:

– Am primit mesajul tău, Petchey.

Mișcarea și agitația din baracă o făcură pe Adelaide să înțeleagă că Petchey nu se așteptase ca ei să sosească acolo.

– Deci, micuța guvernantă a scăpat cu viață și a spus povestea, așa-i? Cuvintele lui Petchey răsunară în partea din față. Presupun că ai venit să facem o înțelegere.

– Da. Nu voi negocia pentru viața Bellei, strigă Gideon. Știu de ce ești în stare, tu ai fost autorul atacului asupra mea. Unul din oamenii care a venit cu mine este un avocat. Lasă-ne să intrăm. Sunt pregătit să discut renunțarea la toate drepturile asupra Isabellei și a averii ei.

Vicontele nu dădu un răspuns imediat. Adelaide își strângea buzele. Mare parte din planul lor atârna de accesul lui James și Gideon în baracă.

– Presupun că te referi la domnul Bevin, răspunse Petchey într-un târziu. După câte îmi amintesc, el are talentul de a face ca lucrurile să pară într-un fel, când adevărul este de fapt complet altul. Și mă refer acum la o anumită hartă. Nu am încredere în omul tău.

– Dar și tu călătorești cu avocatul tău, îi răspunse Gideon. Cei doi pot lucra împreună ca să scrie un document așa cum îl dorești. Domnul Farnsworth poate să-ți apere interesele.

Trecură câteva secunde în liniște.

– Foarte bine.

Adelaide se ghemui lângă trunchiul pomului, ușurată.

– Dar trebuie să văd un gest de bună credință din partea voastră, strigă Petchey. Veniți la vedere și puneți-vă armele la pământ, într-un loc unde să le pot vedea. Nu sunt atât de prost să vă las să intrați înarmați în mica mea rezidență.

Gideon o avertizase despre o astfel de cerință și ea știa că el și James se vor conforma. Ei ar face orice este nevoie ca să intre în clădire, să ajungă la Isabella. Adelaide se gândi la imaginea soțului ei – desfăcând cureaua armei și lăsând-o să-i alunece pe coapsă, apoi așezând-o jos pe pământ. Lipsit de apărare. Era singura cale și totuși, ascultând cum se desfășura acel episod, ea era torturată. Ar fi vrut să vadă ce se întâmplă, să aibă asigurarea că Gideon este în siguranță. Fără nicio armă, Dumnezeu era singura lui protecție. Ea își închise ochii strâns și se rugă din adâncul sufletului.

– Armele sunt jos, Petchey, spuse Gideon. Sunt gata să lucrăm la o soluție. Nu merită mai mult sânge vărsat.

– Ah, dar eu cred că merită.

Un foc de armă răsună și șuieratul lui trecu drept prin inima Adelaidei. Scăpă arma. Gemu și-și acoperi urechile.

Nu!

Gideon se aruncă jos spre stânga, simțind o arsură în partea superioară a brațului. Răsună o a doua împușcătură. Apoi a treia. El se răsuci și se târî până când umbra desișului de pini îl acoperi din nou. Mergând înapoi doar pe palme și călcâie, se așeză în spatele unui trunchi mare și se sprijini de scutul natural.

Aruncă o privire împrejur. James aproape că ajunsese la linia pomilor. Din nou se auzi zgomotul de pușcă. Își trase capul exact la timp. Un glonț lovi pomul la nivelul umărului său.

Reginald Petchey era un bun țintaș.

Al cincelea glonț răsună și James scoase un strigăt de durere. Gideon sări în picioare, atent să rămână sub protecția copacului în vreme ce se uita după prietenul său. La doar câțiva pași, căzut la pământ, James își apucă strâns piciorul drept și se târî cu o singură mână la adăpostul lui copac.

Slavă Domnului că era încă în viață. Gideon își trecu degetele prin părul transpirat. Pălăria lui era lângă armele abandonate în spațiul deschis. Inaccesibile. Nu că ar fi avut de gând să tragă

la rândul său. Nu putea risca s-o expună pe Bella vreunui glonț rătăcit. Dar îi lipsea acel sentiment de siguranță pe care ți-l dă o armă.

Ce ar trebui să facă el acum? Eșuase în încercarea de a intra pașnic în bârlogul lui Petchey. Nu avea nicio armă. Unul dintre oamenii săi era doborât, iar Bella nu era mai aproape de salvare.

Lovi cu pumnul în trunchiul pinului, dar durerea nu-i aduse vreo idee nouă. Timp. Avea nevoie de timp ca să schițeze un plan de acțiune. Încă nu știa cum o poate ajuta pe Bella, dar îl putea ajuta pe James. Și poate că, între timp, prietenul său venea cu vreo soluție.

Intrând mai adânc între pomi, Gideon se strecură prin protecția lor până la locul unde se afla James. Nu se mai auziră alte focuri, așa că fie Petchey nu-i văzuse mișcările fie aștepta cu răbdare o țintă mai expusă.

Gideon ajunse la James atunci când acesta încerca să-și bandajeze coapsa cu o batistă.

– A străpuns? întrebă Gideon în vreme ce luă batista și se ocupă el de bandajarea rănii. James șuieră de durere și strânse în mâna albă de încleștare iarba și solul pe care le nimeri.

– Nu cred, mârâi el. Nu sângerează prea tare, dar doare ca naiba. Mi-e teamă că nu-ți pot fi de mare ajutor mai departe.

Gideon strânse nodul batistei și se rezemă pe călcâie.

– Acum am nevoie mai mult de creierul tău decât de picioare. Ne trebuie un plan pentru a trece de Petchey fără arme.

– Poți s-o iei pe a mea, patron.

Gideon se răsuci înapoi ghemuit și cu pumnii strânși.

– Miguel! Tu de unde ai răsărit? Ciobanul ridică din umeri:

– Am auzit împușcăturile și m-am întors.

– Tu trebuia să stai lângă Adelaide. Gideon nu știa dacă să-l îmbrățișeze sau să-l zgâlțâie.

– Ea este bine. Mai bine decât voi doi. Privirea lui coborî pe brațul lui Gideon.

Gideon își îndoi cotul și-și examină partea de sus a brațului. În toată tensiunea aceea, uitase de rana de la braț. Cămașa îi era ruptă chiar sub umăr. O linie roșie, strălucitoare, îi zgâriase pielea și sângele se prelingea în jos pe mânecă, dar cel mai mult se uscase deja.

– E doar o zgârietură. James a pățit-o mai rău.

James mârâi, trăgându-și spatele mai în siguranță în dosul copacului.

– Voi fi bine. Aș putea folosi pistolul lui Miguel ca să vă acopăr dacă vreți să vă duceți după celelalte arme.

– Încă nu. Gideon clătină din cap. Nu putem risca să tragem în clădire dacă nu știm unde se găsește Bella. Trebuie să venim cu un alt plan.

Se așternu tăcerea. Miguel se aplecă la pământ lângă ceilalți.

– În spate este o fereastră mică. Eu am luat caii fără să fiu observat. Pot să intru prin fereastra aceea ca să caut fetița, să văd în ce loc din clădire se află.

Gideon își scărpina barba nerasă.

– Poate. Dar nu am putea ști dacă nu e dusă într-un alt loc înainte ca noi să începem să tragem. Nu vreau s-o punem în primejdie.

Miguel îl aprobă, și conversația se opri încă o dată. Ideile erau puține. Minutele se scurgeau și Gideon se lupta cu panica – nu aveau soluții. Nereușind să vină cu ceva mai bun, îi dădu în final acordul lui Miguel să facă așa cum sugerase. Trebuia să fie o cale de a o salva pe Isabella. Ei aveau nevoie doar să o găsească.

42

Liniștea o apăsa pe Adelaide ca un șal de plumb, încovoindu-i umerii și zdrobindu-i genunchii. Gideon nu putea fi mort. Pur și simplu nu putea să fie. Cu siguranță că Dumnezeu nu i-ar fi redat sănătatea doar ca să-l lase pradă glonțului unui om nebun. Totuși, de ce se oprise Petchey din împușcături? Nu părea genul de om care arată milă. Pe de altă parte, nu auzise nici din interiorul barăcii vreun semn de sărbătorire a victoriei. Poate că mai era o speranță.

Adelaide așeză patul puștii pe pământ și se sprijini de țeavă ca de un baston, ca să se ridice. Privi împrejur, încercând să regăsească un semn de echilibru într-o lume ce scăpase de sub control.

Încet, logica se infiltră în mintea ei, trecând peste haosul emoțiilor. Ea începu să prelucreze situația proastă în care se afla. Miguel nu se întorsese. Poate că el se dusese să-l ajute pe Gideon după ce auzise împușcăturile. Asta era bine. Soțul ei avea nevoie de el, mai mult decât avea ea nevoie. Dar dacă nu revenise pentru că el însuși fusese doborât? Dacă erau morți cu toții?

Greața o scutură cu o violență bruscă. Închise ochii și se sili să respire adânc, încercând să nu vomite. O chinuia o dorință puternică de a fugi printre copaci ca să vadă ce s-a întîmplat cu ei. Dar ceva o reținea.

Isabella.

Dacă bărbații nu mai erau, ea rămăsese singura persoană ce o putea salva pe Izzy. Încet, Adelaide se întoarse și își concentră din nou atenția asupra clădirii.

Fereastra parcă o chema, dându-i o idee. O idee nebună, ilogică, dar ce altceva mai avea? Doar credința și un dram de curaj ca să acționeze.

„Pentru o vreme ca aceasta." Cuvintele pe care i le spusese Mardoheu Esterei îi răsunau în minte și își găseau ecou în duhul ei. Ea era la locul potrivit și la timpul potrivit. Trebuie că aceasta era voia Domnului.

Adelaide făcu un pas de încercare în afara adăpostului pomilor. Nu se întâmplă nimic. Își strânse degetele în jurul pușții și o ținu alături, făcând a doua încercare, de data asta și mai departe. N-o atacă nimeni cu vreun glonț. Pământul nu se cutremură. Atunci ea își ațintì privirea la fereastra aceea mică, fericită că nu avea nici geam și nici hârtie cu ulei, și merse într-acolo. De câte ori iarba scârțâi sub picioarele ei, ea se rugă.

Ajunse la marginea barăcii și se lipi de panourile coșcovite. Cu inima alergându-i în galop, ea își întoarse capul doar atât cât să se poată uita prin deschizătură cu un singur ochi. Petchey stătea lângă ușă, cu spatele la ea, iar patul armei lui era sprijinit de marginea ferestrei.

Privind la spatele lui, ea se surprinse dorind, doar pentru o secundă, să-și abandoneze conștiința. El îl atrăsese în cursă pe Gideon. El dorea s-o exploateze pe Izzy și să-i fure moștenirea, poate chiar s-o ucidă. Totuși, împușcarea unui om din spate, chiar și pentru o cauză bună, ar fi însemnat ca ea să-și abandoneze valorile. Iar asta ea nu putea face.

Poate ar trebui doar să-l amenințe cu arma și să-i ceară să dea drumul fetiței. Dar dacă el se prindea de truc, putea s-o ucidă iar Izzy n-ar mai fi avut pe nimeni care s-o scape. Asta ar fi ruinat șansa de salvare a copilului. Nu, șansa ei cea mai bună nu era confruntarea, ci furișarea.

În câmpul ei vizual apăru un alt bărbat. Complicele lui Petchey. Gideon menționase un avocat. Tipul, cu siguranță nu un om de arme, dur, se plimba de-a lungul camerei, își scutura mâinile și dădea din cap.

– Nu vreau să fiu părtaș la asta, domnule. Răpire, tentativă de crimă... nu este drept.

Tentativă? O fulgeră fericirea. Înseamnă că n-a murit nimeni.

– Termină cu sclifoseala, Farnsworth, grohăi Petchey. Tu ai trecut linia dintre bine și rău cu mulți ani în urmă. Tu poți să pretinzi că ai fost orb la tranzacțiile financiare frauduloase în care mi-ai fost broker, dar nu poți spune că ești inocent. De fiecare dată când ai făcut un depozit bancar, te-ai mânjit pe mâini.

– Dar aceia erau doar bani, se smiorcăi Farnsworth. Acestea sunt vieți omenești.

– Tu nu crezi că ruina financiară afectează vieți omenești? Ha! Ești un prost. Eu știu despre cel puțin trei sinucideri care au rezultat din schemele tale financiare *nevinovate*. Singura diferență este că în cazul de față trebuie să fii destul de bărbat ca să fii martor ocular al morții.

În stânga Adelaidei se auzi un scâncet. Izzy? Adelaide își sprijini arma de perete și se strecură pe sub fereastră de partea cealaltă a ramei. Stând acolo, cercetă colțurile din spate ale camerei. Acolo, lângă o vatră de cuptor dărăpănată, Isabella ședea chircită pe podea, strânsă ca un ghem. Cu brațele pe lângă cap, se legăna pe spate, la fel cum făcea atunci când se trezea din vreun coșmar.

Lacrimile se adunară în ochii Adelaidei. Tânjea să-și strângă fiica la piept și s-o țină strâns până dispare tot coșmarul. Dar singura cale ca să poată face asta era să pătrundă chiar ea în miezul acelui coșmar.

Pentru prima dată în viață îi mulțumi lui Dumnezeu că o făcuse atât de mică. Niciunul dintre bărbați n-ar fi putut intra prin fereastra aceea, dar ea știa că poate. Singura întrebare era dacă poate să intre fără să fie văzută. Adelaide se duse direct în fața ferestrei înainte de a cântări mai mult răspunsul. Îi monitoriza pe cei doi bărbați, așteptând să fie sigură că atenția lor era îndreptată în față. O masă beteagă se găsea între ei și Isabella. Nu era o acoperire prea grozavă, dar dacă Adelaide se menținea în partea de jos în vreme ce-și lua fiica de acolo, erau șanse ca, la adăpostul acelei mese, Petchey să nu o observe.

Ea se ridică pe vârfuri și își prinse brațele strâns de rama ferestrei. Apoi își trase burta în dreptul deschizăturii, atentă să nu scoată vreun sunet în urma efortului. Aplecându-și capul, Adelaide își răsuci umerii într-un unghi care să treacă în diagonală prin spațiul pătrat și se răsturnă dincolo într-o poziție

așezată. După aceea, tragerea picioarelor înăuntru i se păru o nimica toată.

Bărbații își continuară veghea și discuția în contradictoriu, inconștienți de prezența ei. Adelaide se târî de-a lungul peretelui către vatră, ținându-și capul mai jos decât masa. Din fericire, pe jos era pământ și nu o podea care să scârțâie.

Înainte ca să ajungă la Izzy, ea se opri și aruncă o privire pe furiș către cei doi bărbați. Nedorind să sperie fata sau să-i alerteze pe alții despre ce se petrecea, Adelaide se abținu s-o atingă pe Isabella și alese mai degrabă să-i șoptească numele, cu o voce scăzută, aproape imperceptibilă. Umerii fetiței se opriră din tremurat. Adelaide îi repetă numele. Isabella își întoarse capul într-o parte și ochii ei înroșiți se măriră de surpriză. Imediat, Adelaide își duse un deget la buze. Izzy își aruncă rapid privirea prin cameră, oprindu-se o clipă asupra unchiului ei, după care se întoarse către Adelaide. Șezu liniștită și dădu din cap.

Adelaide își ajută fiica să se ridice ușor în picioare, o luă de mână și o duse în spate, către fereastră. Erau aproape acolo, când Petchey se întoarse.

– Farnsworth, adu-mi cealaltă armă. Dacă tu nu vrei să... Se întoarse gesticulând către un rucsac așezat în partea îndepărtată a camerei și o observă dintr-o dată pe Adelaide. Amândoi înghețară – el din cauza șocului, iar ea de groază. Adelaide își reveni prima. Ea o ridică repede pe Isabella în brațe și se avântă spre fereastră. Petchey urlă. Se repezi spre ele cu pași grei. Adelaide își trecu fata prin fereastră, cu picioarele înainte.

– Fugi la pomi, Izzy! Miguel și tata Gideon sunt acolo, la pomi.

Isabella atinse pământul, dar se uită înapoi spre ea:

– Mamă!

– Fugi! Îi porunci Adelaide. Ea își puse piciorul pe rama ferestrei și își scoase și capul afară, nu atât ca să scape cât ca să-l oprească pe urmăritor să ajungă la fereastră, aproape de Isabella. Petchey o apucă de mijloc și încercă s-o îndepărteze. Ea se ținu de fereastră cu toată puterea, având umărul și omoplatul apăsate pe ramă.

Totuși, Petchey era mai puternic. Ea începu să scape rama din mâini. Văzu cum piciorușele Isabellei pășiră către umbra

copacilor și speranța crescu în inima ei. Apoi din umbră apăru o formă. Miguel.

El fugi dinspre pomi, direct către Isabella. Cu un ultim efort disperat, Adelaide întinse mâna după arma pe care o lăsase afară, rezemată de zid.

– Miguel! Își aruncă arma spre el, cât mai departe.

Adelaide nu se mai putea ține de fereastră. Petchey o trase de acolo, lovind-o cu capul de marginea de sus, zgâriindu-i mâinile și picioarele de părțile laterale.

– Tu, băgăcioasă mică – își sublinie afirmația cu o palmă trasă peste fața ei, ca un semn de exclamare.

Îi dăduse capul pe spate și durerea îi amorți obrazul. O târî pe podea și mergând la fereastră scoase capul afară. Ridică pistolul ca să tragă, dar apoi îl trase înapoi și scoase un urlet ce rivaliza cu răgetul unui leu.

Cel pe care îl numise Farnsworth o ajută blând să se ridice. În ochii lui se citea o scuză, dar nu spuse niciun cuvânt de încurajare. Ea se desprinse din mâna lui și își ridică barba. Lipsa lui de curaj pentru a acționa împotriva angajatorului său îi alimentase și mai mult furia și îi sporise îndrăzneala. Ea se îndreptă de spate și se răsuci spre fiara mânioasă care venea amenințător spre ea. Dumnezeu a știut să închidă gurile leilor. Ea spera acum ca El să închidă și gurile de foc ale armelor lor.

43

Freamătul tufișurilor și zgomotul pașilor îl făcu pe Gideon să se ridice în picioare, cu pistolul lui Miguel strâns în mână. Își întinse gâtul ca să privească dintr-o parte în alta, căutând să vadă mai clar ce venea printre trunchiurile înclinate de copaci, împiedicându-i vederea. Era prea devreme ca să se întoarcă Miguel, iar pe Petchey îl auzise strigând în interiorul barăcii. Ar putea vicontele să aibă un om afară?

Gideon simțea tensiunea. Puse degetul pe trăgaciul armei. Apoi, din tufișuri ieși omul său. Gideon își lăsă imediat arma deoparte.

– Bella? Rosti numele ei cu răsuflarea tăiată. O luase la țintă chiar pe fiica lui.

Ea era agățată de gâtul lui Miguel, cu picioarele strânse de mijlocul lui și înaintau amândoi prin iarba înaltă. Îl cuprinse o bucurie stranie. Își puse arma în toc și alergă înaintea lor. O luă pe Bella din brațele lui Miguel și o strânse la piept. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Privi spre cioban ca să-i explice minunea.

– Cum...?

Apoi observă arma din mâna omului. Pușca lui. Pușca pe care i-o dăduse Adelaidei. Spaima îi străpunse inima. Figura sumbră a lui Miguel îi confirma temerile.

Bella se desprinse de la pieptul lui și îi prinse fața în mâinile ei mici.

– Domnișoara Addie s-a urcat pe fereastră ca să vină la mine, dar Unchiul Reg-nald a prins-o și n-a reușit să iasă afară. Tu trebuie să o scoți de acolo, tata Gidyon. Unchiul este nebun.

Pentru o clipă, gândindu-se la Addie, teroarea îl paraliză, dar dispăru imediat, așa cum venise, lăsând loc unui calm nepământean. Știa ce are de făcut. Gideon privi spre Miguel.

– Mă acoperi?

Omul răspuse fără ezitare:

– Si.

Apoi se îndreptă spre James și i-o dădu pe Bella.

– Ai grijă de fata mea.

– Cu prețul vieții, Gid. James își puse brațul în jurul fetiței și o strânse în siguranță lângă el.

Gideon își puse o mână pe capul Bellei, mângâind-o câteva secunde. Ea privi în sus spre el, cu ochii ei mari, albaștri.

– Va fi bine, tata Gidyon. Eu m-am rugat la Dumnezeu ca tu și domnișoara Addie să veniți după mine, și voi ați venit. Mă voi ruga ca tu s-o poți scoate pe domnișoara Addie de acolo. Dumnezeu te va ajuta.

Oh, ce credință de copil! Dacă ar putea crede și el tot așa de mult. *Ajută necredinței mele, Doamne. Dă-ne victoria.*

– Continuă să te rogi, Bella mea, spuse Gideon cu gâtul încordat. El frecă o șuviță din părul ei blond între degetul mare și arătător și-i zâmbi privind-o în ochi încă o dată înainte de a se îndepărta. Păși către marginea luminișului și își scoase arma. Miguel îl urmă. Gideon ținu revolverul în sus, verificându-i camera de ardere încă o dată și își expuse planul de acțiune.

– Ține sus. Când înaintăm, eu îmi voi lua arma din fața casei. Dacă reușim să ajungem în baracă, eu mă duc după Petchey. Tu o cauți pe Addie.

Gideon își lăsă arma în jos și privi spre Miguel.

– Știu că tu ai o familie în California care depinde de ajutorul tău. Te voi aprecia la fel de mult dacă mă vei ajuta doar acoperindu-mă cu focuri trase dintre pomi. Tu nu trebuie să mă urmezi în baracă, dacă nu vrei. Nici nu ți-aș cere asta, dar știu că el o va ucide dacă nu acționăm repede.

– Vin cu tine, patron. Senora Westcott e o femeie bună. Dacă Rosa mea ar fi în situația asta, aș vrea ca cineva să lupte pentru ea.

Gideon dădu din cap.

– Mulțumesc, prietene.

Privi înapoi spre luminișul mic ce îl despărțea de Addie. I se părea că se întinde pe mai multe mile, deși în realitate era doar cât o aruncătură bună de piatră.

Nu vor avea timp să reîncarce armele. Revolverul avea șase gloanțe, iar pușca cincisprezece. Dacă își va putea lua arma lăsată în luminiș, asta înseamnă încă șase gloanțe. Ar trebui să fie destul.

– Să mergem.

Gideon se avântă în spațiul deschis și trimise un glonț în colțul din dreapta sus al ferestrei din față. Alergă și trase din nou. Înaintă iarăși și trase încă o dată. Din spate, pușca lui Miguel se auzi și ea. Gideon se distanțase de ciobanul lui. Nu traversase decât o treime din distanță când Petchey începu să riposteze. Rezistând instinctului de a se apleca, Gideon alergă înainte. Mai repede. Mai tare. Coapsele îl ardeau. Plămânii îl usturau. Își descărcă ultimul foc în lemnul ușii și apoi mai făcu trei pași spre locul unde-și lăsase arma, abandonată jos pe pământ.

Miguel continua să tragă. Gideon plonjă spre armă în timp ce un alt glonț tras din baracă răsună pe deasupra capului său. Îi auzi șuieratul în vreme ce se aruncase la pământ. Se rostogoli până lângă tocul de piele, scoase arma din el și se ridică din nou pe picioare.

Cu cât de apropiau de baracă, cu atât trăgeau mai repede. Petchey ripostase de câteva ori, dar gloanțele lui trecură departe de țintă, întrucât el trebuia să-și țină capul la adăpost, în spatele zidului. La câțiva pași de intrare, Gideon rămase fără muniție. El își aruncă arma jos și se avântă cu toată viteza spre ușă. Lemnul vechi se rupse sub greutatea lui și el intră în forță în baraca cu o singură încăpere.

– Gideon!

O văzu pe Addie în colțul din spate, smulgându-se din strânsoarea unui individ sfrijit. În aceeași clipă el se îndreptă să-l atace pe Petchey înainte ca acesta să aibă timp să tragă asupra lui. Dar vicontele nu era lângă fereastră, cum se așteptase Gideon. El se repezise către Adelaide. Escrocul o prinse de păr și o împinse în fața lui. Ea țipă de durere, apucându-se de cap și aplecându-se cât mai jos. El o trase din nou în sus, îi prinse gâtul în încheietura cotului său stâng., iar cu mâna dreaptă îi împinse pistolul în tâmplă. Ea se liniști. La fel și Gideon. Inima lui se strânse.

Miguel năvăli în cameră, gâfâind dar atent, și își îndreptă arma spre capul lui Petchey. Gideon nu știa dacă Miguel mai are muniție, dar un bluf era aproape la fel de eficient.

– Dă-i drumul. Gideon își încleștase pumnii, cu privirea fixată asupra lui Petchey.

– Adu-mi nepoata și atunci putem discuta despre un schimb.

– Nici nu mă gândesc.

Ochii lui Petchey se îngustară.

– În cazul acesta nu mai avem nimic de discutat.

O împinse pe Adelaide către Miguel, neutralizând eficient singura armă care-l putea amenința. În același timp, își îndreptă pistolul către Gideon.

Gideon îl atacă precum un berbec ce-și apără teritoriul. Cu capul aplecat, îl lovi în mijloc pe Petchey, aruncându-l în marginea mesei. Vicontele mormăi și scăpă pistolul pe jos. Gideon îi trase doi pumni în stomac. Dar Petchey îi răspunse cu un genunchi în frunte. Capul i se dădu pe spate și el simți durerea ca o explozie. Vicontele se năpusti. Îl lovi pe Gideon în abdomen până când una dintre loviturile lui atinse exact locul rănii acestuia. Gideon strigă tare și se prăbuși în genunchi.

Când Petchey se aplecă să-și ridice pistolul, o rafală de culoarea unei fuste crem se năpusti asupra lui. Adelaide îl atacase sărindu-i în spate și luptând pentru arma lui. Miguel o urmă, ținându-și arma ca pe o bâtă. Totuși, n-o putea folosi de teamă să n-o lovească pe Adelaide. Gideon se forță să-și depășească durerea agonizantă și se ridică. Trebuia s-o scoată pe Addie de lângă viconte.

Dar înainte ca el să se ridice în picioare, Petchey urlă și o aruncă pe Adelaide înapoi, către Gideon. Gideon o prinse în brațe, atenuându-i căderea. Deasupra lor stătea însă Petchey, cu brațul întins și cu pistolul ațintit spre spatele Adelaidei. Miguel legănă arma, iar Gideon o răsuci pe Adelaide sub el, acoperind-o cu trupul lui. Pistolul trase.

Gideon tresări, dar durerea pe care o anticipase nu se făcu simțită. Își ridică capul. Petchey zăcea doborât grămadă, pe jos.

Gideon se ridică de lângă Adelaide și se uită spre omul lui.

– Îți datorez viața, Miguel.

– N-am fost eu, patron. Omul privea nedumerit, cu sprâncenele împreunate. A căzut înainte ca să-l ating eu.

Adelaide se ridică și-l prinse de mână.

– Gideon, privește. El se uită acolo unde privea ea, în spatele camerei. Domnul Farnsworth stătea cu un revolver în mână. Tremura din tot corpul.

– A trebuit să-l opresc, zise Farnsworth cu o voce spartă. A făcut prea mult rău. Trebuia oprit.

Arma îi căzu din mână pe podeaua tare, cu un sunet înăbușit.

Adelaide își îngropă fața în gâtul lui Gideon. El își puse un braț în jurul ei și îi mângâie umărul, obrazul, barba, mulțumind tăcut lui Dumnezeu că le păzise. Îi ridică fața către el. Toată urâțenia celor întâmplate dispăru în lumina frumuseții ei. Privind în ochii ei, nu mai simți nicio durere, iubirea pentru ea era atât de puternică încât pulsa în fiecare bătaie a inimii.

– S-a terminat? întrebă ea.

– S-a terminat, îi răspunse el.

44

O LUNĂ MAI TÂRZIU

Ceşcuţele de porţelan se ciocneau cu farfurioarele din care Isabella şi bunica ei serveau o gustare pe verandă, din setul de ceai în miniatură pe care Lady Westcott îl adusese din Anglia. Adelaide îşi încruntă fruntea din spatele cărţii pe care o citea. Nu, nu Lady Westcott. Lady *Mansfield*. Mama lui Gideon îi explicase cu multă răbdare că ei trebuie să i se adreseze nu cu numele de familie al soţului ci cu titlul acestuia, dar Adelaide nu reuşea să-şi amintească asta de fiecare dată. Bine că Gideon avea doi fraţi mai mari care să moştenească afurisitul de titlu, aşa că ea spera să nu fie niciodată silită să-i spună soţului ei Lord Mansfield. Ce rigid şi oficial. Pentru ea era de o mie de ori mai bine să ştie că el este simplul dar extraordinarul domn Gideon Westcott şi nu Lordul Mansfield.

Deşi, trebuia să recunoască ea, actualul Lord Mansfield nu era deloc un tip închistat. În ultimele două săptămâni, tatăl lui Gideon se purtase ca un om plecat după aventură în Vestul Sălbatic. El chiar păruse dezamăgit că nu aveau să-i arate vreun trib de indieni prin vecinătate. Adelaide zâmbi privind dincolo de gardul alb ce împrejmuia atât de domesticele dependinţe ce înconjurau casa. Ea avusese destulă aventură de când se măritase cu Gideon că nu-i mai trebuiau poveşti de doi bani cu atacuri ale indienilor şi cu bandiţi mascaţi.

Se întâmplaseră multe şi după ziua aceea de la baracă. Gideon depusese mărturie în faţa unui judecător de district despre tot ce se întâmplase, zugrăvindu-l într-o lumină favorabilă pe Farnsworth, arătând cum acţiunea acestuia salvase vieţile lor.

Judecătorul se pronunțase asupra incidentului, numindu-l omucidere justificabilă și-l eliberase pe Farnsworth care se întorsese în Anglia. James stătuse la casa Westcott până ce piciorul lui se vindecase, iar când plecase acasă ducea cu el documentele de adopție ce trebuiau înregistrate la notariatul regional și care o făceau pe Isabella în mod oficial o membră a familiei Westcott.

Tatăl și mama lui Gideon veniseră în vizită și participaseră alături de ei la recepția oferită în biserica din Menardville sâmbăta trecută în onoarea căsătoriei lor. Doamna Kent se întrecuse pe sine în decorarea sălii. Biata femeie aproape că leșinase când văzuse pe treptele bisericii un lord britanic în carne și oase, însoțit de o lady. Totuși, pentru Adelaide, momentul culminant al serii a fost acela în care Gideon i-a jurat iubire în fața tuturor celor adunați în micuța biserică de lemn și i-a pus în deget un inel din colecția familiei.

Adelaide ridică în sus piatra de topaz. Soarele după-amiezii străluci prin piatra aurie și reflectă până în inima ei o văpaie de lumină. Era așa de binecuvântată. Avea un soț ce o prețuia cu adevărat și a cărui familie o acceptase cu plăcere, deși ea nu era nici pe departe ceea ce ar fi putut ei pretinde pentru fiul lor. O fată impulsivă, fiică de fermier american, fără origini nobile, rareori ar fi ajuns să fie luată în calcul pentru a deveni soția unui domn cu titlu nobiliar. Și totuși, dragostea lor pentru Gideon părea că se revarsă și asupra ei.

Luându-și privirea de la inelul de nuntă, ea se întoarse la exemplarul zdrențuit al cărții *Jane Eyre* pe care o ținea în poală. Jane plecase din Thornfield și rătăcise prin nordul Angliei, cu inima frântă. Adelaide suspină. Jane tânjise după Edward al ei tot așa cum tânjise ea după Gideon, sfâșiată de distanța ce-i despărțea.

Gideon plecase pentru afaceri la San Antonio în urmă cu cinci zile și îl luase și pe tatăl său. El trebuia să verifice depozitele în care era dusă lâna de la tunderea oilor sale și să negocieze cu negustorii care o vindeau mai departe către fabricile de textile. Ea știa că asta e o parte din viața unui crescător de oi, totuși patul lor era atât de pustiu pe timpul nopții. Ce repede se obișnuise să adoarmă îmbrățișată de el.

N-o ajuta cu nimic nici faptul că fusese lăsată să se descurce singură cu soacra ei, fără să-l aibă pe Gideon ca tampon între ei.

Dorea să facă o impresie bună față de Lady Mansfield, dar simțea mereu că parcă pășește cu stângul. Totuși, Lady Mansfield nu făcea niciodată vreo remarcă despre nepriceperea ei. Dimpotrivă, era mereu amabilă și binevoitoare. Desigur că ea mai era și mereu perfect coafată, îmbrăcată după ultima modă și desăvârșit de adecvată. Puțin cam intimidantă pentru o femeie ale cărei rochii bune păreau ca niște zdrențe pe lângă cele ale soacrei sale și care cel mai adesea mirosea a cal și nu a parfum de la Paris. Totuși, dinspre Lady Mansfield nu se simțea nicio urmă de dezaprobare, s-ar putea spune că era doar o atmosferă puțin cam tensionată la care ele încercau să se adapteze.

Slavă Domnului pentru Izzy. La fel de relaxată în ambele lumi, ea pendula între mamă și bunică de-a lungul zilei, amuzându-le pe ambele cu farsele ei și oferindu-le cel puțin un subiect de conversație ce avea aparență de teren comun.

Va fi mai bine. E nevoie doar de timp. Și de Gideon, să vină acasă.

Răsucindu-se în scaun, Adelaide ridică din nou cartea și își reluă lectura. Citi un paragraf sau două, dar neliniștea lui Jane era prea similară cu a ei. Ea dorea să ajungă la sfârșitul fericit. Încălcându-și propriile reguli, dădu paginile mai departe până acolo unde Jane se întorcea la Rochester, iar dragostea lor reciprocă era atât de mare că trecea peste rănile lui și diferența de rang dintre ei. Adelaide era satisfăcută. Asta avea ea nevoie – să sară peste pagini cu povestea ei proprie și să fie din nou cu iubirea ei.

– Mamă? Isabella se urcă în poala ei și îi trase cartea din față. Acela care intră acum călare e tata?

– Nu cred, iubito. Poate e Miguel sau altcineva dintre oamenii noștri. Tata trebuie să ajungă numai mâine acasă.

– Dar calul alb de lângă el arată ca cel pe care-l călărește bunicul.

Adelaide își puse cartea deoparte și o dădu jos de pe ea pe micuță. Alergă pe verandă până la balustradă. Isabella avea dreptate. Da, călăreții arătau ca Gideon și tatăl lui.

Inima ei tresări de bucurie. Dorea să alerge afară ca să-și întâmpine soțul, dar o femeie cuviincioasă din Anglia n-ar face niciodată astfel de gesturi lipsite de demnitate. Totuși, Gideon

nu s-a însurat cu o englezoaică plină de maniere adecvate, nu-i așa?

Fără să-și poată ascunde bucuria ce i se citea pe față, Adelaide își apucă fusta și se răsuci în jurul stâlpului de sus al balustradei ca după un ax. Ea coborî scara în salturi și traversă repede curtea, făcând semne desupra capului, cu mâna liberă. Unul dintre călăreți își îndemnă calul, lăsându-l în urmă pe cel de-al doilea. Solomon înghiți distanța până la ea și Gideon sări din șaua lui la doi pași de Adelaide. Ea alergă spre îmbrățișarea lui. El o ridică pe sus și o învârti într-un cerc amețitor. Ea râse și se ținu de gâtul lui, aruncându-și capul pe spate într-o manifestare de bucurie pură.

Când se opriră, Adelaide privi spre Gideon și ochii ei se scăldară în iubirea din privirea lui.

– Mi-a fost dor de tine, raza mea de soare. Îi ținu corpul strâns lângă al lui și o mângâie pe tot spatele. Ea alunecă în jos pe lângă trupul lui, simțindu-i fermitatea mușchilor a căror atingere o înfiora și ajunse din nou cu picioarele pe pământ.

El îi strânse brațele și apoi îi cuprinse fața în palmele lui. Ea se aplecă spre el, cu ochii închiși pentru o clipă scurtă, iar el îi mângâie obrazul cu degetul.

Adelaide își ridică bărbia, tânjind după un sărut, dar când își deschise ochii îl zări puțin mai departe pe socrul ei, privindu-i din înălțimea calului. Se înroși la față și încercă să se tragă înapoi – numai că Gideon era de altă părere. Fără să-i pese, el o strânse și mai tare în brațe.

– Mă așteptam să vii doar mâine, zise ea ca să-și ascundă emoția.

– Băiatul ăsta m-a pus să înnoptez în sălbăticie și să dorm pe pământ, doar ca să scoatem câteva ore de drum și să ajungem mai repede. Lordul Mansfield îl acuza, dar ochii lui străluceau.

– Tu ai vrut neapărat o experiență de western autentic. Eu doar ți-am oferit ce ai cerut.

Lordul Mansfield râdea din toată inima.

– Fiule, îmi amintesc și eu ce înseamnă să fii tânăr. Nu e nicio rușine să te grăbești acasă la familia ta. Acum, dă-i miresei tale darul în timp ce eu mă duc s-o salut pe soția mea. Dragostea nu este doar pentru cei tineri, înțelegi?

Își mișcă sprâncenele într-un mod care o făcu pe Adelaide să chicotească amuzată și apoi își înghionti calul la pas, către casă. Plecând, el lăsă o funie în mâna lui Gideon.

Curioasă, Adelaide se uită să vadă unde ducea acea funie și zări la capătul ei cea mai frumoasă mânză pe care o văzuse vreodată. Mic, dar cu o siluetă superbă, animalul de un negru strălucitor își scutură capul într-o demonstrație de vitalitate ce-i aminti Adelaidei de un alt cal ce încă trăia în inima ei.

– Gideon? Ochii ei înlăcrimați se întoarseră din nou către soțul ei.

– Am numit-o Lily, dacă vei fi și tu de acord cu acest nume. Știu că ea nu va înlocui niciodată iapa pe care ți-a dăruit-o tatăl tău dar sper că vei accepta acest dar din partea unui om care te iubește cel puțin la fel de mult.

– Gideon, dar este minunată! Este perfectă. Știind că aveau spectatori nu prea departe, ea se aplecă și se îndepărtă de soțul ei ca să mângâie mica mânză. Inima ei aproape că se spărgea de iubire și recunoștință pentru acest om așa de atent care căutase să-i aline sufletul îndurerat cu un dar atât de bine ales.

Gideon veni lângă ea din spate și mângâind la rândul lui pielea catifelată a calului, îi șopti:

– Știi... Solomon a respectat-o pe împărăteasa din Sheba ca pe o egală și o cârmuitoare ce era, dar în cântarea lui de dragoste el a numit-o pe iubita lui Lily (*engl.* crin, *n.t.*). „Ca un crin în mijlocul spinilor, așa este iubita mea între fete.

Citând versetul biblic din poemul de iubire, el se apropiase atât de mult de fața ei că ea îi simți atingerea perciunilor și mirosul bărbătesc pe care-l dorise atunci când se înfășurase noaptea în cămașa lui. Să aibă acum bărbatul și nu doar cămașa lui, era cu atât mai bine pentru ea.

Se întoarse spre el, își puse mâinile pe umerii lui și se ridică pe vârfuri. El își aplecă capul spre ea. Buzele lor se apropiară.

– Tată! Tată!

Gideon se opri. În ochi i se citea regretul, dar fața i se lumină de un zâmbet când se îndepărtă de Adelaide ca să o întâlnească pe fiica lui. Se aplecă jos și își deschise brațele.

– Învârtește-mă și pe mine, tată. Cum ai făcut cu mama.

Adelaide zâmbi, încântată de efuziunea acestei fetițe care până nu de mult fusese atât de tăcută și tristă. Gideon se supuse și o învârti iar râsul lui gros se amestecă cu chicotele ascuțite ale fetiței ca într-o simfonie încântătoare.

– Cred că ai crescut vreo cinci centimetri de când nu te-am văzut, zise Gideon, măsurând-o generos cu mâinile.

– I-ai adus mamei un cal nou? Ea privi pe lângă el ca să examineze darul.

– Ți-am adus și ție ceva. Atenția ei se întoarse înapoi către el.

– Da? Ce mi-ai adus?

El își bagă mâna și căută în sacul șeii.

– Unul este pentru tine și unul este pentru bunica. Al tău este cel legat cu fundiță albastră. Gideon îi întinse două pachete mici. Ce-ar fi să duci tu astea în casă? Dă-l pe cel roz bunicii și apoi desfăceți-le pe amândouă. Vin să te văd după ce merg cu mama ta să ducem caii la locul lor.

Isabella luă cele două comori și se îndreptă spre casă, țopăind.

– Bine lucrat, îl tachină Adelaide.

Gideon îi făcu cu ochiul:

– Grăbește-te. Dacă întârziem, va veni după noi. Îi întinse ei funia mânzei iar el păși repede înainte cu Solomon.

Vorbise serios.

Adelaidei îi venea să danseze în timp ce se grăbea ca să se poată ține după el. Gideon dispăru în semiîntunericul grajdului, iar ea îl urmă. Intră și ea înăuntru, dar nu-l zări pe soțul ei. Gândindu-se că el îl bagă pe Solomon în standul lui, o îndemnă pe Lily către un staul liber. Totuși, în clipa când închidea ușa Gideon era deja lângă ea. Ea tresări surprinsă când gura lui coborî spre a ei. El se jucă cu mâinile prin părul ei și o duse blând către ușa standului. Adelaide își reveni din surpriză și se înălță în întâmpinarea lui. Sărutul se prelungi, intensitatea inițială lăsând loc unei atingeri blânde care o topi de tot pe Adelaide.

Apoi Gideon își ridică capul, iar ea își lipi obrazul de pieptul lui.

– Sunt așa de fericită că ești acasă, murmură ea.

– Nu mai puteam să rezist încă o zi, spuse el, strângându-i brațul. Am o datorie de împlinit, la urma urmei.

Adelaide își înălță fruntea și ridică o sprânceană.

– O datorie? Doar atât sunt eu pentru tine?

Sărutul pe care tocmai îl primise făcea întrebarea ei complet ridicolă, dar emoțiile ei se zbăteau neliniștite și o umbră de nesiguranță se strecură în sufletul ei.

El îi zâmbi cu acele gropițe pe care ea le adora, aducându-i din nou încredere.

– Îți datorez un final fericit, nu-ți aduci aminte? Nu pot să mă achit de acea datorie dacă nu sunt cu tine.

Ea râse și sunetul vesel răsună printre căpriorii grajdului.

– Tu deja te-ai luptatcu balaurul, ai salvat două domnișoare aflate la necaz și te-ai însurat cu fata care se îndrăgostise de tine ca o nebună. Nu cred că poate să existe un final mai fericit.

– Ei, o să încerc, totuși.

O sărută pe frunte și apoi, ținând-o pe după umeri, Gideon o scoase din grajd din nou la lumina soarelui de afară.

Mergând către casă, Adelaide își ridică privirea spre cer. Nori albi și pufoși punctau cerul albastru, dar unul mai ales părea că vrea să zăbovească pe acoperișul casei lor – o aluzie la Cel ce era cu adevărat autorul acelui sfârșit fericit. Sigur, vor veni și alte greutăți, dar ea și Gideon știau că au un ghid care îi va ajuta să treacă prin ele.

Calea Domnului s-ar putea să nu fie întotdeauna clară, dar poți avea mereu încredere în ea.